

Thiên Sứ Tử Thần

Contents

Thiên Sứ Tử Thần	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	21
8. Chương 8	26
9. Chương 9	30
10. Chương 10	34
11. Chương 11	38
12. Chương 12	41
13. Chương 13	44
14. Chương 14	47
15. Chương 15	50
16. Chương 16	52
17. Chương 17	56
18. Chương 18	61
19. Chương 19	64
20. Chương 20	68
21. Chương 21	71
22. Chương 22	74
23. Chương 23	77
24. Chương 24	81
25. Chương 25	85
26. Chương 26	87
27. Chương 27	91
28. Chương 28	95
29. Chương 29	99
30. Chương 30	103
31. Chương 31	108
32. Chương 32	112

Thiên Sứ Tử Thần

Giới thiệu

Một mối tình vụ lợi giữa cô với một tên trùm ma túy, hai người sẵn sàng lợi dụng nhau chỉ vì lợi ích.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-su-tu-than>

1. Chương 1

Thành phố New York

“Làm khá lắm,” Rafael Salinas uể oải nói với gã sát thủ đang đứng phía bên kia căn phòng, gần cửa ra vào. Gã không thích sán lại gần ai, hoặc là gã chẳng tin tưởng gì Salinas và muốn chờ cho mình một đường thoát phòng khi cuộc đàm phán xấu đi - dù gì gã cũng là kẻ thông minh cả. Những kẻ cảnh giác với Salinas thường có nhiều cơ hội sống sót hơn những kẻ tin tưởng hắn. Cô nàng Drea Rousseau đang cuộn mình bên cạnh Salinas, chẳng cần quan tâm lý do của gã sát thủ, miễn nó giữ gã cách cô xa xa một chút.

Gã khiến cô ớn lạnh, cái kiểu dường như không bao giờ chớp mắt của gã. Trong lần chạm trán trước đây, gã rõ ràng không ưa sự có mặt của cô. Gã chia cái nhìn trừng trừng vào cô lâu đến nỗi cô tự hỏi liệu có phải tên sát thủ này có thói quen khử những ai nhận ra mình. Tất nhiên trừ những người thuê gã ra, và thậm chí tên này cũng xử họ luôn sau khi tiền được chuyển đến tay an toàn, hoặc trong tài khoản, hoặc bất kỳ cách nào mà các sát thủ nhận được thù lao. Drea chẳng biết tên gã, mà cô cũng chẳng muốn biết, bởi trong khi người ta vẫn tin sự thật sẽ đưa bạn đến tự do, thì cô nghĩ trong trường hợp này nó có thể chỉ đưa đến chỗ chết mà thôi. Cô coi gã như một trong số những sát thủ của Rafael, nhưng thực tế gã không phải là một tay sai bình thường mà là kẻ hành nghề tự do, làm cho bất kỳ ai đủ tiền trả gã. Ít nhất đây là lần thứ hai, như cô biết, Rafael chấp nhận giá đó.

Để tránh không nhìn vào gã và không cho cái nhìn chòng chọc đáng sợ đó bủa vây lấy mình lần nữa, cô chán nản sẫm soi lớp sơn màu hồng tím trên móng chân. Cô vừa mới sơn sáng nay, tưởng rằng chúng sẽ nổi bật trên bộ đồ lụa màu kem cô đang mặc, nhưng cái sắc tím này thành ra quá lõe loét. Đáng ra cô nên chọn màu hồng nhạt, hoặc một màu gì đó phơn phớt và gần như trong suốt để tôn bộ đồ lên. Cũng chẳng sao, lần sau sẽ rút kinh nghiệm.

Khi gã sát thủ không thèm đáp lời, cũng chẳng vội xum xoe rằng mình rất vinh dự được làm việc cho Rafael như những kẻ khác, những ngón tay Rafael bắt đầu gõ gõ một cách mất kiên nhẫn lên đùi. Hắn thường bồn chồn như vậy mỗi khi không thoải mái, một cử chỉ dễ đoán, ít nhất đó là theo Drea để ý. Cô luôn để ý kỹ càng mọi tâm trạng, mọi thói quen của hắn. Không hấn là hấn sợ, nhưng hấn, cũng như gã kia, đang rình mò, điều đó có nghĩa là có hai con cáo già đang cùng ở trong căn phòng này.

“Ta muốn thưởng thêm cho anh,” Rafael ướm lời. “Một trăm ngàn đô. Anh thấy sao?”

Dù chẳng ngược lên, nhưng Drea nhanh chóng phân tích lời đề nghị và hàm ý của nó. Cô đã học cách để không bao giờ quan tâm tới các phi vụ làm ăn của Rafael, thỉnh thoảng hấn hỏi cô vài câu vụ vợ nhưng thật ra là có chủ đích thì cô luôn giả vờ mình chẳng hiểu hấn đang nói gì. Và thế là, Rafael chẳng hề cảnh giác với cô như đáng ra phải thế. Đối với hấn, cô chẳng thèm để tâm tới bất kể điều gì không ảnh hưởng trực tiếp đến mình. Hấn cô chẳng quan tâm chút nào đến việc gã sát thủ đã khử ai theo lệnh của hấn, mà chỉ

để ý đến việc cô đang mặc gì, tóc tai ra sao, và làm thế nào cho Rafael đẹp mặt bằng cách trông thật sexy và quyến rũ thôi.

Cô đương nhiên rất chăm chú đến cái khoản sau; cô làm cho Rafael mát mặt trước mắt những kẻ khác luôn khiến hắn vui vẻ và hào phóng. Drea ngẩng nhìn sợi lắc chân đang ôm lấy cổ chân phải, thích thú nhìn những viên kim cương đung đưa lấp lánh dưới ánh sáng mặt trời và màu bạc kim ánh lên trên nước da rám nắng của cô. Chiếc lắc là một trong những món quà của Rafael khi hắn vô cùng đặc ý về việc gì đó. Hy vọng chiến công của gã sát thủ lần này sẽ khiến tâm trạng hắn vui vẻ tương đương thế - cô không ngại có thêm một cái vòng tay đồng bộ đâu. Tất nhiên cô chẳng bao giờ gợi ý bóng gió điều đó. Cô luôn luôn cẩn thận không bao giờ hỏi xin Rafael bất cứ thứ gì, và luôn ở à trước mọi thứ hắn tặng cho mình cho dù thứ đó có thể trong như cửt, bởi vì cái thứ cửt cửt đó cũng đáng khối tiền.

Cô không có chút ảo tưởng nào về chuyện cả đời được cặp kè mãi bên Rafael. Ngay lúc này cô đang đứng trên đỉnh cao cuộc chơi, đủ chín để thật đàn bà và đủ trẻ để không bận tâm đến mấy sợi tóc bạc hay những nếp nhăn. Nhưng một, hai năm nữa thì sao, ai mà biết được?

Cuối cùng Rafael cũng sẽ chán cô, và khi đó cô muốn tự gây dựng một gia tài nho nhỏ, hầu hết là đồ trang sức. Drea Rousseau biết thế nào là nghèo đói, và cô không bao giờ muốn chịu cảnh ấy nữa. Cô đã không còn là Andie Butts nghèo khổ ngày xưa, mục tiêu của những trò đùa quái ác chỉ vì cái tên cũng như mọi điều tệ hại khác. Cô đã biến mình thành Andrea (phát âm là anDRAYuh, nghe có vẻ Pháp Pháp) Rousseau (để vần với thanh âm hoa mỹ kia).

“Cô ta,” gã sát thủ lên tiếng. “Tôi muốn cô ta.”

Điều đó làm cô chú ý ngay lập tức - ai là cô ta? Drea ngược lên... và chơi với. Gã sát thủ đang nhìn chăm chăm vào cô, vẫn với cái nhìn lạnh lẽo không chớp mắt ấy. Cơn choáng váng dội thẳng vào cô như thủy triều; cô là cô ta mà gã đang nói đến. Đâu có người đàn bà nào khác trong phòng này, gã chẳng thể ám chỉ ai ngoài cô. Những ngón tay lạnh cóng của cơn hoảng loạn kinh hoàng như lũ rắn trườn quanh sống lưng cô, nhưng rồi lý trí quay trở lại và cô thả lỏng. Ông Chúa Rafael là một kẻ ích kỷ; hắn sẽ không bao giờ...

“Chọn thứ gì khác đi,” Rafael uể oải nói, vòng tay qua vai Drea và kéo cô vào gần hơn. “Đời nào ta lại cho đi bùa may mắn của mình chứ.” Hắn đặt một nụ hôn lên trán cô và Drea cười rạng rỡ, người mềm nhũn ra vì nhẹ nhõm, dù gắng không để lộ ra rằng trong khoảnh khắc mình đã sợ đến lịm người.

“Tôi chẳng thiết giữ cô ta,” gã sát thủ khinh khỉnh nói, không hề rời mắt khỏi khuôn mặt của Drea. “Tôi chỉ muốn ngủ với cô ta. Một lần thôi.”

Được bảo đảm lần nữa bởi lời từ chối ngay lập tức của Rafael, Drea cười. Cô có tiếng cười ngọt ngào, du dương như những tiếng chuông trong trẻo. Rafael đã từng nói rằng cô làm hắn nhớ đến hình ảnh một thiên thần, với mái tóc vàng quần dài, đôi mắt xanh to tròn, và tiếng cười ngân vang như tiếng chuông. Cô luôn cố tình sử dụng tiếng cười đó như một thứ vũ khí, ngầm nhắc Rafael rằng cô là thiên thần của hắn, bùa may mắn của hắn.

Trước tiếng cười ấy, người ngợm gã sát thủ dường như căng ra, ánh mắt gã gắt gao đến nỗi cô gần như có thể cảm nhận được sự động chạm của nó lên da mình. Mãi về sau này, nếu nghĩ kỹ, Drea sẽ hiểu gã vốn đã cảnh giác, nhưng thời điểm ấy lại càng dè chừng hơn, như thể toàn bộ các giác quan được tăng cường, sự tập trung quá dữ dội đến nỗi cô tưởng như nó thiêu đốt da mình và tiếng cười cô nghẹn lại đột ngột như thể bị một bàn tay bóp chặt cổ.

“Ta không dùng chung,” Rafael nói, vẻ khó chịu ngấm ẩn trong tông giọng nhẩn nha. Một con đầu đàn không bao giờ chia sẻ con cái; làm thế sẽ đánh mất một lưỡi dao sắc rất quan trọng trong uy quyền mà nó có với người của mình. Chắc chắn rằng gã sát thủ biết điều đó. Nhưng chỉ có ba người họ trong căn hộ trên tầng thượng này, sẽ không có ai chứng kiến việc Rafael đã làm hay không, có lẽ vì thế mà gã nghĩ sẽ đạt được thứ mình muốn.

Một lần nữa tên sát thủ chẳng nói gì, chỉ đứng nhìn. Và dù gã không hề cử động, nhưng vẫn có cái gì đó ngọt ngào chết chóc trong không khí giữa ba người. Cuộn tròn bên cạnh Rafael, Drea cảm thấy hắn hơi co người lại, như thể nhận thấy sự thay đổi trong không khí giống cô.

“Thôi nào,” Rafael nói, giọng phỉnh phờ, nhưng Drea còn lạ gì hắn; cô nhận ra sự không thoải mái mà hắn đang cố gắng che giấu hết mức. Bởi đó không phải là điều cô quen thấy; cô suýt phóng cái nhìn hoảng hốt về phía hắn, nhưng đã kịp giữ bản thân lại và thay vào đó làm bộ sầm soi cái móng tay như phát hiện ra một vết xước trên lớp sơn. “Chả đáng phải ném cả đồng tiền qua cửa sổ cho cái thứ chóng vánh như thế. Tình dục quá rẻ mạt; với một trăm ngàn đô anh có thể mua được hàng tá.”

Nhưng gã sát thủ vẫn đợi, không nói một lời. Gã đã đưa ra lời yêu cầu, chỉ chờ xem Rafael có chấp nhận nó hay không. Bằng cách im lặng, gã tỏ rõ rằng mình không nhận số tiền thưởng thêm mà sẽ quay lưng bước đi và chắc chắn Rafael đừng hòng có được sự giúp đỡ của hắn khi cần nữa. Tình huống xấu nhất - Drea không muốn nghĩ xem điều tồi tệ nhất có thể xảy ra là gì. Với một gã kiểu này, có gì mà không thể xảy ra.

Rafael bất chợt nhìn Drea, ánh nhìn nham hiểm, lạnh lùng và đầy toan tính. Cô hơi lấy không khí, hoảng sợ bởi vẻ lạnh nhạt bất ngờ và sự cân đo đong đếm đó. Có phải hắn đang thực sự cân nhắc lời đề nghị, so đo cái giá phải trả nếu gã kia vẫn nói không?

“Mặt khác,” hắn trầm ngâm, “có lẽ ta phải tự thuyết phục bản thân. Tình dục quả là rẻ mạt, và ta, cũng có thể mua hàng tá với một trăm ngàn đô.” Hắn nhấc tay ra khỏi bờ vai của Drea rồi đứng dậy, giữ thẳng quần bằng một động tác thuần thục khiến nếp quần về đúng vị trí. “Một lần thôi, chính anh nói đấy. Ta có việc ở đầu kia thành phố mất chừng năm giờ, thế là quá đủ rồi còn gì.” Hắn dừng lại, rồi nhẹ nhàng thêm vào, “Đừng có làm hại cô ấy”. Rồi không thèm nhìn cô lấy một lần, hắn bước qua phòng khách và tiến về phía cửa.

Cái gì? Drea bật thẳng dậy, không còn nghĩ được gì. Hắn đang nói gì vậy? Hắn đang làm gì vậy? Đây chỉ là đùa thôi, đúng không? Đúng không?

Drea ghim chặt ánh nhìn tuyệt vọng, sững sờ vào tấm lưng của Rafael khi hắn bước về phía cánh cửa. Hắn không có ý đó. Hắn không thể có ý đó. Rồi hắn sẽ quay người lại và bật cười, thường thức trò đùa của hắn trước cái giá gã sát thủ đưa ra, xem như chưa hề có chuyện vừa suýt làm tim cô ngừng đập. Cô sẽ không để bụng chuyện hắn đã dọa cô sợ gần chết, không nói lại một lời nào về chuyện này, chỉ cần hắn đừng trò này lại, chỉ cần hắn nói, “Mày thực sự nghĩ tao đang nói thật đấy à?”

Không thể nào hắn lại đem cô cho gã sát thủ, không đời nào...

Rafael đi đến mở cánh cửa... và bỏ đi.

Nỗi sợ hãi trào dâng như sóng triều bóp nghẹt hai lá phổi Drea khiến cô không thở nổi. Cô nhìn cánh cửa không chớp mắt. Rafael sẽ mở nó ra ngay bây giờ và cười. Hắn sẽ quay lại ngay thôi.

Cô không nhìn gã sát thủ, không cử động, không cả chớp mắt, tê liệt hoàn toàn. Cô nghe thấy mạch đập thình thịch bên tai, và nhịp tim thì thùng thùng như sấm dậy. Toàn thân và phần lớn não bộ của cô tê cứng, chỉ một phần nhỏ trí óc còn hoạt động nhưng vẫn đủ để hiểu rằng Rafael đã ném cô vào miệng cộp rồi bước đi, không hề do dự hay ngoảnh lại một lần.

Gã sát thủ di chuyển đến tầm mắt của cô, lặng lẽ tiến về phía cánh cửa và khóa nó lại - tất cả các loại khóa, khóa chống trộm, thậm chí trượt cả xích an toàn vào. Không kẻ nào vào được, kể cả có chìa khóa, mà không đánh động gã.

Cơ thể Drea dần sống lại và cô chạy, đôi giày gót nhọn hơn mười phân gõ lộp cộp lên nền đá cẩm thạch. Cơ thể cô tự động phản ứng, theo sự điều khiển nỗi tuyệt vọng, mà không kịp suy nghĩ hay tính toán gì. Cô lao về phía hành lang, rồi nhận thức khiến cô đột ngột dừng lại khi lý trí theo kịp bản năng. Cuối hành lang là phòng ngủ, nơi cuối cùng cô muốn lao vào.

Cô tuyệt vọng nhìn quanh. Căn bếp... nơi có những con dao, một cái búa dần thịt - có lẽ cô có thể dùng để tự vệ... Chồng lại gã ư? Nỗ lực thể nào cũng chỉ làm trò cười cho gã thôi - hoặc, tệ hơn, khiến gã điên lên, rồi kết liễu cô luôn không chừng. Trong phút chốc, mục đích của cô không còn là trốn chạy mà đơn giản là sống sót. Cô không muốn chết. Bất kể gã có hung bạo với cô thế nào, bất kể gã giở trò gì, cô cũng không muốn chết.

Chẳng có nơi nào an toàn cả, không có chốn nào cho cô dung thân. Dù biết rõ điều đó và thừa nhận nó, Drea cũng không thể cứ đứng đó. Và rồi cô phóng thẳng ra ban công nhìn xuống thành phố xa tít ở bên

dưới. Cô chạy tới bờ tường và cùng đường, trừ khi cô gắng sức bay lên, bản năng sống quá mạnh thừa sức cho phép cô dám thử việc đó. Chỉ cần được sống, cô sẵn sàng tồn tại bằng cách ấy.

Cô mò mẫm vươn ra và nắm lấy chân song trên gờ tường, những ngón tay cô giữ chặt thanh kim loại khi đôi mắt nhìn chăm chăm vào hư vô. Công viên Central trải dài dưới kia, một ốc đảo xanh tươi, mát mẻ giữa rừng bê tông sắt thép của Manhattan. Những chú chim bay liệng phía dưới, còn trên cao từng đám mây trắng khổng lồ đang lững lờ trôi qua bầu trời xanh trong vắt. Những tia nắng chói chang rọi lên mặt cô, lên bờ vai và cánh tay trần, một cơn gió nhẹ thổi qua khe vờn những lọn tóc cô. Drea cảm thấy như bị tách rời khỏi tất cả những thứ ấy, như thể không gì trong số đó là thật cả, ngay cả sức nóng của mặt trời đang bùng nổ trên má cô.

Cô cảm thấy gã tới gần và dừng lại ngay phía sau. Chẳng có một âm thanh nhỏ nào ngoài tiếng gió xào xạc và những tiếng ồn xa xăm của thành phố tí tít dưới kia văng lên; dẫu vậy cô vẫn biết kẻ đáng sợ đó đang cận kề. Mọi dây thần kinh dưới da cô thét lên báo động rằng cô sắp rơi vào tay Thần Chết.

Bàn tay gã đặt lên bờ vai trần của cô.

Cơ hoành loạn nổ tung trong đầu Drea, lấn át hoàn toàn mọi suy nghĩ và hành động. Cô không phản ứng gì, không thể phản ứng, chỉ đứng đó, run lên cầm cập.

Thật chậm rãi, dường như gã đang thưởng thức làn da mịn màng của cô, rồi ve vuốt dần xuống cánh tay. Bàn tay gã rắn chắc và ấm nóng, nắm đầu ngón tay và lòng bàn tay ram ráp những vết chai nhưng sự đụng chạm lại đầy kiểm soát, thậm chí là... dịu dàng? Cô đã lường trước sự hung bạo, chuẩn bị đối phó với nó và dồn hết sức để được sống sót đến mức không thể hiểu được thực tế là hắn đang vuốt ve âu yếm mình. Những giác quan của cô quay cuồng.

Bàn tay gã trượt xuống, chạm tới những ngón tay đang bấu chặt quanh chân song của cô, nhẹ nhàng mơn trớn chúng rồi từ từ chuyển hướng lên trên. Lên tới bờ vai gã tiếp tục vuốt ve lên cổ, vén những lọn tóc sang một bên và lướt đầu ngón tay qua cổ họng cô, qua đường cong nơi quai hàm. Gã lần theo những cơ bắp mảnh dẻ và đường gân mỏng manh, đem đến những cơn rung mình chạy khắp thân thể Drea. Rồi gã chuyển sang quai áo lụa của cô, chơi đùa và luồn những ngón tay qua nó, lần theo đường viền vải xuống dưới. Nếu lúc trước gã chưa nhận ra cô không mặc áo ngực, thì bây giờ gã hẳn là đã biết.

“Thở,” gã nói, từ đầu tiên gã nói với cô. Chất giọng trầm, hơi khàn của gã khiến từ ấy nghe chẳng khác gì mệnh lệnh.

Cô làm theo, hỗn hển hít lấy không khí và giải thoát cho hai lá phổi khỏi sự đau đớn. Cô vừa nín thở lâu đến nỗi sắp ngất đi.

Thật chậm rãi, vẫn thật chậm rãi, gã lướt bàn tay xuống hai bên hông cô, hơi nóng từ những cái vuốt ve của gã lan qua lớp lụa mỏng. Gã chạm đến gấu áo, rồi những ngón tay luồn xuống dưới lớp vải, khám phá phần cạp co giãn của chiếc quần xếp nếp mềm mại, trượt sâu xuống bên dưới và xung quanh. Bây giờ gã cũng đã biết cô không mặc quần lót rồi. Drea nuốt cục nghẹn trong cổ họng xuống, mắt nhắm nghiền.

Nhắm mắt là một hành động bản năng để cô lờ gã đi, ngăn cách cô với những gì đang xảy ra tại đây, ngay lúc này, nhưng thay vì thế, dường như nó càng khiến giác quan của cô nhạy bén hơn. Vì không có gì khiến cô xao nhãng, mọi sự tập trung lập tức dồn hết vào bàn tay đang thông thả lướt trên bụng cô, cảm giác mãnh liệt gần như đau đớn. Cơ bắp cô siết lại, toàn thân căng ra khi tay gã lên cao dần, cao dần, và một lần nữa cô nín thở chờ đợi.

Bàn tay gã ôm trọn bầu ngực trái của Drea, và không khí đột ngột rút hết khỏi phổi cô. Gã vừa ôm vừa vuốt ve nó, khum khum lòng bàn tay lại như để ướm, rồi lướt ngón tay cái trên đầu nhũ hoa nhạy cảm cho đến khi nó ửng hồng, se lại và cương cứng. Với bầu vú bên kia gã cũng làm y hệt.

Một lần nữa những giác quan của cô quay cuồng. Khoái cảm từ sự mơn trớn ấy làm hỗn loạn mọi suy nghĩ khiến cô hỗn hển, hỗn hển tìm chỗ bấu víu, hay một thứ gì đó giữ cô không khụy xuống. Cô tưởng hẳn sẽ gở trò gì chứ không phải là... việc này.

Gã sát thủ cúi đầu xuống, hơi nóng từ miệng cùng đôi môi mềm mại chạm vào sợi dây chằng nhạy cảm bên cổ Drea cùng lúc gã rướn người ép toàn bộ cơ thể vào sau người cô. Ôi, Chúa ơi, người gã nóng bừng. Cô

cảm thấy lạnh, nhưng hơi nóng ấy làm cô bị thiêu đốt. Cô tưởng sẽ phải đối mặt với sự hung bạo, vậy mà gã đã lách qua bức tường tự vệ của cô chỉ bằng một cái chạm nhẹ trần trụi khoái cảm.

“Tôi sẽ không làm cô đau,” gã thì thầm, bờ môi mơn man trên da thịt cô trong khi bàn tay trượt xuống dưới lớp áo, âu yếm ngực cô, ve vuốt chúng, kéo nhẹ hai núm hoa. Miệng gã đặt lên cổ cô khiến một lần nữa bụng dạ cô chao đảo, như thể cô đang cười trên một con tàu nâng lên hạ xuống theo từng đợt sóng khoái cảm ngất ngây.

Drea không biết họ đã đứng đó bao lâu, chỉ cảm thấy sự lâng lâng choáng ngợp cứ mỗi lúc một trào dâng. Cô chìm đắm giữa đại dương bao la không biết đâu là bờ. Điều này vượt quá xa so với trải nghiệm và dự đoán nên cô chẳng biết phải làm sao. Khoái cảm ư? Quan hệ với Rafael chỉ là làm sao thỏa mãn hân; cảm giác của cô chẳng có ý nghĩa gì cả. Cô chấp nhận, chỉ chăm chăm làm mọi thứ để hân mãn nguyện. Lần cuối cùng một người đàn ông cố gắng thỏa mãn cô là khi nào nhỉ? Những ký ức lơ mơ, phai nhạt theo thời gian, lâu tới nỗi cô đã không còn mong mỗi được hưởng nó cho riêng mình. Giờ đây khi được cảm nhận nó, dưới đôi tay - theo đúng nghĩa đen - của một gã sát thủ máu lạnh, cô thực sự sướng.

Gã kéo núm hoa cô, nhẹ nhàng vôn về giữa những ngón tay và cảm xúc mạnh mẽ ấy tạo nên một luồng kích thích xuyên thẳng xuống phần bụng dưới. Cô thấy mình rướn người lên và ngã ra đằng sau, cơ thể tự động uốn cong trong vòng tay gã còn bàn tay lướt quanh gáy gã, cảm nhận sự rắn chắc, vạm vỡ của những cơ bắp. Cô áp sát vào người gã, nghe những âm thanh gọi mời khe khẽ thoát ra từ chính miệng mình. Cơ bụng thắt lại, cô cố quay người về phía gã.

Gã vẫn giữ chặt lấy cô, bắt cô quay mặt về phía lan can, cả thành phố trải dài trước mặt và xung quanh họ. Gã tụt mạnh cạp quần cô, không khí mát lạnh đột ngột trùm lên cạp mông trần của cô khi lớp lụa rơi xuống dưới.

Sự sợ hãi lại còn cao, một lần nữa hòa quyện với nỗi hoài nghi xen lẫn khiếp sợ? Ở đây ư? Ngay trên ban công, giữa thanh thiên bạch nhật, nơi kẻ nào cũng có thể nhìn thấy ư? Đường phố ở bên dưới quá xa, nhưng còn người ở những tòa nhà xung quanh thì sao? Ống nhòm nhan nhản trong thành phố này, có cả ngàn, cả ngàn người dò xét nhà hàng xóm của họ, và chắc chắn là có cả FBI, DEA hoặc ai đó đang rình rập Rafael nữa, thế thì họ cũng đang canh chừng cô - và gã đàn ông đang giữ cô trong tư thế gần như trần truồng ngay trên ban công này.

Gã lại xích gần hơn nữa, khẽ thì thầm câu gì đó rất êm ái, rồi áp sát lên phần thân thể trần trụi của cô, bàn tay luồn vào giữa. Cô nghe thấy tiếng khóa kéo loạt xoạt, sau đó khớp ngón tay gã đột ngột đẩy vào khe mông cô, làm cô giật mình hét lên, rồi chẳng còn cảm thấy gì ngoài sự lỏa lồ nhục nhã và lực ấn dữ dội của vật đó ở cửa mình.

“Cúi xuống một chút.”

Gã đè tay lên gáy cô để đảm bảo cô sẽ vâng lời. Chân gã luồn vào giữa và tách hai chân cô ra xa, chiếc cạp quần quanh đùi dần hết sức. Gã chùng gối xuống, hạ thấp người ở tư thế thuận hơn, rồi đẩy lên và nhích sâu vào trong cô một cách khó khăn, chậm chạp.

Drea đau nhói, bị giữ chặt như một con sâu mắc vào lưới câu. Cơ đùi cô căng lên rồi nhũn ra, bủn rủn. Gã túm lấy cô, kéo về phía mình. Tay phải ghì chặt cô vào người, tay trái gã đưa xuống và luồn vào hai cánh môi mềm mại giữa chân cô. Gã mơn trớn những ngón tay quanh đó, vừa giữ chặt nó vừa di chuyển vào trong. Chúa ơi, cô không biết, cô không còn biết gì ngoài chuyện đang tới cao trào nhanh đến không ngờ, rồi cô lên đỉnh dữ dội, cơ bắp bên trong cô quặn chặt lấy gã, những tiếng rên bản năng trong cổ họng vỡ ra.

Drea suýt nữa khụy về phía trước nếu không có vòng ôm của gã. Gã rút ra và quay người cô lại, ôm lấy cô cho đến khi cô thôi hỗn hển, run rẩy và ngừng khóc. Cô khóc vì cái quái gì chứ? Cô chưa bao giờ khóc, ít nhất là khóc thật. Vậy mà giờ đây hai má cô ửng đỏ, hơi thở nặng nhọc và thốn thứt. Cố lấy lại bình tĩnh, cô mở mắt ra nhìn lên, và bắt gặp ánh nhìn chăm chú của gã sát thủ. Một lần nữa cô ngạt thở.

Cô cứ nghĩ mắt gã màu nâu, nhưng giờ lại thấy chúng màu nâu pha lục nhạt, từ ấy vẫn chưa thật chuẩn để diễn tả màu mắt đó: không chỉ có màu nâu, xanh lá và vàng, mà còn có xanh dương, xám và đen nữa, và cả những đường sọc trắng. Cô nhớ đến loại ngọc opal sẫm, đầy những sắc màu kỳ lạ. Ánh nhìn của gã cũng không hề lạnh lẽo; cô cảm thấy bị thiêu đốt bởi sức nóng trong đó và cả sự khao khát mãnh liệt. Gã

vẫn chưa xuống, điều này trái ngược hoàn toàn với những điều cô biết. Một khi đàn ông lên đến đỉnh, họ sẽ chẳng còn hứng thú làm tiếp. Nhưng gã đàn ông này vẫn cứng, vẫn sẵn sàng, và...

“Anh chưa lên đỉnh,” cô buột miệng, thỉnh linh nhận ra.

Gã bắt đầu đưa cô bước về phía cánh cửa kính, nhắc cô lên khi cái quần sắp tuột hẳn xuống. “Chỉ có một lần thôi, nhớ không?” gã nói, ánh mắt lấp lánh với ý định nóng bỏng và dữ dội. “Đến khi nào tôi lên đỉnh, tất cả chỉ tính là một lần thôi.”

2. Chương 2

Trong một tòa nhà nhìn chéo sang căn hộ của Rafael, một đặc vụ liên bang chớp mắt trước màn hình máy tính, rồi ngạc nhiên thông báo: “Này, cô bồ có tình nhân.” “Cái gì?” Người đặc vụ lớn tuổi bước đến và nhìn chăm chăm vào màn hình có cặp đôi trên ban công. Ông huyết sáo. “Cậu xem có mạo hiểm không; Salinas vừa mới rời tòa nhà.” Rồi ông nhú mồm, quan sát kỹ những hình ảnh. “Tôi không nhớ đã từng trông thấy gã. Chúng ta có nhận dạng được gã ta không?”

“Tôi không nghĩ thế; bây giờ thì chưa thể. Khó mà thấy vị trí của gã.” Mặc dù vậy, đặc vụ thứ nhất, Xavier Jackson vẫn lướt những ngón tay trên bàn phím, cố gắng tìm cách xử lý. Salinas đã chọn căn hộ tầng thượng này rất khéo; góc nhìn, chiều cao, khoảng cách, tất cả đều khiến việc theo dõi - dù trong trường hợp thuận lợi nhất - cũng khó khăn. Thế mà những gì họ đang xem vẫn còn tốt chán so với thứ âm thanh chặt vật lăm mới thu được. Không những căn hộ được cách âm, Salinas còn lắp đặt thêm các thiết bị tinh vi nhằm chặn đứng mọi âm mưu nghe trộm. Họ cũng không tài nào thâm nhập được vào đường dây điện thoại của hắn, Jackson nghĩ chắc một vài vị thẩm phán tối cao nào đó đã nằm gọn trong bàn tay kiểm soát của tên trùm. Việc đó làm anh vô cùng tức giận, bởi nó đi ngược lại với ý niệm của anh về công lý, về cái đúng và cái sai. Quan tòa thì cũng là người; bọn họ có thể ngu dốt, thành kiến hoặc xấu tính, nhưng, khôn khiếp, không đời nào được sống bần thủ.

Anh dừng lại một cảnh của cặp đôi kia rồi đưa vào phần mềm nhận dạng khuôn mặt, nhưng chẳng hy vọng gì nhiều. Đặc vụ lớn tuổi là Rick Cotton; làm việc cho Cục gần hai mươi tám năm, tóc đã ngả màu hoa râm. Ông ấy là một người đàn ông trầm tĩnh, có năng lực nhưng không đủ xuất chúng lẫn khôn ngoan để leo lên cái ghế cao hơn. Một hay vài năm nữa, ông ấy sẽ nghỉ hưu, nhận trợ cấp, và vị trí này sẽ có kẻ thế chân, nhưng những ai đã từng làm việc cùng Cotton sẽ đều nhớ đến ông ấy như một đặc vụ đáng tin cậy. Sáu năm ở Cục, Jackson đã làm việc với một số nhân vật sáng chói nhưng lại chẳng khác gì những thằng dê tiện, hoặc tệ hơn, là những thằng lười nhác chỉ giỏi đi bợ dúi cấp trên, nên anh chẳng có gì phàn nàn về Cotton. Trên đời này còn đầy thứ tệ hơn nhiều so với việc làm cùng cấp trên hiền lành, năng lực tầm tầm.

“Đây có thể là cơ may của chúng ta,” Cotton nói khi họ chờ phần mềm vi tính tìm ra tên cho gương mặt của gã đàn ông bí ẩn này. Cho đến giờ, họ vẫn chưa phát hiện được một kẻ hở nào trên bức tường bảo vệ của Salinas, nhưng họ có thể dùng thuốc phim mà cô bồ đan đứu với một gã khác để chống lại cô ta. Đây là một điều may mắn khó tin - nhưng việc đó chẳng đánh bóng thêm cho tên tuổi Cotton chút nào, bởi vì một tên trực máy tính tinh ranh nào đó chỉ việc ngồi ở văn phòng cũng có thể tìm cách nắn tay trên, và Cotton sẽ không phản đối mà vẫn cật lực đi theo con đường đã định. Jackson nghĩ anh có thể là thằng cơ hội ấy lắm chứ, bởi vì thật ngu xuẩn nếu để cho kẻ khác chiếm mất công sức sau bao nhiêu giờ dài lê thê và ngán ngẩm anh cùng Cotton bỏ ra cho nhiệm vụ này. Nhưng anh sẽ không bỏ mặc Cotton; ông ấy đáng được đối xử tử tế hơn thế.

Jackson vẫn chăm chú vào màn hình phân tách, cố tìm một góc khác hơn, nhưng hình như thằng khôn đấy biết chính xác họ ở chỗ nào, bởi vì chưa lần nào gã để lộ quá một góc khuôn mặt. Tuy vậy, anh đã chụp được một tấm hình rất rõ tai phải của gã. Tai cũng tốt rồi; tai mọi người rất khác nhau từ hình dáng, kích cỡ, vị trí trên đầu, đến cả hình những vòng xoáy phía trong. Người ta có thể cải trang hoàn toàn nhưng thường quên mất đôi tai.

3. Chương 3

Khi rời khỏi căn hộ tầng thượng của Salinas, gã sát thủ không dùng thang máy. Gã lặng lẽ trườn vào thang bộ và đi xuống bốn tầng. Lấy chìa khóa khỏi túi quần, gã mở cửa căn hộ sang trọng mới thuê cách đây vài tháng. Gã phải có một nơi để ở; dù phải thường xuyên đi lại chỗ nọ chỗ kia, gã vẫn thích cuộc sống tiện nghi, thoải mái. Khi bắt buộc, gã có thể - và đã - chịu đựng những giai đoạn sống thiếu thốn cùng cực, nhưng lần này không phải là một trong những lần bắt buộc ấy. Hơn nữa, gã còn thấy thích thú khi sống ngay dưới mũi Salinas.

Sự vắng lặng phủ quanh gã như tấm màn đón chào. Chỉ ở một mình gã mới cảm thấy được thư giãn. Căn hộ rất sơ sài, không phải bởi gã không đủ tiền mua đồ nội thất, mà chỉ vì gã thích không gian, thích sự trống trải. Gã có một chỗ để ngủ, và một chỗ để ngồi. Gã có một chiếc tivi, một máy vi tính. Phòng bếp chỉ được trang bị vừa đủ. Gã không cần thêm bất cứ thứ gì khác.

Khi rời khỏi đây, gã sẽ lau chùi sạch sẽ mọi thứ bằng chất tẩy rửa để xóa sạch tất cả các dấu vân tay, rồi tặng hết đồ đạc cho một tổ chức từ thiện. Sau cùng, gã sẽ thuê đội ngũ vệ sinh chuyên nghiệp dọn dẹp căn hộ và nó sẽ trông như gã chưa từng bén mảng đến đây.

Gã sẽ mang một ít quần áo theo, nhưng cũng như đồ đạc, gã chỉ dùng vài lần trước khi đem tặng. Nếu một chuyên gia pháp y tài giỏi nào đó tìm ra được manh mối mà gã vô tình bỏ sót, và nếu bộ phận điều tra có may mắn thần kỳ đến mức tìm ra chỗ gã, thì cũng chẳng còn gì trong tủ quần áo của gã đáng đáng đến manh mối đó.

Chiếc máy tính là gót chân Achilles của gã, nhưng gã không thể thực hiện những nghiên cứu cần thiết trước khi hành động mà không có nó, thế nên gã đã làm những việc có thể để hạn chế tối đa rủi ro, định kỳ xóa ổ cứng, khi cần thiết sẽ bỏ nó và thay một chiếc mới. Quy trình đảm bảo an toàn này khá tốn thời gian, nhưng từ lâu chúng là một phần của cuộc đời gã.

Những chuyến đi của gã nhẹ nhàng và nhanh chóng. Gã không có tình cảm ủy mị quyền luyến với bất cứ thứ gì. Với con người cũng vậy - bọn họ cũng chẳng khác gì những đồ đạc của gã: chỉ là tạm thời. Có những người mà gã quý mến, theo một cách khác hẳn, nhưng không có ai gọi cho hẳn bất cứ thứ cảm xúc mạnh mẽ nào. Gã thậm chí chẳng buồn nổi giận, bởi vì gã thấy việc đó thật phí thời gian. Nếu là vấn đề nhỏ, gã sẽ bỏ đi; nếu vấn đề cần xử lý, gã sẽ giải quyết nó một cách bình tĩnh và hiệu quả, sau đó chẳng việc gì phải lo lắng nữa.

Làm sát thủ không phải việc khiến gã lo nghĩ cũng chẳng phải điều gì đáng huênh hoang; đó đơn giản là bản chất của gã. Sát thủ là một người hiểu rõ bản thân và chấp nhận điều đó. Gã không cảm thấy những gì mà người thường cảm nhận; những cảm xúc đối với gã là mềm yếu và xa xỉ. Bởi thế, không có gì chi phối được trí óc gã - gã thông minh một cách sắc sảo. Còn về mặt thể chất, gã mạnh mẽ và nhanh nhạy, với sự phối hợp giữa mắt và tay chuẩn xác một cách lạ thường, đó là tất cả những gì một thiện xạ đích thực sở hữu.

Mặc dù gã có thể không có những chuẩn mực - bởi vì những chuẩn mực dường như thường đưa đến một hệ thống đạo đức nào đó - gã vẫn có những nguyên tắc riêng. Nguyên tắc số một: không bao giờ giết cóc. Không bao giờ. Trong bất kỳ hoàn cảnh nào. Lực lượng thừa hành pháp luật sẽ trút giận toàn bộ cơn thịnh nộ lên đầu gã nhanh hơn bất cứ điều gì nếu gã ra tay với một người trong bọn họ. Nguyên tắc số hai: không bao giờ để công việc dính dáng đến những trò yêu đương lãng mạn, bởi vì đó không chỉ là một mớ bòng bong mà còn chẳng đem lại lợi lộc gì. Những mục tiêu hàng đầu của gã thường liên quan đến thế giới ngầm, hoạt động gián điệp kinh tế, hoặc chính trị. Bọn cóc không thực sự quan tâm đến cái đầu tiên, cái thứ hai lúc nào cũng được bưng bít, và gã chưa bao giờ nhận một phi vụ liên quan đến chính trị ở đất nước này. Điều đó giữ cho cuộc sống của gã sạch sẽ, không bị mắc mớ gì trong khi vẫn có thể tiếp tục hành nghề.

Gã vào phòng ngủ và cởi quần áo, thả chúng xuống cái giỏ mây trong tủ đồ, rồi trần truồng đi vào nhà tắm, cẩn thận gột sạch thứ nhựa màu da gắn trên da tai. Gã luôn thay đổi diện mạo bằng những chiêu cải trang nho nhỏ, về lý thuyết chẳng kể nào cho rằng gã có thể quá cẩn thận đến thế. Bây giờ camera giám sát được

gắn khắp mọi nơi, nhờ mấy thằng khốn khổ bố. Gã luôn luôn tự làm việc nhà và đặt đồ đạc vào những vị trí dễ thấy nhất, thử tưởng tượng rằng mình đang bị quay lén, và tìm hiểu các góc quay.

Gã có thể tắm ở đây thay vì dùng phòng tắm của Drea, nhưng cô ta tinh ranh hơn những gì người khác biết rất nhiều. Nếu không có chuyện cấp bách phải đi ngay, chả có mấy người bỏ qua việc tắm rửa sau bốn tiếng quan hệ - trừ khi họ biết mình sẽ sớm được tắm ở một nơi khác, giống như nơi nào đó trong chính tòa nhà này. Cô ta có thể không kết luận như thế, nhưng gã không muốn mạo hiểm. Người nào đủ ghê gớm để che mắt Salinas, gã ắt không thể xem thường.

Buổi chiều nay thật là... thỏa mãn. Cực kỳ thỏa mãn. Không chỉ bởi gã đã hiểu thêm được rất nhiều về Salinas, mà gã còn vượt qua ranh giới tự chủ của mình và trải nghiệm sự hoan lạc tuyệt vời. Gã muốn biết Salinas cần mình tới mức nào và câu trả lời quá rõ ràng: rất nhiều - đủ để Salinas đồng ý chia sẻ người đàn bà của hắn, trái ngược hoàn toàn với nền tảng tài sản, vị thế và cái tôi của hắn. Một kẻ ở địa vị của Salinas chỉ dâng tặng người đàn bà của mình khi hắn đã chán ngán cô ta, nhưng gã sát thủ chắc chắn rằng đó không phải trường hợp này.

Nạn nhân mới nhất của Salinas, một tay trùm buôn ma túy ở Mexico, đã khiến gã sát thủ tò mò. Salinas là kẻ phân phối chính nhưng tổ chức của hắn nằm ở cuối đường dây buôn lậu. Những tên trùm ma túy triển miên thanh toán lẫn nhau, nhưng việc một tên chuyên phân phối loại trừ kẻ cung cấp thì thật... khác thường. Có điều gì đó đang diễn ra, và thứ ấy có khả năng cực kỳ sinh lợi cho cái kẻ vốn lão luyện trong việc hắn làm.

Gã sát thủ đã cẩn thận suy xét tất cả các khía cạnh và khả năng, và đã tìm ra cách khám phá điều mình tò mò. Khi Salinas đồng ý chia sẻ cô bồ, vậy thì hắn sẽ sớm mượn đến gã hỗ trợ, và gã có thể ra giá cho công việc của mình. Hơn nữa, chuyện này còn mang lại cho gã thêm một phần thưởng hấp dẫn: Drea.

Là kẻ cô độc trời sinh nhưng gã không phải một thầy tu. Gã thích đàn bà và thích làm tình với họ, dù vậy gã chỉ coi họ là thứ để thỏa mãn nhu cầu tự nhiên của mình. Bình thường gã vẫn tránh xa những người đàn bà của kẻ khác, bởi vì tình cảnh đó có thể mang lại một đồng bầy nhây và gã không muốn lôi kéo sự chú ý về phía mình. Nhưng ở Drea, có điều gì đó khiến gã phải để ý ngay lần đầu tiên nhìn thấy cô ta.

Không phải vẻ ngoài của cô ta. Gã không đặc biệt ưa thích tuýp đàn bà nào, và cũng chưa bao giờ tìm tới những cô nàng mảnh mai, lẳng lơ và rỗng tuếch. Vậy mà gã cảm thấy ở cô ta một sức hút ngay tức thì và vô cùng mạnh mẽ. Có lẽ làn da được chăm chút kỹ lưỡng đã át đi tất cả những yếu tố tiêu cực và khiến gã nhìn lại lần thứ hai. Đó là lúc gã nhận ra rằng, bất chấp cô ta hành động ra sao và trông như thế nào, cô ta không đời nào là một kẻ dằn dặt.

Thứ tổ cáo cô ta không phải bất cứ điều gì cô ta đã làm, thực sự là thế. Gã phải thừa nhận rằng diễn xuất của cô ta không chút sơ hở. Là do gã để ý cô ta kỹ hơn. Gã luôn luôn như vậy, bằng bản năng và sự luyện tập của một kẻ rình mồi lão luyện, thiên hướng của con thú ăn thịt trong gã đọc được một cách chính xác những thay đổi chớp mắt trong nét mặt, cử chỉ của người đối diện. Gã không thể xác định chính xác điều gì đã báo động với gã, chỉ biết rằng gã đột ngột nhận ra một cái đầu sắc sảo bên dưới mớ tóc ấy, rằng cô ta đang chơi đùa Salinas như chơi một chiếc đàn violon.

Khám phá ra điều đó, gã lại càng chú ý và ngưỡng mộ tài năng diễn xuất của cô ta hơn. Drea không moi tiền của Salinas, gã chắc là Salinas có dịch vụ tối ưu bảo vệ tiền của hắn, nhưng cô ta rõ ràng đang dấn thân vào nguy hiểm. Chỉ cần có chút nghi ngờ, Salinas sẽ giết cô ta không chớp mắt.

Gã sát thủ ngưỡng mộ những người sống sót, và Drea là một người như thế. Khi chớp thấy cơ hội có được cô ta, gã đã không hề do dự.

Gã đã hơi bị bất ngờ bởi phản ứng ban đầu của cô ta. Những ả đàn bà như cô ta, những người đối thân xác để đạt được những gì họ muốn từ gã đàn ông như Salinas, thường coi tình dục như một mặt hàng. Đầu tiên gã nghĩ sự miễn cưỡng của cô ta là đang diễn trò, nhằm giữ sĩ diện cho Salinas, nhưng khi rõ ràng là cô ta thực sự sợ hãi, gã thâm nhún vai và quyết định bỏ qua. Gã đã tìm ra điều mình muốn biết, chỉ bằng phản ứng của Salinas.

Khi cô ta chạy ra ngoài ban công gã bắt đầu bỏ đi, nhưng một cơn bốc đồng bất chợt đã xui khiến gã đuổi theo cô ta. Cô ta trông sợ hãi đến mức muốn nhảy xuống ngay, và gã không muốn thế. Ra ngoài đó đã là

mạo hiểm - quỷ tha ma bắt, cảnh sát liên bang hẳn phải thường xuyên theo dõi Salinas - nhưng sau cùng nó thật đáng giá. Gã chạm vào cánh tay người đàn bà và cảm nhận được sức nóng cùng âm thanh xẹt xẹt như tia lửa điện; và chỉ vài giây sau, khi vượt qua cơn kinh hoàng, cô ta đã đáp lại gã, đã trở nên nóng bỏng đủ để thiêu rụi gã. Trong cái cách đáp ứng dữ dội đó, gã đọc được rằng cô ta khát khao sự chú ý của người khác thế nào, khao khát được nhìn nhận như chính con người thực của mình thế nào, và thêm được vuốt ve nhiều đến chừng nào thay vì phải là người chủ động. Salinas hẳn là một người tình tồi, ích kỷ và lười nhác, mới để người đàn bà của mình đói khát tội nghiệp nhường này.

Dù thích thú tận hưởng buổi chiều vừa diễn ra, gã sát thủ không định lặp lại nó. Như gã đã nói với cô, một lần là đủ. Giờ gã sẽ lặn mất cho đến khi Salinas liên lạc lại với gã, và sau đó, sẽ tập trung vào việc biến những tình thế mới mẻ này trở thành lợi ích tài chính cho mình.

Bốn mươi phút sau, một người đàn ông già nua với đôi vai còng và dáng đi hơi run rẩy rời khỏi cửa trước khu nhà. Ông ta phải chống gậy để giữ thăng bằng khi đi xuống vỉa hè và đợi người bảo vệ gọi cho một chiếc taxi.

Phía tít trên cao con đường, Xavier Jackson và Rick Cotton chú ý thấy ông lão đi ra, nhưng họ đã nhìn thấy ông ta ra vào vài lần trước đó và một cuộc điều tra nhanh cho biết ông ta vốn thuê một căn hộ trong tòa nhà này, bởi vậy sự chú ý của họ đã nhanh chóng chuyển sang chỗ khác.

4. Chương 4

Gã con hoang ấy nói đúng, Rafael đã về sớm.

Drea cố gắng rời khỏi giường, đôi chân cô nặng như chì còn cơ thể thì mềm nhũn. Cô xoay người dựa vào thành giường, răng đánh cậm cạp vì cái lạnh thấu xương. Máu đông băng trong tĩnh mạch cô, cái lạnh thấm qua từng tế bào cơ thể khiến cô đông cứng từ trong ra ngoài.

Trước đây cô chưa bao giờ lạnh như vậy, nhưng cô không thể cứ rúc mãi dưới những lớp chăn được. Cô phải làm gì đó, phải thử cách gì đó. Một cách cần mẫn, cô vuốt phẳng đám ga gối rồi tập tễnh lần xuống bếp, vớ một chai xịt phòng Febreze. Trở lại phòng ngủ, cô xịt khử mùi ga giường trước khi xếp ngăn nắp mọi thứ, và trải phẳng cái chăn lông vịt. Cô chồng những chiếc gối trang trí của mình trên giường theo trật tự thường ngày, sau đó xịt khử mùi không khí trong phòng ngủ và phòng tắm. Có lẽ cô chỉ tưởng tượng ra thôi, nhưng Drea thề mình có thể ngửi thấy mùi của gã.

Tại sao cô lại lạnh thế này? Không khí lạnh cóng, nhưng cô không có thời gian để dừng lại và điều chỉnh nhiệt độ. Sau khi đặt chai Febreze về chỗ cũ trong bếp, cô gom chỗ quần áo nằm rải rác của mình và mang vào trong phòng tắm, cẩn thận thả chúng xuống sàn sao cho giống như mọi khi thường làm. Cô mở vòi hoa sen, chỉnh nhiệt độ cho đủ ấm, rồi bước vào và nhanh chóng thoa xà phòng để tẩy rửa mùi hôi hám nhớp nháp trên người. Ít ra nước có thể cho cô chút hơi ấm.

Nghĩ! Cô phải nghĩ.

Cô không thể. Cơn tức giận sôi sục trong cô như chất hắc ín đặc quánh, làm não cô đông đặc. Sao cô có thể ngu ngốc đến vậy nhỉ? Ngu ngốc, ngu ngốc, ngu ngốc! Drea khinh bỉ chính bản thân mình. Cô đã biết tốt nhất đừng nên kỳ vọng vào cái kết hạnh phúc trọn đời vớ vẩn của cổ tích, vậy mà cô đã trải qua vài giờ với một gã nào đó rất biết cách dùng cái gậy của mình, đến nỗi cô chỉ còn biết cầu xin gã đưa mình đi theo. Không, không phải “gã nào đó”, mà là một kẻ giết người dễ dàng như đánh răng mỗi ngày vậy.

Tự chế nhạo bản thân làm lòng ngực cô nghẹn lại. Cô đã nghĩ gì vậy? Phải chăng là vì gã từ tốn, dễ dàng và chắc chắn đến mức cô tưởng gã đã yêu mình? Phải, đúng vậy. Kỹ thuật của gã thật khác biệt, nhưng chỉ thế mà thôi. Cũng giống như bất kỳ tên đàn ông nào mà cô đã trải qua, ngay khi xong chuyện, gã liền trở nên vô cảm.

Sự sỉ nhục găm nhấm cô như con thú đói mồi. Tại sao cô không thể chỉ việc tận hưởng trò chơi ân ái và dừng để cảm xúc thực chen vào? Thay vì vậy cô phản ứng như một con bé mười lăm ngây thơ, khờ dại, cho rằng đàn ông sẽ khiến cuộc đời mình đẹp đẽ hơn, chứ không phải là làm cho nó tan nát.

Mười lăm tuổi, lần đầu tiên cô lỡ dại với một tên đàn ông để rồi một thân một mình mang bầu - tuy nhiên hồi ấy cô còn trẻ, và ngu ngốc là điều dễ hiểu. Nhưng không phải bây giờ. Không phải lần này.

Drea tắt nước và bước ra khỏi vòi tắm, bất chấp cảm giác kinh tởm buồn nôn dâng lên khi buộc phải lau người bằng cái khăn gã sát thủ đã dùng. Rafael để ý đến từng chi tiết nhỏ, quá nhiều khăn tắm sẽ khiến chuyện này bại lộ.

Làn hơi từ điều hòa nhiệt độ phả lên làn da vẫn còn ẩm khiến Drea lạnh cóng, và cô lại bắt đầu run rẩy khi lau tóc bằng chiếc khăn đó, giờ nó quá ướt để có thể lau khô thêm. Vứt khăn sang một bên, cô chụp vội chiếc áo choàng bông treo trên móc, quấn nó quanh người, sau đó đi đến chiếc bàn đá cẩm thạch để lấy lược và chải tóc.

Nhìn vào gương, cô thấy khuôn mặt mình ướt đầm, và ngạc nhiên nhận ra mình đang khóc. Một lần nữa. Khóc hai lần một ngày quả là kỷ lục đối với cô.

Cô sẽ không khóc vì chuyện này nữa. Khóc lóc chẳng giúp được cái quái gì. Cô lau hết những giọt nước mắt trên má đi.

Nhưng nước mắt tiếp tục rơi. Drea đứng đó, nhìn người phụ nữ trong gương và hai hàng nước mắt chậm chậm chảy trên khuôn mặt, có cảm giác mơ hồ là cô đang nhìn một ai khác, một người đã biến mất từ lâu. Khuôn mặt ấy trắng bệch, đôi mắt u oán. Không trang điểm, với mái tóc dài chải ngược ra sau, đó là khuôn mặt của cô gái vừa bị mất con, bị cướp đi tất cả những ước mơ ngày nào.

Drea chạy ra khỏi phòng tắm, cổ họng nghẹn đắng. Lẽ ra cô nên hong khô tóc và trang điểm, làm cho mình trông thật xinh đẹp và sexy, nhưng cô không thể làm điều đó. Đi ra phòng khách theo quán tính, cô do dự ngừng lại, đầu cúi xuống, như một món đồ chơi dây cót bị hỏng lò xo. Giờ thì sao? Cô phải làm gì đây? Cô có thể làm gì chứ?

Lạnh quá. Cái lạnh như cuộn xoáy bên trong cô, quấn riết lấy cô, làm cô run lên từng chập. Mặc dù sàn nhà trải thảm, đôi chân trần của cô vẫn lạnh như băng, màu sơn móng chân đỏ tím lờ lợc tương phản với làn da trắng bệch. Cô ghét màu sơn đó, ghét cái vẻ thật gợi tình của nó khi gãi kéo chân cô qua vai mình...

Một tiếng gào thoát ra từ lồng ngực khi cô cố xóa sạch những hình ảnh đó, loạng choạng đi về phía cánh cửa trượt và bước ra ban công để tìm chút hơi ấm mặt trời.

Cô nhận ra hơi nóng dễ chịu từ những viên đá lát dưới chân. Nhưng ngoài sự ấm áp, ban công cũng gợi lại những ký ức cô không muốn nhớ tới, không thể chịu đựng. Cô tránh nhìn vào chỗ lan can vừa đứng lúc trước, và thay vào đó ngồi sụp xuống sàn gạch, lưng dựa vào tường. Những viên gạch cũng nóng dần lên dưới ánh mặt trời rực rỡ và hơi ấm dễ chịu bắt đầu thấm vào da cô. Rên lên sung sướng, Drea co sát chân lên ngực, kéo áo choàng che kín người và gục đầu xuống đầu gối.

Tiếng nức nở nghẹn ngào lại thoát ra, từ nỗi tuyệt vọng sâu thẳm mà cô không tài nào hiểu được. Cô bị ma ám hay sao vậy? Cô không bao giờ chịu đầu hàng như thế này, khéo xoay sở và không ngừng tìm kiếm lợi thế cơ mà! Cô cần bình tâm lại, cố gắng quên rũ Rafael...

Không! Từ “không” ngay lập tức bật ra từ tiềm thức, vang dội trong khắp cơ thể Drea. Sự dữ dội trong phản ứng bản năng làm cô run lên; cô vốn chưa bao giờ cho phép mình cảm nhận quá sâu sắc bất cứ điều gì. Nhưng rồi điều gì đó bên trong lắng lại và cô cảm thấy sự đúng đắn tuyệt đối của nó. Cô và Rafael đã hết, trò chơi đã kết thúc. Hắn đã để cô cho kẻ khác, như thế cô chẳng là gì đối với hắn - như thể cô chẳng có chút ý nghĩa gì.

Cô ghét hắn, ghét hơn cả chính bản thân mình. Cô đã phục tùng hắn hết mực, giữ mồm giữ miệng, chỉ mỉm cười và chấp thuận bất kể điều gì hắn muốn, để làm gì cơ chứ? Để hắn đối xử với cô như một con điem rẻ tiền sao? Cô run rẩy với một mong muốn man rợ là làm cho tên khốn khiếp này phải chịu tổn thương, khiến hắn phải đổ máu, đánh đập và cắn xé hắn bằng chính móng vuốt của mình.

Nhưng cô không thể; cô biết thế. Lũ tay chân của hắn có thể bắn cô chết ngay hoặc lôi cô ra làm vật mua vui. Thừa nhận mình như trướng chọi đá càng làm cô thấy căm hận hơn.

Lý trí yêu cầu cô phải tập trung và đối mặt với chuyện này, nhưng Drea dường như không thể xua đi những cảm xúc hỗn loạn vốn như con sóng khổng lồ xô đổ các lớp tường phòng vệ của cô. Cô sắp bị nhấn chìm lần thứ ba.

Rafael phải trả giá. Cô không biết làm thế nào, nhưng cô phải bắt hắn trả giá. Cô không thể sống nếu cứ để hắn đi dễ dàng sau khi đã đập cô xuống bùn như vậy. Dù cho dòng đời khốn nạn có xô đẩy cô thế nào, Drea luôn nhắc nhở mình rằng ít nhất cô chưa bán rẻ mình để trở thành gái điếm. Cô luôn xem mình là người tình của Rafael, không phải gái bao. Hai khái niệm này rất khác nhau. Nhưng cô không còn được ru mình trong ảo tưởng này lâu thêm nữa - đối với hắn cô chẳng hơn gì một món hàng có thể trao đổi dễ dàng. Cả người cô rung lên theo từng cơn nức nở, cổ họng cô đau xé, dạ dày trống trơn kéo theo những đợt nôn khan.

Cuối cùng thì hắn cũng về, sập cửa mạnh hơn bình thường, như thể nhấn mạnh rằng mình chẳng hề hối hận. Hắn muốn giữ mối quan hệ với tay sát thủ hơn là giữ cô lại, và...

Ý nghĩ cay đắng đó đột ngột khựng lại, và trong một khoảnh khắc, Drea thấy não mình như đông cứng lại khi bất ngờ ngộ ra. Hắn muốn lấy lòng gã sát thủ... Hắn muốn giết một kẻ nào đó đến mức đành nuốt tự ái và dưng - hoặc cho mượn - người tình cho thằng khác. Có thể điều này có nghĩa hắn đánh giá cô cao hơn những hành động của hắn, có thể điều này cho cô một lợi thế...

Đầu cô đặc quánh như bị đổ đầy mạch nha, và trước khi cô kịp thông suốt suy nghĩ thì Rafael đã bước qua cánh cửa trượt ra ban công. Hắn khựng lại khi thấy cô, “Tại sao em ở ngoài này?”

Giọng hắn thản nhiên như không làm lán sóng cảm phần lại dâng lên trong Drea, và cô phải ghì chặt nắm tay trong chiếc áo choàng để không lao vào hắn, móc mắt hắn ra. Cô hít sâu, hết sức kiềm chế, cố gắng suy nghĩ. Cô phải làm cái gì đó, nói điều gì đó.

Cô ngẩng đầu lên và tên trùm lùi lại, mắt mở to kinh ngạc. Drea biết rõ bộ dạng của mình ra sao - đôi mắt cô sưng mọng còn khuôn mặt thì phờ phạc. Trước giờ cô chỉ cho Rafael thấy một Drea luôn hoàn hảo, nhưng lần này cô chẳng thêm quan tâm mình trông như thế nào nữa.

Và mọi chuyện tự nhiên trở nên rõ ràng, thậm chí còn rõ ràng hơn lần trước, đột nhiên cô biết rõ mình sẽ làm gì, sẽ nói gì. Phần lớn kế hoạch đã rõ tới mức nếu còn ngần ngại cô sẽ thất bại mất. Rafael phải trả giá và giờ Drea đã biết chính xác mình sẽ bắt hắn phải trả giá thế nào.

Cô hít sâu, run rẩy và cố gắng giữ bình tĩnh, “Em xin lỗi,” cô nấc lên, nước mắt lại ràn rụa trên khuôn mặt vì nỗ lực nói lời xin lỗi với thằng khốn ấy. “Em đã không biết... em đã không biết rằng anh đã c-chán ngấy em...” Giọng vỡ òa, cô úp mặt vào hai bàn tay, vai rung lên nức nở.

Cô nghe tiếng giày Rafael tiến lại gần. Sau đó là một khoảng lặng như thể hắn không biết phải làm gì, hoặc biết nhưng không muốn làm. Cuối cùng hắn đặt tay lên vai cô. “Drea...” hắn lên tiếng.

Cô giằng ra khỏi hắn, không thể chịu được dù là cái chạm bình thường của hắn. “Không, đừng chạm vào em,” giọng cô rời rạc. Cô lau mặt vào tay áo choàng. “Em không muốn anh thương hại em.” Nước mắt cô vẫn thi nhau rơi xuống. “Em biết anh không yêu em,” cô nói khẽ, “nhưng em đã nghĩ mình vẫn có cơ hội, rằng một ngày nào đó anh có thể sẽ yêu em. Vậy là bây giờ em đã biết rõ câu trả lời, phải không?” Mỗi và cảm cô run run khi đôi mắt nhìn ra xa xăm, mặc dù hầu hết cảnh vật trước mặt đã bị bức tường chắn lại. Cô không dám nhìn thẳng vào Rafael, sợ rằng hắn sẽ nhận ra ánh mắt ghê tởm dành cho hắn. Cảm ơn Chúa vì những giọt nước mắt ngu ngốc tuôn ra không ngừng này, tất nhiên chúng chẳng dành cho Rafael, trừ phi là...

Không, cô không khóc vì tay sát thủ khốn khiếp đó. Cô không biết tại sao mình khóc, nhưng chắc chắn không phải vì gã. Có lẽ cô đã phát điên, hay đại loại như thế. Nhưng điên hay không, thì cô cũng đang dốc hết tất cả những gì mình có vào ván bài này. Cô đang trông chờ vào cái tội của Rafael, hy vọng hắn sẽ lên tận mây xanh vì nghĩ rằng cô thật sự yêu hắn, rồi sẵn lòng chui vào cái bẫy mà cô chuẩn bị.

Hắn cúi xuống, đôi mắt đen nhìn khắp khuôn mặt cô. “Tên đó làm em đau à?” Giọng hắn bình tĩnh, chết chóc và đậm thêm thứ gì đó cô chưa từng nghe.

Drea không có thời gian để phân tích điều đó, chỉ tiếp tục bằng bản năng. “Gã không hề chạm vào em. Em khó chịu và gã... Gã nói em không đáng để gã gặp rắc rối, thế rồi gã bỏ đi.” Cô cười một tiếng chua chát. “Em đoán là anh còn thiếu gã một trăm ngàn. Em xin lỗi về chuyện đó.” Rafael là người Mỹ Latin; nếu biết tên sát thủ có quan hệ với cô sẽ làm giảm giá trị của cô trong mắt hắn, có thể hắn sẽ không muốn giữ cô bên mình nữa. Drea chưa sẵn sàng để ra đi, vẫn chưa, vì vậy cô phải làm cho hắn nghĩ là không có chuyện gì xảy ra.

“Gã không chạm vào em ư?” Rafael sốc thực sự.

“Cả anh và gã ta đều không muốn em, nhỉ?” Cô không cố ý nói những lời quá cay đắng như thế, nhưng từ ngữ cứ bật ra khỏi miệng. Cô hối tiếc đã cho hắn thấy quá nhiều cảm xúc của mình, mặc dù sự xúc động đó là chân thật và ẩn chứa những điều sâu xa.

Một lần là đủ rồi.

Hừ, quỷ tha ma bắt gã xuống địa ngục đi, một lần là quá đủ đối với cô. Bây giờ cô đã hiểu những gì gã làm: gã đã chơi lại Rafael, một trò rất xảo quyệt mà Rafael không có lấy một chút manh mối chết tiệt nào rằng mình bị đưa vào tròng. Đó là cuộc chơi của giống đực và gã sát thủ đã thắng, gã đã khiến cô quá thỏa mãn đến mức đánh mất cả lý trí và thực sự cầu xin gã mang cô đi theo.

Nỗi đau khổ lại cuốn lấy cô, vẫn mới mẻ và mạnh mẽ. Cô vùi mặt vào giữa hai đầu gối rồi khóc.

Rafael lượn lờ quanh cô như không biết phải làm gì. Với hắn, Drea luôn luôn dễ tính, vui vẻ và nông cạn, như một con búp bê trong tủ kính. Hắn chưa bao giờ thấy cô đau khổ hay thậm chí tức giận. Hắn vốn nghĩ cô chẳng biết gì ngoài mua sắm, chăm sóc đầu tóc hay móng tay móng chân.

Cuối cùng hắn lên tiếng, “Anh lấy cho em ít nước nhé,” và biến mất vào bên trong.

Nước! Làm như uống nước cô sẽ đỡ hơn vậy. Cô đau lòng chứ đâu có khát. Tuy nhiên, hành động này rõ ràng có ẩn ý gì đó, bởi vì Rafael chưa từng mang đến cho ai thứ gì, chỉ có những người khác luôn tìm đủ mọi cách để lấy lòng hắn.

Nếu chỉ đi lấy nước thì không mất nhiều thời gian đến thế, và cô biết hắn đang xem xét bên trong căn hộ, tìm kiếm xem có biểu hiện gì là cô nói dối hắn không. Cô nhắm lại mọi chuyện trong đầu, tự hỏi mình có bỏ sót điều gì không. Hắn trở ra ban công và cúi xuống ngồi cạnh cô lần nữa. “Đây,” hắn nói. “Em uống chút nước đi.”

Drea ngẩng đầu lên, lau sạch nước mắt trước khi đón lấy ly nước và miễn cưỡng nhấp một ngụm. “Em sẽ thu dọn đồ,” cô làm giọng nghẹn ngào đáng thương. “Nhưng em không có chỗ nào để đi cả. Em sẽ tìm một chỗ mới, nếu anh cho em ở đây tạm vài ngày.”

“Em không cần phải đi.” Hắn nói, đặt tay lên vai cô, “Anh không muốn em đi.”

“Anh không cần em,” cô lắc đầu, rót cuộc cũng dám nhìn Rafael, hay ít nhất là nhìn về phía hắn; mắt cô nhòe nước nên hắn giờ đây chỉ là một hình ảnh nhạt nhòa. Giọng run run, nhưng cô nuốt xuống và cố gắng nói tiếp. “Anh đi đã để mặc em cho gã. Anh chỉ cần nói em đi thôi, cần gì phải làm như vậy. Lẽ ra em phải biết anh đã chán ngấy em rồi nhưng em đã quá hy vọng anh có thể yêu em nên...” Cô dừng lại, lắc đầu. “Đừng bận tâm.”

“Anh không muốn em đi.” Rafael nhắc lại. “Anh chưa từng muốn... Nghe này, tên đó cầm đằng chuôi và gã biết điều đó.” Hắn nhìn quanh để xem xét khả năng bị nghe lén và sốt ruột nói, “Vào trong đi, chúng ta không thể nói chuyện ngoài này được.”

Drea để hắn kéo cô dậy và đẩy vào bên trong, tay hắn đặt lên eo cô đầy chiếm hữu. Chiến thắng reo hò trong cô, quét sạch những giọt nước mắt, ít nhất là bây giờ. Phải! Cô cần thời gian để thực hiện kế hoạch của mình. Chỉ cần che giấu cảm nghĩ thật của mình thêm chút nữa, và cô đã có nhiều kinh nghiệm nên chuyện đó hẳn sẽ ngon ơ.

Rafael phải trả giá, giá đắt là đằng khác.

“Ông nghĩ sao về chuyện này?” Xavier Jackson kinh ngạc hỏi, chớp mắt trước những những gì micro parabol vừa thu lại được. Chất lượng âm thanh không tốt, vì gió, khoảng cách và các yếu tố khác, nhưng chương trình máy tính giúp khử nhiễu rất nhiều.

“Tôi nghĩ chúng ta nên tìm gã đàn ông bí ẩn đó,” Cotton trả lời, “Nếu gã quan trọng đến mức Salinas chia sẻ bộ hân với gã. Mà gã rời khỏi tòa nhà chưa nhỉ?”

“Nếu rồi, chúng ta đã để sên mất gã. Nhưng chúng ta chưa từng thấy gã bước vào tòa nhà. Chưa từng.”

“Vậy thì hoặc là gã đi đường ngầm, hoặc là gã cải trang.”

“Tôi không loại bỏ khả năng gã đi đường ngầm đâu.” Jackson châm biếm. Có đủ loại đường ngầm bỏ hoang dưới thành phố này. Chẳng bản vẽ nào chỉ ra chúng cả, nhưng không có nghĩa là không có. Cần phải kiểm tra lại, thậm chí cả giả thuyết gã đó đã cải trang thành ai đó. Anh xem lại tất cả những đoạn video và so sánh những người rời khỏi tòa nhà với đoạn video có gã đàn ông trên ban công. “Tôi tự hỏi tại sao cô bỏ lại lửa Salinas là không có gì xảy ra giữa cô ta và gã kia, khi mà chính Salinas đã trao cô ta cho gã?”

“Ai mà biết.” Cotton thở dài, vò đầu thất vọng. “Dù Salinas có phát hiện ra họ đã làm trò bắn thủ đó, thì chính hắn là kẻ tự gây ra chứ ai. Chết tiệt cái mớ bong bóng này đi!”

Họ chán nản nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính trống trơn.

5. Chương 5

Rafael khẽ khàng mở cánh cửa phòng Drea và bước tới cạnh giường cô. Hắn hiếm khi bước vào căn phòng này, dù thường xuyên cho người vào lục soát để chắc chắn rằng cô không giở trò gì. Những thứ đồ trang trí cô chọn quá cầu kỳ, rườm rà và sến súa, và thường hắn không thích bị nhắc rằng tình nhân của hắn có khiếu thẩm mỹ quê cục như vậy. Nhưng tối nay, vì lý do nào đó, sự quá thể đó không hề làm hắn khó chịu, ngược lại còn khiến hắn cảm động lạ lùng. Nơi này giống như phòng của một cô gái mới lớn được mẹ cho phép trang hoàng theo bất kỳ cách nào mà cô nàng thích, hoàn toàn ngây ngô trong sự diêm dúa đó.

Cô đang ngủ, lưng quay ra cửa, người cuộn tròn lại sát tận mép giường, trông còn nhỏ bé và mỏng manh hơn cả lúc bình thường. Ánh sáng hắt vào từ hành lang tràn qua hai gò má mảnh dẻ đẹp kỳ lạ của cô, lẫn vào mái tóc quăn xoắn dài trên gối. Cô khóc mãi cho đến khi mệt nhoài, và ngay cả trong ánh đèn mờ hắn cũng có thể thấy rõ mắt cô sưng mọng.

Rafael không phải loại đàn ông thiếu tự tin hay ngờ vực chính mình; chỉ có những thằng ngu ẻo lả, những kẻ không biết mình phải làm gì hoặc chẳng có gan làm điều mình muốn mới thế. Vậy mà, lần đầu tiên trong nhiều năm trời - có khi hàng thập kỷ - hắn cảm thấy tê liệt bởi sự ngờ vực.

Cùng với đó là nỗi hoảng sợ, tức giận, bối rối nhộn nhạo trong ruột gan hắn. Làm sao chuyện này có thể xảy ra? Trong tất cả mọi người, tại sao hắn lại cảm giác về Drea như thế?

Hắn ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường, tư lự ngắm nhìn cô. Cô đã ở với hắn hai năm rồi, lâu hơn bất kỳ người đàn bà nào khác, nhưng chỉ bởi vì cô ngoan ngoãn và chẳng bao giờ đòi hỏi. Hắn chẳng có thời gian hay kiên nhẫn để giải quyết mấy trò khóc lóc, hờn giận và mè nheo. Sống với Drea rất dễ chịu; cô diêm dúa, hơi ngốc nghếch và chẳng hứng thú với cái gì ngoài mua sắm và làm đẹp. Cô chưa gây ra vụ rùm beng nào, không cấu kỉnh, không vùi vịnh những thứ quà tặng đắt tiền, hoặc tệ hơn, không đòi hắn dành thời gian cho cô. Hắn chẳng bao giờ phải nghĩ nhiều về cô; cô chỉ ở đó, mỉm cười và thỏa mãn hắn bất cứ lúc nào hắn cần đàn bà.

Nếu buộc phải nghĩ về những chuyện này, Rafael sẽ nói tình dục là lý do duy nhất để hắn giữ cô. Hắn chẳng hề muốn thằng chó nào được hưởng cô, chắc chắn rồi, bởi chẳng thằng đàn ông nào muốn dẹp bỏ sĩ diện để chia sẻ người đàn bà của mình cả. Nhưng hắn chỉ có rất ít lựa chọn và lựa chọn nào cũng tệ. Nếu hắn nói

“không” theo lòng kiêu ngạo và cái tôi, hắn sẽ mất đi sự hỗ trợ đắc lực của tên sát thủ đó - sự hỗ trợ mà có những lúc hắn sẽ vô cùng cần đến. Hơn nữa, rất có khả năng gã đó sẽ để bụng lời từ chối của hắn và mặc dù Rafael chẳng sợ bố con thằng nào, hắn cũng đủ khôn ngoan để biết rằng có một vài kẻ không nên làm mất lòng - và gã sát thủ là một trong số đó.

Vì vậy hắn đành nuốt tự ái và cơn giận dữ xuống, rồi thốt ra từ “có,” chẳng hề thích thú chút nào. Hắn đã đứng ngồi không yên về cái chuyện chó chết ấy cả buổi chiều, tưởng tượng ra người đàn bà của hắn trần truồng bên cạnh thằng đàn ông khác, thậm chí còn thấy mình, mẹ kiếp, tự hỏi liệu của quý của thằng chó đó có lớn hơn của hắn không. Rafael chưa bao giờ phải lo lắng về những thứ cửrt như thế, vì vậy hắn điên tiết vì ba cái chuyện nghi ngờ vụn vặt ấy lại làm phiền mình. Hắn có tiền, có quyền, và đó là những thứ quan trọng với loại gái như Drea.

Nhưng dù hắn đã nhìn thấy ánh mắt bàng hoàng của Drea khi hắn đồng ý để gã sát thủ ngủ với cô, hắn cũng không hề ngờ rằng cô lại để tâm đến chuyện này quá mức. Rút cuộc thì, cô vốn dùng tình dục để đánh đổi mọi thứ. Chẳng có chuyện gì to tát cả, không phải sao?

Một phần trong Rafael thực sự nghĩ hắn sẽ gặp cô ngồi dựa móng tay hoặc xem cái kênh mua sắm vớ vẩn mà cô say sưa quá mức đó, vẫn bình thản như mọi khi. Nhưng hắn lại thấy cô ngồi co ro ngoài ban công, khóc lóc thảm thiết. Tóc cô ướt đầm, vuốt hết ra sau, gương mặt không chút phấn son, hai mắt sưng mọng vì khóc. Mặt cô rúm ró và tái mét, như thể cô đã bị sốc, và biểu lộ trong ánh mắt của cô...

Vỡ vụn. Đó là từ duy nhất hắn có thể nghĩ ra để mô tả cô. Cô trông như thể bị vỡ vụn.

Lúc đầu hắn tưởng cô đã bị tổn thương về thể xác, rằng thằng chó đẻ đó là loại bạo dâm. Và khoảnh khắc đó, Rafael bị đánh gục bởi một phản ứng không ngờ tới: hắn cảm thấy cơn cuồng nộ trào lên bởi có ai đó đã dám làm hỏng đồ của hắn, rằng nàng Drea vô hại, đầu óc giản đơn đã phải chịu đau đớn. Bất kể cái giá phải trả là thế nào, dù là bây giờ hay tương lai, hắn sẽ săn đuổi đến cùng và giết thằng chó đó.

Nhưng đó lại chẳng phải những gì đã xảy ra. Drea suy sụp vì nghĩ rằng hắn, Rafael, không hề yêu cô, và cô đã tiêu tan hy vọng rằng một ngày nào đó hắn sẽ yêu cô. Hắn dò dẫm ghép tất cả những cảnh ghép lại với nhau, và lại nhận thêm một cú đấm bất ngờ nữa.

Đó là cú đấm quyết định, khiến hắn bị đo ván tại trận. Drea yêu hắn.

Rafael vẫn không thể hiểu điều đó. Tình yêu không có trong hợp đồng giữa hắn và cô. Nhưng cô ở đây, chuẩn bị ra đi bởi chẳng hề có chút hy vọng rằng hắn sẽ yêu cô. Gã sát thủ thậm chí còn chẳng thêm đụng vào cô. Dù điều đó thật khó tin, nhưng cô đâu có lý do gì để nói dối. Hắn đã sắp xếp và dự tính chuyện đó, chẳng có gì để giấu hắn, chẳng có gì cần phải giấu. Đa nghi là bản năng của hắn, vì vậy hắn đã kiểm tra mọi nơi. Không một cái giường nào trong nhà có dấu vết đã qua sử dụng. Drea cũng vừa mới tắm, phòng tắm vẫn còn ẩm ướt, quần áo cô đã mặc rơi bừa bãi trên sàn như mọi khi, chỉ có một cái khăn tắm đã dùng và bị vứt cẩu thả. Hắn buộc phải tin rằng cô nói thật.

Hắn cảm thấy bị phản bội, bởi cô không phải là thứ hắn vẫn trông đợi, thứ hắn vẫn quen có. Cô không ở đó bởi vật chất, tiền bạc và sự bảo trợ, hay bất kỳ thứ gì khác mà một ả đàn bà như cô muốn ở một thằng đàn ông. Cô ở đó bởi cô yêu hắn. Hắn bối rối, giận điên lên, và - mẹ kiếp - hãnh diện nữa. Hắn không muốn hãnh diện kiểu này, hắn muốn mọi chuyện như trước đây. Hắn không muốn việc cô yêu hắn lại ảnh hưởng đến hắn, dù thực sự là thế.

Đáng ra việc cô ra đi chẳng ảnh hưởng gì đến Rafael; hắn có thể thay thế cô dễ dàng. Đàn bà luôn tìm đến hắn, hắn chưa bao giờ phải đi tìm họ. Hắn biết điều đó - biết điều đó, vậy mà ý nghĩ mất cô vẫn làm hắn sợ phát ốm. Hắn, Rafael Salinas, phải lo lắng bởi một ả đàn bà! Nghe thật nực cười, nhưng thế đấy, hắn không muốn mất cô. Hắn không muốn một người đàn bà nào khác. Hắn muốn Drea. Hắn muốn giữ cô trong đám váy áo và giày dép, muốn cho cô tiền để mua tất cả những thứ đồ làm đẹp ngớ ngẩn mà cô muốn, và trên tất cả, hắn muốn cô yêu hắn. Điều lố bịch nhất trong chuyện này, tất cả những gì hắn quan tâm là cô có yêu hắn không, có ai yêu hắn không.

Dần dà, ngồi đó trong bóng tối lơ mơ, Rafael bắt đầu nghĩ rằng có lẽ hắn đã yêu cô. Chuyện đó là không thể, nhưng có cách nào khác để giải thích được cảm giác hoảng sợ này, sự bối rối này, nỗi đau này? Hắn chẳng hề yêu bất kỳ ai hay bất kỳ điều gì từ khi còn là một đứa trẻ. Lớn lên trong những hang ổ tàn bạo

nhất ở Los Angeles, hắn đã học được rằng quý trọng ai đó chẳng khác nào trao cho kẻ thù vũ khí để chống lại mình. Hắn phải ngừng cái dòng suy nghĩ này lại, dập tắt nó ngay.

Nhưng cái cảm giác này cứ khiến tim hắn đập điên cuồng, bụng hắn cồn cào, và lần đầu tiên trong đời hắn hiểu được tại sao người ta lại làm những điều rồ dại khi họ vướng vào lưới tình. Cái sự pha trộn khác thường giữa niềm lâng lâng vui sướng và nỗi khiếp đảm kinh hoàng như hắn vừa tiêm vào người một thứ thuốc bí ẩn, và ngay lập tức gây nghiện.

Drea trở mình, kéo sự chú ý của hắn về phía giường. Một cơn đau khẽ dấy lên trong lồng ngực khi hắn ngấm cô lăn sang bên và lại co chân lên cuộn tròn người lại, như thể ngay cả trong giấc ngủ cô vẫn cố tự bảo vệ mình, cố khiến bản thân trở nên nhỏ bé và không đáng chú ý. Cô cần hắn, Rafael nghĩ, để làm bình phong cho cô với thế giới, để cô cảm thấy an toàn. Một người như cô, ngốc nghếch, ngọt ngào và khờ dại, sẽ như chú cừu non bơ ngác nếu bị bỏ rơi giữa đời.

Không hiểu do Drea ngủ không sâu hay vì ánh nhìn của hắn quá dữ dội khiến cô chợt tỉnh giấc. Cô mở mắt ra, và trong chốc lát cô không nhìn thấy hắn đang ngồi trong bóng tối. Rồi nhận thấy cánh cửa mở, cô chớp chớp vài cái, và dụi dụi mắt. Khi nhìn thấy hắn, cô thốt lên tiếng “Ồi” yếu ớt, nghe có vẻ vẫn mệt lử và khàn đục vì khóc nhiều.

Rafael muốn làm điều hắn chưa từng làm trước đây, cho bất cứ ai: hắn muốn dỗ dành cô. Hắn muốn cởi quần áo và trượt vào chăn cùng cô, ôm chặt lấy cô và thì thầm những lời an ủi - bất kỳ điều gì để làm tan biến đi vẻ trống rỗng, vỡ vụn trong đôi mắt ấy. Điều duy nhất chặn hắn lại là không biết liệu cô có chịu không. Ngày hôm nay lòng tự tôn và cái tôi của hắn vốn đã bị chà đạp một lần rồi.

“Anh chỉ vào xem em thế nào thôi,” hắn nói, giữ giọng thật khẽ và cố gắng sao cho tự nhiên, như thể hắn vẫn luôn làm những việc thế này.

“Em không sao.”

Cô nói nghe không có vẻ gì là ổn. Như thể chẳng còn chút phần chấn nào trong người, như thể cô sẽ không bao giờ nở nụ cười nữa.

Ngực Rafael thắt lại. Hắn liếm môi, rồi bồn chồn nuốt xuống. Hắn đã khiến cô ra nông nổi này, làm tổn thương cô sâu sắc đến mức hầu hết những niềm vui con trẻ mà cô có trong đời đều bị hắn hủy hoại. Nhất định hắn sẽ bù đắp cho cô. Bằng cách nào đó, hắn sẽ thuyết phục cô ở lại. Hắn sẽ tìm cách khiến cô không thể tìm được chỗ nào khác để ở, và như thế cô sẽ buộc phải ở lại. Hắn không quan tâm cách ấy là gì, chỉ cần chúng có hiệu quả.

“Em có cần gì không?” Rafael hỏi khi buộc mình đứng dậy. Hắn không thể cứ ngồi cạnh giường cô như một thằng đàn được.

Drea lưỡng lự vài giây trước khi trả lời, lúc ấy tim hắn đã khấp khởi hy vọng, nhưng khi cô cất tiếng, “Chỉ cần ngủ một chút thôi ạ,” thì hắn nhận ra sự ngập ngừng ấy là vì kiệt sức chứ không vì do dự.

“Vây gặp em vào sáng mai nhé.” Hắn cúi xuống hôn lên má cô. Nếu là mười hai giờ trước, hắn cô sẽ quay đầu lại và hôn lên môi hắn, nhưng lúc này cô chỉ nằm im. Trước khi hắn quay người đi, cô đã nhắm mắt lại.

Rafael vừa đóng cánh cửa lại phía sau là Drea mở choàng mắt và rùng mình. Cô là một diễn viên tài ba, nhưng cô biết mình không đủ giỏi để che giấu đi cảm giác nếu hắn đòi làm tình với cô. Cô không thể làm thế lần nữa, không phải với hắn; cô phải trốn thoát trước khi hắn lên cơn, bởi cô không tin mình vẫn kìm nén được nếu hắn làm thế.

Ít nhất ngày mai Rafael sẽ bị vây quanh bởi đám tùy tùng, những kẻ mà hắn đã đuổi đi sáng nay để có thể kín đáo làm việc với gã sát thủ. Bình thường, cái vòng tròn cận vệ vai u thịt bắp cứ lượn lờ xung quanh khiến cô phát cáu, nhưng bây giờ cô lại vô cùng biết ơn sự đồng hành đó. Rafael sẽ cố đối xử với cô như bình thường, để chẳng ai trong số những kẻ kia đoán được chuyện gì đã xảy ra hôm nay; cái tôi của hắn sẽ không chịu để cho mọi chuyện bị phơi bày ra trước thiên hạ. Hắn sẽ phải tuân theo những lịch trình đã được lên kế hoạch trước, bất kể nó là gì.

Hắn đang hành động thật... khác thường. Drea tưởng hắn sẽ hãnh diện khi biết cô đang phải lòng hắn, chứ chẳng hề nghĩ rằng hắn sẽ hoàn toàn bị trật đường ray thế này. Dem nước uống đến cho cô, thăm nom cô... ngồi ở phòng cô trong bóng tối, trời đất! Hắn đang hành động như thể vừa mới cấy ghép một cá tính khác, và nó làm cô rợn hết cả người. Lẽ ra cô cũng nghĩ rằng hắn đang yêu cô sâu sắc, nếu như cái ý tưởng đó không quá lố bịch. Rafael không yêu ai cả. Cô còn chẳng biết hắn có yêu mẹ đẻ của chính mình hay không.

Nhưng nếu hắn nghĩ hắn đang yêu cô, ít nhất là bây giờ, điều đó sẽ cho cô chút lợi thế. Cái lợi thế đó, tất nhiên, sẽ đi kèm với chút phiền phức, bởi hắn có thể sẽ bám lấy cô, và đó là điều cô không hề muốn. Cô cần một chút thời gian ở một mình, để sắp xếp và thực hiện những kế hoạch.

Ngay từ buổi đầu trong mối quan hệ với Rafael, Drea đã từng bước chuẩn bị để đảm bảo cho tương lai của mình. Hắn đã tặng cô rất nhiều trang sức, nhưng chẳng đời nào hắn để cô đem theo số trang sức ấy khi hắn ruồng bỏ cô. Nhằm đánh lừa hắn, cô đã chụp ảnh từng món trang sức một và thuê người làm thành những món đồ giả trông y như thật. Dù cô tốn thêm hàng trăm đô, nhưng cái giá đó cũng đáng. Mỗi lần Drea đeo một món nữ trang thật, khi cô đưa nó lại cho Rafael để hắn khóa lại trong két, cô liền trao thành đồ giả. Rafael cất toàn đồ giả, còn cô khi có thể, liền chuồn đến một ngân hàng nơi cô có một hộp ký gửi an toàn mà hắn không hề biết.

Cô có thể sống ung dung một thời gian với số tiền có được bằng cách bán chỗ nữ trang đó, nhưng thế vẫn chưa đủ. Đây vẫn chưa phải là một cái tát để đời với Rafael, một nỗi nhục khiến hắn phải nhớ mãi. Cô muốn biến hắn trở thành trò cười, khiến hắn phải chết dần chết mòn.

Đúng, chuyện này rất nguy hiểm. Drea biết điều đó. Nhưng cô đã nghĩ kỹ rồi, và một khi ra khỏi thành phố cô sẽ có một lợi thế: Rafael là dân thành thị đúng nghĩa, hắn sống cả đời ở Los Angeles hoặc New York, vùng nông thôn với hắn xa lạ như là Timbuktu vậy. Nhưng cô thì khác, cô lớn lên ở một thị trấn nhỏ nằm ở miền trung đất nước và biết cách khiến mình không bị lộ, biết cách để trà trộn. Có rất nhiều nơi để trốn. Rafael sẽ không ngờ được điều đó, bởi hắn nghĩ cô quá ngu để nghĩ ra những việc như thế. Mặt khác, hắn cũng vốn nghĩ cô quá ngu để có thể trộm được của hắn. Hắn sẽ khôn ra nhanh thôi.

Cô phải tiến hành mọi chuyện thật nhanh, không được chùn bước và phải có một phương án dự phòng nếu mọi chuyện hỏng bét. Cô cần dự đoán những chuyện chẳng lành để lúc chúng xảy ra cô mới không hoảng loạn.

Drea có nhiều nhất là một vài giờ trước khi mọi chuyện vỡ lở. Nếu đến khi ấy cô vẫn chưa thoát khỏi được New York này, thì cô chết chắc.

6. Chương 6

Drea ngủ quá giấc và cuối cùng cũng nhắc được mình ra khỏi giường với cảm giác như bị đánh nhừ tử, khắp mình mẩy và đầu óc. Bốn giờ làm tình, dù cho nó tuyệt thật hay tuyệt về mặt lý thuyết, vẫn không phải là thứ cô muốn lặp lại lần nữa, kể cả không có những chấn động xúc cảm đi kèm. Cô không thể phủ nhận khoái cảm về thể xác, nhưng cô muốn là người tự chủ. Cô muốn đầu óc luôn tỉnh táo trong suốt vai diễn, rồi mới quan tâm tới những nhu cầu của bản thân, khi ở một mình. Cứ xem vài lần cực khoái đã khiến cô trở nên ngu ngốc ra sao thì đủ biết, dấu cho ảnh hưởng của sự ngu muội ấy chỉ là tạm thời. Cô sẽ không bao giờ mắc cái lỗi ấy lần nữa; nếu có ai đó bị biến thành kẻ ngu, thì đó sẽ là bọn đàn ông, không phải cô.

Sáng nay cô không cho phép mình yếu đuối trước gương; cô sẽ đối mặt với nó và tập trung vào những gì đang thấy lúc này, chứ không phải cái bóng của nhiều năm trước. Cô không còn là cô gái mới lớn ngu ngốc, dễ bị tổn thương ngày nào, vì vậy nghĩ về cô ta chỉ phí thời giờ mà thôi.

Hiện tại đã đủ tệ rồi, Drea gay gắt nghĩ, ngắm nghía mình trong gương. Gương mặt cô nhợt nhạt, không tính đến quãng thâm dưới hai con mắt sưng mọng, và đầu tóc cô rối bù như thể có một bầy chuột vừa mới vật lộn trong đó. Có lẽ chỉ là do sĩ diện, nhưng cô không hề muốn mình trông đáng thương hại. Cô không thể xóa sạch dư âm của ngày hôm qua, nhưng cô chắc chắn có thể trông khá hơn thế này.

Lần đầu tiên từ trước đến giờ, Drea khóa cánh cửa phòng tắm trước khi cởi quần áo. Cô chẳng thèm quan tâm Rafael nghĩ gì, hẳn có thích điều đó hay không.

Nhặt chiếc lược lên, cô cào dử dội vào mái tóc rối, rồi bước vào vòi hoa sen và tắm với loại dầu thơm ưa thích. Chiều hôm qua cô đã không có thời gian dùng dầu xả, thế nên sáng nay tóc cô mới như tổ quạ. Lần này thì cô nhớ, và cảm nhận từng lọn tóc dày trở nên mượt hơn bên dưới những ngón tay.

Điều đầu tiên cô sẽ làm, Drea dứt khoát nghĩ, là cắt trụi cái mớ bù xù này đi. Không chỉ vì mái tóc cô quá dễ nhận biết, mà còn vì cô không thích tóc xoăn dài như thế này. Tóc cô bình thường có gợn sóng tự nhiên, nhưng những lọn tóc quăn này là nhờ mấy thứ hóa chất khủng khiếp và rất nhiều công chăm chút. Cô đã lựa chọn cho mình một vẻ bề ngoài phù phiếm và kém khôn ngoan, nhưng, chết tiệt, cô đã quá mệt mỏi vì nó. Cô mệt mỏi vì phải giả vờ là đứa ngu độn, mệt mỏi phải đặt nhu cầu và ham muốn của ai đó lên trên của chính mình.

Kéo áo choàng lên và buộc chặt thắt lưng, ngay lập tức cô bắt đầu trang điểm, cảm giác như thể thời gian đang vượt mất và cô chỉ còn vài giờ nữa để tẩu thoát. Cô đã ngủ quá trễ, và giờ cô phải nhanh lên. Với cái cách Rafael làm cho cô rợn người như ngày hôm qua, cứ như thể vào một ngày đẹp trời hẳn tự nhiên phát hiện ra một tình yêu sâu đậm dành cho cô ấy, Drea không thể đoán trước hẳn sẽ làm gì tiếp theo và sự mơ hồ ấy khiến cô hoang mang. Rafael là một tên nguy hiểm, một con cáo già. Chỉ cần cô lỡ lời hoặc sơ ý để lộ nét mặt hẳn sẽ phát hiện ra ngay. Cô đã không phạm một lỗi nào trong suốt hai năm chung sống với hẳn, nhưng cô cũng chưa bao giờ ở bên bờ vực nguy hiểm như hiện nay. Cô không tin hẳn, và cô cũng không còn tin bản thân có thể tiếp tục vui vẻ sống với hẳn được nữa.

Một ý tưởng chợt đến, một thứ có thể cho cô chút lợi thế nếu nó hiệu quả. Nếu không, ít nhất nó cũng không làm tình thế của cô tệ hơn. Drea ép mình ho. Lúc đầu âm thanh rất yếu, nhưng khi cô làm lại hai lần nữa thì tiếng ho bắt đầu trở nên lớn hơn, khàn hơn. Cô ngừng lại một phút rồi nói “Chết tiệt” thật lớn, kiểm tra giọng mình. Giọng cô nghe có vẻ đã khàn, nhưng vẫn chưa đủ. Cô ho nhiều hơn nữa, lấy hết sức từ sâu trong lồng ngực và thấy cổ họng rát bỏng. Nếu cô bị ốm, cô sẽ có cơ để tránh mặt Rafael nếu hẳn đòi ngủ với cô - và cũng có cơ để đổ vạ việc trộm nhọt nhọt như xác chết.

Drea nghe thấy một tiếng động khê trong phòng ngủ, và cơn rùng mình liền chạy dọc sống lưng cô. Rafael! Cô lao đến vừa mở khóa cửa vừa kéo nó ra trong cùng một lúc để bước ra ngoài mà không nhìn, như thể cô chưa nghe thấy gì và không hề biết hẳn ở đây. Cô va người vào hẳn, và giả bộ giật nảy mình. “Em không biết anh ở đây,” cô nói, hài lòng khi nghe giọng mình khàn cỡ nào.

Hắn đặt hai tay lên eo cô và nhúu mày nhìn xuống. “Em ốm à? Giọng em nghe ghê quá.”

“Có lẽ em bị trúng cái gì đó,” cô lầm bầm, cúi đầu xuống. “Em tỉnh dậy với một tràng ho.”

Hắn nâng mặt cô lên, đôi mắt đen ráo riết xem xét vẻ nhọt nhọt và quầng thâm dưới mắt cô. Drea phải ép mình đứng đây và để hẳn chạm vào. Rafael là một gã đàn ông đẹp trai, với mái tóc đen dày và nét mặt như chạm khắc, nhưng cô chưa bao giờ yêu hẳn và lúc vui vẻ nhất cũng chỉ thấy tương đối dễ chịu khi ở cùng với hẳn mà thôi. Giờ thì chẳng còn lại gì, chỉ còn nỗi căm ghét cháy bỏng mà cô khó khăn lắm mới có thể kiềm chế.

Tuy vậy, cô cố gắng mang vẻ mặt đau đớn khi ngược nhìn hẳn, rồi nhắm mắt lại và nuốt xuống. Thẳng người lên, cô nhẹ nhàng gỡ ra khỏi vòng tay hẳn và đi vào phòng thay đồ. Mở cánh cửa ra, cô bật đèn và nhìn chăm chăm vào căn phòng nhỏ, vào những đôi giày nằm rải rác trên sàn và những giá treo nặng trĩu mắc vào với nhau không theo thứ tự nào. “Em cần tìm một công việc,” cô run run nói, giọng điệu có chút lạc lõng và hoang mang. “Nhưng em không biết nên mặc thế nào.”

Sự thực là, chẳng có cái gì trong phòng thay đồ của cô phù hợp với chuyện đi kiếm việc làm và chẳng có gì cô phải lẩn tránh khi bỏ lại. Tất cả áo quần đều được chọn với mục đích trưng ra vẻ đẹp vốn có của cô, chúng đều quá sắc sảo hoặc quá lộ liễu. Không có thứ gì đứng đắn, không có chiếc váy nào đủ dài đến gối - hoặc nếu có, cũng sẽ thêm một đường xẻ ở bên cho khêu gợi hơn.

Rafael tiến lại phía sau cô và lần này hẳn vòng tay quanh người cô, kéo cô dựa sát vào hẳn. Hẳn cúi đầu xuống, áp miệng vào thái dương cô. “Anh nghĩ em bị sốt rồi,” hẳn thì thầm. “Em nên ở nhà hôm nay, chừng

nào thấy khá hơn hăng lo lắng xem nên mặc gì.” Hân mỉm cười với cô vẻ chiều chuộng, như thể đang nói chuyện với một đứa trẻ.

“Nhưng em phải...” cô thừa biết là mình chẳng ốm sốt gì hết, nhưng đó chính xác là điều cô muốn hân nói.

“Không,” hân cắt ngang. “Em không phải đi đâu cả, và em chắc chắn không cần phải tìm cái công việc khốn kiếp nào. Em không cần phải làm gì cả, trừ nghỉ ngơi.”

Cô quay lại tìm kiếm gương mặt hân bằng ánh mắt u sầu, làm cho đôi môi mình hơi run lên. “Nhưng... hôm qua...”

“Ngày hôm qua anh là thằng điên,” Rafael nhấn giọng. “Nghe này, cưng, anh không biết em muốn anh nói điều này bao nhiêu lần, nhưng anh không chán em, anh thề đấy. Anh không muốn em đi. Anh muốn em ở lại đây và để anh chăm sóc cho em như trước. Em không thể tự chăm lo cho mình đâu. Em đâu biết làm gì ngoài việc khiến cho mình trông thật xinh đẹp, mà chẳng ai làm việc đó tuyệt hơn em cả.”

Buông một tiếng thở dài yếu ớt, Drea ngã đầu vào vai hân, dựa hân vào người hân. “Em không biết nên làm gì cả.” Dáng vẻ mềm yếu của cô làm hân mềm lòng và cũng tạo cơ hội cho cô chắc chắn mình có thể kiểm soát biểu cảm. Cô thấy nghi ngờ khi hân thực sự thừa nhận là đã sai trong việc gì đó - lần đầu tiên - và khá điên tiết vì hân hoàn toàn cho rằng cô chẳng làm được trò trống gì. Kể ra thì cái sau cùng không ảnh hưởng gì, bởi vì cô đã tốn bao công sức để khiến hân nghĩ về cô chính xác như thế, nhưng quỷ tha ma bắt cái lô-gic đó đi.

Tay hân vuốt ve lưng cô, nhẹ nhàng xoa bóp. “Đó là điều anh đang nói với em: em không phải làm gì hết. Chúng ta vẫn sẽ tiếp tục như trước đây. Chẳng có gì phải thay đổi cả.”

Hân chẳng biết mọi thứ đã thay đổi tới mức nào. Cô không nói gì, chỉ giả bộ như đã nghĩ thông suốt và rồi rặn ra một tràng ho chỉ để phòng hờ. Giờ mà giọng cô đột nhiên trở lại bình thường thì hỏng bét.

Hân ôm cô chặt hơn, khế siết lấy cô. “Em nên nghỉ ngơi, xem xem liệu ngày mai có thấy khỏe hơn không. Hay là tối nay anh mang về cho em một món quà nhé? Em thích gì?”

“Em không biết,” Drea nói, và lại thở dài. “Em nghĩ hôm nay em chỉ ở nhà thôi. Em không có hứng đi mua sắm. Anh sẽ làm gì hôm nay? Anh có ở nhà không?” Cô chen một chút xiu hy vọng vào giọng nói khàn khàn như thể thực sự muốn hân loanh quanh ở nhà, mặc dù cô biết khá chắc chắn hân sẽ không làm thế. Rafael hiếm khi dành cả ngày ở nhà, hân thích nhìn ngắm và được nhìn ngắm, và trừ khi có vài bữa tiệc cần tham dự, hân không bao giờ mang cô theo cùng.

“Không, anh có việc phải làm. Anh sẽ để vài đứa ở lại đây với em, nhé? Nếu em cần bất cứ thứ gì, hay muốn đi đâu, chỉ cần bảo với bọn chúng.” Hân chưa bao giờ để căn hộ tầng thượng này không có ai trông coi; luôn có người ở đây, như vậy FBI hoặc bất cứ ai khác mới không thể len vào và gắn các thiết bị giám sát. Hồi đầu cô luôn có hai gã cứ kè kè đi theo canh chừng; một sẽ án ngữ ở nhà trong khi tên kia theo cô đến bất cứ đâu. Sau đó, khi Rafael quyết định hân có thể tin cô, chỉ còn một tên ở lại để trông coi căn hộ và nếu ra ngoài cô sẽ đi một mình. Đã khá lâu rồi kể từ khi cô có một gã hộ tống chuyên biệt; chắc Rafael nghĩ hân đang cho cô được nở mày nở mặt, nhưng thực ra hân đang khiến cho kế hoạch của cô khó thực hiện hơn.

“Ai thế ạ?” Đứng là Orlando, làm ơn đi, cô cầu trời. Orlando Dumas là mũi tên sắc nhất trong bao đựng tên của Rafael, đặc biệt là về khoản máy tính. Drea không bao giờ muốn có ai đó hiểu biết về máy tính canh chừng cô. Hồi cô mới dọn đến đây, Orlando là bảo mẫu thường xuyên nhất của cô, bởi Rafael biết rằng gã có thể phát hiện bất cứ dấu hiệu khả nghi nào.

“Em muốn ai?”

“Em chẳng quan tâm,” cô lơ đãng nói. Nếu tỏ rõ muốn ai, Rafael sẽ nghi ngờ tại sao; kể cả yêu cầu người cô không thích cũng sẽ làm hân ngờ vực, bởi vậy tốt hơn hết cứ để hân chọn người hân muốn. Cô bắt cháp. “Chắc em sẽ ngắm nghía thứ gì đó trên mạng sáng nay và nếu sau đó thấy khá hơn em sẽ đến thư viện.”

“Em cứ làm thế đi.” Hân hôn cô lần nữa, và lần này là vào trán. “Anh không biết mấy giờ sẽ về, thế nên cứ ăn mà không cần đợi anh, được chứ?”

“Dạ được.” Hoàn hảo. Không ăn cùng hân chẳng có gì là lạ. Họ thường ăn sáng cùng nhau, điều Drea không phải làm hôm nay bởi vì cô đã dậy muộn, nhưng hầu hết thời gian cô ăn các bữa khác một mình. Cô nhận ra mình chưa bao giờ là một phần quan trọng trong cuộc đời hân; làm sao cô có thể tự đánh lừa bản thân rằng cô là thứ gì đó hơn một cái máy thỏa mãn sinh lý cho hân được chứ? Cô sẽ dễ dàng bị thay thế, dễ dàng bị lãng quên - và dễ dàng mang ra đổi chác.

Điều đó sắp thay đổi rồi. Bởi khi cô kết thúc chuyện này, Rafael sẽ không bao giờ quên được cô.

Hài lòng vì đã dần xếp ổn thỏa biến động chốn hậu cung, Rafael ôm hôn cô thêm lần nữa rồi bước ra. Drea thở phào, đôi chân nhũn ra vì nhẹ nhõm.

Cô muốn hành động thật nhanh, nhưng vẫn phải thận trọng, bởi vì hân có thể quay lại kiểm tra cô lần nữa trước lúc đi. Cô bật tivi lên, chuyển thành kênh mua sắm với âm thanh để mức thật nhỏ, và cuộn tròn trên ghế với một chiếc khăn len phủ lên chân. Rồi cô chờ đợi, nhắm mắt lại và căng tai ra nghe tiếng cửa đóng. Quả thật lần này cô đề phòng không thừa. Rafael đột ngột mở cửa mà không gõ trước. Drea mở choàng mắt khi hân bước vào phòng và ngạc nhiên thấy hân cầm theo một tách cà phê. “Anh mang cà phê cho em này,” hân nói. “Nó sẽ làm cho họng em đỡ đau.”

Drea sốt ruột phát điên lên, cô muốn nghiêng rằng, nhưng đã kịp ngừng mình lại. Nếu hân để ý thấy quai hàm cô cử động, hân sẽ biết cô đang diễn trò. Lạy Chúa trên cao, sao hân không buồn xéo đi?

“Ngọt ngào quá,” cô nói, và ho thêm vài tiếng khi đón lấy chiếc tách từ hân. “Cảm ơn anh.”

“Kem và ba đường, phải không nhỉ?”

“Vâng.” Không, đúng ra là hai đường và sữa không kem, thế mới biết hân quan tâm tới cô thế nào. Cô nhấp một ngụm cà phê quá ngọt, quá ngậy, và mỉm cười với hân. “Ngon tuyệt.”

Một chút ửng hồng lan nhẹ trên gò má của Rafael, và Drea suýt thì há hốc miệng. Rafael Salinas đỏ mặt ư? Thế giới mà cô biết hân đã diệt vong rồi, và cô vì quá dễ tâm đến chuyện bị mua đi bán lại như một con điểm nên không nhận ra điều đó.

Cô ngả đầu vào lưng ghế, và thở dài như thể thực sự cảm thấy khốn khổ. Có lẽ tên con hoang này sẽ nhận ra lời ám chỉ mà để cho cô yên. Dù vậy, cô cũng phải cẩn thận để không quá cường điệu, không thì hân sẽ bắt cô đi kiểm tra sức khỏe mắt. Cô không muốn hân cứ giám sát mình cả ngày. Hân chưa từng làm thế, nhưng hôm nay là ngày của quá nhiều những lần đầu tiên.

“Gọi cho anh nếu em cần anh nhé,” hân nói.

“Vâng.”

Rafael rõ ràng đang bị giằng xé, nửa muốn đi nửa không muốn rời xa cô. Không thể nghĩ ra bất cứ thủ đoạn gì để lải hân ra cửa, Drea cuộn mình sâu hơn vào chiếc ghế và nhắm mắt lại; như thế, ít nhất cô cũng sẽ không phải nhìn vào hân.

Nhưng, hơn cả kỳ diệu, Drea nghe thấy hân rời phòng ngủ của cô, rồi giọng nói âm âm của những gã đàn ông, và cuối cùng là âm thanh thần thánh mà cô chờ đợi: tiếng cánh cửa chính đóng lại. Cô vẫn nghe thấy tiếng ti vi từ phòng khách, và những lời bàn luận thi thoảng lại vang lên khi hai tên đàn em mà hân cất cử ở lại đang xem thể thao.

Cô chống lại thôi thúc muốn chạy ra nhòm xem Rafael đã chọn tên nào để ở lại coi sóc cô. Bọn chúng nghĩ cô bị ốm, và đang nằm nghỉ; cô không muốn khiến bất cứ ai nghi ngờ rằng việc thò mặt ra khỏi phòng ngủ ngay khi cánh cửa đóng lại sau lưng Rafael. Cô muốn Rafael càng có ít thời gian để phản ứng càng tốt.

Mặc dù vậy, có rất nhiều thứ cô có thể chuẩn bị để sẵn sàng. Drea rón rén đi đến cửa và xoay ổ khóa. Những chiếc khóa thế này rất mong manh và chẳng cần được thuộc hạ của Rafael thêm mấy giây, nhưng cô cảm thấy an toàn hơn khi có được một chút cảnh báo.

Đi vào buồng thay quần áo, cô kéo ra một chiếc túi da to. Trước tiên cô nhét vào đó một đôi giày bằng. Một khi định lần khỏi tên bảo mẫu, cô sẽ phải đi thật nhanh. Những đôi dép cao gót mười, mười hai phân ưa thích có vẻ quyến rũ đấy, nhưng dùng để đi bộ thì thật là ác mộng.

Một điều khiến Drea lo lắng đó là cô không biết ảnh hưởng của Rafael lớn đến chừng nào ở một số khu vực. Camera ở khắp mọi nơi trong thành phố này, ghi lại hình ảnh mọi người trong những cửa hàng, đi trên vỉa hè hay trên xe điện ngầm. Tất cả mọi thứ diễn ra trong ngân hàng chắc chắn cũng sẽ được ghi lại, nhưng cô cảm thấy an toàn hơn về chuyện đó bởi Rafael không hề biết đến hộp ký gửi an toàn của cô, hoặc ngân hàng cô đã sử dụng. Nhưng nếu hắn có bất cứ mối quan hệ nào với thành phố này, những người làm bên giao thông, hoặc cảnh sát, hắn có thể tiếp cận những đoạn phim được ghi lại và lần ra dấu vết hành động của cô. Tuy nhiên, đó là sự liều lĩnh mà cô phải mạo hiểm.

Drea phải bỏ lại hầu như mọi thứ ở đây. Cô chọn vài món trang điểm cơ bản, chỉ đủ dùng, để Rafael không nhận ra phần đồ đạc của cô bị mất. Phần còn lại cô vứt rải rác trên bàn trang điểm, như thể cô tin chắc rằng mình sẽ quay lại. Cô cuộn tròn một đôi quần lửng màu đen, một chiếc áo sơ mi bó đồng màu và nhét chúng vào túi. Màu đen là màu ít bị chú ý nhất ở New York, bởi có quá nhiều người mặc nó, kể cả trong suốt mùa hè. Một chiếc túi khác, nhỏ hơn và đơn giản hơn, cũng được nhét vào trong chiếc túi to.

Vậy thôi. Cô sẽ mua những thứ khác khi cần. Cô hài lòng khi không một ai, khi nhìn vào căn phòng này, lại nghĩ ra bất cứ điều gì ngoài việc cô đang đi mua sắm và sẽ sớm quay về. Rafael, biết rằng cô yêu váy áo mỹ phẩm đến cỡ nào, sẽ không bao giờ tin rằng cô sẵn lòng bỏ lại tất cả những thứ này và điều đó sẽ ban cho cô một khoảng thời gian quý báu - cô hy vọng thế. Cô phải làm một cuộc đào tẩu gọn ghẽ; lỡ như tên bảo mẫu nhìn thấy cô, cố gắng bắt cô, cô sẽ không có được chút thời gian trì hoãn nào.

Drea bước quanh. Cô nhìn đồng hồ. Sau một lúc, cơn đói cồn cào buộc cô lần ra bếp. Rafael không có đầu bếp, bởi hắn không tin ai ngoài người của hắn và nhìn chung mấy tên sát nhân không đầu tư vào kỹ năng nấu nướng cho lắm, nhưng hắn luôn có đồ ăn sẵn được đưa đến tận nơi.

Cô bắt mình đi thật chậm, như thể không lấy đâu ra nhiều sức lực. Hai gã đàn ông ngồi trong phòng khách nhìn quanh. Cô nhẹ cả người, không có ai trong bọn chúng là Orlando Dumas. Tên chúng là Amado và Hector, những kẻ khá dễ chịu, không phải thông minh nhất, cũng không phải loại ngu dốt nhất. Cô có thể xử lý được.

“Cô cảm thấy khá hơn chưa?” Hector hỏi.

“Đỡ hơn chút rồi.” Drea quên mất phải tiếp tục ho, nhưng giọng cô vẫn còn hơi khàn. “Tôi sẽ nấu một ít súp cho bữa trưa. Các anh có muốn dùng một chút không?” Cô có thể đoán câu trả lời, bởi vì cô đã thấy những chiếc đĩa và tách trên bàn cà phê, chứng tỏ bọn chúng đã ăn rồi, cộng với việc Amado đang cầm trong tay một túi lớn Doritos[1].

[1] Một loại snack nổi tiếng ở Úc.

“Không, chúng tôi ăn trưa rồi. Cảm ơn cô.”

So với một tên đầu trâu mặt ngựa thì Hector khá là nhã nhặn.

Drea đi vào bếp nấu một bát súp trong lò vi sóng, rồi đứng ăn bên bàn bếp. Cô có thể cảm nhận được nhịp tim mình mỗi lúc mỗi tăng, và sự kích động bắt đầu chạy đua trong các mạch máu. Cô nhìn đồng hồ lần nữa: 2 giờ chiều.

Giờ G đã điểm.

7. Chương 7

Sau khi khóa cánh cửa phòng ngủ, Drea lấy máy tính xách tay và đăng nhập. Cô đã nghiên cứu việc này cẩn thận, không phải vì cô muốn cuỗm sạch tài khoản ngân hàng của Rafael và chạy trốn ngay từ đầu, mà chỉ để “phòng hờ” trường hợp xấu. Nếu Rafael chơi đẹp với cô, Drea sẽ bằng lòng với hiện trạng ấy, đến chừng nào hắn còn cần cô, sau đó cô sẽ lấy nữ trang và bỏ đi.

Ngoài ra, nếu Rafael bị giết thì sao? Chuyện như thế thường xuyên xảy ra với những kẻ như hắn. Cô chẳng thấy có ích lợi gì nếu cứ để tất cả số tiền trong tài khoản, rồi bị phong tỏa, tới khi cảnh sát nhảy vào và nâng hết.

Vậy là cô phải lo cho tương lai - tương lai của cô.

Cô thực sự không biết Rafael giữ những tài khoản khác của hắn như thế nào và ở đâu, để quản lý lượng tiền khổng lồ chưa được rửa. Cô không cố gắng tìm hiểu cái đó, vì nỗ lực ấy nằm ngoài những điều mạo hiểm cô sẵn sàng chấp nhận. Nhưng còn tài khoản Rafael dùng cho những chi tiêu cá nhân, và một cái để thực hiện các giao dịch đến tài khoản hắn tạo cho cô, ừm, thì lại khác.

Căn hộ thượng tầng có bộ định tuyến dùng chung cho tất cả máy tính trong nhà; Orlando đã tư vấn cho Rafael sử dụng nó thay cho mạng không dây, vì đường truyền không dây dễ bị ăn cắp thông tin hơn. Số IP máy tính của Drea khác với máy của Rafael, nhưng từ bộ định tuyến ra ngoài chỉ xuất hiện một số IP ở đầu kia, nghĩa là, nếu cô truy cập vào tài khoản ngân hàng của Rafael, sự truy cập vẫn hợp lệ do đến từ cùng một số IP.

Để biết được mật khẩu của Rafael, Drea đã phải mất nhiều tháng trời theo dõi, tận dụng bất cứ cơ hội nào có thể, theo dõi bàn tay hắn và phán đoán hắn bấm những nút gì. Nếu hắn thường xuyên thay đổi mật khẩu thì cô không bao giờ tìm ra được, nhưng như hầu hết mọi người, hắn chẳng bận tâm chuyện đó. Một phần nữa cũng vì mật khẩu của hắn chẳng phải thứ gì cần tưởng tượng nhiều: hắn sử dụng chính số điện thoại di động của mình. Rafael có hai cái điện thoại, một cái được Orlando mã hóa cho hắn, và cái còn lại hắn dùng để gọi những việc linh tinh hàng ngày. Drea không biết số điện thoại của chiếc được mã hóa, nhưng cô vẫn hay gọi vào chiếc hắn thường dùng. Sau khi đã tìm ra được ba trong số trong các phím hắn bấm, cô đã biết mật khẩu là gì.

Cô vào trang web của ngân hàng, sau đó đăng nhập dưới tên của Rafael, nín thở cho đến khi thông tin tài khoản thực sự hiện ra trên màn hình. Trước tiên cô đi vào mục chỉnh sửa tài khoản và thay đổi địa chỉ email sao cho các thông báo sẽ được gửi đến email của cô thay vì hắn. Từ những gì đã nghiên cứu kỹ, Drea biết ngân hàng sẽ gửi thư khi có bất cứ giao dịch lớn bất thường nào được thực hiện, và cô không muốn Rafael nhận được thư trong ngày hôm nay.

Bao lâu trước khi hắn - hay đúng hơn là Orlando - nghĩ đến việc kiểm tra tài khoản email của cô thì có trời mới biết. Đầu tiên, khi nhận ra cô biến mất, Rafael sẽ kiểm tra phòng cô. Hắn không bao giờ nghĩ cô lại bỏ tất cả quần áo, cho nên hắn sẽ cho rằng có chuyện gì đó xảy ra với cô, và sẽ cho người đi tìm. Đáng tiếc là cô còn phải bỏ lại cả máy tính xách tay, bởi vì hắn sẽ nhận ra ngay lập tức nếu nó biến mất. Cô không quan tâm; không có tập tin nào quan trọng cần giữ, cũng chẳng có ảnh ọt gì lưu trong đó.

Hơn nữa, Drea muốn Rafael biết những gì cô đã làm - dĩ nhiên là sau khi cô đã lặn mất tăm. Cô muốn hắn biết rằng cô đã bắt hắn phải trả giá. Hắn có thể chưa phát hiện ra tài khoản của mình đã rỗng tuếch - chắc phải vài ngày nữa hắn mới kiểm tra. Thuận lợi thì thế, nhưng đôi khi mọi việc không như cô muốn. Dù sao cô cũng không tính đến những việc đó; cô sẽ sớm cao chạy xa bay. Cô sẽ phải đổi tên, bỏ một ít tiền để có được số chứng minh mới nhằm gây khó khăn cho hắn trong việc tìm kiếm cô, nhưng Drea biết tất cả về việc ngụy trang và viễn cảnh đó không làm cô lo ngại.

Vấn đề email đã xong, cô quay lại thông tin tài khoản của Rafael và nhìn xuống dòng cuối cùng. Một niềm vui hoang dại xâm chiếm lấy cô. Hai triệu một trăm tám mươi tám ngàn bốn trăm ba mươi ba đô-la và hai xu. Cô sẽ để lại cho hắn hai xu, cô nghĩ, bởi vì cô chỉ chuyển con số tròn.

Có lẽ cô nên khôn ngoan chỉ lấy đi hai triệu và để lại một trăm tám mươi tám ngàn. Như vậy sẽ không đánh động hắn kiểm tra tài khoản, điều có lẽ không đúng ý cô lắm. Mặt khác, đó là cái giá hắn đã bán cô, cho nên rõ ràng cô đáng giá một trăm ngàn kék xù đó. Thế thì có gì cô không cuỗm lấy?

Hai triệu một trăm ngàn đô-la. Âm thanh mới du dương làm sao. Drea gõ thông tin tài khoản của mình vào, vượt qua các vòng bảo mật, và chỉ cần một lần gõ nữa cô sẽ trở thành triệu phú. Cô đợi một lát, sau đó đăng nhập vào tài khoản riêng và ngồi ngáy nhìn món tiền khổng lồ tuyệt vời. Trong trường hợp Rafael khám phá ra những gì cô làm, để ngăn hắn không chuyển tiền trở lại tài khoản của mình, cô thay đổi mật khẩu. Hắn không thể động chạm đến món tiền ấy nữa, vì về phía ngân hàng, hắn đã chuyển khoản cho cô và cô được tùy ý sử dụng.

Bước tiếp theo: chuyển tất cả số tiền đó đến một ngân hàng khác. Tuy nhiên, bây giờ vẫn còn quá sớm. Email báo theo thủ tục là một chuyện, nhưng ngân hàng có thể gọi điện trực tiếp cho Rafael - cô không muốn chuyện đó chút nào. Cô sẽ đợi một tiếng đồng hồ, có thể ít hơn, trước giờ đóng cửa của ngân hàng để chuyển tiền đến hai tài khoản riêng lẻ: một phần đến ngân hàng ở Elizabeth, New Jersey, còn phần lớn sẽ chuyển đến một ngân hàng tư nhân nhỏ độc lập ở Grissom, Kansas, nơi cô đã mở và duy trì một tài khoản ngay từ đầu. Theo luật thì ngân hàng ở đây sẽ không được phép cung cấp cho Rafael bất cứ thông tin nào về những gì cô đã làm với tiền của mình sau khi nó đã nằm trong tài khoản của cô.

Thận trọng, Drea kiểm tra lại những bước đã thực hiện cho tới thời điểm này, cố gắng nghĩ thêm các chi tiết. Cô nhét thêm một chiếc áo có mũ mỏng màu đen vào túi để che đi mái tóc cho đến khi cô cắt nó đi. Cô có thể mang kéo theo và tự cắt, nhưng lại không muốn ai đó tìm thấy những lọn tóc dài trong thùng rác và đoán ra mọi chuyện. Ngày mai cô sẽ đi cắt tóc trong một salon, ở đó người tới cắt tóc liên tục và sẽ chẳng ai chú ý đến cô.

Kiểm tra tài khoản trong chiếc điện thoại Blackberry, rồi cô thả nó luôn vào túi, và thêm vào một thứ cuối cùng: một chiếc ví rộng. Đó là tất cả, cô quyết định thế. Cô chỉ mang theo những thứ tối thiểu mình cần lúc này. Cô đã sẵn sàng.

Cứt thật, vẫn chưa đủ. Thầm vỗ vào trán, Drea khấn trương tới tủ quần áo tìm chìa khóa cái hộp ký gửi an toàn cô giấu trong đôi dép sa tanh đi trong nhà. Không có chìa khóa cô sẽ không thể lấy được số nữ trang giấu ở đó, hay sổ giao dịch và sổ tài khoản ngân hàng vì chúng đều nằm trong hộp.

Rồi Drea bước tới cửa, cô ho vài lần nhằm át đi tiếng khóa bật cửa, sau đó mở cửa. Cô bước ra phòng khách rồi dừng ở lối ra. Cả Amado và Hector đều nhìn cô dò hỏi. “Tôi cảm thấy khá hơn chút rồi”, giọng cô khàn khàn. “Tôi muốn đến thư viện có được không?”

Cô biết bọn chúng phải nghe lệnh nhưng vẫn đưa ra đề nghị của mình kiểu câu hỏi. Cô chưa bao giờ lên mặt hay tỏ thái độ với người của Rafael, mà luôn cư xử nhã nhặn và lịch sự hết mức có thể.

“Tôi sẽ đi lấy xe,” Amado nói, trông có vẻ cam chịu khi đứng lên. Hấn và Hector chắc đã bàn đến tình huống này, và chắc hẳn đã thua. Hector được ở nhà xem thể thao trong khi Amado tội nghiệp phải tìm một chỗ đỗ xe thật gần, rồi ngồi trong xe cho tới khi cô gọi.

“Tôi sẽ thay quần áo và ra ngay,” Drea hứa. Rồi cô quay vào, nhanh chóng thay một cái quần lụa màu kem và một chiếc áo ba lỗ bó sát, sau đó chui vào một cái áo khoác lửng cũng bằng lụa màu hồng rực. Cô giờ trông thật nổi bật, thật dễ nhận thấy, để Amado không nhận ra sau khi thay quần áo, dù cô có bước đi ngay cạnh hắn. Hắn sẽ mãi tìm kiếm cái áo khoác màu hồng và mái tóc xoăn.

Kéo quai túi xách lên vai, cô nhìn quanh lần cuối, tạm biệt Drea Rousseau. Vai diễn đã phục vụ cho những mục đích của cô và giờ cô sẽ được giải thoát.

“Tạm biệt Hector,” cô nói khi ra khỏi phòng ngủ và hướng tới cửa chính. “Gặp anh sau nhé.”

Hấn vẫy tay đáp lại, không rời mắt khỏi màn hình. Drea tự mình đi ra, rồi bước vào thang máy. Chỉ có một mình cô. Khi cô nhấn nút xuống và thang máy bắt đầu di chuyển, cảm giác nhẹ nhõm lâng lâng bắt đầu lan tỏa khắp người, giống như những sợi xích đang tuột dần ra. Sẽ sớm thôi, tiềm thức trong cô thì thầm. Sớm thôi - chỉ vài phút nữa kể từ lúc này - cô sẽ được tự do. Cô sẽ lại được là chính mình. Vài phút giả vờ với Amado, và rồi cô sẽ có thể khép chặt phần đời này lại.

Bước ra hành lang, cô tặng người gác cửa nụ cười thân thiện nhưng rộng tuếch như thường lệ. Amado tấp vào lề đúng lúc cô bước ra vỉa hè. Hấn hơi ngạc nhiên khi thấy cô đúng giờ đến thế, nhưng nhanh chóng bình thường lại và mở cửa sau chiếc Lincoln Town Car màu đen cho cô. Có hàng ngàn cái xe như thế này ở New York. Tất cả mọi dịch vụ xe cộ đều dùng loại này. Rafael sử dụng chúng như xe riêng bởi vì chúng hòa lẫn với mọi cái khác, khiến hắn dễ dàng hơn trong việc cắt đuôi bất kỳ kẻ nào.

Khi bước vào xe, Drea chợt nghĩ hình như cô vừa nhìn thấy gã sát thủ, và nỗi hoảng sợ làm tim cô, máu cô đông cứng. Chân cô nhũn ra khiến cô suýt ngã. Amado vội túm lấy tay cô. “Cô có sao không?”

Cô nhón nhác nhìn xung quanh, kiểm tra xem thứ gì đã cảnh báo khiến cô nghĩ về gã. Gã không có ở đây. Cô không hề nhìn thấy. Vô số người đi lại trên vỉa hè, nhưng không có gã. Cô nhắm mắt, hít một hơi thật

sâu để trấn tĩnh mạch đập điên cuồng của mình.

Cô để mình tựa vào Amado một lát. “Tôi bị trọ mắt cá chân,” cô nói, cố giữ giọng điệu yếu ớt. “Xin lỗi.”

“Cô có bị bong gân không?”

“Chắc không đâu. Dù sao cũng không đau lắm.” Cô thận trọng xoay mắt cá chân phải. “Tôi ổn rồi.” Lúc vào xe cô còn đảo mắt nhanh một vòng. Chẳng có gì. Có rất nhiều đàn ông tóc sẫm màu nhưng không một ai giống gã. Cô vừa liếc thoáng qua một cái gì đó, một ai đó, đã nhắc cô nhớ tới gã, nhưng chỉ thể thôi. Gã không ở đây. Nếu có thì cô sẽ biết ngay.

Drea xua đi ý nghĩ về tên sát thủ. Cô không để mình bị phân tâm, nếu không sẽ phạm sai lầm. Bất kỳ lỗi nhỏ nào cũng đều có thể gây tai họa chết người. Cô phải tập trung, và hành động thật nhanh.

Lúc Amado tấp xe vào trước cửa thư viện, cô đã tập trung trở lại. “Chắc tôi sẽ ở lại khoảng một tiếng,” cô lơ đãng nói khi hần đỡ cô ra khỏi xe.

“Cô cứ thông thả. Chừng nào cô muốn về thì gọi cho tôi là được.”

Có lẽ hần đoán cô sẽ ở lâu hơn một tiếng rất nhiều. Drea mà hần cũng như mọi người vẫn biết, không có khái niệm về thời gian và thường xuyên chậm trễ. Nếu cô nghĩ cái gì đó mà mất “chỉ vài phút” thì nó sẽ mất ít nhất một tiếng, dù cho “nó” có là bất cứ cái gì.

“Số của anh là bao nhiêu?” cô hỏi. “Tôi nghĩ tôi có cái bút...” Cô bỏ lửng câu khi bắt đầu lục lọi túi xách.

“Đưa tôi điện thoại của cô,” Amado nói khi đã có vài tiếng còi khó chịu vang lên sau lưng.

Cô lôi chiếc Blackberry ra khỏi bao và đưa cho hần. Hần rất kiên nhẫn, chẳng hề tỏ thái độ gì trong khi khấn trương ghi lại số của mình vào máy cô. “Cô biết cách sử dụng danh bạ đúng không?” hần ta hỏi, cho chắc.

“Rafael đã chỉ cho tôi,” cô nói, vừa gạt đầu vừa thăm đảo mắt khó chịu.

Tiếng còi xe mỗi lúc một dồn dập hơn. “Cứ thông thả,” Amado nói khi quay lại ghế lái. Mặc cho sự sốt ruột ngày càng tăng của mấy gã tài xế phía sau, hần ta vẫn cứ nhìn theo khi cô bước tới những bậc thang và bắt đầu đi lên. Cô làm bộ đi hơi khập khiễng, chỉ vừa đủ khiến hần ta để ý. Nhưng tiểu tiết cần được thêm vào. Hần ta sẽ không chỉ tìm kiếm cô gái khoác áo hồng sắc sỡ mà còn đi hơi tập tễnh.

Ngay khi bước vào trong, Drea đi thẳng vào toa lét nữ. Khóa cửa buồng lại, cô nhanh chóng thay đồ và giày, nhồi mọi thứ vào trong túi để lúc sau vứt đi. Cô đổi ví, lôi hết bằng lái xe và tiền mặt từ cái ví Gucci Rafael mua tặng, rồi nhét vào trong cái ví tương tự cô đã chọn trong cửa hàng Macy. Cô để lại thẻ tín dụng trong ví vì dùng thẻ sẽ khiến cô bị lộ, hơn nữa, nếu kẻ gian nào đó vớ được cái ví này và dùng thẻ thì càng giúp cô đánh lạc hướng. Tuy nhiên, cô không thể để nó ở giữa đường giữa chợ, như thế có vẻ quá dễ dàng và lộ liễu. Nhét ví trở lại túi, cô gạt nước toa lét như thể vừa mới dùng và ra khỏi buồng.

Có hai người phụ nữ đang rửa tay ở bồn. Drea nắn nã, rửa tay, tẩy máy thổi son và từ tốn chải chuốt cho đến khi họ đi ra. Cô nhanh chóng làm ướt tay rồi vuốt lên tóc. Nước vừa làm tối màu tóc vừa đuổi chúng thẳng ra. Khi tóc đã đủ ướt, cô chải ngược ra sau, vuốt thật chặt, xoắn chúng lại thành một búi rồi lấy một cái bút xuyên qua.

Còn một việc nữa. Thấm ướt miếng khăn giấy, Drea cố xóa sạch lớp trang điểm. Sau đó cô ra khỏi toa lét với những sải chân bình thường, giống như một người dân New York vội vã điển hình. Không một ai phải quay lại nhìn cô.

Cô tiến đến lối ra. Lôi cái ví Gucci ra khỏi túi, cô cầm nó trên tay rồi dừng lại cạnh một thùng rác. Làm như vô tình, cô đánh rơi nó và dùng ngón chân đẩy nó ra sau cái thùng, vị trí hầu như khuất tầm nhìn. Sẽ có ai đó nhìn thấy nó sớm thôi. Người tốt sẽ trả lại cho ban quản lý thư viện, còn kẻ gian sẽ cuồn luôn thẻ tín dụng và tiêu xài tẹt ga. Cả hai trường hợp đều có lợi cho cô, nhưng trường hợp thứ hai sẽ khiến Rafael rắc rối to.

Nhanh chóng đi qua vài tòa nhà, cô gọi một chiếc taxi và nói cho lái xe điểm đến. Đi một mạch đến nơi sẽ nhanh hơn nhưng cũng dễ bị lẩn theo. Sau khi ra khỏi xe, cô lại đi bộ thêm vài tòa nhà nữa rồi bắt tiếp

một chiếc taxi khác. Cô đổi xe ba lần trước khi đến địa chỉ cuối cùng tại Elizabeth, New Jersey.

Thời gian đang cạn dần, mặt trời chiều tà lặn xuống thấp hơn. Drea đi vào ngân hàng và yêu cầu được tiếp cận với hộp ký gửi an toàn của mình. Cô ký nhận, lấy chìa khóa từ trong túi và một cô gái Mỹ gốc Á trẻ trung, nhỏ nhắn dẫn cô vào căn phòng nhỏ nơi có những ngăn hộp chất cao tới trần nhà.

Hộp của Drea là một cái nhỏ gần sàn. Cô phải ngồi xổm xuống để đút chìa khóa vào. Cô nhân viên trẻ cũng tra chìa khóa của ngân hàng vào rồi cùng xoay cả hai cái và mở khóa ra. Drea lí nhí cảm ơn, cô gái mỉm cười đáp lại rồi đi ra, để cô lại một mình.

Drea lấy hết mọi thứ cần thiết chỉ trong một phút. Cô lôi áo quần từ trong túi ra, sau đó nhấc túi đựng nữ trang trong hộp ký gửi thả vào trong túi xách. Trong hộp chỉ còn giấy tờ về tài khoản ngân hàng. Cả cái đó cũng cho vào túi nốt. Rồi cô nhồi đồng quần áo vứt đi kia vào hộp, khóa lại và thả chìa khóa vào túi.

Cô nhanh chóng rời ngân hàng mà không nhìn trước ngó sau. Ngay khi bước xuống vỉa hè, cô gọi một chiếc taxi khác và hỏi người lái xe địa chỉ một nhà nghỉ tử tế. Trong khi ông ta lái xe, Drea lấy chiếc Blackberry và phong bì thông tin tài khoản ra rồi bắt đầu hành động.

Năm phút sau mọi việc hoàn thành. Hai triệu đô-la đã được chuyển tới tài khoản của cô ở Grissom, Kansas, và một trăm ngàn đô-la vào tài khoản ngân hàng vừa bước ra. Hôm nay đã quá muộn nên đầu giờ sáng mai tiền sẽ về tài khoản của cô. Cô sẽ đợi cho đến khi dùng chiếc Blackberry để xác nhận chuyển khoản đã được gửi, sau đó sẽ vứt bỏ phương tiện hiện đại bé nhỏ này.

Tắt nguồn điện thoại, Drea thở dài và dựa lưng vào ghế. Mọi chuyện đã xong. Cô đã hành động nhanh chóng và giờ kiệt sức như thể vừa chạy xong một quãng đường marathon. Nếu may mắn, Amado giờ mới chỉ bắt đầu nóng ruột. Hắn không gọi cho cô, vậy chắc chắn hắn chưa đi tìm cô. Tuy nhiên, sẽ sớm thôi. Khi cô không bắt máy, hắn sẽ đi tìm cô và đoán có thể thư viện chặn sóng cuộc gọi, giống như các casino vẫn làm.

Khi không tìm thấy cô trong thư viện, hắn sẽ lo lắng thật. Vì nghĩ cô đang ốm, hắn sẽ bảo nhân viên thư viện kiểm tra tất cả các phòng tắm. Sau cùng vẫn không thấy, hắn sẽ gọi cho Rafael.

Sẵn bản tính nghi ngờ, đầu tiên Rafael sẽ sai Hector kiểm tra phòng Drea xem cô có mang gì đi không. Chỉ khi Hector báo lại rằng đồ trang điểm vẫn trong phòng tắm, laptop vẫn ở đó, ti vi vẫn bật, mới bắt đầu nghĩ có chuyện gì xảy ra với cô và cho người tìm kiếm. Chúng sẽ tập trung vào khu vực quanh thư viện. Nếu ai đó lương thiện tìm ra cái ví bị bỏ quên và mang trả lại, lúc đó có lẽ hắn sẽ gọi cho cảnh sát.

Cái viễn cảnh này thật nực cười: Rafael Salinas, phải tìm đến cảnh sát nhờ giúp đỡ. Cô sẵn sàng trả tiền để được nhìn thấy cảnh ấy.

Rồi hắn sẽ kiểm tra mấy khách sạn trong vùng để xem cô có đăng ký phòng hay không. Với suy nghĩ đầu óc cô chỉ được đến thế, hắn đoán cô sẽ hành động lộ liễu - thật đúng với ý cô.

Drea không đi quá xa, nhưng cô sẽ ở một bang khác và có đến một triệu năm nữa Rafael cũng không bao giờ nghĩ được rằng cô lại tới Elizabeth, New Jersey. Hắn thậm chí sẽ không ngờ rằng cô cũng chẳng về Manhattan.

Sau này, khi đã phát hiện ra cô vừa chơi một vỏ sau lưng hắn, hắn sẽ tập trung lòng sức ở quê cô. Drea biết hắn đã điều tra mình, hắn biết tên thật của cô và mọi thứ, nhưng chẳng hề gì vì cô sẽ không quay về quê. Cô không bao giờ có ý định quay lại đó. Chắc một vài người họ hàng vẫn sống ở đó, nhưng cô đã chẳng liên lạc với họ kể từ khi bỏ đi và chẳng có lý do gì để giữ liên lạc cả.

Jimbo, anh trai cô, đã bỏ nhà đi trước cả cô và từ đó bật vô âm tín. Dù sao cũng nhẹ cả nợ. Anh ta vốn chẳng ra gì. Bố mẹ cô ly hôn và chẳng còn gì dính dáng đến nhau, chỉ tập trung vào cuộc sống riêng mà chẳng thèm đoái hoài mấy đến hai đứa con chung. Drea cũng đã cắt đứt quan hệ với họ. Cô chỉ có một mình và cô thích thế.

Taxi thả cô xuống một nhà nghỉ, ít nhất trông cũng sạch sẽ. Chỉ một đêm thôi, cô đã hình dung mình sẽ phải chịu đựng những thứ còn tệ hơn thế này nhiều.

Cô dùng tên giả đăng ký và trả bằng tiền mặt. Người quản lý buồn chán đọc một loạt những quy định và hướng dẫn rồi đẩy chìa khóa cho cô. Cô sẽ ở trên tầng hai, khá ổn vì không có hành lý gì phải mang theo.

Thảm trải phòng nhem nhuốc và mòn xơ xác, nội thất thì ọp ẹp, nhưng ít nhất căn phòng không bốc mùi. Drea lờ đi mọi thứ xung quanh, tìm kiếm danh bạ điện thoại. Cuối cùng cô cũng tìm thấy nó - được cột lại bằng một sợi dây - lật những trang vàng tìm kiếm một cửa hiệu làm tóc gần ngân hàng rồi gọi điện. Phải gọi những bốn cuộc cô mới tìm được một cửa hiệu đồng ý làm tóc cho cô vào 10 giờ sáng.

Thế đấy. Lúc ngân hàng mở cửa sáng mai, Drea sẽ rút một trăm nghìn đô-la của mình, rồi đến thẳng cửa hiệu để cắt tóc và nhuộm tóc. Sau đó cô sẽ mua một chiếc xe cũ, trả bằng tiền mặt và thẳng tiến về phía Tây.

Cô đã tự do.

8. Chương 8

Rafael cố chỉ tỏ ra tức giận, hắn không muốn bất kỳ tên thuộc hạ nào nghĩ Drea thực sự quan trọng với hắn. Tuy nhiên, tức giận chỉ là một tí ti so với những gì hắn cảm thấy được lúc này. Trên hết là nỗi sợ, nỗi sợ cơn cào ruột gan mà hắn không thể nào rũ bỏ được. Trước khi Amado đưa cho hắn cái ví của Drea được một đứa nhóc tìm thấy đằng sau thùng rác ngoài thư viện, Rafael vẫn nghĩ rằng có lẽ Drea đang cố dạy cho hắn một bài học, dù việc đó quá xa lạ với những gì hắn biết về cô. Nhưng giờ thì hắn không thể an ủi mình với cái lý thuyết đấy, cái ví của cô là chứng cứ rành rành, mất sạch tiền mặt và chứng minh thư, nhưng tất cả thẻ tín dụng thì vẫn còn nguyên. Một thằng ăn cắp ngu độn sẽ lấy cả tiền mặt lẫn thẻ tín dụng đi tiêu xài xả láng để rồi tự mời cảnh sát đến chỗ nó. Một thằng tinh khôn sẽ chỉ lấy tiền mặt và để lại thẻ. Cả bằng lái xe của cô cũng mất. Trộm cắp được thông tin cá nhân là một miếng mồi béo bở, vì bằng lái xe hợp pháp cũng là một món đồ có giá. Khi hắn kết nối sự biến mất của Drea với việc mấy cái thẻ tín dụng còn nguyên, thì viễn cảnh lại càng trở nên tăm tối.

Rafael có nhiều kẻ thù, nhiều là đằng khác. Nếu một trong số chúng đã tóm Drea thì cô chết chắc. Bọn chúng có thể cho cô sống một thời gian để làm vũ khí chống lại hắn, nhưng cuối cùng kiểu gì cô cũng bị tan tành. Trong thế giới của hắn, bạo lực là chuyện rất bình thường: những thứ có giá trị duy nhất là tiền và sự sống còn. Đó chính là thế giới nơi hắn làm bá chủ, kiểu làm ăn mà hắn thông thạo nhất. Nhưng giờ nó khiến hắn buồn nôn khi nghĩ đến cảnh nàng Drea ngọt ngào, ngốc nghếch đang bị hãm hiếp và tra tấn dã man.

Tất cả người của Rafael đang tập trung trong căn hộ tầng thượng, nơi mà hắn chắc chắn cuộc nói chuyện giữa bọn chúng không bị nghe trộm. “Phải có người nhìn thấy cái gì đó chứ? Có máy quay lắp ở mọi lối ra vào, đúng không?” Hắn hỏi Orlando.

“Chắc là có. Nhưng ai mà biết được họ dùng loại camera an ninh nào? Mà kẻ nào lại đột nhập vào thư viện? Tôi sẽ xem xem chúng ta tìm được gì.”

Xin lệnh khám xét là điều không thể - thậm chí không một tên nào dám gợi ý cái điều ngu xuẩn đấy. Gọi cho cảnh sát? Thật là nực cười. Lũ cớm sẽ nhùng nhằng với những luật lệ chết tiệt của bọn chúng - đây là trường hợp chúng động tay giúp đỡ. Rafael chẳng hơi đâu mà tốn thời gian với chuyện ấy; hắn sẽ làm theo cách của mình. Hắn sẽ tìm ra kẻ nào đã bắt Drea và đập thẳng chó chết ấy bằng bất cứ thứ gì hắn có.

“Có thể cô ấy phát hiện ra đánh rơi mất ví và vẫn đang đi tìm nó.” Hector gợi ý.

“Đồ ngu!” Amado gầm lên. “Thế tại sao cô ấy lại không nghe máy?”

“Thế thì có kẻ nào đó đã lấy mất túi xách của cô ấy, và cô ấy đuổi theo rồi bị lạc.” Hector cố vớt vát, vẻ buồn bã trong đôi mắt sẫm màu chứng tỏ hắn hiểu chuyện, nhưng vẫn cố nghĩ đến những tình huống tích cực thay cho những thứ họ biết chắc là đã xảy ra.

“Cô ấy chả làm thế đâu,” Amado nói, “Cô ấy đã bị trật mắt cá chân lúc lên xe và phải đi tập tễnh. Giờ cô ấy chẳng thể đuổi theo ai được. Hơn nữa, nếu bị ai đó giật mất túi xách, cô ấy sẽ kêu thất thanh đến ông bà ông vải cũng nghe thấy và mọi người trong thư viện đều biết hết.”

“Cho dù kẻ nào lấy túi xách của Drea thì kẻ đó cũng rất ranh ma,” Orlando nói. “Hắn chỉ chờ cô ấy đi ra rồi vòng một tay quanh người cô ấy như một người bạn, tay còn lại dí súng vào sườn cô ấy. Drea sẽ phải đi cùng hắn mà không dám hé nửa lời.”

Nếu chuyện đó mà xảy ra bên ngoài thì camera ở thư viện sẽ không thể ghi được bất cứ thứ gì. Rafael nghĩ, rồi hắn nhận ra điều đó chẳng quan trọng. Cho dù là ai bắt Drea, nhất định kẻ đó sẽ cho hắn biết, bởi vì chúng bắt cô là có lý do. Chúng sẽ sớm liên lạc với hắn ngay thôi, để tống tiền, hoặc đòi thứ gì khác. Hắn diên tiết nghĩ, không biết liệu có phải kẻ nào đó đã biết mục đích thuê sát thủ của hắn và đã tìm ra ai đứng đằng sau vụ này. Hắn khá chắc chắn là không đời nào như thế. Và thậm chí nếu ai đó biết, và giết Drea để trả thù cho những gì hắn đã gây ra, thì kẻ đó cũng sẽ lộ diện.

“Không cần phải kiểm tra camera ở thư viện nữa.” Hắn nặng nề nói. “Bất kỳ kẻ nào bắt cóc cô ấy rồi sẽ gọi”. Cách này hay cách khác, dù Drea còn sống hay đã chết, chúng sẽ gọi. Cho đến khi đó Rafael chỉ còn cách chờ đợi.

Không thể đứng trước mặt bọn đàn em thêm phút nào nữa, Rafael đột ngột xoay người rời khỏi phòng, đi dọc hành lang đến phòng ngủ của cô. Đẩy cửa ra, hắn mới chỉ bước một bước vào trong, rồi dừng lại như thể va vào một bức tường vô hình. Sự hiện diện của cô quá mạnh mẽ đến mức hắn gần như có thể chạm vào được. Mùi nước hoa của cô phảng phất trong không khí. Ti vi vẫn đang bật như mọi khi, giọng phát thanh viên trên kênh mua sắm đang vang lên đầy vui vẻ nhắc hắn nhớ về những con chim lú lo. Laptop vẫn mở, vì cô chẳng bao giờ đóng, và mặc dù màn hình đang tối thui nhưng đèn nguồn nhấp nháy sáng cho hắn biết nó đang ở chế độ chờ và sẽ vụt sáng khi chạm vào bàn phím. Cửa phòng thay đồ khép hờ, đèn bên trong bật sáng soi rõ đồng quần áo lộm thuộm của cô. Phụ kiện trang sức rải đầy trên nóc tủ.

Drea giống như chim ác lù, thường bị thu hút bởi những thứ lấp lánh và nhiều màu sắc. Cô bữa bộn, cầu thả và lúc nào cũng hồ hởi như trẻ con. Cô xứng đáng được đối xử tử tế hơn là bị giết một cách tàn bạo trong tay những thằng đàn ông coi cô chẳng có nghĩa lý gì.

Mất Rafael mờ đi và trong lúc suy sụp, hắn nhận ra mình sắp khóc. Không thể để ai nhìn thấy hắn như thế này, hắn buộc phải đi sâu vào trong phòng, nhìn vào phòng tắm của cô, với bàn trang điểm bữa bãi mỹ phẩm. Ở trong này mùi hương của cô còn nồng nàn hơn, một sự pha trộn nữ tính giữa mùi thơm của sữa tắm, nền thơm, dầu dưỡng và hương xịt phòng. Drea vốn yêu từng chút một việc được là phụ nữ.

Có một thứ gì đó thật nặng nề đè lên ngực hắn và một sự trống trải từ trong sâu thẳm. Rafael gần như nghẹt thở dưới áp lực ấy, thậm chí nhịp tim hắn cũng như trở nên nặng nề và chậm chạp. Hắn chưa bao giờ cảm thấy đau đớn như vậy, như thể hắn sẽ không bao giờ thoát ra được. Cô đã ra đi. Thật không công bằng: hắn nhận ra hắn yêu cô để rồi mất cô ngay ngày hôm sau. Hắn phẫn nộ với cô vì hôm qua đã khiến hắn rối bời, đã bắt hắn phải thực sự hiểu cô, đã khiến hắn trở nên yếu đuối, và rồi cô biến mất. Chết tiệt cô đi - và chết tiệt cả chính hắn nữa, vì đã biến thành thằng ngốc thể này.

Drea bừng tỉnh giữa đêm, thở hổn hển, vật lộn với cái chăn như thể nó là sợi thừng siết quanh người cô. Cô ngồi phắt dậy, hoang mang nhìn khắp phòng. Ánh sáng ngoài đường hắt vào qua tấm rèm giúp căn phòng không bị tối om, nếu không chắc cô sẽ lên cơn đau tim mất. Nhưng rõ ràng cô không hề thấy ai ở đây. Chỉ có mình cô.

Cô mơ thấy tên sát thủ tìm thấy cô trong nhà nghỉ này và vào được trong phòng; lần này sau khi đã quan hệ với cô, gã thực sự sắp giết cô. Cô không nhìn thấy gã, nhưng cô cảm nhận được gã ngay tại đây trong bóng tối, đang nhìn cô. Trong những cơn mơ kỳ lạ, Drea biết rõ chừng nào cô còn thức gã sẽ không thể làm gì, nhưng mặc cho có cố gắng thế nào, cô vẫn lịm dần đến khi không thể cưỡng lại được và thiếp đi - đúng là chuyện cô chưa từng gặp trước đây: mơ về việc cố tỉnh táo, thay vào đó lại ngủ quên mất - chỉ tỉnh lại khi gã đang ở trên người, đang ở sâu trong cô, và hai tay đang siết chặt cổ cô.

Đó là lúc cô bừng tỉnh thực sự, chiến đấu với ảo ảnh ma quái ấy, lạnh toát người bởi sự kinh hoàng đã nhốt chặt cô trong cái lồng giá buốt.

Kể cả trong cơn mơ, kể cả khi biết gã sắp giết mình, thì cảm giác về sự xâm nhập của gã vẫn quá thực đến mức Drea gần như lên đỉnh. Giờ này thì đã hoàn toàn tỉnh táo, cô thấy tức giận và nhục nhã. Rời khỏi giường, cô bước tới bồn rửa và uống một ngụm nước.

Cô bật công tắc đèn rồi nhìn chăm chăm vào mình trong ánh sáng chói lòa của bóng đèn huỳnh quang. Cô đang trần truồng, vì chẳng có bộ quần áo nào ngoài bộ đã khoác lên người. Cô đã giặt đồ lót bằng tay và phơi nó lên cho khô.

Thường thì cô vẫn mặc pyjama. Phải chăng đột nhiên ngủ không có quần áo đã gây ra ác mộng? Những điều đã xảy ra chính là một cơn ác mộng. Cho dù biết mình đang ở một mình, Drea vẫn nhìn qua gương phía sau lưng, như thể sợ gã sẽ xuất hiện ở đó.

Cách bố trí trong phòng giống với những nhà nghỉ thông thường, với bồn rửa và bàn trang điểm nằm ở một hốc sau phòng, còn toa lét cùng nhà tắm đều ở trong một cái buồng bé tí. Cô phát hiện ra là không có cửa sau; nếu bị bắt ở đây, cô sẽ chẳng có đường nào mà thoát. Biết vậy Drea lập tức muốn chạy trốn, nhưng lí trí đã giữ cô lại. Cô tương đối an toàn khi ở đây. Thậm chí nếu đèn đui thay Rafael phát hiện ra tài khoản ngân hàng của hắn sớm đến thế, và bằng cách nào đó hắn có trong tay bằng video an ninh của thư viện nên đã biết diện mạo mới của cô, thì cô cũng đã đổi taxi liên tục, và đi bộ zic zắc xuyên qua thành phố. Hắn sẽ mất kha khá thời gian để kết nối mọi thứ lại và lần theo dấu vết của cô.

Cô còn đủ thời gian cho đến lúc lấy được tiền, rồi cắt và nhuộm tóc, sau đó mua thêm quần áo với một cái xe cũ. Cô không được để mình hoảng loạn. Giấc mơ đó đã làm cô sợ, nhưng chỉ thế thôi.

Dù đã tắt đèn, Drea vẫn không thể ngủ tiếp. Cô không muốn lại mơ về gã, không muốn gã đến gần, kể cả trong tiềm thức. Nằm thao thức trong đêm, cô đếm ngược từng phút chậm chạp trôi đi, mong cho trời mau sáng và cuộc đời mới của mình đến gần hơn, gần hơn nữa. Nghĩ về quá khứ chẳng ích gì; vì thế cô tập trung vào những dự tính trước mắt. Giờ đã là triệu phú; có lẽ cô sẽ mua một ngôi nhà, ngôi nhà thực sự của riêng mình. Trước đây cô chưa bao giờ được sở hữu một ngôi nhà. Cũng chưa có nơi nào cô coi là nhà, nơi cô có thể nương náu thật lâu.

Bình minh lên, Drea mạo hiểm ra ngoài tìm gì đó để ăn. Cô đang đói ngấu ngiennes vì tối qua chỉ ăn bánh quy và khoai tây sấy mua ở một máy bán tự động cạnh cầu thang. Cô tìm thấy một quán ăn nhỏ đông nghịt khách tới mức phải đứng chờ ở quầy chứ không được ngồi bàn riêng. Cuối cùng cô cũng có chỗ ngồi, bị lên giữa hai gã vai u thịt bắp trông giống công nhân xây dựng hoặc dân lái xe tải. Cô không hề nhìn họ, và họ cũng chẳng nói gì, chỉ cầm đầu chén sạch đĩa thức ăn.

Cô gọi xúc xích, trứng và bánh mì nướng, một bữa ăn cô chắc chắn sẽ không bao giờ dám đụng đến nếu còn ở với Rafael, vì sợ mình sẽ tăng lên vài lạng. Ngay từ miếng đầu tiên, Drea quên trời quên đất luôn, chỉ đắm mình vào thứ có lẽ là bữa ăn thực sự đầu tiên của cô trong... cô chẳng nhớ là bao lâu nữa. Từ trước khi cô gặp Rafael... nhiều năm rồi. Bao nhiêu năm rồi cô không ăn một bữa đầy đủ đúng nghĩa.

Vứt mẹt lũ đàn ông đi. Giờ cô chẳng cần gã đàn ông nào nữa. Cô giàu rồi, và cô sẽ ăn bất cứ cái gì mình thích.

Sau cùng, với cảm giác mãn nguyện không chỉ vì no nê, Drea đi bộ về nhà nghỉ. Đã gần đến giờ ngân hàng mở cửa. Ngồi trong căn phòng tồi tàn bé nhỏ, cô đợi đến đúng 9 giờ 15 phút rồi bật chiếc Blackberry lên. Lập tức có chuông báo tin nhắn, cô lờ nó đi và đăng nhập tài khoản của mình. Chẳng có gì. Chắc là giao dịch vẫn chưa được chuyển đi. Lẽ ra người ta phải thực hiện giao dịch trước tiên chứ. Kiểm tra tài khoản ở Kansas cũng chẳng ích gì bởi Kansas nằm ở múi giờ trung tâm, và sẽ mất một tiếng nữa trước khi cô có thể thực sự mong đợi điều gì đó.

Có gì không ổn ư? Một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng Drea. Về mặt pháp luật thì Rafael không thể nào ngăn chặn được giao dịch này, nhưng cần gì đến luật... đúng, dí một khẩu súng vào đầu ông giám đốc ngân hàng là xong, mà có khi hắn làm thế rồi cũng nên, nếu hắn phát hiện ra ngay tức thì.

Thông thường hắn không viết séc khi thanh toán những gì muốn mua mà dùng thẻ tín dụng. Orlando bảo hắn không nên dùng loại thẻ ghi nợ, nhờ không may có kẻ lấy được mã số và năng hết tiền của hắn. Vậy

nên Rafael vẫn trả các hóa đơn theo cách truyền thống, nhưng thực ra hẳn chẳng phải động tay vào. Hẳn có một kế toán hợp pháp để làm việc này.

Không, cô gần như chắc chắn Rafael vẫn chưa phát hiện ra chuyện gì.

Mười phút sau, cô thử lại lần nữa. Lần này, tài khoản của cô đã hiện ra số dư một trăm ngàn đô.

Nhẹ cả người, Drea ngã lưng xuống giường, ôm chiếc Blackberry vào ngực. Cô nhìn những con số một lần nữa, rồi cười vang. Chúng đã ở đây, và chúng là của cô, từng đồng xu này đều thuộc về cô.

Và cô sẽ muộn cuộc hẹn ở salon tóc nếu cô không nhanh lên. Vội nhảy khỏi giường, Drea gọi taxi, bỏ lại chìa khóa phòng cùng vài đồng đô-la lên chiếc bàn cạnh giường trước khi ra ngoài đợi xe.

Mọi chuyện bắt đầu rắc rối khi cô đến ngân hàng và đóng tài khoản của mình. Sau khi cung cấp thông tin cá nhân và thông tin cho các loại thủ tục giấy tờ, cô yêu cầu rút một trăm nghìn đô tiền mặt. Kế toán trưởng, một người phụ nữ trung niên có mái tóc màu rượu vang, dừng lại và nhìn chằm chằm Drea, vẻ bối rối. “Tôi không biết liệu chúng tôi có thể làm thế được không, ít nhất là với tất cả số tiền đó,” bà ta nói vẻ rất lấy làm tiếc. “Thường thì chúng tôi đưa cho khách hàng một tờ séc bảo đảm khi họ đóng tài khoản. Chúng tôi không dự trữ một lượng tiền mặt quá lớn tại đây. Nếu cô thông báo trước thì chúng tôi đã có thể chuẩn bị thêm vào khoản có sẵn, nhưng... để tôi trao đổi với giám đốc. Tôi sẽ xem xem có thể làm gì.”

Drea kìm lại những lời chửi rủa. Một ngân hàng không dự trữ nhiều tiền mặt? Ngân hàng kiểu quái gì mà lại không có tiền mặt? Gây hấn với bà ta cũng chẳng ích lợi gì, có khi bà ta còn khiến cô ra khỏi đây mà chẳng có đồng cắc nào cũng nên, thế nên cô nói, “Tôi xin lỗi. Mọi thứ xảy ra quá nhanh... Tôi chẳng kịp nghĩ gì.”

Cô chẳng cần nói rõ cái gì diễn ra quá nhanh, những lời xin lỗi xem ra có tác dụng bởi người phụ nữ nọ liền nói, “Có lẽ chúng tôi có thể giúp cô. Tôi sẽ quay lại ngay.”

Bà ta vừa đi vào một phòng khác, Drea liền điên tiết rửa thảm. Cô làm được cái quái gì với một tấm séc bảo đảm một trăm ngàn đây? Tất cả những gì có thể làm với nó là mở một tài khoản khác. Cô cần tiền mặt, cô không muốn để lại dấu vết gì hết.

Liếc nhìn đồng hồ, Drea thấy sắp hết giờ hẹn cắt tóc. Cô có thể hủy hẹn, cắt tóc trên đường đi sau, nhưng cô muốn thay đổi bề ngoài trước khi mua xe. Có lẽ nếu cô cho ngân hàng chút thời gian, và quay lại sau khi ở salon về, cô sẽ rút được nhiều tiền mặt hơn. Nhưng làm thế bà kế toán kia sẽ biết kiểu tóc mới của cô, và Rafael sẽ dễ dàng lần ra cô hơn.

Cách này không ổn. Cô phải điều chỉnh kế hoạch. Được rồi, cô sẽ cho ngân hàng thêm chút thời gian gom tiền, thậm chí có thể thêm hẳn một ngày. Nhưng Lạy Chúa, có biết bao chuyện hiểm nguy có thể xảy ra với cô nếu ở lại Elizabeth thêm ngày nữa! Đó là một sự mạo hiểm không thể chấp nhận được. Cô cần phải đi ngay hôm nay.

Nhưng Drea không còn nhiều tiền mặt, vậy nên cô cần phải lấy một ít ngay bây giờ. Không nhất thiết phải lấy cả một trăm ngàn; hai mươi ngàn là được rồi, và số còn lại dưới dạng séc bảo đảm. Mười ngàn có thể mua một chiếc xe kha khá để đi đến Kansas, số còn lại dự sức trả tiền nhà nghỉ và đồ ăn. Nhưng mất bao lâu để đến Kansas? Hai ngày? Hay ba? Cô cần dự trữ một khoản lớn.

Bà kế toán trưởng xuất hiện ở văn phòng. Nhìn bà ta nhíu mày là Drea biết chẳng thể nào lấy được toàn bộ tiền mặt. “Tôi xin lỗi,” bà ta mở lời, nhưng Drea lắc đầu.

“Được rồi. Vậy hai mươi ngàn tiền mặt, hoặc mười lăm ngàn cũng được, và số còn lại bằng séc bảo đảm thì sao? Thế cũng là quá nhiều rồi. Hẳn là tôi không nên du lịch với nhiều tiền mặt như thế trong ví.”

Khuôn mặt bà ta giãn hẳn ra. “Tôi chắc là chúng tôi có thể chi cho cô mười lăm ngàn tiền mặt, nhưng để tôi kiểm tra xem hai mươi ngàn thì sao...”

Thời gian còn quá ít. “Tôi đã làm mất nhiều thời gian của bà rồi,” Drea nói. “Mười lăm ngàn với tôi là tốt rồi.”

“Cô có chắc không? Không tới mất một phút để kiểm tra đâu...”

“Cảm ơn bà, nhưng không cần mất công thế đâu.”

Cuối cùng cô cũng lấy được mười lăm ngàn tiền mặt, bằng tờ 100 đô và 500 đô, và số còn lại là séc bảo đảm. Đồng tiền ấy nhiều khủng khiếp, may mà cô không thể rút hết tiền - cô chắc phải mua một cái va li nhỏ để đựng tiền mặt, như thế sẽ gây chú ý. Ít nhất thì mười lăm ngàn cũng bỏ vừa vào túi cô.

Drea phải ký một số giấy tờ, rồi cuối cùng việc rút tiền cũng xong. “Cảm ơn bà rất nhiều,” cô nói, lại nhìn đồng hồ và hối hả rời ngân hàng.

Cô đến salon muộn gần hai mươi phút, và người thợ cắt tóc khá bức mình, nhưng rồi anh ta sáng mắt lên khi cô chỉ vào mái tóc dài uốn lộn bồng bềnh và nói, “Anh hãy cắt ngắn đi, duỗi thẳng và nhuộm tối màu hơn nhé.” Như hầu hết các thợ làm tóc khác, thích cắt những mái tóc dài và tạo ra một sự thay đổi đột phá.

Một tiếng rưỡi sau, một phụ nữ tóc nâu bước ra khỏi salon, tóc cô bây giờ bờm xờm và trên đỉnh hơi lỏm chỏm. Trông rất phong cách và cô thích nó. Toàn bộ gương mặt cô trông khác hẳn, mạnh mẽ hơn, sắc nét hơn. Giờ cô không còn là Dre Rousseau nữa. Cô đã trở thành một người khác, một phụ nữ không còn phải chịu những thứ tào lao từ bất cứ kẻ nào.

Cô phải nghĩ ra một cái tên mới, một cái tên phù hợp với mình bây giờ. Cô cũng phải kiếm một cái bằng lái xe mới đâu đó trên đường đi, nhưng chuyện ấy tính sau. Ngay lúc này, cô cần phương tiện đi lại.

Hơn năm tiếng sau, cô lái xe qua Pennsylvania, tiến về hướng Tây. Xe của cô là một em Camry màu mận, hơi xấu gái với vài vết gỉ, một loạt những vết lõm và tiếng lọc xọc ở phần chấn bùm, nhưng lớp vẫn ngon và máy còn chạy tốt.

Sớm thôi, cô thầm nghĩ, mình sẽ lái một con Cadilac. Hay cũng có thể là Mercedes. Vài ngày nữa cô sẽ đến Kansas, và từ nơi đó có trời mới biết được. Cô có thể chọn đến bất cứ đâu và Salinas chỉ có nước chạy theo cô mà cầu xin.

9. Chương 9

Rafael suýt nữa đã không nghe máy khi thấy cuộc gọi đến từ ngân hàng. Hắn đã thức trọn cả đêm, nốc đầy cà phê và lo lắng. Nhiều giờ trôi qua mà chẳng thấy động tĩnh gì từ những kẻ đã bắt Drea đi, và hắn không còn chút hy vọng mong manh nào rằng biết đâu cô sẽ được lòi ra trao đổi hoặc đòi tiền chuộc.

“Salinas đây,” hắn xẵng giọng. “Có chuyện gì?”

“Ông Salinas, tôi là Manuel Flores, ở...”

“Vâng, tôi biết anh là ai, tôi đã thấy tên người gọi trên màn hình rồi”. Hắn chỉ muốn gã kia nhanh nhanh đi thẳng vào vấn đề để còn tắt máy. Hôm nay hắn không còn lòng dạ nào để xử lý những thứ vớ vẩn, nhất là khi hắn biết Drea có lẽ đã chết ở đâu đó mà hắn không thể tỏ ra đau buồn trước mặt đám lâu la.

“Ồ... vâng, đúng ạ. Ngân hàng đã gửi cho ông một bức email ngày hôm qua thông báo về việc chuyển khoản, nhưng tôi muốn kiểm chứng lại và...”

“Chuyển khoản?” Rafael đang oải muốn chết, nhưng vẫn chưa đến mức không biết gì. Hắn ngồi bật dậy và vỗ vào người Orlando, chỉ vào điện thoại rồi chỉ sang phòng ngủ riêng của hắn. “Chuyển khoản nào?”

Orlando vội vàng phóng vào phòng ngủ, vài giây sau có tiếng hắn ta nhấc ống nghe.

“Ồ... lệnh chuyển khoản từ tài khoản của ông sang tài khoản của cô Butts. Tài khoản mà, à, đã được đăng ký dưới tên Drea Rousseau.”

“Rồi, rồi.” Mẹ kiếp, cái thằng đàn này, hắn không biết tên thật của Drea chắc? “Hôm qua tôi chẳng chuyển cái gì hết.”

Một chút lo lắng len vào giọng nói của Flores. “Một con số đáng kể đã được chuyển đi vào chiều hôm qua, và cho dù lệnh chuyển khoản được xác nhận là đến từ đúng địa chỉ IP của ông, đúng mật khẩu, nhưng với những khoản lớn bất thường, về nguyên tắc sẽ luôn có một email thông báo về việc chuyển khoản này gửi cho ông. Sau đó, sáng nay, khi tôi nhận thấy toàn bộ số tiền đã được chuyển đi từ tài khoản của cô Butts chiều muộn ngày hôm qua, tôi đã nghĩ đến việc gọi riêng cho ông phòng trường hợp...”

“Hôm qua tôi chẳng chuyển cái quái gì vào tài khoản của cô ta hết!” Rafael gầm lên, chồm lên đi vào phòng ngủ tới chỗ Orlando đang ngồi trước laptop kiểm tra thư điện tử. Với tất cả mọi chuyện xảy ra ngày hôm qua, Rafael chẳng còn tâm trí mà để tâm tới những thứ tào lao như thế.

Orlando nhanh chóng lướt qua dãy email rồi nhìn lên Rafael và lắc đầu. “Không hề có thư của ngân hàng ở đây,” hắn ta nói.

“Tôi có nhận được email nào đâu!” Rafael quát lớn. “Nếu mà nhận được thì tôi đã gọi vì tôi chẳng chuyển một xu nào đi đâu hết vào ngày hôm qua. Chúng ta đang nói đến số tiền bao nhiêu đấy?”

“Ờ... hai triệu một trăm ngàn đô-la.”

Rafael cảm giác như đầu hắn sắp nổ tung. “Cái gì?” Có chuyện quái quỷ gì đang diễn ra thế? Những kẻ bắt cóc Drea đã ép cô ta đưa tiền từ tài khoản của hắn à? Nhưng mà đũa chết dẫm nào đã chuyển nó từ tài khoản của hắn sang của cô ta chứ? Drea không thể nào biết mật khẩu của hắn, và hắn cũng chẳng phải kẻ ngớ ngẩn viết lung tung khắp mọi nơi để cô ta biết được.

“Ờ...”

“Mày còn nói thêm một từ ‘ờ’ nữa là tao sẽ thò tay qua cái ống nghe này và xé toạc cái cổ họng chó chết của mày ra đấy,” Rafael dữ tợn nói. “Tao không chuyển bất cứ cái gì hôm qua. Càng chắc như đinh đóng cột là tao không chuyển hai triệu nào và cũng chẳng nhận được cái email khốn kiếp nào hết. Vậy nên chuyển ngay tiền trở lại tài khoản cho tao!”

“Tôi... tôi không thể,” Flores lắp bắp. Rafael nghe thấy từ ‘ờ’ hắn suýt thốt ra. “Lệnh chuyển tiền đến từ địa chỉ IP của ông, sử dụng mật khẩu của ông, hơn nữa, như tôi đã nói với ông, số tiền đó đã được chuyển đi chiều muộn hôm qua. Ngân hàng chúng tôi không còn quyền xử lý chúng nữa.”

“Đã có đũa nào đó ăn cắp của tao và tao đếch quan tâm cái quyền hạn của ngân hàng chúng mày là gì. Lũ chúng mày đã để đũa nào đấy lấy tiền của tao đi, vậy thì chúng mày phải mang đầy đủ số tiền đó về cho tao.”

“Chúng tôi không thể làm thế, ông Salinas. Theo luật pháp, ngân hàng đành bó tay...”

“Chẳng đời nào cái lệnh chuyển tiền đó lại được đặt từ máy tính của tao, vì tao không làm, cho nên đừng nói chuyện pháp luật với tao!”

Mặt Orlando lộ vẻ hết sức khác thường. Đột nhiên, hắn đứng dậy bỏ đi, để mặc Rafael đang quát tháo ầm ĩ. Vài phút sau hắn quay lại, mang theo laptop của Drea. Hắn đặt nó cạnh laptop của Rafael, ngắt kết nối máy của Rafael và kết nối máy của Drea. Sau đó, hắn mở email của cô ta rồi lướt qua. Cô ta có khoảng hai mươi thư mới, hầu hết là thư rác từ vô số những cửa hàng mà cô ta đã mua online nên có thể lướt nhanh qua chúng. Bỗng Orlando dừng phắt lại và chỉ vào màn hình.

“Chờ chút,” Rafael nói vào điện thoại, cúi xuống nhìn vào chỗ Orlando đang chỉ. Orlando mở thư và nhìn thấy cái email ngân hàng đã gửi. Email của hắn đang làm cái quái gì trong máy cô ta vậy?

“Tao đã tìm thấy cái thư của chúng mày rồi,” hắn quát lớn. “Nó không được gửi đến cho tao mà là bạn gái tao. Chúng mày thậm chí còn chẳng gửi được nó đến đúng nơi, vì thế...”

“Tôi cam đoan với ông, thưa ông Salinas, email đã được gửi đúng đến địa chỉ mà ông xác nhận trong thông tin tài khoản.”

“Tao đã tự tay khai báo và thề với trời là tao không dùng địa chỉ email của bạn gái tao. Tao chỉ dùng cái của tao.”

“Dù gì đi nữa thì địa chỉ đó cũng đã được ghi lại trong hồ sơ bên tôi cùng với mọi thay đổi thực hiện từ việc sử dụng mật khẩu của ông, vì thế chúng tôi phải xác nhận với ông những gì ông muốn làm.”

“Tao đã nói rồi, tao không...” Rafael ngưng bật, hổn hển thở, khi trong đầu hắn nảy ra một khả năng kinh khủng. Nhưng dù ruột gan bỗng nhiên còn cào, trí não hắn ngay lập tức phủi đi ý nghĩ đó. Nó không thể xảy ra được. Drea hiểu về máy tính chỉ đủ để đặt hàng qua mạng. Thậm chí ngay cả điều đó Orlando cũng phải giảng đi giảng lại đến mấy lần thì cô nàng mới hiểu được là chỉ việc làm theo các chỉ dẫn trên màn hình.

Rafael nhớ lại cách cô ta luôn nói như bất lực: “Nhưng mà nó chẳng dễ hiểu chút nào cả!” Liệu cô ta bằng cách nào đó có thể biết được mật khẩu và đột nhập vào tài khoản ngân hàng của hắn, chuyển gần hết tiền vào tài khoản của cô ta, rồi ngay lập tức chuyển nó đến một nơi có Chúa biết là đâu? Drea mà hắn biết thậm chí còn chẳng thể nghĩ ra chuyện này.

Thái độ của Drea với tiền gần giống như một đứa trẻ. Cô ta chưa bao giờ hỏi xin hắn một cái. Cô ta hiểu là, cứ có thể, hoặc là sổ séc, tức là có tiền. Nếu hắn mà không theo dõi tài khoản của cô ta thì cô ta đã bội chi ở mọi nơi mua sắm vì chẳng bao giờ để ý tới số dư tài khoản.

Thừa nhận Drea có thể làm trò này đồng nghĩa với việc thừa nhận cô ta đã lừa hắn, lừa tất cả mọi người, trong hai năm trời. Cái tội của hắn gầm lên phản bác, vì hắn không thể là kẻ bị xỏ mũi. Hắn là Rafael Salinas, bất kỳ đứa nào dám chơi hắn đều sẽ phải hối tiếc đến chết. Hắn chẳng tin một ai. Hắn đã điều tra Drea, luôn theo dõi, giám sát cô ta. Không một lần nào cô ta hành động hoặc nói điều gì khác hắn nghĩ cô ta thông minh hơn cái vẻ ngoài ngọt ngào, ngu ngốc ấy.

“Tao sẽ nói chuyện này với mày sau,” hắn nói cộc lốc với Flores, ngắt máy, rồi nhìn trừng trừng vào Orlando, kẻ cũng đang trầm ngâm nhìn lại hắn. “Nói cho tao biết làm sao chuyện này có thể xảy ra. Nói cho tao biết làm sao có đứa lại có thể nhảy vào tài khoản ngân hàng của tao và cuỗm tận hơn hai triệu đô-la.”

“Việc đó chắc chắn phải được thực hiện ở đây,” Orlando nói. Hắn click vào mục lịch sử máy, và nó đây rồi - người dùng máy của Drea đã truy cập vào trang web ngân hàng. “Ồ đầu bên kia, cả laptop của ông và của cô ta đều sẽ hiện cùng một địa chỉ IP bởi chúng đều qua một thiết bị định tuyến. Nếu cô ta có mật khẩu của ông, thì đối với ngân hàng, ông chính là người thực hiện lệnh.”

“Tao không đưa cho nó mật khẩu!” Rafael rống lên. “Tao cũng chưa bao giờ viết ra đâu hết.” Ngay đến Orlando cũng chẳng biết mật khẩu là gì.

“Bằng cách nào đó cô ta đã biết được.” Orlando giữ vẻ mặt kín bưng khi chỉ ra sự thật rành rành. “Nếu ông đã từng truy cập vào tài khoản ngân hàng trong khi ở cùng với cô ta, cô ta sẽ để ý tìm ra những phím đã nhấn.”

“Chúng ta đang nói đến Drea đấy. Cô ta chỉ biết cách bật vòi tắm là hết.”

“Số tiền lớn như thế chính là động cơ và bằng chứng thì sờ sờ ngay đây.” Orlando chỉ lên màn hình. “Tôi không nghĩ có ai đó đã bắt cóc cô ta, mà là cô ta đã lấy tiền và cao chạy xa bay.”

Rafael đứng như trời trồng, cơn thịnh nộ và nhục nhã thiêu rụi hắn. Hắn đã lo lắng cho con đi đó, thế mà cô ta lại xem hắn như một thằng ngu. Đáng lẽ hắn không bao giờ được lơ là, không bao giờ được tin dù chỉ một phút rằng cô ta quan tâm đến hắn. Cô ta đúng là con diễn viên giỏi nhất thế giới khi che giấu hành động đó trong suốt hai năm trời mà không hề sơ sẩy tí nào, khi nhỏ ra tất cả chỗ nước mắt cá sấu ngày hôm kia. Và thế là hắn chết chìm trong đó, nó ăn mòn hắn như axit. Hắn đã tự chuốc lấy tất cả những thứ này, tự mình làm trò hề khi nghĩ rằng cô ta thực sự yêu hắn, khôn kiếp, thậm chí là hắn cũng yêu cô ta.

Con khốn sẽ phải trả giá cho chuyện này. Không cần biết sẽ tốn bao nhiêu, cô ta nhất định phải trả giá.

“Nó chưa chạy được xa đâu,” Rafael lạnh lùng nói. Hắn muốn tự tay xé xác cô ta thành nhiều mảnh, nhưng hắn đã học được rằng phải đặt một khoảng cách giữa mình và những hành động thực tế, để nếu hắn ra lệnh, hắn vẫn có một số bằng chứng ngoại phạm. Hắn có thể giết Drea mà không cần phải nhúng tay vào, miễn là hắn biết chắc cô ta đã chết. Thế là đủ thỏa mãn rồi.

Gã sát thủ đợi ba ngày sau khi nhận được tin nhắn của Salinas mới hồi âm lại. Chả bận rộn đêch gì, chỉ là gã chưa muốn nhận việc và gã vốn là kẻ hoạt động độc lập, chả chịu sai khiến của bố con thằng nào hết. Salinas muốn gì thì cũng phải đợi. Gã chẳng tin lời hẹn gặp; nó đến quá sớm sau buổi chiều gã cùng với Drea. Có thể Salinas đã đổi ý về lời đề nghị, và sau khi nghĩ lại, hẳn cảm thấy lòng tự tôn đàn ông của mình bị sỉ nhục. Nó còn hơn là sỉ nhục, nhưng gã sát thủ không nghĩ Salinas đã phát hiện ra. Drea rất quái; cô ta sẽ giữ kín tuyệt đối về chuyện đã nhận biết bao khoái lạc từ vụ thỏa thuận.

Vậy nên gã chờ đợi và quan sát. Gã tò mò cái kế hoạch sắp tới của Salinas hơn bao giờ hết, và kiên nhẫn thì gã có thừa. Có chuyện đã xảy ra; gã đọc được điều đó trên mặt mấy tên thuộc hạ của Salinas và cả hẳn nữa. Gã đã quan sát thấy tên đó đi ra đi vào mấy bận, và rõ ràng hẳn đang trong tâm trạng vô cùng tồi tệ.

Khi thấy Salinas đã chờ đủ lâu, gã mới tự cho mình một cuộc đi dạo thong thả đến bảo tàng Metropolitan, một trong những nơi gã thích nhất ở New York. Gã không ngại khách du lịch hay đám trẻ con ồn ào; họ chỉ quan tâm đến những hiện vật trưng bày thôi. Khi đến nơi, gã đứng trên những bậc thềm rộng và gọi điện.

“Đến căn hộ của ta đi,” Salinas yêu cầu. “Chờm nào anh có thể có mặt ở đây?”

“Tôi đang ở gần đó,” gã sát thủ điềm tĩnh nói, “Nhưng hôm nay là một ngày đẹp trời. Bethesda Terrace, trong nửa giờ nữa”. Gã ngắt cuộc gọi, rồi tắt luôn máy và thả nó vào túi. Không chỉ Salinas sẽ không đủ thời gian sắp đặt một cuộc mai phục, mà Terrace còn là một nơi công cộng, đầy khách du lịch và người dân thành phố. Ở không gian mở như thế, đường lui của gã sẽ không bị chặn. Từ chỗ đó gã có thể lẩn vào sâu trong công viên Central, thách tên Salinas đuổi theo được gã.

Gã không biết chính xác Salinas đang ở đâu vậy nên nửa tiếng có lẽ là cái hẹn bất khả thi cho hẳn. Tuy nhiên, đối với gã Bethesda Terrace lại là nơi đi bộ thú vị. Nếu Salinas đang ở nhà thì sẽ có ối thời gian để đến đây. Nếu hẳn đang ở bên kia thành phố thì... khó đấy! Nếu có gì quan trọng, hẳn sẽ gọi lại. Gã vốn thích thú việc gây khó dễ cho thằng khốn này, kể cả là việc nhỏ nhất.

Gã sát thủ đi vào công viên, dừng lại mua một cây kem ốc quế. Cho dù đã biết nơi này khá rõ, gã vẫn mua một tấm bản đồ và bỏ vài phút nghiên cứu nó, bởi vì gã muốn biết chính xác phương án ứng phó nếu chẳng may cần đến. Gã giữ tấm bản đồ trên tay, biết rằng Salinas sẽ để ý thấy, và kết luận là gã không sống ở vùng này nên không rõ cách bố trí của công viên. Kết luận đó cũng đúng một nửa, vì gã thực sự chẳng sống cố định ở đâu; gã đã ở rất nhiều nơi trong vô số khoảng thời gian khác nhau và ngay lúc này nơi đó tình cờ là mấy tầng lầu dưới nhà của Salinas.

Gã tìm thấy một địa điểm lý tưởng rồi dừng quan sát. Nếu phát hiện điều gì khả nghi, gã sẽ hủy cuộc gặp ngay. Salinas chắc chắn sẽ không đi một mình; loại như hẳn không thể đi đến bất cứ nơi nào mà không có lũ tay sai to xác. Nhưng gã chẳng ngại gặp mấy cái thằng côn đồ đó; chúng sẽ không dám động thủ ở một địa điểm công cộng thế này.

Cuối cùng Salinas cũng tới, chỉ muộn vài phút, có ba tên đi đằng sau. Quan sát xung quanh và không thấy gì khả nghi, gã sát thủ rời chỗ nấp và bước tới, vẫn thản nhiên ăn kem.

Salinas đang cúi kính kiểm tra đồng hồ thì hẳn nhìn lên và thấy gã. “Anh đến muộn,” hẳn gầm gừ, đồng thời ra hiệu cho người của mình lui lại.

“Đợi xếp hàng mua kem hơi lâu,” gã sát thủ thủng thẳng nói. “Có chuyện gì thế?”

Salinas nhìn quanh rồi lấy một cái đài phát thanh cổ lỗ từ trong túi và bật nó lên. Âm lượng quá lớn, đến mức nếu Salinas không bước thêm một bước lại gần thì gã sát thủ chẳng thể nghe được hẳn nói gì.

“Drea đã ăn cắp hai triệu của ta, bốn ngày trước và đã lặn mất tăm. Ta muốn anh tìm và xử lý cô ta. Xử lý tận gốc.”

Một giọt kem chảy xuống vỏ ốc quế. Gã sát thủ liếm nó, che giấu sự ngạc nhiên. “Ông chắc chứ? Cô ta trông có vẻ không thông minh lắm - mặc dù tôi đoán chắc chắn đã có chứng cứ rồi, nhỉ?”

“Ta chắc,” Salinas mỉm cười nham hiểm. “Đúng vậy, trong danh sách những điều ngu ngốc không nên làm, ăn cắp đồ của ta là thứ đứng đầu bảng.”

10. Chương 10

Đừng bao giờ chọc giận một người phụ nữ khôn ngoan.

Bỏ thời gian suy nghĩ một chút thì chẳng cần phải là thiên tài thì cũng hiểu chuyện gì đã xảy ra. Drea còn hơn cả đau buồn khi bị Salinas bán đứng; cô ta nổi giận. Đây không đơn thuần là thông điệp: “Tôi sẽ bỏ anh” mà là hành động trả đũa: “Tôi sẽ bỏ anh và hãy nhận lấy kết cục này đồ chó chết!” Một khi Drea đã ra tay, đó thực sự là một quả bom.

Cười thầm, gã sát thủ liếm một miếng kem nữa. Gã muốn thưởng cho cô ta một tràng pháo tay hơn là săn lùng cô ta. Dù vậy, công việc vẫn là công việc. “Đưa ra giá cao nhất của ông đi,” giọng hần kéo dài. “Vụ này với ông đáng giá bao nhiêu?” Gã phải biết giá cả trước đã.

Salinas nhìn quanh rồi chỉnh âm lượng cái đài to hơn nữa. Mọi người đi qua đều nhìn hần khó chịu, hần chẳng buồn đáp, “Bằng với số con khốn đó cuồn của ta.”

Hai triệu, hử? Điều đó rõ ràng đã làm cho tình hình khác hẳn. Gã sẽ phải suy nghĩ về chuyện này, cùng lúc ấy gã cũng không muốn Salinas tìm một ai khác xử lý.

“Một nửa đưa trước,” gã nói. “Tôi sẽ cho ông biết nơi chuyển tiền đến.” Sau đó, gã quăng cái kem ăn dở vào thùng rác gần đó rồi bỏ đi, dáng vẻ ung dung nhưng mắt vẫn liên tục quét xung quanh. Gã để ý đến một người trông như là cớm, complet cả vạt quá trang trọng so với môi trường xung quanh, đang khom người buộc dây giày nhưng đầu hơi quay về phía Salinas. Chắc đó là cái đuôi đang cố gắng bám sát tên trùm.

Gã sát thủ chẳng quan tâm lắm. Cuộc gặp gỡ của gã với Salinas chưa đầy một phút, không đủ thời gian cho bất cứ kẻ bám đuôi nào kịp chớp vài bức ảnh. Chúng đến nơi thì vụ gặp nhau ấy đã xong xuôi và gã bỏ đi rồi. Gã đi qua cầu Bow, sau đó vào rừng Ramble, nơi này có rất nhiều chỗ ẩn nấp. Mặc dù trời đang nóng ẩm và nhiệt độ phải hơn 32 độ C, dưới những tán cây không khí vẫn mát mẻ và gã có thể cảm nhận một cơn gió nhẹ nhàng lướt qua da mình.

Gã chưa nghĩ về lời đề nghị đó ngay, sau khi chắc chắn mình không bị theo đuôi gã sẽ có nhiều thời gian. Như một thói quen, gã tập trung chú ý cao độ vào thời điểm hiện tại, cảnh giác với bất kỳ ai xung quanh để kịp thay đổi lối thoát. Và ngay sau đấy gã phát hiện ra cái đuôi thứ hai; tên này mặc quần jean và đi giày thể thao nên không phải là tên cớm đang đi theo Salinas.

Gã bình tĩnh phân tích tình hình. Tên này mặc thường phục không có nghĩa hần ta không phải cớm. Nó chỉ có nghĩa là gã phải cẩn thận hơn. FBI chẳng có lý do gì để canh chừng gã ngoài việc gã gặp gỡ Salinas; có khả năng họ đang dò xét mối liên hệ của tên trùm. Hoặc cái đuôi này cũng có thể là thuộc hạ của Salinas, đi theo gã vì một lý do mà có trời mới biết. Có thể Salinas bực mình vì phải đi bộ vào công viên, nên hần nghĩ cần phải nện cho gã một trận để sửa thái độ - tuy nhiên, trong trường hợp đó, hần nên cứ lấy vài thăng. Cũng có thể hần muốn biết gã sống ở đâu, chỉ có vậy, về lý thuyết thì có gì là thừa đâu.

Gã sát thủ giữ nguyên tốc độ. Con đường mòn phía trước có khúc ngoặt gấp, và tầm nhìn của cái đuôi kia sẽ bị chặn bởi cây cối và bụi nhỏ um tùm... gã tính toán xem nó cách mình bao xa... khoảng bảy giây, dư sức. Tên theo đuôi chắc cũng nhận thấy điểm mù đó vì hần chợt bước nhanh hơn. Gã sát thủ không hề tăng tốc theo, tránh lộ ra là đã biết bị đeo bám. Tên kia đến gần hơn chút cũng không vấn đề gì, dù thời gian của gã lúc này đã giảm xuống khoảng năm giây.

Gã lập tức rẽ vào đó, xoay người, lột áo sơ mi trắng qua đầu và cuộn nó lại trong tay trông như một chiếc khăn tắm, sau đó đổi nhịp chân chạy từng bước đều đặn như một người đang chạy bộ, quay ngược trở lại hướng lúc này đã đến.

Cái đuôi chẳng thèm liếc lấy một lần khi gã chạy qua; hần ta vội vã rẽ vào khúc cua để theo dấu gã.

Chúc may mắn nhé, gã thầm nghĩ khi rẽ khỏi con đường và biến mất trong đám cây rậm rạp. Gã trông chẳng khác gì một người chạy bộ cỡ trần giữa hàng trăm, thậm chí hàng nghìn người đang chạy toát mồ hôi trong công viên này. Cái quần xám đậm của gã, nếu liếc qua sẽ lầm tưởng là quần thể thao nên chẳng

ai thèm quay lại nhìn. Chỉ đôi giày mới tổ cáo gã, bởi vì có ai chạy bộ bằng một đôi giày lười Gucci? Rõ ràng là chỉ gã mới làm thế, nhưng đó không phải điều gã khuyến khích.

Đi xa khoảng trăm thước, gã đứng lại mặc áo. Hơi nóng ẩm ướt làm mồ hôi lấp lánh trên da và vải áo đã bị dính khiến gã mặc vào hơi khó khăn, nhưng gã không hề thở nhanh hơn bình thường. Tiếp tục bước những bước nhàn nhả, gã ra khỏi công viên.

“Bạn có chụp được bức ảnh nào của cuộc hẹn đó không?” Rick Cotton hỏi, bình thản chờ câu trả lời.

Xavier Jackson kinh ngạc trước thái độ nhản nại kỳ lạ của Cotton. Ông ấy không hỏi, “Bạn có chụp được ít nhất một tấm nào không?” Giọng ông không có chút gì nóng nảy. Hầu hết người trong SAC sẽ đập bàn đập ghế mắng xối xả, nhưng Cotton thì không. Ông luôn công bằng, kể cả khi kết quả không như mong muốn.

Họ không nghĩ Salinas sẽ chịu đi bộ đến, càng không ngờ hắn lại đến công viên Central. Cho tới khi người đặc vụ trên phố nhận ra không có cái xe nào đón Salinas thì hắn ta và lũ cận vệ đã đi được nửa đường. Sau đó, mặc dù vừa khẩn trương vừa kín đáo hết mức để đuổi theo, thì đèn giao thông lại đổi màu khiến anh phải đợi trước khi qua đường. Kết quả là, cuộc gặp gỡ đã bắt đầu trước khi người đặc vụ tới kịp, và tất cả những gì anh thuật lại là mô tả sơ sài về gã đàn ông Salinas đã gặp. Cao khoảng 1m86, nặng khoảng 90 cân, tóc đen cắt ngắn. Có ít nhất một trăm nghìn người đàn ông như thế trong khu vực này, chưa nói là hơn.

“Tôi nghĩ đó chính là gã đàn ông trên ban công cùng với cô gái.” Cotton nói sau khi gác máy. Jackson cũng nghĩ vậy. Câu hỏi lớn hơn là, cô bồ đó đâu rồi? Cô ta bỏ đi bốn ngày trước và từ đó không thấy đâu cả. Họ đã ngừng theo dõi cô ta nhiều tháng rồi vì ngân sách cùng nhân lực hạn hẹp, và tập trung theo dõi Salinas xem ra hữu ích hơn. Cô ta cũng chẳng làm gì đáng chú ý, ít nhất là xảy ra cảnh tượng trên ban công đó.

Có thể sự vắng mặt của cô ta không có uẩn khúc gì ngoài sự việc chia tay với Salinas, nhưng chắc chắn có điều gì đó đang diễn ra. Salinas và đám người của hắn cứ hăm hăm đi lại như thể đang sẵn sàng kiểm chuyện với bất kỳ ai. Nếu chỉ đơn thuần là một vụ chia tay thì Salinas có thể - có thể - buồn, chứ đám người của hắn việc gì cũng phải hăm hực thế.

Và giờ Salinas lại hẹn gặp đúng cái gã ở ngoài ban công làm chuyện trăng gió với cô bồ của hắn. Có gì đó đang xảy ra, nhưng có vẻ là mấy chuyện tào lao giữa bọn chúng và họ chẳng quan tâm. Trừ phi nó có thể giúp họ chống lại Salinas, nếu không thì chuyện yêu đương của Salinas là việc của hắn, không liên quan đến họ.

Có hơn hai nghìn ba trăm camera giám sát công khai đặt ở các đường phố New York và chỉ có Chúa mới biết còn bao nhiêu cái lắp bí mật. Chỉ cần ai đó đứng trên đường trong thành phố này, kẻ đó có thể sẽ bị camera thu hình, đó là lý do gã sát thủ luôn cẩn thận thay đổi ngoại hình thường xuyên. Nếu gã có bị theo dõi qua camera thì dấu vết cũng mất khi gã vào một tòa nhà là một người và đi ra trong bộ dạng một kẻ khác.

Chắc Drea cũng đủ thông minh để thay đổi ngoại hình của cô ta. Điều gã không biết là cô ta đã thay đổi phần nào, hay về ngoài sau đó ra sao. Gã có thể hỏi Salinas để biết thêm những hành tung của Drea vào ngày cô ta biến mất, nhưng thế thì còn gì là vui nữa? Việc tìm cô ta mà không thềm Salinas nhúng tay vào sẽ giữ cho đầu óc gã sắc bén, giống như giải toán nhầm trong đầu thay vì dùng đến máy tính vậy.

Gã có một khả năng đáng nể về máy vi tính, tuy nhiên trong trường hợp này, việc đột nhập của gã sẽ lợi bất cập hại. Chẳng ích gì khi mạo hiểm bắt dây động rừng trong khi gã có thể tìm ra điều muốn biết bằng cách khác. Nhiều khi thực tế chỉ xoay quanh một điều xưa như trái đất rằng không phải là bạn biết gì, mà bạn biết ai - và thật tình cờ gã biết một người làm việc cho thành phố New York, người đã nợ gã một món nợ ân tình không thể trả hết. Người đó có thể thâm nhập vào hệ thống camera an ninh.

Gã cũng gặp hên vì không có gì quan trọng xảy ra trong thành phố bốn ngày qua. Những vụ trấn lột và án mạng thì vẫn như mọi khi, nhưng không có vụ khủng bố nào, không có bọn đập xe quảng bom, không có chuyện kinh thiên động địa nào tương tự. Vì mọi thứ đều bình thường, nên chẳng ai bận tâm xem những cuộn băng thu hình vài ngày trước.

Nhưng, liệu gã có nên dính vào ngần ấy rắc rối từ trước khi quyết định xem có nên nhận vụ này hay không nhỉ?

Chết tiệt, có chứ. Vì sự thích thú của riêng mình, gã muốn biết bằng cách nào cô ta làm được thế. Gã thậm chí còn thấy một chút tự hào về cô ta; cô ta chẳng chịu để yên đâu. Salinas đã sỉ nhục cô ta thậm tệ, và ngay hôm sau cô ta lập tức hành động. Gã biết những khó khăn, thử thách cô ta phải trải qua, biết cả những áp lực về thời gian, bởi vì chính gã cũng từng chơi trò đó.

Gã hiếm khi thấy thích thú, và chưa bao giờ thấy tự hào, nên việc gã thực sự cảm thấy cả hai cảm xúc ấy quả là hơi khó hiểu.

Bên cạnh đó, dù gã phải thừa nhận rằng cô ta hấp dẫn, nhưng ngay cả sự hấp dẫn đó cũng không cứu được cô ta nếu gã nhận vụ này. Cuốn hút là một chuyện, nhưng hai triệu vẫn là hai triệu.

Gã lấy cái điện thoại dùng một lần ra gọi điện. Khi một giọng nói đậm chất Brooklyn trả lời bằng một tiếng vang cụt lủn, gã liền nói, “Tôi cần anh giúp đỡ.”

Gã không hề tự giới thiệu mình, không cần làm thế. Im lặng hồi lâu, giọng nói đó đáp lại, “Simon?”

“Phải,” gã xác nhận.

Lại một khoảng lặng nữa, và rồi, “Cậu cần gì?”

Không có những câu rào đón, à ời làm mất thời gian của gã. “Tôi cần xâm nhập vào hệ thống camera giám sát trên phố.”

“Vào thời điểm này?”

“Không, từ bốn ngày trước. Tôi biết lúc bắt đầu. Sau đó...” gã thẳm nhún vai. Sau đó, cuộc tìm kiếm của gã có thể di chuyển theo bất kỳ hướng nào, dù sau khi nghiên cứu thêm thông tin về Drea, gã có thể hình dung dễ hơn cô ta sẽ làm gì.

“Khi nào cậu cần?”

“Tối nay.”

“Cậu sẽ phải tới nhà tôi.”

“Mấy giờ thì tiện nhất?” Gã có thể ý tứ. Thực ra, gã luôn cố gắng giữ ý; nó chẳng khiến gã mất gì, mà hành động thiện chí nhỏ nhoi ấy có ngày sẽ làm nên sự khác biệt giữa sống và chết, bị bắt hay trốn thoát.

“Khoảng 9 giờ. Lúc đó lũ trẻ đã đi ngủ.”

“Tôi sẽ tới.” Gã gác máy, quay lại máy tính và bắt đầu làm việc.

Không mất nhiều thời gian để tìm ra tên thật của Drea là Andrea Butts. Gã chẳng ngạc nhiên khi biết họ của cô ta không phải Rousseau, dù vậy “Butts” lại khiến hắn hơi bất ngờ[1]. Tìm được tên thật của cô ta gã truy cập ngay vào hệ thống dữ liệu của Cục Quản lý Phương tiện giao thông và có được thông tin giấy phép lái xe của cô ta. Số bảo hiểm xã hội thì khó hơn một chút nhưng gã cũng tìm được sau một tiếng đồng hồ; và từ đây, cuộc đời cô ta bị phơi bày trước mắt gã, không còn gì bí ẩn.

[1] Butts, tiếng lóng nghĩa là “mông”.

Cô ta ba mươi tuổi, sinh tại Nebraska, chưa từng kết hôn, không con cái. Bố cô ta đã chết vài năm trước, mẹ cô ta... mẹ cô ta đã quay trở lại thị trấn quê nhà, vậy đó là một nơi cần kiểm tra, mặc dù gã nghĩ Drea quá khôn ngoan để không quay về đây. Nhưng biết đâu cô ta sẽ cảm thấy thoải mái trong khu vực quanh đó, và cô ta có thể liên lạc lại với mẹ mình. Còn có một người anh trai nữa, Jimmy Ray Butts, ở Texas, hiện đang chịu năm thứ ba trong án tù năm năm vì tội ăn trộm. Vậy cô ta sẽ không tìm đến hắn làm gì.

Đó là toàn bộ người thân ruột thịt với Drea, nếu mò kỹ hơn gã có thể tìm thấy cô dì chú bác, hay anh em họ hàng dây mơ rễ má, thậm chí cả bạn học của cô ta. Nhưng Drea gây cho gã ấn tượng cô ta là một người cô độc, không tin tưởng ai ngoài bản thân, không dựa vào ai ngoài chính mình.

Gã hiểu triết lý đó. Chừng nào triết lý ấy còn đúng, nó sẽ hạn chế tối thiểu những điều gây thất vọng.

Đúng 9 giờ tối, gã bấm chuông điện, và sau vài giây giọng nói đậm chất Brooklyn ấy lại trả lời “Vâng” y như trong điện thoại.

Gã sát thủ nói “Simon” và cánh cửa mở ra. Căn hộ nằm trên tầng sáu, và gã dùng thang bộ thay vì thang máy.

Cửa chính của căn hộ mở ra khi gã tiến lại gần. Một người đàn ông trông như một con chó đùa lai, tầm tuổi gã mời gã vào. “Cà phê nhé?” anh ta nói, vừa là lời chào vừa là lời mời. Tên thật của Scottie Jasen là Shamar, nhưng mọi người gọi anh ta là Scottie bởi lũ bạn học hồi nhỏ đã gọi anh ta là “Shamu” và kể từ đó anh ta không chịu để ai gọi mình là Shamar nữa.

“Không cần đâu. Cảm ơn.”

“Lối này.”

Khi Scottie dẫn đường vào một phòng ngủ nhỏ chật hẹp thì vợ anh ta xuất hiện từ cửa bếp và nói, “Đừng có làm gì lâu tới bốn tiếng đồng hồ, vì em sẽ đi ngủ lúc 11 giờ đây.”

Simon quay lại nháy mắt với cô ta rồi nói, “Anh không phiền đâu,” khiến khuôn mặt mệt mỏi của cô ta nở nụ cười toe toét.

“Đừng có dễ ngọt em. Em miễn nhiệm với nó rồi. Cứ hỏi Scottie thì biết.”

“Biết đâu em chỉ miễn nhiệm với kiểu dụ ngọt của chồng em?”

Cô ta khịt mũi rồi quay trở vào bếp. “Cứ đóng cửa nếu em không muốn bị làm phiền,” Scottie nói, xoay chiếc ghế làm việc cũ kỹ có chỗ ngồi được vá bằng mấy miếng băng dính, và hạ cái móng gầy trơ xương xuống đó.

“Không có bí mật quốc gia nào đâu.” Simon nói, và những từ ngữ hiểu ngầm với nhau lần này vang dội khắp căn phòng.

Scottie lướt những ngón tay dài như một nghệ sĩ dương cầm sắp chơi một bản nhạc khó. Anh ta bắt đầu các thao tác đánh máy, gõ phím nhanh tới mức chỉ thấy tay hiện ra nhoang nhoáng. Màn hình đổi liên tục. Thỉnh thoảng anh ta dừng lại nhìn chăm chú một cảnh, lẩm bẩm mấy câu dân IT thường nói, rồi lại tiếp tục. Sau vài phút anh ta nói, “Được rồi, chúng ta đã vào được. Bắt đầu từ chỗ nào?”

Simon đưa cho anh ta địa chỉ căn hộ và ngày tháng rồi ngồi bệt xuống chân giường, vươn người tới trước để nhìn rõ. Căn phòng nhỏ đến mức họ gần như chạm vai nhau.

Trừ khi bạn xem một cảnh khiêu dâm hay bạo lực, thì chẳng gì ngăn ngấm bằng xem một cuộn băng giám sát. Simon bảo Scottie gã đang tìm một phụ nữ tóc dài, xoắn màu vàng, để Scottie bỏ qua những người xuất hiện không có đặc điểm ấy. Cuối cùng gã nhận ra cô ta và nói. “Đây rồi.” Scottie ngay lập tức dừng rồi tua lại.

Gã quan sát Drea rời tòa nhà, mang theo một cái túi lớn, căng phình - gã dám cá cả tính mạng rằng cô ta có quần áo cải trang trong đó - và bị vấp khi bước vào một chiếc Town Car màu đen. Scottie lại gõ một loạt lệnh, lướt từ camera này đến camera khác, theo dấu cái xe cho đến khi nó đậu trước cửa thư viện. Drea bước từ trong xe ra, đi tập tễnh vào trong, rồi xe chuyển bánh. Simon ghé sát vào màn hình hơn, chăm chú quan sát lối ra. Đây có thể là nơi cô ta thay đồ. Có hàng đồng thứ có thể làm để xử lý đám tóc, nhưng cô ta còn phải giấu cái áo khoác lờ lợt đi nữa. Cô ta có thể dùng mảnh gì để hòa lẫn giữa biển người New York nhỉ? Mặc màu đen, chính xác. Và cô ta sẽ buộc tóc lại, hoặc giấu nó dưới áo, hoặc mặc cái gì có mũ trùm đầu. Một cái áo có mũ trùm đầu sẽ hơi bất thường vì gây nóng, nhưng đây người vẫn ăn mặc kiểu quái đản ấy suốt mà.

Gã tìm kiếm dáng người, cái túi phồng, bất cứ ai mặc màu đen, bất cứ cô ả nào che tóc hoặc buộc tóc ra sau.

Gã hài lòng vì nhận ra Drea nhanh đến thế. “Cô ta đây rồi.”

Scottie dừng băng. “Cậu chắc chứ?”

“Tôi chắc.” Gã thuộc từng đường nét trên cơ thể ấy; những bốn giờ đồng hồ hôn hít và âu yếm từng centimet trên người cô ta cơ mà. Chính là cô ta, không nghi ngờ gì. Cô ta không hề phạm một giây nào; cô ta bước ra trong vòng 10 phút, trước cả khi gã tài xế tìm được nơi đỗ xe quanh đó. Mái tóc tối màu hơn, có lẽ cô ta đã làm ướm nó, và buộc ra sau, cô ta mặc đen từ đầu đến chân, và đi thoăn thoắt chẳng tập tễnh gì, sải bước không thèm đếm xỉa xung quanh.

Cô ta thật khôn ngoan, gã thầm tán thưởng. Nhanh chóng, dứt khoát, để ý đến từng chi tiết nhỏ - giữ vững phong độ nhé, Drea.

Scottie theo dấu cô ta muốn bỏ hơi tai. Cô ta đi bộ qua vài khu nhà, lên taxi, và sau khi ra khỏi xe lại đi bộ thêm vài khu nhà nữa trước khi gọi cái xe khác. Cô ta đi vòng vèo quanh thành phố, nhưng cuối cùng cũng đi vào hầm Holland và camera mất dấu cô ta từ đó. Tuy nhiên, việc cô ta chọn Holland thay cho hầm Lincoln đã tiết lộ nhiều điều.

Gã bắt đầu cuộc săn lùng. Cứ cho là Drea giỏi đi... nhưng gã còn cừ hơn.

11. Chương 11

Việc rút tiền từ ngân hàng hóa ra lại cực kỳ rắc rối khiến Drea tức điên.

Cô dành thời gian lái xe cẩn thận tới Kansas vì không muốn bị một nhanh và mắc những sai lầm ngu xuẩn, hay biết đâu lại gặp tai nạn. Để tránh bị chú ý, trên đường đi cô phải dùng tiền mặt để chi trả mọi thứ. Một khi có hai triệu đô trong tay, sẽ có nhiều sự lựa chọn hơn, nhưng từ giờ cho tới lúc đó thì không.

Chuyến đi tới Kansas mất ba chứ không phải hai ngày, vậy cũng được, cô càng có thời gian tận hưởng. Cô được ở một mình, chỉ một mình, không bị ai điều khiển. Cô không phải hành động như một kẻ ngu độn luôn miệng mỉm cười, không phải che giấu bất kỳ cơn cáu kỉnh hay nóng nảy nào. Trên đường đi cô ăn bất cứ khi nào thích, dừng lại để xem bất cứ điều gì thú vị, mua những gì cô muốn mặc chứ không phải theo một hình ảnh được định sẵn. Thay vì trông phải thật sexy, cô chọn những đồ tiện dụng như quần cotton, áo phông và xăng đan. Còn lại chủ yếu thời gian cô lái xe trong cái nóng giữa hè.

Rút kinh nghiệm ở ngân hàng tại New Jersey, cô biết mình không thể tung tăng đi vào rồi rút hai triệu đô dễ dàng. Cô sẽ chỉ nhận được vài nghìn tiền mặt nữa, còn lại là séc bảo đảm của ngân hàng. Cô đã cầm một tấm séc bảo đảm 85.000 đô rồi, nó hết sức vô dụng vào lúc này. Nếu không mua món gì đáng giá thì cô chẳng thể nào tiêu được tấm séc. À, kiểu như tạt vào mua món gì đó 200 đô, chia tấm séc ra rồi đòi trả lại 84.800 đô tiền thừa.

Một khó khăn nữa là việc chở một xe tiền như vậy đi loang quanh không ổn chút nào. Vì vậy trong đêm đầu tiên của chuyến đi, cô lôi hết những tờ 100 đô ra đếm, rồi nhẩm tính: 1.000 đô, cột lại dày khoảng một phần mười tấc, một cọc tiền 10.000 đô sẽ dày khoảng một tấc. Vậy hai triệu đô dày 200 tấc, một chồng tiền cao gần năm mét, giấu còn khó chứ đừng nói chở đi lung tung. Khác nào “lạy ông con ở bụi này”.

Tiền phải cất ở ngân hàng nhưng cô cần xóa chứng cứ của những tấm séc, mặc dù về mặt pháp luật, ngân hàng không được phép tiết lộ bất kỳ thông tin nào cho Rafael. Nhưng thế không có nghĩa rằng hắn không biết được, chỉ cần bỏ ra nhiều tiền, nhiều bao nhiêu còn tùy hắn điên tiết tới độ nào. Hai triệu đô đáng để nổi điên lắm chứ, thêm vào đó là xúc phạm tới lòng tự tôn của hắn, có nghĩa hắn sẵn sàng trả gấp đôi số đó để tìm được cô. Kiểu trả hận đó có thể chẳng đem lại lợi lộc gì, nhưng chắc chắn hắn sẽ thấy thỏa mãn.

Để xóa chứng cứ, cô phải rút ra hai triệu đô tiền mặt, sau đó gửi vào một ngân hàng khác ở bang khác. Vấn đề là ngân hàng không bao giờ muốn cho bạn rút đủ hai triệu, dù đó là tiền của bạn.

Vẫn nhớ ngân hàng Elizabeth cần thời gian để gom một khoản tiền mặt lớn, ngày thứ hai Drea dừng ở Illinois, mua một chiếc điện thoại trả trước rẻ tiền, kích hoạt rồi vào trong ô tô gọi tới ngân hàng Grissom, Kansas. Ngồi trong ô tô đóng kín cửa, bật điều hòa, cô kết nối tới ngân hàng và yêu cầu được gặp người giúp cô khóa tài khoản.

“Xin chờ một chút, tôi sẽ nổi máy cho cô tới bà Pearson.”

Lát sau, có tiếng lách cách và một giọng nói dễ nghe vang lên: “Tôi là Janet Pearson. Tôi có thể giúp gì không?”

“Tôi là Andrea Butts,” Drea nhăn mặt khi phải nói cái tên đáng ghét đó. Bằng mọi cách, cô muốn chôn vùi nó mãi mãi. “Tôi có một tài khoản ở ngân hàng này, và tôi muốn đóng nó lại.”

“Tôi lấy làm tiếc khi biết việc này, cô Butts. Có vấn đề gì ạ, hay là...”

“Ồ không, không có gì, chỉ là tôi sẽ chuyển đi nơi khác thôi.”

“Tôi hiểu. Chúng tôi không muốn mất một khách hàng như cô, nhưng cuộc sống mà. Nếu cô đích thân tới, tôi sẽ lo phần thủ tục giấy tờ giúp cô.”

“Khoảng chiều mai tôi sẽ có mặt ở đó,” Drea nói, ước lượng thời gian di chuyển và hy vọng mình không sai. “Vấn đề là, đó là một khoản tiền lớn, và tôi muốn nhận hầu hết bằng tiền mặt.”

Sau một thoáng im lặng, bà Pearson đáp. “Cô có số tài khoản ở đó không?”

Drea đọc số tài khoản, cô nghe thấy tiếng bàn phím lách cách khi bà ta lấy thông tin tài khoản. Thêm một lúc lâu nữa, bà Pearson lên tiếng, “Cô Butts, vì sự an toàn của cô, tôi thực lòng khuyên cô không nên nhận nhiều tiền mặt như vậy.”

“Tôi hiểu sự khó khăn,” Drea nói. “Nhưng sự thật là tôi cần lượng tiền mặt ấy, và tôi gọi điện trước để phía ngân hàng có sự chuẩn bị.”

Bà Pearson thở dài. “Tôi rất lấy làm tiếc, nhưng chúng tôi không thể đặt lệnh chi số tiền lớn như vậy cho tới khi chúng tôi xác minh được danh tính của cô.”

Khó khăn lắm Drea mới giữ được bình tĩnh, nhưng cô đã quen bị đối xử thô lỗ để không nổi khùng với một người đang làm phận sự của họ và phải tuân theo quy định của ngân hàng. Tuy nhiên cô không nén được tiếng thở dài. “Tôi hiểu. Khi này tôi nói chiều mai tôi sẽ tới ngân hàng. Có muộn quá để lấy tiền không?”

“Thực ra là quá sớm. Chúng tôi là ngân hàng nhỏ, chỉ xin cấp tiền từ Cục Dự trữ Liên bang một tuần một lần. Trưởng quỹ đặt lệnh vào ngày thứ Tư, vì vậy yêu cầu của chúng tôi đã được gửi đi hôm qua rồi. Phải tới thứ Tư tuần tới mới được đặt tiếp.”

Drea chỉ muốn đập đầu vào vô-lăng. “Bà ta không thể xin một lệnh chi đặc biệt vì đây là một khoản tiền lớn à?”

“Bà ấy phải nhận được sự cho phép đặc biệt, tôi chắc chắn như vậy.”

Drea nhanh chóng nắm bắt được tình hình. “Bao lâu sau khi đặt lệnh thì ngân hàng nhận được tiền? Hôm sau à?”

Bà Pearson lưỡng lự. “Cá nhân tôi sẵn lòng trao đổi vấn đề này với cô, nhưng tôi thực sự không muốn tiết lộ thông tin qua điện thoại.”

Một lần nữa cô không thể đổ lỗi cho người phụ nữ đó, bà ta chẳng biết cô từ đâu rơi xuống; tất cả những gì bà ta biết là cô đang lập kế hoạch để cướp và cố tìm hiểu khi nào ngân hàng có sẵn nhiều tiền nhất.

Mọi chuyện không diễn ra như cô tính. Thay vì lấy được tiền rồi biến mất, có vẻ như cô sẽ phải vật vờ ở Grissom ít nhất một tuần nữa. Grissom là một thị trấn nhỏ, nếu cô nhớ không nhầm thì chỉ có mỗi cái nhà nghỉ bé tẹo, và việc tìm ra cô quá dễ dàng.

Drea có thể hạn chế nguy hiểm bằng cách loang quanh trong vòng 100 dặm và không bao giờ ở đâu quá một đêm. Trò này thật phiền phức, nhưng nếu cô muốn xóa chứng cứ thì phải thực hiện ở một nơi nào đó, và cô chỉ muốn nhanh nhanh cho rảnh nợ.

“Tôi hiểu rồi,” cô nói. “Tôi biết đây là trường hợp khó. Tôi sẽ có mặt ở đó trong chiều mai.”

“Tôi hy vọng chúng ta sẽ có thể tìm ra cách gì đó,” bà Pearson đáp.

Hôm sau, Drea tới nơi đúng 20 phút trước khi ngân hàng đóng cửa; cô đã tính sai thời gian đi nên phải dậy vào lúc 4 giờ sáng và lái xe vất vả cả ngày. Cô mệt mỏi, mụ mẫm do lái xe ba ngày liền, và kiệt sức hoàn toàn. Đầu tóc cô rối bù vì sáng ra chẳng còn thời giờ sấy tóc, nhưng chỉ ít với cái đầu bù ấy trông cô cũng giống cái ảnh trên bằng lái. Cô không thể hình dung được mọi chuyện sẽ khôn nạn thế nào nếu ngân hàng không tin cô là người họ đang nhận dạng. Sẽ phải chứng minh thế nào đây? Xin thư giới thiệu của Rafael chắc? A, đúng thế.

Đành vậy bộ dạng xơ xác biết đâu cũng có lợi cho cô. Bà Pearson xuất hiện với đôi mắt ảm áp và bộ vest độn vai được gài kín cúc. Drea bịa ra một câu chuyện lâm ly bi đát về một gã chồng vũ phu đang săn đuổi cô, nhưng câu chuyện thương tâm đó lại vô dụng. Mẹ của tay giám đốc nhà băng chết đêm qua; ông ta đã đi Oregon cho tới khi đám tang kết thúc. Chẳng ai muốn phiền ông ta vào lúc này, cũng như không ai ở ngân hàng dám phá lệ đặt lệnh chỉ một khoản tiền lớn như vậy.

Chúa cứu rồi, Drea cay đắng nghĩ, sao cô không mở tài khoản ở một ngân hàng quốc gia lớn, có thể rút tiền mặt mỗi ngày hay vài lần một ngày cũng chẳng sao, thay vì cái ngân hàng tỉnh lẻ trong cái xó khỉ ho cò gáy chưa đầy ba nghìn dân thế này.

Cô có thể lái xe tới thành phố lớn hơn, có thể là Kansas, mở một tài khoản khác rồi gửi tiền ở đó, nhưng thành phố lớn hơn có nghĩa nhiều tiền “bẩn” đổ vào hơn và ở đó Rafael có nhiều ảnh hưởng hơn. Cô có thể lấy được tiền nhanh hơn, nhưng cô cũng gặp nhiều nguy hiểm khi làm vậy.

Giờ đã là chiều muộn ngày thứ Sáu, nhanh nhất cũng phải thứ Hai tuần sau cô mới mở được tài khoản. Cho dù ngay sau đó cô chuyển toàn bộ tiền sang thì nó cũng chưa kịp cập nhật, có lẽ phải tới chiều tối. Sang thứ Ba cô mới có thể đề nghị rút tiền, và ngân hàng không chắc có đủ một khoản lớn như vậy trong cùng ngày. Để chắc cũng phải thứ Tư cô mới có thể rút tiền từ một ngân hàng khác, trong khi, ở ngân hàng này là thứ Sáu, chậm hơn hai ngày.

Thêm hai ngày là thêm nguy hiểm. Chẳng cách nào sáng sửa, nhưng đó là hai sự lựa chọn duy nhất lúc này. Khả năng hay nhất là mẹ của tay giám đốc ngân hàng được mai táng luôn vào cuối tuần này và ông ta đi làm vào thứ Hai - nhưng cô chẳng dám chắc có cơ may đó không.

“Có lẽ tôi sẽ ở lại đây vài ngày,” Drea nói, nhếch mép cười thiếu não. “Bà có thể chỉ cho tôi một nhà nghỉ nào đó không, hay phải sang thị trấn kế bên?”

Cô ta sẽ cần ba thứ, Simon nghĩ: tiền, ô tô và một chiếc điện thoại di động. Là người thông minh, hẳn cô nàng có một tài khoản ngân hàng bí mật đâu đó, vì vậy gã chắc chắn cô ta có tiền. Còn ô tô, cô ta có thể kiếm ô tô ở đâu được? Không phải ở New York; lần cuối cùng hẳn nhìn thấy Drea là khi cô ta đang trên taxi chui vào đường hầm Holland, xuyên tới New Jersey. Vì vậy gã tìm kiếm ở New Jersey và vài nơi quanh đó - cô ta không đời nào phí tiền đi taxi xa như vậy.

Cũng không dại gì tậu một chiếc ô tô mới coong; cô ta đang lẩn trốn, đó phải là một chiếc ô tô cũ, còn dùng được nhưng không quá nổi bật.

Gã xâm nhập vào Cục Quản lý Phương tiện giao thông, đánh cắp một bản sao bằng lái ở New York của cô ta. Một người New York có thể không có bằng lái, thậm chí chẳng cần biết lái xe vì phương tiện công cộng quá sẵn, nhưng theo kinh nghiệm của gã những người từ nơi khác đến thường cập nhật giấy phép lái xe. Khi có tấm ảnh, gã dùng phần mềm chỉnh sửa, cắt tóc và làm sẫm màu tóc cô ta. Sau đó gã in tấm ảnh mới ra, vì giờ phải chạy đi làm vài việc nên gã cần có một tấm ảnh để xuất trình.

Vào ngày thứ Hai gã có được những điều cần biết. Chỉ với 100 đô, gã đã có tên hãng chế tạo, kiểu và thêm cả biển số của chiếc xe. New Jersey ban hành hai loại biển số, biển số trước và sau, một số kẻ láu cá kiếm tiền bằng cách ăn cắp biển số đăng trước rồi bán cho những người cần biển số đăng sau chỉ để qua mặt cảnh sát, và những người này thường không dự định sống ở New Jersey. Không thể đếm được có bao nhiêu lượt người ghé qua New Jersey, và có bao nhiêu trong số đó cần một cái biển giả. Ngay sau khi rời bang, những kẻ ranh ma sẽ đổi biển số xe để tránh bị cảnh sát phát hiện.

Nhưng chiếc điện thoại di động thì khó khăn hơn. Cô ta có thể mua một chiếc điện thoại trả trước mà không cần khai báo tên vào hệ thống. Chết tiệt, nếu đúng vậy thì mọi chuyện sẽ đi vào ngõ cụt.

Phải tới Cục Thuế.

Simon cũng giống như những kẻ khác, không muốn phải dính dáng tới Cục Thuế, nhưng đó là cách duy nhất gã có thể tìm ra Drea đã chuyển tiền tới đâu. Bất kỳ giao dịch tiền tệ nào từ 10.000 đô trở lên đều được báo tới Cục Thuế, đó là lý do tại sao gã chia tiền thành từng khoản dưới 10.000 đô rồi mới chuyển ra nước ngoài. Giao dịch tiền tệ là một núi các công việc rắc rối kinh khủng.

Tuy nhiên, hệ thống máy tính của Cục Thuế lại vô cùng lạc hậu, thật may mắn cho gã và xui xẻo cho Drea.

Vào ngày thứ Ba, gã tìm ra cô ta đã chuyển hai triệu đô tới một ngân hàng ở Grissom, Kansas.

12. Chương 12

Nếu sự buồn chán có thể giết người thì Drea nghĩ cô không sống nổi tới lúc lấy được tiền. Cô đã bỏ nhà ra đi và cuối cùng tìm được chính xác nơi cần đến, New York, vì cô không muốn sống ở một thị trấn như Grissom, Kansas. Cô đã lớn lên ở một thị trấn nhỏ, cuộc sống ở đó không dành cho cô.

Không phải là do con người. Mọi người nhìn chung là tốt, nếu không có cái tính tọc mạch. Mặc dù cuộc sống của cô ở New York không phải lúc nào cũng quyến rũ, sôi động, và cô cũng hay nhốt mình trong phòng, nhưng chí ít nó còn là một căn phòng xa hoa, tiện nghi. Cô không tới nhà hát, không đi xem phim, nhưng lúc nào cũng có ti vi truyền hình cáp. Thứ ấy thậm chí còn chả có trong căn phòng chật chội, tồi tàn ở cái nhà nghỉ Grissom dơ dáy cô muốn qua đêm thứ Sáu. Và cô cũng chẳng đi xem phim được, vì không có rạp chiếu bóng hay cái gì khác ở Grissom.

Có một quán cà phê nho nhỏ, và một cửa hàng bán đồ ăn nhanh với một bày choai choai phục vụ. Muốn mua sắm thì có tiệm kim khí, cửa hàng thực phẩm, cửa hàng nông cụ, và cửa hàng đồng giá 1 đô. Cao cấp hơn, người dân có thể lái xe tới thị trấn kế bên cách 30 dặm, ở đó có một cửa hàng Wal-Mart. Quá tuyệt!

Thần kinh Drea căng lên, chờ đợi trong nỗi khắc khoải giày vò cô tới tận xương tủy. Sau một đêm ở Grissom, cô trả phòng và lái xe 35 dặm tới thị trấn vốn kiêu hãnh vì khu mua sắm sầm uất kia, nhưng nghĩ lại, cô lại lái tới thị trấn kế tiếp trên đường đi. Khoảng cách xa hơn Grissom có thể đánh lạc hướng những kẻ theo dõi.

Ngày kế tiếp cô lại trả phòng và lái xe đi xa hơn một chút.

Cô lặp lại điều tương tự trong ba đêm tiếp theo. Rong ruổi trên đường, không chất dỡ đồ đạc vì chỉ ở mỗi nơi có một đêm, tận sâu trong lòng, cô thấy mệt mỏi vô cùng. Mọi quyết định của cô kể từ ngày bỏ nhà ra đi đều vì một mục đích, đó là tiền, sự yên ổn và một mái nhà. Giờ cô đã có tiền dù vẫn chưa thể cầm trong tay. Thế còn một mái nhà? Cô sợ phải dừng chân lại một nơi đủ lâu để phải dỡ đồ ra. Có vài nơi cô có thể dừng chân nhưng nó không dành cho cô, không phải nơi cô thuộc về và có thể sống bình yên. Có lẽ “mái nhà” và “an toàn” trên thực tế là một - dù thế nào, cô biết mình chưa tìm thấy nó.

Cô nóng lòng chờ đợi tới ngày được làm lại cuộc đời.

Vào ngày thứ Tư, Drea lái xe vòng quanh Grissom, nó rộng và uốn lượn như một con mương. Hai bên đường là những cánh đồng thẳng tít tắp, cây trái xanh tốt sum suê núp dưới vòm trời xanh trong bao la. Con đường không một bóng người, vì I-70 là tuyến đường dài chạy lên phía Bắc, còn dưới vùng ngoại ô này chỉ có dân thổ cư đi lại - và cũng chẳng có mấy người ngoài đường.

Do đây là những ngày dài cô quạnh hay tại con đường quá vắng vẻ mà cô hầu như chẳng gặp nguy hiểm gì trong khi đầu óc thì dễ trên mây, nhưng chẳng có việc gì làm ngoài nghĩ ngợi khiến cô bắt đầu thấy... bất an. Chỉ có một cách lý giải duy nhất. Cô đã phạm sai lầm ở chỗ nào đó.

Mọi hành động lướt qua tâm trí Drea, cô xem xét kỹ từng việc. Cô cố nghĩ xem có thể làm khác đi được không, và ngoài việc chuyển toàn bộ tiền vào ngân hàng Elizabeth rồi nhân cơ hội kéo dài “kỳ nghỉ” ở đây, cô chẳng hề nghĩ thêm được điều gì. Mà có phải cô đã ăn chực nằm chờ quá lâu ở Grissom?

Liệu cô có quá tin vào giả thuyết Rafael sẽ không báo cảnh sát? Cô không nghĩ vậy. Rafael sẽ xử lý cô theo cách riêng của hắn, và đương nhiên là không dính vào cớm. Một giả thiết là Rafael sống cả đời ở Los Angeles, sau đó là New York, hắn chẳng biết đường nào mà lần theo cô tới tận miền Trung này. Đây là địa bàn của cô, không phải của hắn. Nhưng nếu cô sai thì sao?

Nếu hắn thuê người ngoài thì sao?

Một cơn ớn lạnh xuyên qua người cô. Đó chính là điều cô đã bỏ sót. Rafael sẽ không tự mình săn đuổi cô, hắn cũng không cử thuộc hạ của hắn xối tung từng tấc đất New York lên để tìm. Cô đã đánh cắp hai triệu đô, đập tan lòng tự tôn của Rafael, ném trả vào mặt hắn cái “tình yêu” hắn vừa mới khai quật. Với hắn, hai lý do cuối cùng mới là khủng khiếp. Với tội lỗi tày đình ấy, hắn phải thuê tay thợ săn cự phách nhất.

Và người giỏi nhất là... gã.

Trống ngực Drea bắt đầu đập thành thịch, hơi thở trở nên gấp gáp. Cô khựng vào lề, ôm chặt lấy vô-lăng khi cố gắng đẩy lùi cơn sợ hãi. Cô không được hoảng loạn; lúc này không thể phí thời gian như thế. Cô phải suy nghĩ.

Được rồi. Ngân hàng không được phép tiết lộ thông tin về tài khoản của cô cho bất kỳ ai không có lệnh truy xét, hiển nhiên là Rafael không thể nặn ra thứ đó. Nhưng... hacker thì sao? Gã sát thủ sống bằng nghề truy nã người khác, gã đương nhiên giỏi trong lĩnh vực của mình, không thì làm sao gã dám hét giá trên trời như vậy. Gã kiếm tiền bằng cách tạo ra kết quả. Theo đó, hoặc là gã thực sự có khả năng đột nhập các hệ thống máy tính được bảo mật, hoặc gã phải quen ai đó giỏi việc này.

Drea hít vào một hơi sâu và nín lại vài giây, lặp lại vài lần để nhịp tim chậm lại.

Nghĩ kỹ đi, nghĩ kỹ đi.

Để đột nhập vào hệ thống máy tính của ngân hàng, trước hết gã phải biết đó là ngân hàng nào, nhưng, chết tiệt, gã nắm được đầu mối vì gã có thể xâm nhập vào hệ thống của Cục Thuế, nên nhớ rằng mọi giao dịch trên 10.000 đô đều có một báo cáo tới Cục Thuế, và theo như cô biết hệ thống máy tính của Cục Thuế không lấy gì làm hiện đại lắm. Tương tự như vậy, ngân hàng của Rafael là một trong những ngân hàng quốc gia lớn vốn lên tới hàng tỷ đô-la, nhưng tính bảo mật của hệ thống máy tính lại vô cùng sơ sài.

Trong khi cô phí thời gian lái xe lòng vòng nhìn ngắm đồng ruộng, trời mây và những thứ giời ơi khác, thì có khi gã đã lần ra những giao dịch của ngân hàng và đang ngồi chờ cô ở Grissom rồi cũng nên.

Tốt hơn hết lúc này cô nên tránh xa hai triệu đô, và án binh bất động. Cô vẫn còn tám séc bảo đảm 85.000 đô của ngân hàng Elizabeth, chưa hẳn là trắng tay.

Ngay khi cô gửi séc vào một ngân hàng nào đó, sẽ có một cái báo cáo giao dịch chết dẫm, nó sẽ dẫn gã thẳng tới ngân hàng cô vừa gửi tiền vào.

Phải có thời gian chuyển tiếp thông tin, dù ngắn, giữa ngân hàng và Cục Thuế. Séc bảo đảm có một ưu điểm là sẽ được xử lý ngay lập tức. Cô phải tới một thành phố lớn hơn, dùng séc bảo đảm để mở tài khoản tại một ngân hàng quốc gia lớn, cho họ biết trước cô sẽ chuyển hai triệu đô vào, và đàm phán để có thể rút một khoản tiền mặt tương đối.

Thốt nhiên, Drea biết mình phải làm gì. Với số tiền mặt đó, cô sẽ mở các tài khoản khác nhau ở các thành phố khác gần nhau, mỗi tài khoản dưới 10.000 đô để ngân hàng không phải giữ mấy cái báo cáo chết tiệt kia. Rồi sau đó, cô có thể chia nhỏ món tiền gửi ngân hàng ở Grissom tới những ngân hàng khác, và tới từng nơi đóng tài khoản rồi rút tiền ra. Cô đang lẩn trốn. Để gom được cả hai triệu đô sẽ lâu hơn, lâu hơn rất nhiều, nhưng nếu gã không thể đột nhập vào hệ thống máy tính của ngân hàng thì cô có thể thoát nạn.

Ôi, hứ vía. Chết rồi cô còn kịp làm chứng minh mới và bắt đầu lại cuộc đời. Với một cái tên mới, số bảo hiểm xã hội mới, cô có thể biến mất.

Drea rút điện thoại ra kiểm tra cột sóng. Một vạch. Sóng yếu. Cô phải chạy về gần thành phố hơn. Ở nhà quê còn có cái khổ thể dầy; quá trống trải, quá thừa thớt dân cư, không người đi lại, không nhà cửa, chỉ có những cánh đồng trải dài ngút tầm mắt. Ngỡ thì cần quái gì phải nghe điện thoại, nhưng cô thì rất cần.

Cô chạy xe gần một giờ, vừa đi vừa để ý cột sóng trên điện thoại. Khi số vạch đột ngột nhảy lên ba, cô quyết định thử, và tấp xe vào lề đường.

Cuộc gọi đầu tiên, cô tìm hộp thư thoại của bà Pearson và để lại lời nhắn. “Bà Pearson, tôi là Andrea Butts. Có vài chuyện xảy ra và tôi không muốn rút hai triệu tiền mặt ra nữa. Tôi hy vọng Trưởng quỹ của ngân hàng chưa đặt lệnh điều tiền. Tôi thực sự muốn nói chuyện với bà, nhưng tôi không dám tới nhà băng. Làm ơn gọi lại cho tôi vào số...” Cô ngừng lại, điên cuồng nhớ ra số điện thoại đang dùng. “Tôi sẽ gọi lại cho bà,” cô vội vã nói và cúp máy.

Chết tiệt, số điện thoại là gì nhỉ? Cô tắt điện thoại rồi bật lại và nhìn vào màn hình khi nó hiển thị thông tin. Chộp lấy cái bút trong túi, cô nguệch ngoạc số điện thoại và gọi lại cho bà Pearson.

Trước sự ngạc nhiên của cô, bà Pearson trực tiếp nhắc máy. “Xin chào cô Butts, tôi vừa nhận được tin nhắn. Tôi vừa tiễn vài khách hàng nên nhớ mất cuộc gọi của cô. Tôi sẽ nói với Judy ngay về lệnh chi tiền. Thú thực là tôi nhẹ cả người khi cô thay đổi quyết định, nhưng... có chuyện gì không ổn sao?” Bà ta hạ thấp giọng. “Cô không dám tới ngân hàng?”

“Chồng cũ của tôi,” Drea nói, hân hoan vì câu chuyện bi thương tưởng tượng của cô cuối cùng cũng có đất dụng. “Tôi không biết làm thế nào, nhưng hẳn ta biết tôi có tài khoản ở ngân hàng này. Tôi sợ hẳn sẽ theo dõi và nếu tôi xuất hiện ở đó, hẳn sẽ bám theo tôi.”

“Cô đã báo cảnh sát chưa?” Bà Pearson hỏi, giọng pha chút hoảng sợ.

“Nhiều lần tới mức mòn cả phím điện thoại,” Drea mệt mỏi trả lời. “Câu trả lời luôn là: Chừng nào hẳn chưa gây ra chuyện gì, họ không có lý gì để bắt hẳn cả. Hẳn làm tiếp thị cho một hãng nông sản lớn, nên hẳn có cơ để có mặt ở bất cứ nơi nào và tôi chẳng có quyền cản hẳn làm công việc ấy. Chắc tôi phải hứng chịu chuyện này vì đã bao che cho tất cả những lần hẳn đánh tôi, nói rằng tôi bị ngã cầu thang, hay chẳng may bị kẹp cửa xe ô tô khi hẳn chính là kẻ đã bẻ gãy ngón tay tôi.”

“Ôi, tội nghiệp cô,” bà Pearson lẩm bẩm. “Đúng, cô chắc chắn không nên xuất hiện ở ngân hàng nếu cô cho rằng hẳn đang theo dõi. Nhưng... cô sẽ làm gì?”

“Tôi không biết.” Cô biết chứ, chỉ chưa vạch ra kế hoạch cụ thể như thế nào thôi. “Hẳn nghĩ hẳn có quyền với món tiền vì chúng tôi vẫn là vợ chồng khi bố mẹ tôi chết và tôi được thừa kế phần cổ phiếu của mình trong tài sản của họ.”

“Ừm... phần thừa kế là tài sản cá nhân của người thừa tự, tôi nghĩ vậy.”

“Đó là về lý, nhưng hẳn nghĩ tiền là của hẳn vì hẳn đã phải chịu đựng tôi.” Drea thêm chút cay đắng vào giọng nói. “Tôi chỉ cần xóa chứng từ, để hẳn không thể bám theo tôi.”

“Thông tin tài khoản của cô được bảo mật. Làm sao hẳn...”

“Hẳn có người quen làm ở Cục Thuế.”

“Tôi hiểu rồi.”

Thực tế không cần nói thêm gì nữa khiến Drea thấy như đưa ra lý do Cục Thuế là đi hơi xa mục đích ban đầu.

“Tôi sẽ giải quyết chuyện này nhưng chưa biết phải làm sao.”

“Tôi e rằng bất kỳ giao dịch nào cô thực hiện sẽ bị báo cáo tới Cục Thuế,” bà Pearson buồn rầu nói. “Các ngân hàng bắt buộc phải báo cáo mọi giao dịch tiền tệ từ 10.000 đô trở lên nên chắc chắn hai triệu đô của cô sẽ có chứng từ lưu lại.”

“Tôi không muốn gặp rắc rối với Cục Thuế, nhưng không phải là tôi đang cố trốn thuế đâu. Tôi chỉ cần lấy tiền và chuyển sang ngân hàng khác trước khi hẳn có thể tìm ra tôi.”

“Để rút được tiền ngay mà không cần báo trước cô phải tới thành phố có Ngân hàng Dự trữ Liên bang. Có một chi nhánh ở Denver, khá gần đây. Vấn đề là, khi cô gửi tiền vào ngân hàng mới thì họ cũng phải báo cáo giao dịch tiền tệ.”

Không có chuyện ấy nếu như ngân hàng đó ở nước ngoài. Drea lộn ruột nghĩ. Nếu nắm được khoản tiền này trong tay, cô sẽ chuyển nó ra nước ngoài ngay lập tức, thoát khỏi tai mắt của chính phủ. Khi nào có chứng minh mới, cô sẽ có hộ chiếu - một cái hợp pháp ấy - sau đó cô sẽ đi nghỉ ở đảo Cayman và ôm tiền theo. Cô quá mệt mỏi với chuyện chết tiệt này rồi.

“Cách an toàn nhất để chuyển món tiền này là làm trực tiếp qua mạng,” bà Pearson nói tiếp.

“Tôi không có máy tính,” Drea nói. “Tôi có thể dùng một máy ở quán cà phê - Internet, hay ở thư viện được không?”

“Ừm, sẽ tốt hơn nếu cô dùng một số IP. Cô có thể thực hiện bằng điện thoại được không?”

“Điện thoại của tôi là loại rẻ tiền nên không vào được Internet.”

“Hãy tìm một cái vào được Internet để cô có thể thao tác với tài khoản của mình ở bất cứ đâu. Hoặc tìm một cái laptop, sẽ hữu ích hơn.”

“Sau đó tôi phải làm gì?”

“Truy cập vào website của chúng tôi, và làm theo hướng dẫn.”

“Tôi có phải ký tá gì không?”

“Có, cô phải ký một bản giao kèo. Tôi có thể gửi email cho cô...”

“Tôi không có địa chỉ email,” Drea thú thực, một lần nữa cảm thấy như mọi cánh cửa đều đóng trước mắt mình.

Sau giây lát bà Pearson nói, “Tôi không thường xuyên làm việc này, nhưng nếu cô tìm được một cái máy tính xách tay và dịch vụ Internet, hãy gọi lại cho tôi. Tôi sẽ in bản giao kèo và gặp cô ở đâu đó. Quyết chí ắt làm nên, cô Butts! Chúng ta sẽ làm được.”

Sử dụng Internet cũng sẽ yêu cầu cô khai báo tên vào hệ thống. Drea nghĩ, nhưng khốn thay, cô không thể đi đâu bằng bất cứ cách nào và cô chắc chắn không nên tự mình dẫn xác tới ngân hàng đó.

“Tôi sẽ làm vậy,” cô mệt mỏi nói. “Cảm ơn bà. Tôi sẽ gọi lại ngay sau khi sắp xếp xong mọi thứ.” Cô cúp máy và ngã đầu vào lưng ghế. Ai mà biết ăn cắp hai triệu đô lại rắc rối tới mức này chứ?

13. Chương 13

Mình có điên không? Drea tự hỏi, cau mày nhìn danh sách những việc cần làm. Dù cô có quyết tâm ra sao, đóng việc chết tiệt ấy vẫn cứ dài thêm.

Mỗi hành động của cô dường như lại để thêm một vài việc nữa, nếu không việc làm trước đó sẽ vô dụng. Vì không có thể thanh toán, cô dùng tiền mặt mua cái laptop rẻ nhất trong Wal-Mart và cô cũng bắt đầu chấy túi. Trừ phi muốn mạo hiểm bằng cách đi đến ngân hàng Grissom, bằng không cô sẽ phải sử dụng tấm séc 85.000 đô để mở một tài khoản tại một ngân hàng trong thị trấn khi mua sắm ở Wal-Mart, làm thế sẽ kéo theo một bản báo cáo giao dịch nữa.

Vậy, cô sẽ chọn cách nào? Cô phải có Internet để chuyển hai triệu đô. Nhưng trước khi ký hợp đồng dịch vụ mạng, cô cần một cái laptop. Muốn thế cô cần có tiền.

Mọi thứ dường như xoay quanh cái vòng luẩn quẩn. Nếu đến cửa hàng để mua card mạng không dây cho cái laptop mới toanh và đăng ký dịch vụ mạng với công ty, cô phải điền địa chỉ cho họ gửi hóa đơn tới, hoặc thỏa thuận để hóa đơn được khấu trừ luôn vào tài khoản ngân hàng của cô mỗi tháng.

“Chắc rồi, sao lại không chứ?” Drea nói nhỏ với thằng nhóc gầy nhom, người gốc Mỹ Latin đang giúp mình. Tất cả thông tin về tài khoản ngân hàng của cô đã ở trong túi, đương nhiên rồi, vì cô vừa mới mở tài khoản hai giờ trước.

Và những giả thiết của cô vẫn còn đó. Trong khi chắc Rafael đang lùng sục mình, cô lại chẳng có tí manh mối nào về tên chó săn hẩn thuê để truy đuổi cô. Có thể hẩn sẽ chỉ sai Orlando thạo máy tính nhưng gã ta sẽ không đủ trình độ xâm nhập vào hệ thống của Cục Thuế.

Không những thế, Rafael sẽ không để gã làm. Điều Rafael tối kỵ nhất là để Cục Thuế phát hiện ra hẩn, thọc mũi vào tài khoản chính của hẩn. Sau cùng thì cũng chính Cục Thuế đã hạ gục Al Capone[1] đấy thôi. Tuần vừa rồi cô đã thẩm thía rằng chuyển tiền bí mật khó như nào. Chả trách rửa tiền là cả một công nghệ, có thể thì những kẻ buôn thuốc phiện mới có thể tuồn lượng tiền khổng lồ của chúng vào thị trường để tiêu thụ công khai.

[1] Al Capone (1899-1947): Một tên trùm buôn lậu khét tiếng người Mỹ.

Kể cả khi Rafael có thuê ai đó truy lùng cô, hẩn có lẽ cũng không muốn trả tiền để thuê gã. Gã sát thủ thường đưa ra giá cao - rất cao. Rafael hẩn phải hiểu hẩn sẽ chẳng bao giờ lấy lại được hai triệu đã mất, rằng một khi tiền đã được chuyển vào tài khoản của cô, hẩn sẽ không đời nào chạm tay tới được nữa. Liệu hẩn có sẵn lòng chi tiền, cho gã sát thủ vì hai triệu gần như mất toi ấy?

Có chứ. Cô hoàn toàn chắc câu trả lời là có. Rafael mà nổi cơn thịnh nộ thì hẩn sẵn sàng làm bất cứ điều gì. Bằng sự chuyên nghiệp, gã sát thủ sẽ nắm rõ đường tiền vào lẫn tiền ra và biết cách biến chúng thành tiền mặt.

Đó là thứ duy nhất Drea quên nghiên cứu kỹ, điểm yếu duy nhất trong kế hoạch của cô. Cô đã hành động vội vã vì bị cảm xúc chi phối, và giờ phải trả giá. Chẳng lẽ mình không bao giờ rút ra được bài học sao? Cô chưa chát nghĩ. Cảm xúc làm mọi thứ rối tung lên và càng khó khăn hơn. Cô nên rũ sạch mọi thứ về Rafael, rèn luyện để tăng sức chịu đựng và lên kế hoạch cẩn thận hơn. Hoặc cô có thể chờ đến lúc sắp xếp mọi thứ an toàn, thoát khỏi sự soi mói của Cục Thuế, rồi mới hành động.

Cô vẫn còn túi trang sức để chi trả nếu cần. Tuy nhiên, tốt nhất là bán nó trên eBay hay gì gì đó, mà như thế lại mất thêm thời gian. Giờ cô đã có laptop nên có thể bắt đầu việc đó. Cô không còn túng quẫn và vô vọng như lần đầu tiên. Cô đã có sự lựa chọn.

Cái cô cần lúc này là thời gian. Đã vài ngày trôi qua từ khi cô rời New York, đủ lâu cho gã săn lùng cô. Trừ khi cô trốn đi mà để lại hai triệu đô, ít nhất là trong một thời gian. Và sẽ mất bao lâu cho đến khi cô cảm thấy an toàn để quay trở lại lấy tiền? Một năm? Hai năm? Năm năm? Cô phải nhanh lên.

Drea thậm chí còn chưa rút về 85.000 đô. Lấy số tiền đó cũng mạo hiểm ngang với lấy hai triệu đô. Cô vẫn còn tiền mặt và trang sức, nhưng chừng nào còn phải sống dựa vào số đó thì cô vẫn chưa thể có số chững mình thư mới để biến mất. Chẳng có một ngôi nhà nào, một tổ ấm nào dành cho cô cả. Cô sẽ phải làm những việc chui lủi kiểu như chạy bàn ở một quán ăn tồi tàn nào đó. Trước đây cô đã sống một cuộc đời như thế, và không có ý định lặp lại nó nữa.

Nhưng cô thấy rằng dù mạo hiểm hay không vẫn cứ phải hành động.

Cuối cùng, khi mọi thứ đã được dàn xếp xong xuôi, cô gọi cho bà Pearson. “Tôi đã sẵn sàng,” cô nói. “Tôi đã có laptop và mạng không dây.”

“Tốt quá! Tôi đã chuẩn bị xong đơn từ rồi. Tôi sẽ xong việc lúc 5 giờ. Tôi có thể gặp cô ở... đâu thì tiện nhỉ?”

“Tôi không biết. Để tôi nghĩ xem.” Trong một thị trấn cỡ này, chẳng có nơi nào thuận tiện hết. Quán cà phê thì không được. Drea không muốn bị bắt tại một nơi chật hẹp, đông đúc mà chỉ có một lối thoát đi qua bếp. Cô đã đến quán cà phê ấy. Thức ăn được chuyển qua một ô cửa lớn cho bồi bàn. Có một cánh cửa đằng sau quán dẫn đến buồng vệ sinh hoặc là vào bếp, cô không biết chắc. Trừ khi cô muốn thoát qua ô cửa chuyển đồ ăn ấy - cô sẽ không đời nào làm thế vì có thể lò nướng sẽ nằm ngay dưới đó - thì quán cà phê đúng là cái bẫy.

Đây lại là một ví dụ nữa cho việc lập kế hoạch không kỹ lưỡng. Đáng lẽ cô nên kiểm tra mọi thứ, vì sự sống của cô có thể phụ thuộc vào nó. Từ giờ trở đi, cô phải nghĩ rằng gã đang chỉ cách cô một bước sau lưng và sẵn sàng ra tay bất cứ khi nào. Chưa xóa sạch chứng cứ thì cô chưa an toàn, mà việc đó cần có thời gian.

“Gặp nhau tại chỗ đỗ xe của cửa hàng bách hóa được không?” cuối cùng cô gợi ý. Nơi đó có nhiều lối vào. Hơn nữa, nó còn nằm ở góc phố nên cô sẽ có vài con đường để chọn lựa. Không ai từng biết Drea lại đi tìm cô tại cửa hàng tạp hóa.

Trò này giống như chơi cờ vua vậy. Simon thích thú nghĩ. Gã thích đấu trí với ai đó như Drea. Hầu hết thời gian, con mồi của gã lặn tằm không dấu vết và phòng bị rất cẩn trọng. Nhưng rồi họ cảm thấy quá an toàn trong cái kén của mình và dần lơ là. Sai lầm lớn. Sai lầm chết người. Cách duy nhất để sống sót là không bao giờ thả lỏng, không bao giờ cho rằng mình đã an toàn.

Gã bắt một chuyến bay đến đây vào trưa qua, thuê một chiếc xe bán tải để trà trộn với người dân ở đây, và lái xe đoạn đường còn lại. Gã mặc một chiếc quần jean, đôi boot lao động màu đen, một áo sơ mi lao động màu xanh thẫm cộc tay giống những gã thợ cơ khí hay mặc. Áo của gã thậm chí có in cả tên, Jack, trên túi ngực trái. Mọi người đều biết Jack. Cái tên Jack có ở mọi nơi, nó quá thông dụng nên sẽ không ai để ý. Một mũ lưỡi trai bạc màu, kính râm, và một bộ râu lởm chởm, thế là gã đã ngụy trang xong xuôi.

Nếu trước đây Drea chưa nhận ra việc rút một khoản tiền mặt lớn khó khăn thế nào, thì giờ cô ta đã thấm thía. Cô ta có thể cũng giống đa phần những mục tiêu trước đây của gã, tự cho rằng mình đã an toàn ngay tại đây, nơi hang cùng ngõ hẻm này vì đã không sử dụng thẻ tín dụng ở bất cứ đâu, và lái xe thay vì đi máy bay. Nhưng gã kỳ vọng cô khôn ngoan hơn thế.

Cô ta đã chơi các nước cờ quá thông minh, nhưng giờ thì chắc đã phát hiện ra điểm yếu trong kế hoạch của mình đồng thời nhận ra mình có thể đã bị theo dõi. Liệu cô ta có đoán ra gã sẽ là kẻ lặn theo mình không nhỉ? Có thể lắm chứ. Cô ta biết Rafael quá rõ để chơi hấn ta một ván, nghĩa là cô ta có thể đoán chính xác hấn sẽ làm gì tiếp theo.

Cô ta cần có dịch vụ Internet để chuyển tiền qua mạng nên sẽ phải điền giấy tờ hoàn thành thủ tục. Đem qua gã đã lướt qua hệ thống dữ liệu của những công ty trong khu vực này nhưng chưa thấy tên cô ta. Cho đến khi có được giấy tờ tùy thân mới thì cô ta vẫn phải dùng tên thật của mình, mà tất cả những công việc giấy tờ ấy sẽ tốn nhiều tiền hơn số gã ước lượng cô ta có. Chừng nào cô ta chưa đổi được thẻ căn cước thì đừng hòng thoát khỏi gã.

Ngồi yên trong chiếc xe bán tải, gã dùng laptop dòm qua hệ thống lưu trữ không dây một lần nữa, bắt đầu từ công ty lớn nhất - cô ta đây rồi. Lăn theo dữ liệu cung cấp dịch vụ di động, tên Drea lập tức hiện ra trong hệ thống.

Lúc này cô ta chắc hẳn phải đương đầu với đồng giấy tờ ngân hàng, điều đó có nghĩa cô ta sẽ phải đến nhà băng, hoặc đã tạo được một mối quan hệ với ai đó trong nhà băng sẵn sàng mang giấy tờ đến cho mình. Cô ta là Drea cơ mà, thế nên gã nghiêng về giả thiết sau hơn.

Nhân viên ngân hàng sẽ không ra về bằng cửa chính. Họ đều đi qua cửa bên dành cho nhân viên. Simon đậu xe ở chỗ có thể quan sát lối ra đó. Bất kỳ ai bước ra, ngoài thời gian đóng cửa, đều trở thành tình nghi số một của gã.

Gã kiên nhẫn quan sát. Lúc 4 giờ 30, các cửa chính đã khóa hết. Okay, điều này sẽ chẳng dễ dàng, nhưng gã sẽ thất vọng nếu nó dễ thật. Gã sẽ phải nhìn bao quát hết đám nhân viên nhà băng khi họ đi ra, và đi theo người có vẻ khả nghi nhất.

Không thể là đàn ông được. Gã quyết định ngay tức khắc. Drea không tin vào đàn ông, với lý do khá chính đáng. Cô ta khinh bỉ những gã mình có thể lừa, còn không thì luôn nghi ngờ. Loại khỏi đàn ông ra khỏi danh sách cũng chẳng giúp được mấy vì hầu hết nhân viên là nữ.

Đối tượng khả nghi nhất sẽ là một phụ nữ trung tuổi, gã thầm nghĩ. Ai đó trông có kinh nghiệm, và có một chút quyền hành. Một phụ nữ lớn tuổi sẽ đem lại cảm giác an toàn hơn cho những người ở tuổi Drea. Bà ta cũng có thể mang theo giấy tờ, có thể cầm tay hoặc để trong cặp tài liệu hay cặp táp. Với những dự đoán ấy, gã chờ đợi và tiếp tục quan sát.

Gã phát hiện ra bà ta ngay tức thì. Vì bà ta rời đi rất nhanh vào lúc 5 giờ, nó gợi ý rằng bà ta đang có việc gì đó. Có thể chỉ là nấu bữa tối. Tuy nhiên, bà ta lại mang theo cặp tài liệu. Cầu Chúa cho bà ta, gã nghĩ

với một chút khô hời. Bà ta đang rất sẵn lòng đi giúp đỡ nhưng lại trông cực kỳ bối rối. Còn gì rõ ràng hơn?

Bà ta ngồi vào một chiếc Chrysler màu be. Gã ghét xe màu be. Chúng dễ bị hòa lẫn. Hên là giao thông ở đây còn thưa.

Câu hỏi lớn là: bà ta đang đi đâu? Grissom có rất ít những địa điểm công cộng. Có thể bà ta đã hẹn gặp Drea tại nhà.

Simon không lái xuống phố ngay mà để một nhân viên nhà băng khác đi xen giữa mình và chiếc Chrysler. Gã lái chậm rãi, không muốn bà ta để ý, mặc dầu khả năng đó rất thấp.

Bà ta lái qua hai tòa nhà, rồi đến ngã rẽ thứ hai thì rẽ phải, tới nơi đậu xe của một cửa hàng bách hóa. Simon không đạp phanh, không nhìn thẳng vào chiếc Chrysler khi đi qua. Nhưng bằng tầm nhìn ngoại biên gã xem xét những người đang ngồi trong mấy chiếc xe tại khu đỗ đó. Liệu Drea có vào chiếc Chrysler hay người phụ nữ này sẽ đến chỗ cô ta? Gã cá bà ta sẽ ra khỏi xe. Drea quá thông minh để xuất hiện ở nơi công cộng này trong khi cô ta biết có người đang tìm kiếm mình.

Qua kính chiếu hậu, gã thấy người nhân viên ngân hàng bước xuống xe, dừng một thoáng, rồi bước đi đầy chủ đích qua bãi đỗ.

“Có thể chứ,” gã nhẹ nói. “Tóm được em rồi, em yêu.”

14. Chương 14

Một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng Drea, cô quay ngoắt lại, ngó dáo dác xung quanh. Cảm giác có nguy hiểm rình rập đột ngột siết lấy làm cô chỉ muốn sang số, vọt ga. Không thấy có gì bất thường, nhưng bản năng cô lại gào thét Chạy! Nỗi sợ hãi làm cô run tới mức cứ chết trân tại chỗ. Gã không có ở đây. Cô biết gã không có ở đây. Chỉ năm phút nữa thôi và mọi chuyện sẽ an bài. Cô có thể ra đi. Cô sẽ tới Denver, nhanh chóng lấy hai triệu và rồi lặn mất tăm, ngay cả gã cũng không thể nào tìm được.

Cô đã xem xét kỹ bãi xe khi tới mười lăm phút trước, dù gã hay bất cứ ai không thể biết cô sẽ gọi bà Pearson ở đâu. Duy nhất một chiếc Chevy bốn cửa méo mó vẹo vọ là có người ngồi. Máy vẫn nổ để giữ điều hòa ở 32°C. Ngồi ở ghế hành khách đằng trước là một phụ nữ đứng tuổi, khuôn mặt hằn lên dấu vết tuổi tác và sự mệt mỏi; tiếng trẻ con bị nhốt ở ghế sau khóc ò ò. Chẳng có mối nguy nào ở đó, trừ khi đứa trẻ “xông” ra.

Drea nhận ra bà Pearson khi người phụ nữ đứng tuổi đánh xe vào bãi đỗ, và cô lập tức chuyển chú ý sang các phương tiện qua đường. Ngay sau bà Pearson là một chiếc xe mui kín màu đỏ, phụ nữ lái, tiếp là một chiếc bán tải. Drea nhìn chằm chằm nhưng không trông rõ được người lái xe vì ánh nắng mặt trời phản chiếu lên cửa kính xe. Cô thấy hằn đội một cái mũ lưỡi trai và cổ vể đang tập trung lái xe vì hằn không quay đầu nhìn về hướng bà Pearson.

Cả chiếc mui kín màu đỏ và chiếc bán tải đều biến mất phía cuối đường. khi bà Pearson cầm tập tài liệu vội vã băng qua chỗ đậu xe hướng về phía Drea, cô bồn chồn ngó con đường phía sau lưng, không rõ điều gì lại khiến cô nôn nao như thế. Một chiếc ô tô khác, cũng do phụ nữ lái, chạy qua vừa lúc bà Pearson chạm vào tay nắm cửa.

Drea nhanh chóng ấn nút mở cửa để bà vào trong. Ngay khi bà ấy sập cửa. Drea khóa các cửa ô tô lại. Mọi chiếc xe đều có điểm mù nên cô không muốn kẻ nào đó lên tới từ phía sau, chui vào ghế hành khách rồi dí súng vào đầu cô.

“Cô có thấy hằn không?” Bà Pearson hỏi, quay đầu ngó nghiêng xung quanh.

“Không, vẫn chưa”. Nhưng gã chỉ ở quanh đây thôi. Cô biết thế. Một cảm giác nhói nhói dọc sống lưng, linh cảm về mối nguy hiểm mách bảo cô gã đang ở rất gần.

Tình thế ngày càng nguy hiểm, hơn hôm qua, thậm chí sáng nay đã khác rồi, cô biết điều đó. Việc đăng ký dịch vụ Internet và phải khai báo tên vào hệ thống đã xác nhận sự có mặt của cô ở xung quanh vùng này. Cô có thể bị bắt gặp trên camera an ninh của cửa hàng điện thoại, vì vậy Drea chắc diện mạo mới không còn giúp cô giữ bí mật được nữa.

Có thể cô đã gán cho gã quá nhiều năng lực cũng như kỹ năng - nhưng cô không cho là như vậy. Kỹ năng duy nhất mà cô có chính là “đọc vị” đàn ông, và nơi sâu thẳm trong cô nói rằng gã có thể tìm ra cô. Nó cũng mách bảo rằng gã là kẻ nguy hiểm nhất cô từng gặp. Cô đã từng gặp những kẻ giết người máu lạnh mà chỉ nhìn thấy thôi cũng làm người đối diện đông máu, nhưng kẻ này ăn đứt bọn chúng cả về sức vóc và đẳng cấp. Đó là lý do tại sao gã lại có thể làm cho cô kinh khiếp như vậy.

Bà Pearson mở tập tài liệu, lấy ra một số giấy tờ. “Cô điền vào những mẫu này rồi ký, thế là xong.”

Drea đón lấy, một lần nữa ngó kỹ xung quanh. “Bà để ý trong lúc tôi đọc mấy giấy tờ này nhé. Hấn cao, khoảng một mét tám, ưa nhìn, vạm vỡ, tóc ngắn, tối màu.” Vài lời vắn tắt dường như không đủ để mô tả một kẻ mà khi xuất hiện sẽ rút cạn không khí trong phòng, như thể gã chiếm hết không gian của mọi người vậy. Nhưng làm thế nào cô có thể miêu tả cách gã di chuyển, sự duyên dáng, tốc độ, đồng thời làm cho bà Pearson hiểu gã vô cảm biết chừng nào? Nói rằng mắt gã như hai viên ngọc opal sẫm màu cũng vô dụng vì không thể nhìn rõ tất cả các màu trong mắt hắn, trừ phi ở gần và lúc đó đã quá muộn.

Bà Pearson lặng lẽ quan sát cẩn thận. Mọi người qua lại bãi đỗ xe nhưng hầu hết đó là những bà mẹ tát bột, mệt nhoài dưới cái nóng, lúi theo sau một, hai đứa con kéo lê đôi dép tông loẹt quẹt trên vỉa hè.

Thủ tục chỉ mất vài phút. Drea ký nguệch ngoạc rồi bỏ đám giấy tờ vào trong tập tài liệu. “Tôi không biết phải nói lời cảm kích thế nào về những điều bà làm cho tôi,” cô nói với bà Pearson, đưa trả lại bà ta cặp hồ sơ và liếc xung quanh. Vẫn chưa có gì bất thường, nhưng cảm giác bồn chồn đó cứ râm ran khắp sống lưng cô.

“Cô không nên sống cả đời trong sợ hãi”, bà Pearson nói, ánh mắt chăm chú có chút thương cảm khi nhìn Drea. “Tôi mong rằng cuối cùng cô cũng được tự do.”

“Tôi cũng mong vậy.” Drea nói.

Sau khi bà Pearson rời đi, Drea ngồi quan sát người đi lại thêm vài phút nữa. Cô không đậu xe ở lề đường mà chọn một vị trí mở để không phải mất thời gian lùi lại nếu cần rời đi gấp. Từ ghế lái, cô có thể nhìn ra phía sau cửa hàng, thấy chỗ đất trống, cỏ dại mọc lút đầu, ngăn cách cửa hàng với một vài nhà dân. Nó có phải đường cụt không hay là chỗ khác để quay lại đường chính.

Lại một lần nữa cô thiếu sự chuẩn bị kỹ lưỡng, cơn giận sôi người bùng lên trong cô. Làm sao cô dám mong thoát khỏi kiếp nạn này nếu không bắt đầu chú ý từ những chi tiết nhỏ nhất? Có lẽ ra nên mua một cái bản đồ thị trấn khi vừa đến đây, nghiên cứu nó, làm quen với đường xá, góc ngách. Gã có thể biết chính xác con đường đó dẫn tới đâu.

Drea nhìn bãi đất, đoán nhanh xem có bao nhiêu mảnh chai trong đám cây cỏ um tùm kia, sau đó tặc lưỡi nhún vai và sang số xe. Cô lái xe vòng ra sau cửa hàng, lách qua hai chiếc đang đậu, chắc là của nhân viên ở đây, chồm lên những tấm ốp pha di động vừa mới được lắp để đỡ bệ tông ở cuối bãi xe mà giờ đã bị húc tung mất quá nửa và bị tha rải rác khắp bãi. Nền đất gồ ghề làm xe cô nảy lên nảy xuống, những cây cỏ cao lút đầu quất vào thành xe rần rạt. Rồi sau hai cú xóc lộn óc chiếc xe bay vù qua vỉa hè, “hạ cánh” xuống lòng đường, bánh sau hơi trượt đi khi cố chống trượt. Cuối cùng lớp cao su cũng bám được trên mặt đường và chiếc xe lấy lại tốc độ, lao về phía cuối con đường nơi hai tòa nhà tách nhau, đội ơn Chúa, cô đã nhìn thấy biển báo dừng và một con đường khác.

Simon đậu xe phía dưới tòa nhà, đối diện với cửa hàng, từ chỗ đó gã quan sát Drea vòng ra phía sau tòa cao ốc rồi lái xuyên qua bãi đất trống bên cạnh trước khi rẽ lên một con đường ngang ngắn. Chiếc xe tải đã vào số, gã kiểm tra tình hình đường xá rồi nhả phanh, phóng khỏi lề đường, cua một vòng chữ U trên đường phố, rồi hướng về phía tây.

Qua hai tòa nhà là hết con đường ngang; cô ta có thể đi về hướng đông hoặc tây. Gã cá là hướng tây. Ngăn

hàng Dự trữ Liên Bang gần nhất ở Denver và cô ta đang ba chân bốn cẳng tới đó lấy hai triệu tiền mặt. Không những vậy, càng đi về phía tây, đất đai càng hoang vắng, chỉ ít là tới khi cô nàng đến được Bờ Tây. Những người có thể biến mất hoàn toàn ở những nơi hoang vu không một bóng người là những kẻ có thể sống ngoài lề xã hội, không tài khoản ngân hàng, không điện thoại di động, thậm chí không cả điện đóm trừ phi họ ngẫu nhiên lấp nổi một cái máy phát điện. Gã thấy Drea không đời nào sống kiểu đó. Nếu có thể, cô nàng sẽ chọn chỗ an nhàn sung sướng.

Nếu gã tính sai và cô nàng đi về phía đông thì lần ra vị trí của cô ta lần nữa có thể khiến gã mất thêm mấy ngày, nhưng cô ta cũng chẳng có nhiều đường phụ thông ra ngoài để đi. Không hẳn là không có, mà chúng thường lòng vòng hàng dặm rồi thành đường cụt nên phải quay đầu lại hoặc đi theo đường cắt ngang nước Mỹ. Và trong trường hợp đó, cô ta nên biết mình sắp đâm đầu vào địa ngục và cần có một cái xe đã chiến với hệ thống giám sát cực tốt. Cái đồng sắt cũ kĩ của cô nàng chắc chắn không đi nổi từ đầu này qua đầu kia đất nước, và Drea cũng chẳng ngu gì làm thế.

Cô ta có thể nhận thấy nên bỏ cái xe đi và thay bằng một chiếc bền bỉ hơn, nhưng với điều kiện cô ta nặn đủ tiền cho những tình huống dự phòng đó. Thực ra, gã cá là có. Ngay khi tới Denver, nơi cô ta cảm thấy an toàn hơn vì có thể trà trộn vào đám dân cư đông đúc ở đây, cô ta hẳn sẽ đổi xe.

Gã có đầy bình xăng; gã sẵn sàng chạy theo bất cứ hướng nào cô ta chọn. Nhưng cô ta có bao nhiêu xăng? Nếu Drea phải đổ xăng, khả năng cao cô ta sẽ dừng lại ở trạm xăng Exxon ở mạn tây thị trấn. Đó không phải trạm lớn nhưng nằm ở ngã tư và có bốn trụ bơm mỗi bên. Điều đó làm cô ta không cảm thấy bị bao vây.

Simon vẫn chưa biết sẽ làm gì. Do dự không phải bản tính của gã nhưng lần này không giống những phi vụ bình thường. Có thể vì gã thích thú với cách cô nàng lừa Salinas đầy mưu trí và can đảm, cũng có thể vì buổi chiều bên nhau nóng bỏng đó, nhưng vào thời điểm này gã đang săn lùng cô ta, nên cho tới khi quyết định làm gì, gã không muốn mất cô ta. Có lẽ gã chỉ đang thưởng thức cuộc rượt đuổi, tò mò muốn xem cô nàng có thể giở chiêu trò gì với mình.

Nhưng, hai triệu vẫn là hai triệu. Và không như Drea, gã đã có tài khoản ở nước ngoài - vài cái ấy chứ - vì vậy gã không gặp những khó khăn cô ta đang phải đối mặt.

Vào một lúc nào đó gã sẽ phải quyết định dứt khoát và nó sẽ đến sớm thôi. Để cô ta đi hay lĩnh hai triệu? Tha cho cô tay hay mạo hiểm giết người ở đây, ngay trong nước Mỹ? Rất nhiều vụ giết chóc có thể và chắc chắn không bao giờ được giải quyết, nhưng gã không quên mọi việc ở đây khác với một nước chưa phát triển.

Gã liếc nhìn hệ thống định vị. Con đường cô ta đi đang có biển báo dừng ở mọi điểm giao nhau - nó sẽ làm cô ta đi chậm hơn. Gã đang chạy trên đường chính, chỉ có hai trụ đèn xanh đèn đỏ ở khu thương mại phía sau, phần còn lại của con đường, biển báo dừng đều nằm ở những con đường cắt qua. Gã sẽ có mặt ở trạm xăng trước khi cô nàng tới đó vài phút.

Khi tới nơi, gã chạy vào phía trước chỗ bơm lốp và nhảy ra khỏi xe, vì vậy cô ta có chọn cái trụ bơm xăng nào gã cũng có thể di chuyển quanh, giữ cho cái xe tải ở giữa họ. Cô ta có thể vẫn còn đầy bình xăng và không cần dừng lại đổ thêm, vậy cũng không sao, cô ta không thể chạy trước quá xa làm gã mất dấu - gã chỉ mất chưa đến hai giây để chui vào chiếc xe tải.

Gã đã tia thấy cô ta, đang chạy về phía mình với một tốc độ vừa phải, rồi tấp vào lề đường không quá nhanh những cũng không rề rà. Gã tránh đi khi cô ta tới gần hơn, dùng buồng lái xe để chắn bớt một phần tầm nhìn của cô ta nếu có tình cờ liếc sang phía gã.

Cô ta không ghé vào mà dừng luôn ở điểm giao nhau, nhìn hai bên đường rồi chạy thẳng, nhắm hướng tây tới Colorado.

Cô nàng thông minh thật, gã hài lòng nghĩ. Cô ta đổ đầy bình xăng rồi, đời nào lại để nước đến chân mới nhảy. Gã đi quanh chiếc xe tải và tèo vào buồng lái, trở lại đường cao tốc và cách cô ta chỉ 100 mét.

15. Chương 15

Drea nhìn gương chiếu hậu để chắc chắn không có ai bám đuôi và chợt nhìn thấy một gã đang trèo vào chiếc xe bán tải. Tim cô thắt lại và ngừng đập mất mấy nhịp. Con đường lộn nhào trước mắt cô và máu đột ngột rút hết khỏi não cô. Gã ở quá xa nên cô không thấy mặt, nhưng cô nhìn ra cách gã di chuyển, với tất cả sự ung dung, cuốn hút và quyền năng chết người. Cô nhận ra cách gã ngẩng cao đầu, đôi vai gã và cô biết, theo cái cách không thể lý giải được nhưng chắc như đinh đóng cột, rằng đó chính là gã sát thủ.

Chiếc xe tải đó. Cô đã nhìn thấy nó trước đây. Cùng màu, cùng dòng xe như chiếc xe tải chạy ngay sau bà Pearson rồi rẽ vào bãi đỗ của cửa hàng đồng giá 1 đô. Là gã và gã đã theo dõi cô suốt từ lúc đó. Gã đã lần ra cô sẽ làm gì - phát hiện đó làm Drea khiếp sợ. Gã là tay săn người siêu hạng, làm thế nào thoát khỏi tay gã đây?

Cô đủ kìm chế để không nhấn ga hết cỡ, nhưng vẫn không thể ngăn mình liên tục tăng tốc tới khi kim chỉ tốc độ nhích gần vạch 150km/giờ khiến đầu xe rung lên bần bật và cô buộc phải nhả ga một chút. Hy vọng duy nhất của cô là vượt hần đủ xa để ngoặt vào một đường nhánh hay nấp vào đâu đấy, nhưng cô không thể làm thế được nếu cái xe khốn khổ này bung ra làm tám mảnh.

Địa hình ở Kansas không có lợi cho cô. Đất đai không hoàn toàn bằng phẳng nhưng cũng gần như vậy. Không có cách nào...

Drea lại bắt đầu thở gấp, chẳng nghĩ được gì ngoài tiếng tim mình nhảy cuồng loạn trong lồng ngực. Cô không thể để gã tóm được như thế này; cô phải tỉnh táo, phải nghĩ, và không được phép hoảng loạn.

Sau một hồi vật lộn với phản ứng theo bản năng, kiềm chế cảm xúc, cô ép mình nhả ga cho chiếc xe ở tốc độ vừa phải hơn. Cô không thể nhanh hơn gã nên không dại gì mà cố. Xe của gã là một chiếc bán tải cỡ đại, có động cơ khỏe hơn chiếc sáu xi-lanh cô đang lái. Ghế ngồi cao hơn cho phép gã nhìn thấy cô ở một khoảng cách tương đối xa. Cô không thể bứt phá đủ xa để thoát khỏi tầm nhìn của gã đâu chỉ trong tích tắc.

Vấn đề là gã có cố bắt cô ngay bây giờ không khi vùng ngoại ô này quá trống trải, bất kỳ chiếc xe nào từ xa cũng có thể thấy gã, hoặc họ cũng có thể chạy ngang qua một người nông dân đang ở trên cánh đồng bất cứ lúc nào? Hay gã đặc ý với trò rượt đuổi cô và chờ tới khi màn đêm phủ kín?

Gã phải duy trì một khoảng cách vừa tầm bắn. Gã cũng có thể ép cô trật ra khỏi đường, khiến xe của cô bị hỏng nặng không chạy tiếp được và lúc ấy gã mới nhàn nhã ra tay.

May cho cô là gã không biết cô có vũ khí hay không. Cô không có, chết tiệt, những khẩu súng chưa từng có trong bộ sưu tập vũ khí của cô. Thân xác, mùi mồ hôi cùng với son phấn và mùi hương mới là vũ khí tối mật, nhưng gã không biết và không thể biết trong tám ngày qua liệu cô có kiếm được một khẩu súng nào không nên gã phải thận trọng.

Drea liếc nhìn đồng hồ nhiên liệu và tự hỏi gã còn lại bao nhiêu xăng. Xe của cô còn kha khá, chắc chắn là nhiều hơn xe của gã. Với cùng một bình xăng như vậy cô có thể cầm cự được lâu hơn gã. Nếu gã hết xăng - không, gã không đời nào để chuyện ngớ ngẩn như thế xảy ra - nhưng giả dụ gã phải dừng lại đổ xăng, cô sẽ có cơ hội chạy thoát, thoát khỏi con đường này và tìm đường khác tới Denver.

Tuy nhiên, gã biết điều đó. Nếu sắp hết xăng, gã buộc phải tạt vào đâu đó. Có thể cô sẽ dừng ở trạm xăng, chạy vào trong nhờ người giúp. Quý thật, cô có điện thoại, cô có thể gọi 911 và nói có một kẻ lạ mặt đang bám theo.

Ngoài trừ... ngoại trừ một việc cô không muốn lôi kéo sự chú ý của cớm vì cớm có thể hốt cả hai bọn họ. Cái biển số xe này chắc là giả. Cô lại còn ăn cắp hai triệu đô, và mặc dù chưa cầm tiền trong tay nhưng cô chắc chắn không muốn có tên trong hệ thống máy tính của cảnh sát. Không những thế, gã ở đằng sau cô; gã có thể đơn giản trả lời rằng gã không biết cô là ai; và gã chỉ đang lái xe trên đường. Đến tên gã cô còn chả biết, nói gì đến chuyện bịa đặt gã là bạn trai cũ hay cái quỷ gì khác.

Cô nhìn gương chiếu hậu lần nữa. Gã vẫn còn ở đó, gần hơn lúc trước một chút. Gã chưa tăng tốc nhưng đang chuẩn bị.

Gã biết cô đã nhận ra gã chưa? Cô chưa có động thái bỏ chạy nào, trừ phi cô tạt vào lề rồi nhảy vào đám lúa mì, chịu khó bò khoảng 90km nữa, cô không có nhiều đường lui.

Nhưng Drea không định buông xuôi. Cô đang di chuyển trên một phương tiện và gã cũng vậy, nên khả năng gã nhắm bắn chính xác rất thấp. Cô biết điều đó nhờ nghe lỏm Rafael và đàn em gã bình luận về những pha kỹ xảo trong phim hành động. Để xem liệu bọn chúng có hiểu gì về những điều chúng ba hoa không, cô đã thử tìm hiểu và nhận ra, ở trường hợp này, chúng nói đúng. Ngay cả một tay bắn tỉa thiện xạ nhất thế giới cũng cần phải bắn từ một vị trí cố định, nếu không thì may hơn khôn.

Trừ phi gã cố húc cô bay ra khỏi đường, ít nhất cô cũng được an toàn trong chốc lát. Khi nào gã bắt đầu áp sát cô hơn, ấy là lúc gã đã quyết định ra tay. Cô không được phép hoảng loạn nếu không sẽ toi đời. Cố giữ tỉnh táo, cô sẽ có một cơ may.

Cô ta đã phát hiện ra gã. Simon biết điều đó ngay khi xe của cô ta lồng lên như chú thỏ chạy trốn chó săn. Gã cũng biết thời điểm chính xác cô ta không chế được cơn hoảng loạn bất thần và lấy lại lý trí vì cô ta nhắm ga xuống khoảng 100km/h.

Gã hài lòng thả lỏng và theo dõi cô ta. Đường dài làm bánh xe mệt lử, và sau gần một giờ họ băng qua đường tiến vào Colorado, nhưng vùng này gần như bằng phẳng giống Kansas và cô ta không có cơ may nào để cắt đuôi gã. Gã nhìn đồng hồ rồi lại nhìn máy đo nhiên liệu. Cái xe này có bình xăng lớn hơn cô ta, nhưng nó uống xăng như nước lã nên ai hết xăng trước thì phải phó mặc cho trời.

Gã phải tính toán kỹ lưỡng đường đi nước bước; bởi vì càng đi về phía tây đường càng gồ ghề, trời thì bắt đầu nhá nhem. Gã không thể để Drea chạy trước quá xa vì cô nàng có thể tắt đèn pha rồi rẽ sang đường khác - một hành động hết sức nguy hiểm nhưng gã chắc cô ta sẽ thử. Gã phải chạy ngay sau cô ta khi trời tối hơn, và nếu cô ta không phải dừng để đổ xăng trong khi đồng hồ xăng của gã đã chỉ dưới một phần tư bình, đó là lúc gã hành động.

Ra tay như thế nào còn phụ thuộc vào cô ta. Cô ta có thể có vũ khí. Nếu Drea chìa súng vào gã, gã không còn cách nào trừ khử cô ta. Súng của gã là khẩu Glock 17, gã đặt trên ghế ngay cạnh đùi phải. Gã chẳng lo gì bị phát hiện tàng trữ vũ khí; gã có giấy phép liên bang nên qua mặt được bọn cớm, cả của bang và của địa phương. Cái giấy phép đó là đồ rơm, nhưng còn phải đào xới thêm vài lớp nguy trang mới phát hiện ra được. Khẩu súng này không có số sê-ri, chẳng ai lần ra được gã và nếu cần gã có thể vứt quách nó đi không cần đắn đo.

Thời điểm Simon phải quyết định đang tới gần. Giết cô ta hay từ bỏ và quay lại New York? Tại sao gã lại đâm đầu vào cái bụi rậm này nếu không có ý định giết cô ta? Vì thích thú hay trò tiêu khiển đều không là lý do thuyết phục để gã ngồi ở đây. Gã đã tốn quá nhiều thì giờ và tiền bạc để tìm ra cô ta, trừ phi gã lĩnh được thù lao khi xong việc.

Từ trước tới nay chưa từng có con mồi nào có chút nghĩa lý gì với gã cả, dù là tích cực hay tiêu cực. Đối với gã, cuộc sống con người, về lý thuyết, chẳng hơn cuộc sống của một con ruồi. Gã giết người không xuất phát từ quan điểm đúng hay sai, chính trị, tôn giáo, yêu, ghét hay bất kỳ cái quái gì khác ngoài số tiền thu được. Nhưng Drea, thì lại... khác. Gã hiểu rõ cô ta, không chỉ về mặt thể xác mặc dù sức hút giữa hai cơ thể họ mạnh hơn bất kỳ thứ gì gã từng ném trải trong đời.

Gã biết sự mưu trí, biết lòng can đảm và ý chí của cô ta. Cô ta là một chiến binh, một kẻ sống sót. Có lẽ cô ta chưa từng cho phép bản thân thả lỏng trong nhiều năm. Khi cô ta đã quyết định làm gì, chỉ được phép thành không có bại.

Tuy nhiên gã không cho là khôn ngoan khi “cặp” với loại như Rafael Salinas, nhưng gã không biết hoàn cảnh trước đây của Drea. Có lẽ Salinas là một sự “đổi đời”, mặc dù thật khó để hiểu được điều đó. Salinas là một tên côn đồ; dù khôn ngoan hơn hầu hết lũ đó nhưng hẳn vẫn là một thằng cặn bã. Drea có thể đóng tròn vai không một sai sót nhỏ trong suốt khoảng thời gian ấy chứng tỏ cô ta đã rèn luyện khả năng tự chủ tới mức gã chưa từng thấy - ngoại trừ chính gã.

Đó có phải là lý do gã lưỡng lự quá lâu? Phải chăng có điều gì đó ở cô ta gợi cho gã nghĩ về chính mình? Không phải là sự vô cảm của gã, vì Drea có thừa cảm xúc cho cả bại bọn họ, mà chính là những điều cô

ta giấu Salinas đã được gã khám phá ra và thấy thích thú. Có lẽ đó là lý do gã chưa ra tay. Vả lại, gã vẫn chưa nói cho Salinas nơi chuyển tiền và gã sẽ không hành động cho tới khi xác nhận được số tiền đã nằm trong tài khoản.

Mọi việc lại xoay quanh vấn đề: làm hay không? Giết cô ta hay bỏ đi? Tha cho cô ta hay lĩnh hai triệu?

Nếu gã không làm việc này, Salinas cũng phái người khác đuổi theo cô ta. Nhưng trong cuộc đấu này cô ta có lợi thế hơn và chỉ cần cầm được số tiền ăn cắp đó trong tay, cô ta sẽ có vô vàn sự lựa chọn. Nếu cô ta bị tóm, đó sẽ là một kết cục vô cùng tồi tệ. Cách duy nhất để cô ta thực sự an toàn là khiến Salinas nghĩ rằng cô ta đã chết.

Gã có thể làm điều đó, lấy tiền rồi nói với Salinas mọi việc đã xong, nhưng trước nay gã chưa bao giờ giả trò gian dối trong công việc. Giá trị của gã nằm ở uy tín và sự chuẩn xác.

Dù vậy, nếu có lần nào gã lừa khách hàng thì kẻ đó phải là Salinas. Với thằng chó đẻ này, gã chỉ cảm thấy khinh bỉ.

Simon liếc nhìn trời. Có lẽ còn khoảng hơn một giờ nữa trời sẽ tối, và đường đi bắt đầu gồ ghề hơn trông thấy vì mặt đất cao dần về phía rặng núi Rockies. Gã càng chờ lâu, đường đi càng gập ghềnh và cô ta càng có nhiều cơ hội trốn thoát.

Gã nhấn ga, chiếc xe tải bắt đầu rút ngắn khoảng cách giữa gã và Drea.

16. Chương 16

Chiếc xe tải từ từ tiến sát nút Drea. Cô đã không nhìn gương vài phút vì mãi chăm chú vào đường đi ngày càng khúc khuỷu, gập ghềnh. Họ đang trèo lên một ngọn đồi, sườn phải dốc cheo leo; con dốc không tới mức dựng đứng cũng không quá dài, nhưng có khúc cua gấp thử thách tay lái của Drea. Cô hoàn toàn thiếu kỹ năng này, trừ tuần trước ra hầu như cô chỉ lái xe trên đường bằng.

Cô nhìn thấy biển báo chỉ số đường cao tốc một lúc rồi và chợt lo lắng rằng có thể mình đã chạy qua ngã rẽ chính. Ít nhất 5 phút rồi cô không gặp chiếc xe nào khác và con đường hẹp đi trông thấy, không biết cô còn đi đúng đường tới Denver không? Cô không thể tạt vào xem bản đồ; không thể khi mà trên đường không một bóng người trừ tên sát thủ đang bám sát kia.

Rồi Drea lấy hết can đảm liếc nhìn gương chiếu hậu. Chiếc xe chỉ còn cách chưa tới 50 mét và đang nuốt dần khoảng cách còn lại với một tốc độ kinh hồn.

Tim cô như muốn bắn ra ngoài, những ngón tay bám vào vô lăng cứng tới khi các khớp ngón tay trắng bệch. Rõ ràng là gã đã quyết định ra tay, con đường vắng vẻ và chẳng phải đợi gì nữa. Cô đã hy vọng màn đêm kịp phủ xuống, hy vọng...

Gã sát thủ thu hẹp khoảng cách thêm tầm 18 mét nữa và giờ đủ gần để cô nhận ra gã trong cabin, thấy đôi kính đen gã đang đeo.

Rafael trả cho gã bao nhiêu trong phi vụ này? Cô có thể trả cao hơn. Có lẽ... Mà tại sao cô lại để đầu óc xao nhãng vì mấy cái chuyện tào lao khủng khiếp này, cứ như cô có thể thương lượng với gã được ấy? Gã không hơi đâu mà bàn về tình huống này nọ, chỉ việc thủ tiêu cô rồi chuồn thẳng - 30 giây, gọn gàng.

Khốn kiếp! Drea đột nhiên tức giận với chính mình, với gã, với Rafael, với tất cả những thứ chết tiệt này. Mọi chuyện không thể kết thúc như thế này được, cô không cam lòng. Rafael không thể là người quyết định sự sống chết của cô, không thể nào khi mà thằng khốn ấy nợ cô vì hai năm ròng rã qua cô đã chịu đựng sự vô lối của hắn, luôn tươi cười trong khi chỉ muốn vả vào mặt hắn, dâng hắn thứ vui xác thịt và làm ra vẻ vui sướng vì điều đó. Hắn nợ cô vì đã gán cô cho thằng khác, đối xử và khiến cô cảm thấy mình chẳng khác gì một ả điếm.

Thật chết tiệt vì thằng đàn ông khác là gã, không đối xử với cô như với một con điểm, mà lại quá sức dịu dàng và đem đến cho cô sự sung sướng tột cùng, rồi trước khi lạnh lùng chuồn thẳng không quên buông những lời như xát muối. “Một lần là đủ.” Có phải gã là sự trừng phạt cho tất cả những thằng đàn ông cô đùa giỡn, những kẻ cô từng lợi dụng? Mãi mai thay đó là lần duy nhất cô từng nghĩ... Dù nghĩ gì, cô phải quên ngay việc van xin gã mang mình theo vì họ không bao giờ cùng đi trên một con đường.

Cô cua quá nhanh khiến phần sau xe trượt đi một chút; cảnh quan, quá đổi trong trẻo trong cái nắng dịu dịu của chiều muộn, bỗng trở nên mịt mờ. Nước mắt dâng tràn mi nhưng Drea quyết không rơi lệ. Cô đã khóc vì gã quá đủ rồi. Cô đã học được cách không bao giờ hối tiếc, không bao giờ để số phận chơi xỏ mình lần nữa.

“Cút xuống địa ngục đi,” cô rít qua kẽ răng khi nhìn vào hình ảnh kẻ vô cảm đằng sau cái kính đen kia trong gương chiếu hậu.

Con đường xoắn ốc, một khúc quanh hình chữ S quá đột ngột, Drea lao theo nó trước khi nhận thấy góc cua hẹp thế nào. Cô đạp phanh khi thấy bánh sau lại trượt, khiến cả người nghiêng sang phải phía bờ vực sâu hun hút.

“Chậm lại!” Simon hét lên dù biết cô không thể nghe thấy; vì đuôi xe của cô trượt quanh. Gã nhắc chân khỏi ga cho chiếc xe tải chậm lại khi vào một góc cua phía sau cô. Có lẽ nếu gã chạy xa cô hơn một chút thì cô sẽ không lao vào khúc cua gấp như vậy; dù sao xe tải của cũng kém hơn xe con.

Bánh sau xe cô trượt khỏi vệ đường làm sỏi bắn tung tóe. Gã chứng kiến cảnh đó trong cơn giận giữ và vô vọng vì biết mình không thể làm gì.

Tim Drea đập thành thạch khi chiếc xe con trượt ra mép đường, cảm giác tuyệt vọng xâm chiếm cô vì theo quán tính cô sẽ nhấn chặt phanh và không thể nào nhả ra được.

Cô đang ở phần nguy hiểm nhất của khúc quanh, ngay trước mặt và bên phải là vực thẳm. Thời gian ngừng trôi trong chốc lát rồi chuyển sang cảnh tiếp theo và tiếp theo nữa như có ai đang điều khiển. Ở mỗi cảnh cô biết chính xác chuyện gì sẽ xảy ra, suy nghĩ còn bắn nhanh hơn diễn biến.

Cảnh đầu tiên: lúc đó cô biết rằng nếu lái theo vết trượt, cô sẽ bay ra khỏi con đường, xuống những lùm cây lộ nhô giữa hai nửa đường cong chữ S dưới kia. Và cứ cho là cô sống sót, thì sau đó kiểu gì cô cũng chết vì gã ở ngay sau lưng và có thể nổ súng bất cứ lúc nào.

Cảnh thứ hai: trong một tích tắc, bánh sau trượt ra sát mép vực, chiếc xe bắt đầu nghiêng về phía sau và bụng cô thắt lại như thể đang lái tàu lượn siêu tốc. Qua kính chiếu hậu cô thoáng thấy chiếc xe bán tải to lớn phía sau và gã đàn ông ngồi trong đó. Một cơn đau trào dâng làm trái tim đang đập loạn nhịp của cô choáng váng. Gã không cần cô. Giá mà gã cần, giá như gã nắm tay cô khi cô van xin gã, “Hãy mang em đi cùng”. Nhưng gã đã và sẽ không bao giờ làm thế.

Cảnh thứ ba: những chiếc bánh sau lún sâu vào mép vực vỡ vụn, thổi tung một đám đất sỏi hình vòng cung ra ngoài. Vô lăng trật mạnh sang một bên, quay theo quán tính, bật ra khỏi những ngón tay trắng bệch đi vì siết chặt của cô. Chiếc xe văng về phía trước và cô bị bay qua mép vực. Đường như cô đã gào thét; gào thét suốt thời gian đó, nhưng chỉ thấy sự im lặng chết chóc bủa vây.

Cảnh thứ tư: thời khắc chiếc xe lơ lửng giữa không trung tưởng như rất dài và đau đớn. Cô nhìn qua khoảng trống tới khúc cong thứ hai của chữ S, nghĩ ngớ ngẩn rằng nếu đây là trên phim thì chiếc xe có thể phóng qua một cú ngoạn mục và hạ cánh ở bờ bên kia, chồm lên dữ dội và có thể văng mất khung gầm xung nhưng vẫn bình an vô sự một cách diệu kỳ. Nhưng đây không phải là phim và khoảnh khắc đó kết thúc. Trọng lượng của động cơ kéo mũi xe xuống, và cô thấy cây cối bên dưới lao về phía mình như một rừng giáo tua tủa bắn ra từ bệ phóng.

Chỉ trong tích tắc, mọi vật với Drea thật rõ ràng, trong suốt tựa pha lê, những suy nghĩ đầy ắp được sắp xếp ngăn nắp. Mọi chuyện đã kết thúc. Cô đã nghĩ về cái chết; không giống như hầu hết những người trẻ tuổi khác, cô đối mặt với cái chết khi nhau thai bị lấy ra trong tuần thứ 22 của thai kỳ. Cô đã vượt qua,

nhưng con của cô đã chết, từ lúc nằm trong bụng cô rồi bị cắt lìa khỏi cơ thể cô khi vẫn còn ẩm và bất động, mang theo mọi ước mơ và cả tình yêu vô bờ cô dành cho con. Đứa con vẫn còn quá nhỏ, quá mỏng manh và yếu ớt nên bị tím tái ngay mặc cho cô thăm thiết van xin Chúa hay bất kỳ ai cứu sống nó, hãy để cô chết thay bởi vì đứa bé vô tội, nó có cả tương lai phía trước còn cô thì chẳng còn gì. Đó hẳn là cuộc đổi chác không tương bởi con cô vẫn chết.

Còn cô đã sống, dù vật vờ và vô phương hướng. Cô đã vượt qua được, bởi vì quan trọng hơn tất cả cô là kẻ sống sót cho dù sẽ chẳng có đứa con nào nữa. Và cô không bao giờ yêu nữa, không còn chút cảm xúc nào với bất kỳ ai - cho tới tuần trước, khi gã, người đàn ông cô còn chẳng biết tên, đã phá tan lớp vỏ bọc của cô, làm cô rung động.

Và giờ gã giết cô.

Cú va đập đầu tiên làm kính chắn gió long ra như cái móng tay gỉ. Giá mà chiếc xe có túi khí như khi nó còn mới, nhưng nó mất rồi, bởi vì chẳng có cái gối trắng khổng lồ nào bung ra để đỡ vào mặt cô khi lực va đập như một gã khổng lồ dội xuống khiến mọi tri giác của cô ngừng hoạt động. Chỉ còn chút nhận biết rất mong manh vẫn còn lay lắt, chưa chịu rời bỏ bởi vì không ngừng chiến đấu là một phần tính cách của cô.

Tuy vậy, việc không có túi khí chưa phải vấn đề, bởi vì không phải cú va đập đầu tiên mà là cú va đập thứ hai đã giết cô.

“Chết tiệt!” Simon gầm lên khi phanh cháy lốp để dừng xe, điên cuồng gạt cần số về vị trí dừng rồi nhảy ra ngoài khi chiếc xe vẫn còn rung âm ầm. “Khốn kiếp!”

Gã dừng lại đột ngột trên mép vực lạo xạo sỏi, tìm đường xuống dễ nhất rồi băng theo cạnh của con dốc dừng đứng với một tốc độ kinh hồn, lom khom chỗ này, bám vào chỗ nọ. “Drea!” gã gào lên, dù biết không ai lên tiếng trả lời. Gã dừng lại vài giây để lắng nghe, nhưng chẳng thấy gì ngoài tiếng ù ù, cảm giác như âm thanh của cú va đập kinh hoàng vẫn còn chấn động trong không khí.

Con dốc quá dài, cây cối rậm rạp, um tùm. Khi chiếc xe mắc vào một cái cây, thường thì cái cây có thể chịu được. Có lẽ cô sẽ không sao; chắc chỉ bị bất tỉnh thôi. Rất nhiều người sống sót sau tai nạn ô tô, dù nhìn thì tưởng là chết chắc, trong khi có những vụ va quệt chỉ làm cong cái chắn bùn cũng gây gãy cột sống như chơi. Vấn đề là vị trí, là thời điểm và quý thật, phải thật may mắn.

Simon không biết tại sao tim gã lại nện như sấm trong lồng ngực, còn ruột gan tê buốt như bị nhồi đầy băng. Gã đã chứng kiến cái chết rất nhiều lần, tận mắt chứng kiến. Và hầu hết là do gã ra tay. Di chuyển chớp nhoáng, chỉ trong chớp mắt, viên đạn bay vèo, thế là xong đời. Chẳng có gì to tát.

Nhưng lần này thì không thể. Cảm giác này như... Chúa ơi, gã không biết cảm giác này là gì nữa. Hoảng loạn, có lẽ thế. Hay đau đớn, dù gì thì hai cảm giác đó đều quá sức tưởng tượng của gã.

Gã chen qua một bụi cây rậm rạp, bị mất thăng bằng và trượt móng quá nửa mét. Chiếc xe ở bên phải gã, một nửa chui trong những nhánh cây gãy, một đồng kim loại lộn xộn giữa đám khói bụi còn lơ lửng. Mảnh vỡ đèn xe văng khắp nơi, những mảnh màu trắng, đỏ và cả hổ phách lấp lánh dưới ánh mặt trời. Một bánh xe đã rời hẳn ra, lốp nổ tung vì bị va đập. Những mảnh kim loại bị bẻ cong, biến dạng nằm rải rác khắp nơi.

Gã lần tới được phần đuôi xe trước. Gã nhìn thấy đỉnh đầu cô, ngay trên ghế tựa; cô vẫn ngồi trên ghế. Cửa lái đã văng đi mất và tay trái Drea thông xuống, máu chậm chậm nhỏ giọt từ đầu ngón tay.

“Drea,” gã khẽ gọi.

Không có tiếng trả lời. Gã gạt mạnh những cành cây lòa xòa cùng những mảnh vỡ, lết tới bên cô, rồi bỗng chờ người ra trong giây lát.

Chúa ơi. Một cảnh thông chọc qua kính chắn gió - đúng hơn là chỗ lắp kính chắn gió, đâm xuyên qua ngực cô. Cô vẫn ngồi thẳng vì bị ghim chặt vào cái ghế ướt sũng máu. Simon đưa tay ra rồi buông xuống. Gã còn có thể làm gì được đây.

Một làn gió nhẹ rung những tán cây xung quanh họ và một vài chú chim cất tiếng hót khúc chiều muộn. Sức nóng của những tia nắng cuối ngày thiêu đốt lưng và vai gã, tẩm vụn vật trong ánh sáng màu vàng trong suốt. Mọi thứ đều rõ ràng, trong trẻo nhưng lại rời rạc một cách kỳ lạ. Thời gian chậm chậm trôi qua nhưng gã cảm thấy như họ bị bọc trong một quả bong bóng, mà ở đó mọi vật đứng yên. Gã phải chắc chắn, ít ra là cho gã. Cúi nửa người vào trong xe, gã vươn tới để kiểm tra mạch ở cổ cô.

Kỳ diệu thay, khuôn mặt đẹp đẽ của cô chỉ bị vài vết xước nhỏ. Đôi mắt xanh trong trẻo đang mở, đầu cô quay ra như thể đang nhìn gã.

Ngực cô nâng lên trong nhịp thở chậm chạp và yếu ớt, một cơn chấn động xuyên từ đầu tới gót chân gã khi gã nhận ra cô đang nhìn mình. Cô sắp chết, rất nhanh thôi, nhưng lúc này đây, cô đang nhìn gã, cô nhận ra gã.

“Chúa ơi, em yêu,” gã thì thầm, đột nhiên nhớ lại chính xác cảm giác về cô ra sao, gò ngực của cô mềm mại, mịn màng như thế nào, mùi hương phụ nữ nồng nàn ẩn dưới làn nước hoa đắt tiền cô xức. Gã nhớ cách cô ngã vào vòng tay gã, cô thêm khát được yêu thương biết bao, cơ thể trơn mượt, nóng bỏng, khít khao của cô khi gã trượt vào trong cô, và cái nhìn trống rỗng trong đôi mắt xanh kia khi gã bỏ cô lại. Gã nhớ tiếng cô cười nghe du dương như tiếng chuông và nhận ra mình không bao giờ được nghe lại nó nữa, điều đó như một cú giáng vào ngực làm gã nghẹt thở.

Gã không nghĩ cô nghe thấy tiếng mình. Nét mặt cô điềm tĩnh và thanh thản như thể đã ra đi, khuôn mặt trắng bệch mong manh. Nhưng ánh nhìn của cô vẫn dán chặt lấy khuôn mặt gã và biểu cảm của cô thay đổi dần, dịu đi và đầy vẻ nghi vấn. Đôi môi cô mấp máy, thốt ra một từ... và rồi cô ra đi. Đôi mắt cứng đờ và dần mờ đục. Cơ thể cô tự động hít vào một hơi nữa, tiếp tục giành giật sự sống đã mất, rồi nó cũng dừng lại.

Gió vờn những lọn tóc, thổi mơn man trên gò má nhợt nhạt của cô. Simon nhẹ nhàng đưa một ngón tay ra chạm vào những lọn tóc tối màu giờ đây đã duỗi thẳng nhưng vẫn mềm mại, mượt mà như khi còn xoăn vàng. Gã vuốt tóc cô ra sau, vén nó sau tai rồi vuốt ve má cô. Có rất nhiều điều gã cần làm, nhưng vào lúc này gã không thể làm gì ngoài ngồi chết lặng, nhìn ngắm, chạm vào cô, cảm giác đất dưới chân đang sụt xuống. Gã nhìn cô, chờ đợi, mong mỗi một hơi thở nữa, nhưng gã biết cô đã đi thật rồi. Thế là hết.

Hít vào mấy hơi sâu và rời rạc, Simon ép mình đứng lên. Ủy mị không có chỗ trong cuộc sống của gã; gã không cho phép bất kỳ ai hay điều gì trở nên quan trọng và phá tan rào chắn cảm xúc lý trí của mình.

Gã dứt khoát rời đi và làm nốt những việc cần thiết. Gã rà soát xung quanh tới khi bắt gặp túi xách của cô nằm cách đó vài mét. Gã nhanh chóng lấy điện thoại di động và bằng lái của cô trong ví ra cho tất cả vào túi của mình. Cô không có thẻ tín dụng, cũng không có giấy tờ tùy thân nào khác, gã nhét cái ví trở lại túi và quăng nó vào sàn xe trước. Laptop để tìm hơn, vì nó nằm ở băng sau, tuy vậy với tới chỗ đó không dễ dàng gì. Cuối cùng gã cũng kéo được nó ra ngoài.

Một thứ nữa: hóa đơn bán xe. Gã tìm cách đi sang bên kia chiếc xe và dùng con dao bỏ túi để cạy ngăn chứa đồ bị nghiền nát. Hủy hóa đơn, gã dừng lại vài giây để nghĩ xem còn gì có thể lộ danh tính của cô không. Không còn gì, gã đã lấy đi tất cả.

Điều sau cùng gã làm là dùng điện thoại để chụp một bức hình của cô. Thật khủng khiếp, nhưng cần phải làm.

Mang theo chiếc laptop, Simon trèo trở lại con đường. Chưa đầy năm phút từ lúc xảy ra tai nạn. Không có chiếc xe nào chạy qua, nhưng đây cũng không hẳn là đường cao tốc liên bang. Mở cửa chiếc xe vẫn đang nổ máy, gã đặt chiếc máy tính vào ghế hành khách rồi lấy điện thoại di động của Drea ra, kiểm tra sóng. Gã bấm 911, và khi nhân viên trực tổng đài trả lời gã nói, “Tôi muốn báo một vụ tai nạn ô tô trên đường cao tốc, có người chết.”

Gã cung cấp những thông tin cần thiết và khi nhân viên tổng đài bắt đầu đặt câu hỏi thì gã tắt máy.

Gã chờ cho tới khi nghe thấy tiếng còi hú. Gã đứng đó, canh giữ thân thể cô, che chở cho cô và giữ cô ở bên mình, cho tới khi biết có người đang tới để lo liệu cho cô.

Gã đứng gác một chân lên sàn xe đang rung và một tay đặt lên nóc xe, nhìn mặt trời khuất sau rặng núi xa

xa, ánh chiều tím bắt đầu bao trùm vạn vật. Cuối cùng tiếng còi cứu thương yếu ớt vẳng tới tai gã, lan đi bởi làn không khí khô nóng và cách đó vài dặm gã có thể nhìn thấy ánh đèn đỏ nhấp nháy.

Gã trèo vào chiếc xe tải, lặn đi một lúc, hai cánh tay bắt treo trên vô lăng, nhớ lại cái cách cô đã nhìn gã và nét biểu cảm trên gương mặt cô dịu dần, rồi cô nói: “Thiên sứ...”

Và chết.

Gã chửi rủa, đắm chìm một cái vào vô lăng, rồi sang số, lái xe đi.

17. Chương 17

Cô chẳng thấy đau tí nào. Drea nghĩ lẽ ra cô phải đau lắm. Thật may, vì cô chẳng ham hố gì đau đớn.

Mọi thứ dường như trở nên xa vời và hư ảo. Cô biết mình nên cố mà đứng dậy, biết rằng có lý do khẩn cấp phải bỏ chạy, thế mà lúc này cô lại chẳng muốn động chân động tay chút nào. Dù sao di chuyển cũng không phải là một lựa chọn. Có lẽ một lúc nữa cô sẽ dậy.

Không, không, cô không thể đối gạt chính mình, kể cả lúc này. Nhất là lúc này. Cô đang chết dần. Cô biết thế, vậy cũng được thôi. Nếu được quyền lựa chọn, phải, cô sẽ tiếp tục cố gắng. Nhưng cô đâu còn sự lựa chọn nào nữa, và buông xuôi gần như là một sự giải thoát. Cô cảm nhận mình đang chết từ từ, từng hơi thở đang chậm dần. Nhịp tim - mà liệu tim cô còn đập không nhỉ - cô không thể cảm thấy nó nữa. Có lẽ nó đã ngừng rồi. Cũng phải thôi, kể từ khi cô mất con, nó chỉ đập vì bản thân, và nó đã quá mệt mỏi với gánh nặng đó.

Con con... Cô còn chưa đặt tên cho nó. Cô đã bị sốc do mất máu, và bác sĩ không thể cầm máu nên họ đã phải lấy cơ thể bé nhỏ đó đi. Không ai đưa cho cô tờ giấy chứng sinh nào để cô điền thông tin vào, vì đứa bé không thở được dù chỉ một lần. Chết non. Người ta gọi như thế. Đứa bé im re khi chào đời, dù một tiếng trước đó, nó vẫn còn đùa nghịch bằng cách lộn nhào vào mạng sườn cô. Rồi mọi chuyện đến quá nhanh, một cơn đau dữ dội, máu tràn ướt sũng quần áo cô. Cô không có xe, không có cả bằng lái vì một tháng nữa cô mới tròn mười sáu trong khi cô đang ở nhà một mình. Lúc cô tới được bệnh viện thì đã quá muộn. Đứa con bé bỏng của cô chưa từng được đặt tên.

Ký ức thì nhau tràn về trong tâm trí Drea như thể cô đang sống lại từng khoảnh khắc, ngoại trừ lần này khi nhìn thấy thân thể nhỏ bé thân thương ấy cô biết rằng sẽ sớm thôi, cô sẽ được đoàn tụ với nó ở cõi hư vô. Sớm thôi, con yêu ạ, cô thề hứa.

Mọi thứ trước mắt Drea thật lạ, mờ ảo và tối như mực. Bất ngờ trước mặt cô xuất hiện một khuôn mặt - của một người cô quen. Cô đã gặp đôi mắt màu opal sẫm đỏ, cả trong những cơn ác mộng. Gương mặt sắc cạnh mạnh mẽ, với đôi môi thật mềm mại và nhẹ nhàng. Cô đã rất sợ hãi gã, nhưng giờ thì không. Lúc này cô muốn với tay lên quai hàm gã, cảm nhận sự ram ráp của bộ râu lởm chởm cùng làn da mát lạnh phủ lên những thớ cơ ấm nóng, nhưng tay cô không tài nào cử động. Toàn thân cô bất động.

Có đúng là gã đang ở đây, hay cô nhìn thấy gã giống kiểu nhìn thấy con mình? Drea nghe thấy một tiếng thì thầm, một âm vang kỳ lạ của lời cô vừa hứa lúc trước. Ngắm nhìn gã, cô cảm nhận được một xúc cảm đang dội lại - thứ xúc cảm cô tưởng sẽ không bao giờ gặp lại. Và cô muốn nói với gã, cố hết sức để nói. Nhưng mắt cô cứ tối dần đến khi không nhìn thấy gã nữa.

Rồi ánh sáng cũng hiện ra. Một luồng sáng rực rỡ tinh khiết ngay đằng sau gã đang tỏa rạng dần cho đến khi gã chỉ còn là một cái bóng phản chiếu lên đó. Cô nhìn thấy thứ gì đấy, một thứ xinh đẹp và khủng khiếp. Và cô biết nó đang đến với mình.

“Thiên sứ,” cô thề thì, rồi tắt thở.

Drea không ngờ cái chết lại như thế này. Cô tưởng chết là chẳng còn gì, nhưng cô dường như đang bay lơ lửng. Nhìn xuống, cô thấy gã đang lấy thứ gì đó ra khỏi ví cô, lấy laptop của cô, nhưng mọi thứ đều vô nghĩa rồi. Rồi một lực hút kéo cô đến một nơi khác, nhưng cô chẳng thấy có chút ý thức nào về khoảng cách hay tốc độ, thậm chí cả về việc đang di chuyển. Nó giống với biến đổi hơn, như thể một giây trước cô là thứ này và một giây sau cô đã thành thứ khác.

Drea tiếp tục chờ đợi đến khi ánh sáng tắt, cho ý thức của cô dừng lại. Cô chờ đợi sự hư vô, mặc dù cô tự hỏi tại sao mình lại biết, trong khi chỉ có ý thức mới hiểu được sự mất ý thức và chính nó. Tuy nhiên, suy nghĩ của cô vẫn tiếp diễn, cảm giác bản thân tồn tại, và nó khiến cô bối rối.

Vậy có lẽ chết không phải là hư vô trống rỗng, nó là một thứ khác. Có thể nó giống một sự chuyển tiếp hơn là kết thúc. Chà, nếu thế thật, chắc lúc này cô phải là ai khác chứ? Hay là cô vẫn là chính cô, chỉ di chuyển đến nơi khác dưới vỏ ngoài của ai đó?

Nếu vậy, sẽ phải xuất hiện một kiểu đường hầm có ánh sáng rực rỡ ở phía cuối, và những người yêu quý cô mà đã mất sẽ đứng chờ đón cô chứ? Cô đã nhìn thấy ánh sáng ấy, và cả thứ cô nghĩ là thiên sứ, nhưng cô đã bao giờ được nhìn thấy thiên sứ đâu nên cũng chẳng dám chắc chắn. Tuy nhiên, không hề có đường hầm nào, cũng không có hàng người đứng chờ đón cô, nên Drea bắt đầu thấy bối rối.

“Mọi người đâu cả rồi?” cô cúi gập người, âm thanh phát ra lặng đến kỳ lạ, như thể không phải cô nói mà cũng gần như chẳng nghe thấy gì. Vô lý thật. Nếu còn tồn tại, hẳn cô đang ở nơi nào đó, thế mà dường như cô đang chẳng hề ở đâu hết. Chẳng có gì xung quanh cô. Không gì cả, không một ai.

Nếu cái chết lại hóa ra là không tồn tại thay vì mất đi ý thức, á chà, thế thì chán chết.

“Tôi đang ở đâu đây?” Cô quát, không kiềm chế nổi sự bức tức nữa. Đã bao nhiêu năm cô sống mà không dám biểu lộ thái độ gì, nhưng ở đây cô thà chết đi vài phút để được bộc lộ tâm trạng thật.

“Cô ở đây.” Giọng một phụ nữ vang lên, và thế là bỗng nhiên Drea thấy mình ở một nơi có thực, mặc dù vẫn chưa định nghĩa nổi cái nơi ấy là ở đâu. Cô đứng trên một bãi cỏ xanh ngắt được cắt tỉa gọn gàng, cỏ thơm ngát mềm mại dưới chân. Không khí nồng nàn hương mùa xuân, một tiết trời không thể tuyệt hơn, không nóng mà cũng chẳng lạnh, nhưng rất khó hiểu. Cô nghe thấy tiếng ong vo ve và trông thấy một rừng hoa sặc sỡ bắt ngát tô điểm cho khung cảnh đó. Có cả cây, bầu trời xanh trong điểm vài cụm mây trắng muốt, và cả mặt trời nữa. Có những tòa nhà màu trắng sáng chói ở một khoảng cách không xác định được. Cô nhìn thấy tất cả những điều ấy. Sự hòa quyện của mọi thứ quá lộng lẫy đến mức khiến mắt cô đau nhức. Thứ cô không thấy, là hình ảnh người vừa phát ra âm thanh kia.

“Tôi không trông thấy cô.” Drea nói.

“À, đợi một chút. Cô đến quá nhanh. Cho tôi vài giây để đuổi kịp nào.” Và thế là, người phụ nữ xuất hiện trước mắt Drea. Cô ta cũng tầm tuổi cô, mảnh mai, rực rỡ và khỏe mạnh, mái tóc đen được buộc ngẫu hứng trông cực kỳ quyến rũ. Cách cô ta xuất hiện khiến người ta bối rối, bởi vì cô ta không đơn giản là xuất hiện từ hư vô, mà như thể cô ta vừa kéo một tấm rèm sang bên và bước lên bục sân khấu cùng với Drea, cơ thể hiện ra từng phần một.

Những người khác cũng bắt đầu xuất hiện, cũng bước lên cái bục sân khấu ấy. Mỗi giây trôi qua Drea lại thấy nhiều người hơn, một vài trong số đó đứng với cô, số còn lại thì đi xung quanh và làm việc riêng của mình. Chín người nữa và người phụ nữ kia đứng thành một vòng tròn rộng xung quanh cô. Họ có thật hay bộ não đang chết dần của cô đang bị ảo giác? Cô còn chẳng biết chính xác mình có thật hay không nữa. Drea tự chạm vào mình, để xem cô có phải là một dạng vật chất nào đó, hay tất cả chỉ là vài mảnh tế bào ký ức về một nơi nào đó cô từng ở. Thật ngạc nhiên, mặc dù cái chạm đó khá kỳ cục, cô dường như vẫn còn giữ được cơ thể mình.

Một điều kỳ lạ nữa là gần như toàn thân cô cảm thấy... bình yên. Đây là từ duy nhất xuất hiện trong đầu cô. Bình yên. Cô bắt đầu thấy thư giãn, thoải mái, và an toàn.

Dần dần, cô để ý có chuyện gì đó với nhóm người đang đứng quanh mình. Trông họ đều tầm tuổi cô, khoảng ba mươi, khỏe mạnh, duyên dáng và cuốn hút, cho dù cô có thể khẳng định ít nhất nửa trong số đó khi còn sống sẽ có vẻ ngoài chẳng hề ấn tượng chút nào. Giờ thì họ thật lôi cuốn. Chỉ đơn giản như thế. Đôi mắt

cô có thể phân biệt giữa lời cuốn và không lời cuốn, nhưng tâm trí cô lại không. Nhưng chẳng phải mắt cô vẫn phải liên quan tới não bộ sao? Chẳng lẽ lúc này, bằng cách nào đó có thứ đã tách khỏi não cô?

Thêm một điều nữa. Trong khi quan sát đám người, Drea có thể trông thấy bản thể của họ như thế nào trước đây, mà điều đó lại khiến cô bối rối kinh khủng vì vài người trong đó từng có giới tính khác. Người phụ nữ lúc này nói với cô là đờ nhất, bởi hình ảnh của cô ta trông chắc chắn và rõ nét hơn, ít bị phủ mờ bởi những vết hồng nhạt, như thể cô ta đã xuất hiện dưới cái lột này từ rất lâu rồi.

“Cô nhìn thấy họ,” người phụ nữ nói, giọng hơi ngạc nhiên, và từ “họ” của cô ta không chỉ có nghĩa những người đó mà còn cả những lớp bản thể mờ mờ của họ nữa.

“Phải,” Drea trả lời. Có một mạng lưới kết nối giao tiếp rộng lớn ở nơi này, mọi vật hiểu nhau đến mức không cần phải nói ra.

“Nhanh thật. Cô rất tinh mắt đấy.”

Drea từng phải tinh tường như thế. Để tồn tại. Cả cuộc đời cô đã phải quan sát và nghiên cứu, chọn lựa cách thức tốt nhất để lấy được - đầu tiên, là cái cô cần để sống: thức ăn. Sau dần, khi lớn hơn, cô nghiên cứu mọi người kỹ hơn, để quyết định cách đối phó với họ và đạt được cái mình muốn.

“Sao cô ta lại ở đây?” một người đàn ông hỏi, không phải bằng giọng khó chịu mà với sự bối rối thực sự. “Cô ấy đáng lẽ không được ở đây. Nhìn cô ta mà xem.”

Drea nhìn xuống mình mặc dù cô không thể xác định mình đang mặc cái gì. Quần áo, đúng, nhưng những chi tiết quá mờ mờ chỉ đủ cho cô biết đây là quần áo. Hay ông ta đang nhìn thấy những vết nhơ cuộc đời cô đang lập lờ xung quanh giống như cô trông thấy cuộc đời họ? Những mảnh ghép cuộc đời tua lại qua tâm trí cô, như một cuộn phim như nhuộm phơi bày mọi hành động và con người trước đây của cô. Cơn giận dữ bùng lên. Cô đã làm hết sức để có thể tồn tại. Và nếu ông ta không thích nó...

Đến nhanh rồi đi cũng nhanh, cơn giận tan biến và bị quét sạch bởi nỗi tủi hổ. Cô chưa bao giờ làm điều tốt nhất có thể, Cô từng lao lộn trong việc lợi dụng đàn ông để lấy được cái mình muốn. Cô từng là con đàn bà dễ dãi, dùng tình dục làm vũ khí. Cô từng dối trá, trộm cắp. Và dù có giỏi tất cả những thứ ấy, cô chưa từng đưa ra quyết định tốt đẹp nào.

Drea nhìn thẳng vào mặt người đàn ông, đọc vị ông ta. Cô nhận ra ông ta là người chuyên chôn cất người chết. Ông ta kiếm sống nhờ cái chết, giúp đỡ các gia đình trong quá trình mai táng bằng cách hướng dẫn họ thủ tục truyền thống. Ông ta đã nhìn thấy mọi thứ, đã lo hậu sự cho người chết từ những đứa bé sơ sinh cho đến những người rất già. Ông ta đã chăm sóc cho những con người nhận được vô vàn tình yêu cùng nỗi tiếc thương, và cả những người không ai thương xót. Cái chết không làm ông ta bất ngờ, hay hoảng hốt. Chết chỉ là một phần của quy luật tự nhiên.

Bởi đã nhìn thấy quá nhiều nên sự mù quáng không còn chạm tới ông ta. Ông ta nhìn mọi người như chính con người thật của họ, chứ không phải người họ muốn trở thành.

Ông ta đã nhìn thấu cô, và biết cô vô giá trị. Không còn chút giá trị nào. Cô chẳng thể bào chữa, không lời biện hộ. Cô cúi đầu, chấp nhận sự thật đáng lẽ mình không được ở nơi tràn đầy yên bình này. Cô không đáng được ở đây. Mọi thứ cô làm, mọi thứ cô đã chạm tay vào, đều vấy bẩn bởi sự ích kỷ, chỉ biết yêu chính bản thân mình.

“Cô ấy ở đây là có lý do,” người phụ nữ trả lời, mặc dù trông cô ta cũng bối rối không kém. “Ai mang cô ấy tới đây vậy?”

Họ nhìn nhau, tìm kiếm câu trả lời. Nhưng có vẻ họ không tìm được. Thật giống với... một tòa án, Drea thầm nghĩ, mặc dù không giống với một phiên tòa chính thức. Có lẽ họ giống những “người gác cổng” hơn. Hôm nay là phiên họ trực cổng, để dẫn mọi người đến đúng nơi.

Nhưng đây không phải là nơi dành cho cô, Drea đau khổ nghĩ. Cô chưa từng làm điều gì để được xứng đáng ở đây. Cảm giác nhục nhã khi không được chào đón khiến cô đau đớn vì xấu hổ. Cô không hiểu tại sao mình lại đến được đây và cũng không biết cách nào để rời khỏi.

Nếu đây là một nơi tốt đẹp và cô không thuộc về nó, vậy thì cô sẽ thuộc về nơi xấu xa. Có lẽ cái vô định mà cô chờ đợi là nơi tồi tệ ấy, là kết thúc cuối cùng và sẽ không được đầu thai. Mà biết đâu đây là thiên đường nhưng khác với hình ảnh truyền thống người ta vẫn tưởng tượng? Có thể cảnh quan thì không giống, nhưng nơi này có sự tốt đẹp và an bình, nên chắc đây đúng là thiên đường. Hay đây là kiếp sau, và chỉ những người chứng minh mình xứng đáng mới được đi tiếp? Những người còn lại giống như cô, sẽ không có chuyện đi tiếp, không nối tiếp linh hồn, hay lý trí.

Drea nhìn lại cuộc đời mình lần nữa, đắn đo, và nhận ra bản thân mình vẫn còn mong muốn.

“Nếu cô chỉ cho tôi lối ra,” cô thì thầm một cách đau khổ, “tôi sẽ đi.”

“Tôi sẽ chỉ,” người phụ nữ nói với một chút cảm thông, “nhưng rõ ràng có ai đó đưa cô tới đây và chúng ta phải tìm ra...”

“Tôi làm đây,” một người đàn ông lên tiếng, lách qua đám đông, đứng vào vòng tròn quanh Drea. “Xin lỗi tôi đến muộn. Mọi thứ diễn ra nhanh quá.”

Những người khác quay ra nhìn anh ta. “Alban,” một phụ nữ nói. “Phải, mọi thứ diễn ra quá nhanh.” Drea tự hỏi liệu Alban có phải tên anh ta, hay chỉ là lời chào. “Có thể giảm nhẹ tội được không?”

“Có,” anh ta nghiêm trang nói, nhưng rồi nở một nụ cười ngọt ngào rạn rở với Drea, đôi mắt tối màu ngăm nhìn từng đường nét trên gương mặt cô, như thể khắc nó vào trí nhớ, hay là khơi gợi những ký ức từ lâu lắm.

Drea nhìn chằm chằm vào người đàn ông, biết rõ mình chưa từng gặp anh ta bao giờ. Vậy mà có gì đó thân quen đến đau đớn ở anh ta làm cô cảm thấy như thể mình đã biết con người này. Giống những người khác ở đây, anh ta cũng tầm ba mươi, như thể đó là lứa tuổi trưởng thành đẹp nhất của bất kỳ ai vậy. Cô nhìn vào những vết mờ trôi xung quanh mong biết thêm về anh ta, nhưng cũng giống với người phụ nữ kia, anh ta gần như không có hình ảnh của những kiếp sống trước. Không hiểu sao cô lại bị thu hút bởi anh ta. Cô muốn tới sát, muốn chạm vào anh ta nhưng hoàn toàn không phải ham muốn xác thịt. Tình yêu thuần khiết dâng tràn trong tim cô, sâu sắc vô cùng bởi chính sự giản đơn của nó, và cô vô thức đưa tay về phía anh ta.

Anh ta mỉm cười rồi nắm lấy tay cô. Và khi đó cô đã hiểu. Vuốt qua tất cả nghi ngờ, tất cả mọi lý do, cô đơn giản đã hiểu ra.

Nước mắt dâng trào, rơi lã chã xuống má Drea, nhưng cô mỉm cười nắm chặt bàn tay con trai mình, đưa nó lên môi, hôn nhẹ lên những khớp ngón tay. Đây là con trai cô, và nó tên là Alban.

“À,” người phụ nữ nhẹ nhàng nói, “tôi hiểu rồi.”

Drea chẳng biết người phụ nữ ấy hiểu cái gì mà lúc đó cô cũng chẳng quan tâm, sau tất cả những năm tháng trống rỗng, đau khổ, cô đang được nắm bàn tay con trai mình và nhìn vào đôi mắt nó để thấy linh hồn đã từng được hình thành trong hình hài bé bỏng của con cô, tuy có ngắn ngủi.

“Cô ấy yêu tôi,” Alban nói, vẫn giữ nụ cười rạn ngời. “Tôi có thể cảm nhận thấy, và mọi người cũng thấy nó thuần khiết làm sao. Khi tôi rời bỏ cô ấy để trở về đây, cô ấy đã cố gắng cứu tôi bằng cách xin đổi lấy mạng mình.”

“Thứ vợ vắn ấy không ích gì đâu,” người chôn cất nói, có chút giễu cợt nhưng vẫn ẩn chứa nỗi cảm thông của một người đã nhìn thấy cảnh tượng tan nát cõi lòng như thế quá nhiều lần, với y nguyên một kết quả.

“Gregory!” Người phụ nữ thốt lên đầy trách móc. Cô ta giải thích với Drea, “Ông ta chưa ở đây quá lâu, vậy nên ông ta...”

“Vẫn còn nhớ quá nhiều.” Drea nói thay, không nén nổi nụ cười, vì Alban vẫn đang cười và nắm chặt tay cô. Mặc kệ mọi thứ đã xảy ra, bây giờ tất cả đều đã ổn.

“Đúng đây.” Alban nói. Anh cũng đưa tay cô lên miệng rồi nhẹ nhàng hôn những ngón tay. “Cô ấy vẫn còn là một thiếu nữ, mới chỉ mười lăm, nhưng cô ấy đã yêu tôi đến mức muốn hy sinh bản thân để cứu tôi. Đó chính là lý do tôi mang cô ấy tới đây, bởi vì, cho dù cuộc đời cô ấy có nhiều mảng tối, vẫn còn tình yêu rất

trong trẻo, thứ tình cảm thuần khiết nhất, và điều đó xứng đáng được ban một cơ hội thứ hai. Tôi xin đứng ra làm chứng.”

“Tôi đồng ý,” một người phụ nữ tóc vàng, cao ráo yếu điệu nói. “Cô ấy có tình yêu, và cô ấy vẫn giữ nó. Tôi đứng ra làm chứng.”

“Tôi cũng thế,” một người đàn ông lên tiếng. Những lớp mờ mờ trôi xung quanh cho thấy kiếp trước anh ta đã phải chịu đựng rất nhiều, cơ thể anh ta bị biến dạng, và phải gắn chặt với xe lăn gần hết cuộc đời. Nhưng giờ anh ta đứng đây, cao lớn, khỏe mạnh và lành lặn. “Tôi đứng ra làm chứng.”

Trong bảy người vây quanh Drea có ba người không đồng ý cho cô cơ hội thứ hai. Dù vậy họ không hề có chút ác ý nào. Họ chỉ đơn giản nghĩ rằng cô không thuộc về nơi đó. Cô không bức tức với họ, vì ở đây không có chỗ cho tức giận, cho dù rõ ràng có thể bất đồng ý kiến.

Người phụ nữ đứng đó một lúc. Mặt cô ta hơi hướng lên trời, hai mắt nhắm hờ như thể đang lắng nghe một bài hát chỉ mình cô ta biết. Rồi cô ta mỉm cười quay sang Drea. “Tình mẫu tử của cô, tình yêu thuần khiết nhất, đã cứu cô,” cô ta nói, rồi chạm tay Drea, bàn tay vẫn đang nắm chặt lấy tay Alban. “Cô được ban cơ hội thứ hai,” cô ta nói tiếp. “Giờ hãy quay trở về. Và đừng phí phạm nó.”

Nhân viên y tế đang đóng cái túi lại, vì anh ta chẳng thể làm gì được nữa. Dù anh ta có ở đó lúc tai nạn xảy ra thì cũng bó tay. Đèn xanh, đỏ và vàng nhấp nháy phía trên đường cao tốc, trong khi đèn cứu thương sáng lóa mắt đang chiếu xuống từ chiếc xe. Tiếng mọi người nói chuyện, tiếng radio kêu rè rè, và tiếng động cơ xe cứu hộ hòa lẫn cùng những âm thanh khác. Tuy nhiên, anh ta nghe thấy một tiếng gì đó lạ lùng. Nó khiến anh ta phải dừng chân, ngẩng đầu nghe ngóng.

“Gì vậy?” người cộng sự hỏi, cũng dừng lại, nhìn quanh.

“Tôi nghĩ là tôi nghe thấy tiếng gì đó.”

“Giống cái gì?”

“Tôi không rõ. Như kiểu... thế này.” Anh ra giải thích, tạo một âm thanh hơi thở ngắn và nhẹ qua môi.

“Giữa mớ âm thanh hỗn loạn này, cậu vẫn nghe thấy một thứ như thế sao?”

“Phải. Đây nó lại xuất hiện đó. Anh không nghe thấy à?”

“Không. Không hề luôn.”

Thất vọng, người nhân viên y tế nhìn quanh. Anh ta biết mình nghe thấy gì đó, hai lần, nhưng nó là cái gì? Nó phát ra từ phía bên trái, từ hướng cái xe bị nạn. Có thể cành cây cuối cùng cũng đã bị gãy dưới sức ép, hoặc gì đó.

Họ đã phủ chắn lên thi thể người phụ nữ, che cho cô ta hết mức có thể, trước sự thật rằng cô ra bị đóng chặt vào ghế ngồi bởi một cành cây xuyên qua người. Chúa ơi, vụ tai nạn này thật kinh khủng. Anh ra không muốn nhìn thấy hình ảnh thương tâm ấy lần nữa, tuy nhiên, chết tiệt thật, âm thanh ấy lại xuất hiện lần thứ ba từ chính cái hướng đấy.

Anh ta rướn người lại gần cái xe hơn, cố nghe ngóng. Đúng rồi, chính là nó. Anh ta nghe thấy nó - rồi nhìn thấy tấm chắn động đất, theo kiểu hơi thóp vào một chút, rồi lại phồng lên.

Anh ta cứng đờ người, quá sửng sốt đến mức không di chuyển được trong mấy giây. “Khỉ thật!” anh ta thốt lên, rồi kéo tấm chắn khỏi mặt cô ta.

“Cái gì đấy?” anh bạn đồng nghiệp hỏi lại, sợ hãi nhảy vội đến.

Thật không thể tưởng tượng được. Quá sức tưởng tượng. Nhẹ nhàng, anh ta nhấn ngón tay vào một bên cổ người phụ nữ, tìm nhịp đập. Đây rồi, mặc dù dám thề sống chết rằng mới một phút trước mạch không hề đập, nhưng giờ anh ta có thể cảm nhận từng nhịp sống dưới ngón tay, tuy yếu và nhanh, nhưng rõ ràng là có.

“Cô ta còn sống!” anh ta rú lên. “Chúa tôi! Cho một máy bay đến đây ngay! Ở đây có người còn sống!”

18. Chương 18

Cô tỉnh rồi lại lịm đi, cô muốn lịm đi hơn, vì như thế sẽ không cảm thấy đau đớn. Cơn đau khôn khiếp. Nó là cơn quở đáng sợ nhất cô từng chống chọi và lần nào nó cũng đánh bại cô. Có những lúc, khi tác dụng của thuốc giảm đau cho phép cô tỉnh táo để suy nghĩ nhưng vẫn đủ khổng chế cơn đau, hay khi thuốc bắt đầu phát huy tác dụng, cô biết đây là cái giá phải trả cho cơ hội lần thứ hai đó. Không có sự hồi phục thần kỳ nào hết, không có hành trình trở về với sự sống nào dễ dàng. Cô đành vui vẻ mà chịu thôi.

Mọi quyết định trong cuộc đời, mọi bước đi của cô, đã đẩy cô thẳng tới con đường hoang vắng đó cùng vụ tai nạn. Đó là thời điểm cô tiêu đời, cũng là lúc cô bị ném trở lại. Chẳng có con đường vòng nào, càng không có đường tắt từ cái chết tới sự bình phục hoàn toàn.

Cô vẫn nhớ mọi khoảnh khắc sau khi chết, rõ ràng đến mức ngay cả tác dụng của thuốc cũng không ảnh hưởng đến được. Tuy nhiên thời gian thực lại rất mơ hồ. Đôi lúc cô nghe thấy những y tá nói chuyện trong phòng chăm sóc đặc biệt, từ ngữ trôi ra trôi vào đầu cô và thỉnh thoảng có chút ý nghĩa nhưng thường là không. Khi cô thực sự hiểu những lời nói, cô cảm thấy bồn khoăn một điều: cảnh cây đâm xuyên qua ngực cô ư? Thật nực cười. Nhưng sao cô không cúi xuống xem điều nực cười đó? Ký ức của cô về thời điểm trước đó, hay khoảng giữa ấy đều rất mờ nhạt. Cô không có chút ý thức nào về thời gian, về ngày tháng hay cái gì khác ngoài giường bệnh và cuộc chiến không ngừng nghỉ chống lại Con Quỷ Đau Đớn.

Các y tá cũng nói với cô, giải thích đi giải thích lại chuyện gì đã xảy ra, họ đã làm gì và tại sao phải làm vậy. Cô cóc cần quan tâm, chỉ cần họ mang thuốc đến để cầm chân Con Quỷ nọ. Tuy nhiên, đến một lúc nào đó - sớm thôi, theo suy đoán của cô - bác sỹ phẫu thuật sẽ yêu cầu giảm liều lượng thuốc. Ông ta không phải là người chịu đau đớn, với xương ức bị chẻ làm đôi, vậy việc quái gì ông ta phải quan tâm? Ông ta là người cầm dao mổ, có phải người nằm đây hứng chịu những nhát dao đâu. Cô chỉ lơ mơ biết ai trong số những người đang chăm sóc cô là bác sỹ phẫu thuật, nhưng khi đầu óc tỉnh lại cô nhớ ra vài lời cực kỳ chua cay muốn nói với ông ta. Được rồi, ông cắt đôi xương ngực của tôi, cơ sao còn phải cắt đôi thuốc của tôi nữa? Lão khốn.

Khi dần dần thoát khỏi trạng thái mù mịt do thuốc, phải mất một lúc cô không thể nghĩ được gì ngoại trừ Con Quỷ nọ và làm thế nào để sống sót thêm một giờ nữa. Sau đó các y tá giúp cô ra khỏi giường mỗi ngày hai lần, đặt cô vào một chiếc ghế để cô ngồi - chà, cứ như là giường của bệnh viện không dựng lên thành ghế được, còn cô không hề phải kìm nén những tiếng thét đau đớn mỗi lần dịch chuyển ấy. Họ chỉ cần nhấn nút thôi và đầu giường sẽ nâng lên, rồi cô chỉ việc nằm đó và lênh đênh như một con sóng thôi mà?

Nhưng không, cô phải dậy. Cô phải đi lại, nếu cái việc cô đang làm có thể gọi là bước đi. Cô gò người lết từng bước đau đớn, lê bàn chân thay vì nhấc chúng lên như bình thường, vừa loay hoay với đồng dây nhợ, ống, kim lằng nhằng trên người vừa phải che đi cái mông vì tất cả những gì cô mặc trên người là một trong những chiếc áo choàng tời tàn của bệnh viện. Nó thậm chí còn chẳng được buộc vào, chỉ như một mảnh vải phủ lên người cô với một cánh tay thò được qua ống tay áo. Nhưng cô nhanh chóng sử dụng sự e thẹn của mình - bệnh viện đâu phải là nơi dành cho sự riêng tư.

Các y tá nói chuyện với cô cả ngày, động viên cô trên mỗi bước đi, dù thực ra chỉ có hai bước chân tới cái ghế họ bắt cô ngồi, khuyến khích cô cố gắng tự nhấp một ngụm nước, rồi một thìa nước táo khi họ bắt đầu cho phép cô ăn thức ăn bình thường. Họ hỏi liên tục, cố gắng bắt cô nói, cố gắng lấy thông tin từ cô, nhưng có điều gì đó đã xảy ra với cô khủng khiếp hơn cả lần thoát chết phi thường này: cô đã không nói được nữa.

Khi cô tỉnh táo, não của cô chưa bao giờ ngừng hoạt động - có thể chậm, nhưng nó vẫn làm việc. Sau khi bác sỹ phẫu thuật bắt đầu cho cô ngừng dùng thuốc, cô cảm thấy đầu óc tràn ngập những suy nghĩ, quá tải so với sức chứa của não bộ. Lúc đầu, việc não bộ không thể điều khiển lưỡi làm cô buồn phiền không ít, nhưng khi suy nghĩ dần dần thông suốt, cô nhận ra mình không nói được không phải do tổn thương não mà là một kiểu quá tải thông tin. Cho tới khi cô tự phân loại được thông tin, hiện tượng câm tạm thời này là một cách tự bảo vệ của não.

Có quá nhiều điều cô cần suy nghĩ. Đường như họ chẳng biết cô là ai, vì vào mỗi ca trực, một y tá lại hỏi tên cô. Nhưng tại sao họ lại không biết cô là ai? Túi xách của cô đâu? Bằng lái của cô trong ví còn mà? Không lẽ túi của cô bị mất rồi? Cô không nghĩ vậy. Cô có ký ức, cô nghĩ nó là ký ức, về gã - người đàn ông, tên "giết người" - đã lấy túi xách của cô, rồi lại quăng nó vào trong ô tô. Có phải gã đã lấy bằng lái xe của cô. Gã muốn lấy nó làm cái quái gì? Dù gì thì nó cũng là lý do mọi người không biết cô là ai. Những cái tên... ý nghĩ của mỗi cái tên là gì? Đối với Drea nó có ý nghĩa rất nhiều: một Andie nghèo khổ bị bỏ rơi trong nhơ nhớp, và một Drea lôi cuốn đã thể chỗ.

Cuốn hút thì chẳng có gì là sai, nhưng Drea đã làm thật nhiều việc sai trái. Nằm trong cái phòng kín bưng này, chẳng thể biết giờ đang là ngày hay đêm, thời gian được đánh dấu bằng việc các y tá luân phiên tới chăm sóc, cô nhìn lại bản thân, nhìn lại con người trước của mình, trước sự phơi bày khắc nghiệt của thực tại mới mẻ.

Cô đã quá ngu dại. Cô đã lợi dụng đàn ông, những kẻ như Rafael và lấy làm hạnh phúc về điều đó, nhưng bọn chúng cũng đang lợi dụng cô. Những kẻ ấy chỉ muốn thân thể cô và đó là cái cô dâng cho chúng, vậy chính xác là cô lợi dụng được gì ở chúng? Bọn chúng vui vẻ chu cấp cho cô còn cô thì sẵn lòng đón nhận, việc đó biến cô chính xác thành loại người cô ghê tởm: một con điếm. Không kẻ nào trong số chúng và nhất là Rafael, thêm mấy may quan tâm liệu cô nghĩ gì trong đầu, cảm xúc của cô ra sao hay cô ghét gì, thích gì. Chẳng tên nào trong số chúng xem cô như một con người, bởi vì bọn chúng chẳng quan tâm, theo cách nào đi nữa. Cô chẳng khác gì món đồ miễn phí với chúng; với giá trị duy nhất là thỏa mãn tình dục.

Nhưng chúng trả cô quá bèo bởi vì chính cô đã bán rẻ mình. Drea chẳng thể nhớ đã bao giờ cô thấy mình có giá trị, có khi nào cô đặt mình ở tầm cao hơn. Chưa một lần cô đưa ra quyết định dựa trên điều gì đúng đắn, điều gì nên làm; thay vào đó, cô chạy theo bất cứ cái gì cao giá nhất, có lợi cho mình nhất. Đó là tiêu chí duy nhất của cô. Có lẽ ai cũng dùng nó làm căn cứ đưa ra hầu hết các quyết định, nhưng họ vẫn còn ngoại lệ khi giúp đỡ bạn bè, họ hy sinh nhu cầu vật chất cá nhân để lo cho con cái hay cha mẹ, làm từ thiện hay một điều gì đó. Cô chẳng làm gì trong số đó cả. Cô chỉ chăm chăm lo cho Drea - từ đầu chí cuối và luôn luôn như thế.

Giờ đây, cô tự nhìn bản thân bằng con mắt khát khe, tàn nhẫn. Cô đã nhìn ra tất cả lỗi lầm của mình, một cuộc đời chỉ toàn là dối trá. Chỉ một lần suy nhất - lần duy nhất - cô không đóng kịch, đó là khi cô ở với gã, nhưng lúc đó cô quá sợ để có thể tiếp tục vai diễn, và dù có diễn hay không, gã cũng nhìn thấu cô rồi. Gã là người duy nhất làm được điều đó. Đó phải chăng là lý do khiến cô đáp lại gã một cách mất kiểm soát như vậy, về cả cảm xúc lẫn thân xác? Không thể nói gã làm tan vỡ trái tim cô, vì rõ ràng cô không, chưa, và không thể yêu gã - quái quỷ thật, cô thậm chí còn không biết tên gã! - nhưng cùng lúc với sự hất hủi của gã làm cô đau đớn hơn bất cứ điều gì, trừ việc mất con. Rõ ràng có điều gì đó, nhưng cô không biết nó là gì, chỉ là có điều gì đó thôi.

Alban. Cái tên nghe có vẻ ngớ ngẩn; cô chưa bao giờ đặt tên cho con là Alban. Nhưng ở nơi đó, cái tên ấy là hợp nhất. Cô biết, cũng chẳng rõ sao mình lại biết, rằng đó là một cái tên cổ, có từ nhiều thế kỷ về trước. Và người phụ nữ kia... cô ta không tự giới thiệu, nhưng Drea biết tên cô ra là...Gloria. Cô nhắm trong đầu lần lượt mười một người đứng quanh mình lúc đó, cô biết rõ tên của họ và cả dấu hiệu riêng. Gregory, người chôn cất. Gloria đã nhắc đến tên ông ta, vậy là quá rõ rồi. Thế còn Thaddeus? Và Leila? Và tất cả những người khác, sao tên của họ lại vang lên nhẹ nhàng trong đầu cô khi cô thấy mặt họ?

Tâm trí cô trôi nổi giữa thế giới đó và thế giới thực. Cô không muốn rời nơi đó, cô không muốn ở đây, với kẻ đồng hành dai dẳng, Con Quỷ Đau Đớn. Cơ hội thứ hai không phải hiện hữu trong cuộc đời này, mà cơ hội thứ hai là để đạt đến cuộc đời đó. Muốn vậy, cô phải sống cuộc đời này đã.

Cô tiếp tục bị giằng co giữa những quyết định đúng và sai. Quyết định sai lầm có ở mọi nơi, phạm phải nó dễ như nhặt một trái cây dưới đất. Trong khi hầu hết quyết định đúng đắn lại vô cùng khó khăn, như trèo lên hái trái trên ngọn cây. Nhưng đôi khi chúng lại nằm ngay đó, trên mặt đất trước mặt mình và chỉ cần cúi người để nhặt. Tuy nhiên, thay vì động tác tưởng như vô cùng giản đơn đó, cô lại phân vân và chộp lấy một cái sai lầm - thậm chí nhiều khi còn cố tình chọn nó. Cô ương ngạnh như vậy đó.

Quyết định đúng không có nghĩa cô phải là một vị thánh. Thật may mắn, bởi vì thậm chí với hiểu biết mới mẻ này Drea cũng không nghĩ mình có thể đạt tới cảnh giới đó. Thực ra, cô bắt đầu thấy mệt mỏi với chuyện này. Thôi được, cô sẽ cố. Cô sẽ gắng hết sức, một việc cũng tệ chẳng kém nhưng cô muốn quay lại

nơi đó, muốn gặp lại Alban. Ở đó cô không phải mẹ anh, cô biết thế, nhưng họ đã có phút chốc ngăn ngừi được sẻ chia tình cảm máu mủ, cơ thể cô đem đến sự sống cho anh và cô khát khao được cảm nhận âm vang của tình yêu thương đó lần nữa.

Ý nghĩ của cô liên tục bị ngắt quãng bởi nhân viên bệnh viện, họ càng lúc càng rồ lên vì cô không hé nửa lời. Họ hỏi không ngớt, nói chuyện với cô, thậm chí còn đưa một quyển sổ và bút để xem cô có biết viết không. Cô biết nhưng cô không làm. Cô chẳng muốn viết lách gì, cũng chẳng có nhu cầu nói. Cô cứ nhìn chăm chăm vào cây bút trong tay tới khi họ phát chán và cất nó đi.

Tay bác sỹ phẫu thuật, người mà cô vẫn ôm mỗi hận thấu xương, rọi một tia sáng vào mắt cô rồi bắt cô trả lời câu hỏi, nhưng Drea chẳng đáp câu nào hết. Cô chỉ muốn nện lão một trận khi lão ta ở gần đến vậy.

Lão ra trao đổi với một bác sỹ chuyên khoa thần kinh. Họ đo điện não đồ của cô và khám phá ra các khớp thần kinh hay cái gì đó bị kích thích dữ dội. Họ chụp cắt lớp não, tìm xem có tổn thương nào dẫn đến hiện tượng mất khả năng nói của cô không. Họ đứng thảo luận ngay bên ngoài phòng cô, cứ như cánh cửa trượt bằng kính không mở toang ra thế kia, còn cô thì bị điếc ấy.

“Các bác sỹ đã nhận định sai,” vị bác sỹ chuyên khoa thần kinh nói thẳng. “Không có chuyện cô ta đã chết. Nếu bị thiếu oxy lâu như vậy, ít nhất cô ta cũng bị tổn thương não. Thậm chí có thể xảy ra những biến chứng kinh khủng nhất, và cả hai chúng ta từng chứng kiến rất nhiều trường hợp như vậy. Tôi không tìm thấy dấu hiệu nào dẫn tới việc cô ta không nói được. Có lẽ cô ta bị câm từ trước rồi, hay bị điếc. Anh thử ngôn ngữ ký hiệu nào chưa?”

“Nếu bị điếc, cô ta đã sử dụng ngôn ngữ ký hiệu và cố gắng để giao tiếp,” tay bác sỹ phẫu thuật trả lời cộc lốc. “Nhưng cô ta không làm thế. Cô ta cũng chẳng dùng thứ ngôn ngữ nào khác, và không thêm viết, vẽ hay tỏ dấu hiệu nào chứng tỏ cô ta nghe thấy chúng tôi. Nếu phải so sánh, tôi cho rằng hiện tượng hoàn toàn không giao tiếp này là biểu hiện của chứng tự kỷ, nhưng cô ta vẫn có thể giao tiếp bằng mắt và làm mọi việc các y tá yêu cầu. Cô ta hiểu những gì chúng tôi nói. Cô ta có hợp tác, Chỉ không giao tiếp thôi. Hẳn phải có nguyên nhân gì đó.”

“Theo những gì tôi thấy thì không hẳn vậy.” Cô nghe thấy vị bác sỹ chuyên khoa thần kinh thở dài. “Cái cách cô ta nhìn mọi người... như thể chúng ta là những sinh vật khác và cô ta đang nghiên cứu chúng ta. Người ta không nói chuyện với vi khuẩn làm gì. Kiểu như thế.”

“Đúng. Cô ta nghĩ chúng ta là những con vi khuẩn.”

“Cô ta không phải là bệnh nhân đầu tiên cảm thấy như thế. Xem nào, theo tôi anh nên nhờ một bác sỹ tâm lý. Những gì xảy đến với cô ta thật quá đau đớn. Cô ta có thể cần sự giúp đỡ để vượt qua.”

Đau đớn? Thật thế sao? Những gì đã xảy ra lúc trước đúng là đau đớn tột độ, nhưng việc cô đã chết thì... không. Cô không thể nhớ mình đã bị đâm xuyên qua ngực. Cô biết việc đó đã xảy ra, có chút ký ức mơ hồ về việc tự mình chứng kiến, nhưng hơn tất cả cô mừng vì mình đã chết, nếu không cô sẽ không gặp Alban, không biết rằng xứ sở kỳ diệu đó tồn tại, rằng còn có điều gì nữa đang chờ ở ngoài kia. Cuộc sống này chưa phải là tất cả; còn có nhiều hơn thế, hơn rất nhiều, và khi người ta nói về cái chết là sự “ra đi”, họ hoàn toàn đúng, bởi vì linh hồn sẽ đi tiếp tới một cảnh giới khác. Thông suốt được việc đó là điều an ủi nhất cô có thể nghĩ lúc này.

Thế rồi một nhà tâm lý, bác sỹ Beth Rhodes, đã tới vài lần để trò chuyện với cô. Cô ấy bảo cứ gọi cô ấy là Beth. Đó là một phụ nữ xinh đẹp, nhưng hôn nhân đang trục trặc và cô ấy quan tâm đến việc đó hơn là các bệnh nhân của mình. Drea/Andie hay là Andie/Drea nhỉ? - nghĩ bác sỹ Beth nên dành thời gian tập trung vào việc quan trọng, bởi vì vợ chồng cô ấy yêu nhau, họ có hai đứa con phải nuôi nấng, vậy họ nên thu xếp, tìm hướng giải quyết và rồi cô ấy có thể toàn tâm toàn ý với bệnh nhân của mình.

Nếu nói thì cô sẽ nói như vậy. Nhưng cô cảm thấy chẳng việc gì phải trả lời các câu hỏi của bác sỹ Beth, ít ra là bây giờ. Cô vẫn còn vài điều cần phải suy nghĩ.

Ví dụ: không ai biết cô là ai. Cho tới khi cái thế giới này quan tâm đến cô. Drea Rousseau/Andie Butts đã chết. Cô vẫn không gặp nguy hiểm gì với Rafael, và tên sát thủ. Cô đã có thể bắt đầu một cuộc sống mới, như con người cô muốn. Có điều một trong số những người thường xuyên tới phòng của cô là côm, là thám

tử, anh ta không điều tra cô vì bất kỳ tội danh nào ngoài việc lái xe với biển số giả và không có bằng lái, chẳng có cái nào là trọng tội, nhưng vẫn còn rất nhiều điều phải làm rõ.

Rồi cũng đến ngày cô được chuyển từ phòng chăm sóc đặc biệt sang phòng thường. Khi các y tá chuẩn bị di chuyển cô, tháo các loại ống, tíu tíu chuyện trò với cô, nói rằng cô đã vượt qua mọi việc cừ như thế nào và họ sẽ rất nhớ cô, đột nhiên cô đặc biệt chú ý tới một người. Tên cô ấy là Dina, ít nói nhất trong nhóm điều dưỡng nhưng lúc nào cũng nhẹ nhàng và kiên nhẫn, chăm sóc cô từng chút một.

Dina sắp ngã. Drea/Andie thấy điều đó. Không rõ ràng lắm, chỉ là những hình ảnh mờ nhạt nhưng cô thấy điều đó. Dina sẽ ngã xuống các bậc thang... màu xám, những bậc thang bê tông, giống trong một khách sạn hay trong... bệnh viện. Đúng rồi. Dina sẽ ngã cầu thang ở bệnh viện. Cô ấy có thể sẽ bị vỡ mắt cá chân, việc này vô cùng tệ hại vì cô ấy có một bé con mười tháng tuổi đã biết bò nhanh thoăn thoắt.

Cô vươn ra nắm lấy tay Dina, lần đầu tiên cô chủ động tương tác với họ. Các y tá nhìn cô kinh ngạc.

Cô liếm môi, vì sau tất cả quãng thời gian qua cô gần như quên mất cách để thốt nên lời, sự kết nối giữa trí óc và miệng quá mong manh. Nhưng cô phải cảnh báo Dina, vì vậy cô gắng sức và cuối cùng cũng bật lên thành tiếng.

“Đừng... đi... cầu... thang.” Andie nói.

19. Chương 19

“Nghe nói cô đã nói được.”

Một lời buộc tội vang lên từ phía cuối giường, Andie mở mắt, nửa mơ nửa tỉnh một lúc, lơ lửng giữa thực tại này và... thực tại khác. Nhận thức của cô về không gian, thời gian, cái gì là thực đã bị thay đổi hoàn toàn, mọi ranh giới phân định bị xóa nhòa. Có lẽ theo thời gian và ngay khi cô không còn cần thuốc giảm đau nữa, cô sẽ trở lại với hiện tại tàn khốc.

Trong cái hiện tại này cô phải đối diện với tay bác sỹ phẫu thuật Meecham, người đang ngồi duỗi dài trên cái ghế cách chân giường cô vài mét kia. Đôi tay to lớn, cơ bắp phủ một lớp lông, đang khoanh trước ngực, cho cô biết ông ta không hề khoan nhượng và đang sẵn sàng bắn một tràng câu hỏi.

Cô lờ ông ta đi, hướng mắt về những ô cửa sổ. Cô không muốn nói chuyện hôm nay. Hơn nữa, cô vẫn còn căm ghét ông ta.

“Có lẽ cô muốn biết chuyện gì đã xảy ra với Dina,” ông ta cất lời.

Cô có muốn không nhỉ? Cô suy nghĩ giây lát và quyết định là có. Cô chậm rãi quay ra nhìn ông ta.

Nếu không kể việc ông ta nhấn tâm cắt thuốc, cô cũng không đến nỗi ghét người đàn ông này. Mỗi ngày với ông ta là một cuộc chiến, thọc tay vào những khoang cơ thể đâm máu để cứu sống người khác, và làm mọi cách để họ hồi phục. Có lẽ cô sẽ tha thứ cho ông ta.

Nhưng ông ta cũng nên dừng ngay cái trò tò mò bên ngoài lại và quan tâm đến vợ mình nhiều hơn.

“Dina vẫn đi cầu thang,” ông ta tiếp, ánh mắt nhìn chằm chằm sắc sảo chiếu thẳng vào cô. “Nhưng cô ấy nói cô ấy thấy bất an về những điều cô đã cảnh báo, nên đi thận trọng hơn. Cô ấy thường chạy xuống cầu thang, nhưng lần này lại luôn nắm chặt lan can, để phòng nhỡ có ai nấp ở đâu đó. Khi đang ở tầng ba thì Dina bị trượt. Nếu cô không cảnh báo cô ấy, nếu cô ấy không bám vào lan can, cô ấy đã trượt xuống cuối cầu thang và bị thương rồi. May thay, cô ấy lại chỉ bị bong gân nhẹ ở cổ chân.”

Ra là như vậy. Tốt quá.

Ông ta ngừng lại một chút, chắc là để xem cô có bị kích động tới mức sẽ thốt ra điều gì đó không. Tiếc là không.

Thấy trò đó không có tác dụng. Meecham khoanh tay trước ngực và nghiêng người về phía trước, nhìn cô chăm chú. Ông ta mở miệng ra định nói rồi lại thôi, tay xoa xoa cằm. Andie nhìn ông ta, hơi bối rối. Ông ta cư xử như thể thất vọng bởi chuyện gì đó; rõ ràng không phải chỉ vì cô không có đột phá đáng kể gì trong việc tập nói.

“Nó giống với cái gì?” cuối cùng ông ta thốt lên, giọng đột nhiên nhỏ lại, có chút ngập ngừng.

Miệng cô há hốc. Cô chớp mắt nhìn ông ta kinh ngạc và một màu đỏ dần lan kín mặt ông ta. “Bỏ đi,” ông ta lẩm bẩm rồi đứng dậy.

Có phải ông ta đang hỏi về côi khác? Chắc chắn ông ta không dần dần đến mức hỏi về việc bị một cành cây đâm xuyên qua tim thì sẽ thế nào. Hơn nữa, ông ta là bác sỹ phẫu thuật thì còn lạ gì những vết thương trầm trọng.

Ông ta biết cô đã chết, nghĩa là các bác sỹ không lầm lẫn. Nhưng cô lại ở đây, vẫn sống, vẫn thở, vẫn đi lại - à, thi thoảng, khi họ bắt cô - thật kỳ diệu, và những gì cô nói với Dina phần nào mách bảo ông ta rằng cô đã tới một côi khác. Có thể ông ta đã từng chứng kiến nó rồi. Cũng có thể một bệnh nhân khác từng nói với ông ta về chuyện này và ông ta thấy tò mò. Và có lẽ ông ta mong cô nói rằng cô chẳng nhớ gì, để ông ta có thể đặt trọn niềm tin vào khoa học, vốn là cơ sở ông ta tin tưởng nhất.

Andie giơ tay ngăn ông ta bỏ đi, một nụ cười rạng rỡ nở trên khuôn mặt cô. “Tuyệt đẹp,” cô gắng nói, một từ nhưng cũng khiến cô mệt đứt hơi.

Người bác sỹ dừng lại trên đường ra cửa. Ông ta nuốt xuống rồi tiến lại gần giường cô.

“Cô nhớ những gì? Có thể nói cho tôi biết được không?”

Trông ông ta có vẻ bị giằng xé, nửa muốn nghe một điều cho phép ông ta kết luận đó chỉ là hiện tượng thiếu oxy lên não gây ra ảo giác, nửa lại muốn tin vào cái gì đó vượt xa sự hiểu biết của mình.

Cô cần phải nói. Cô cần phải vượt qua rào chắn này, một lần nữa thiết lập sự kết nối giữa thế giới nội tâm với thế giới bên ngoài. Sự tuyệt giao đã từng rất hữu ích, nó cho cô thời gian cần thiết để điều chỉnh, nhưng giờ là lúc cô hòa nhập lại với thế giới, vì nó là thế giới duy nhất cô có lúc này.

Với quyết định đó, vạn vật xung quanh đột nhiên bừng lên, rõ nét hơn như thể trước đây chúng thật nhạt nhòa khi cô còn bồng bềnh giữa hai côi. Andie nhận ra là mình đã quyết định ở lại. Lúc trước, cô vẫn ở trong tình trạng lập lờ, lay lắt khi cân nhắc mọi thứ, nhưng lúc này cô đã quyết định: cô sẽ ở lại đây và ráng kiếm một chỗ cho mình ở côi kia.

Việc nói năng đột nhiên trở nên dễ dàng hơn, một nhiệm vụ khả thi, cho dù điều đó vẫn buộc cô phải gắng sức.

“Tôi nhớ tất cả mọi thứ.”

Sự nhẹ nhõm toát lên trên khuôn mặt ông ta. “Có đường hầm nào không? Với ánh sáng ở phía cuối ấy?”

Mô tả về côi khác không hề dễ, vì những từ ngữ theo nghĩa đen không thể truyền tải tuyệt đối về đẹp thanh thản, cực lạc và thanh bình. Nhưng ngay bây giờ ông ta không hỏi về nơi cô đã đến, chỉ là quá trình tới đó.

“Chỉ có ánh sáng. Không có đường hầm nào cả.” Cô có bỏ lỡ điều gì không, hay cô lướt qua quá nhanh nhỉ?

“Chỉ có ánh sáng thôi à? Hừm.”

Biết ngay mà, ông ta đã nghi ngờ, đã rút lui theo bản năng vào cái khoa học mà ông ta biết. Một bộ não đang chết, đang lịm dần có thể lý giải cho ánh sáng chói lòa ấy. Cô thắc mắc không hiểu sao ông ta có thể kết luận như thế trong khi não của cô không bị tổn thương. Vì không muốn làm ông ta đi sai hướng, cô nói ra suy nghĩ tự dừng nẩy ra trong đầu trước đó. “Hãy ngừng ngay cái trò ”ăn chả” bên ngoài đi.”

Mặt Meecham tái mét rồi chuyển sang đỏ rần. “Cái gì cơ?”

“Bà ấy sẽ sớm phát hiện ra, nếu ông còn tiếp tục.” Đột nhiên thấy tức tối, cô kéo chăn lên cao hơn như muốn đuổi ông ta đi. “Nếu ông không còn yêu vợ mình thì nên ly dị, nhưng từ giờ đến lúc ấy hãy kéo cái khóa quần lại. Hãy cư xử như một người lớn.”

“Cái...? Cái gì cơ?” Ông ta lặp lại từ đó tới ba lần, miệng há ra rồi lại ngậm vào như miệng con cá cảnh.

“Giờ thì tin tôi chưa?” Andie cau mày nhìn ông ra. Cô ráng trở mình để quay lưng lại nhưng không làm được. Cô đành nheo mắt nhìn và im lặng thách thức ông ta bác bỏ lời buộc tội.

Ông ta giận dữ định phản đối lại cô. Andie nhận ra và quắc mắt lên dữ tợn. “Đừng nghi ngờ chỉ vì tôi không thấy cái đường hầm nào cả. Chắc có vài người thấy nhưng tôi thì không. Tôi bị một cái cây đâm xuyên qua - nhỏ thôi, nhưng vẫn là một cái cây - và tôi chết rất nhanh. Cứ kiện tôi đi.”

Ông ta lại khoanh tay và tỏ vẻ kinh ngạc, người đàn ông này không phải loại chưa đánh đã hàng. “Nếu cô thực sự đã trải qua cái gọi là gần-chết, cô hẳn phải rất mừng vui và hạnh phúc?”

“Tôi không trải qua cái gọi là ‘gần chết’, mà là chết thật. Tôi đã chết,” cô dứt khoát nói. “Tôi đã được ban cho một cơ hội thứ hai. Và theo tôi, được sống lại không có nghĩa là tôi phải làm ra vẻ hân hoan vui sướng. Nếu ông muốn biết tôi còn nhớ được gì thì đây: tôi nhớ được đang nhìn xuống và thấy một tên đang lục túi xách của tôi, rồi ăn cắp mấy tính xách tay của tôi. Gã có cuồn sạch tiền của tôi không?”

Ông ta rõ ràng đang sốc, dù đang kiềm chế hết mức.

“Không, vì trong ví cô vẫn còn một lượng lớn tiền mặt, nhưng không có chứng minh hay bất kỳ thẻ tín dụng nào.”

Andie chẳng có cái thẻ tín dụng nào cả, nhưng cô không nói với ông ta. Vậy là chỉ có chứng minh của cô bị mất? Là thật. Tại sao lại lấy bằng lái của cô mà không cần tiền?

“Cô cũng không có giấy tờ đăng ký xe. Tôi chắc thám tử Arrons sẽ muốn nói chuyện với cô về vấn đề này.”

Đương nhiên là ông ta muốn, thêm cả cái tội biển số xe giả nữa chứ. Cô sẽ giải quyết việc này sau. Bây giờ, cô tạm thời gạt nó qua một bên. “Nếu tiền vẫn còn, thì có thể trả viện phí. Tôi không phải người cần bố thí.”

“Tôi không quan tâm tới...”

“Có thể ông không quan tâm nhưng bệnh viện thì có đấy.”

“Sẵn cô đang cao hứng trò chuyện, cho tôi hỏi tên cô là gì?”

“Andie,” cô trả lời ngay. “Thế tên ông là gì?”

“Travis. Họ của cô là gì?”

Cô vốn rất nhanh trí, nhưng bỗng nhiên đầu cô trống rỗng. Không có gì, hoàn toàn trống trơn. Đơn giản là cô không thể bịa ra một cái họ giả. Cô nhìn chăm chăm ông ta, tự lự. “Tôi đang nghĩ,” cuối cùng cô nói.

Ông ta hơi cau mày, “Cô không nhớ à?”

“Tất nhiên là tôi nhớ. Chờ tôi chút đi.” Nếu Rafael nghĩ cô đã chết, chẳng việc gì hẳn phải đi lùng sục mỗi khi đâu đó mọc ra người trùng tên với cô. Nhưng để an toàn, cô nên dùng một cái tên khác. Nói dối để tự bảo vệ mình có hoàn toàn vi phạm vào cơ hội thứ hai của cô? Có lẽ nói dối chỉ xấu khi nó làm hại người khác, còn không thì cũng không tệ lắm nhỉ?

Lẽ ra cô nên hỏi để được chỉ dẫn hay ít nhất cũng có được một định hướng.

“Andie,” cô nhắc lại, hy vọng có một ý tưởng nào đó lóe lên trong đầu.

“Cô đã nói cái tên đó rồi. Nó có phải gọi tắt của Andrea?”

“Đúng.” Cô còn có thể nói gì khác nữa? Cô chẳng nghĩ ra cái tên nữ nào khác bắt đầu bằng A-n-d. Dù gì cô cũng sẽ không nói cho ông ta biết họ của mình là Butts. Cuối cùng cô chịu thua, nhún vai. “Có lẽ ngày mai tôi sẽ nhớ ra.”

Ông ta lấy bút ra, ghi chú vào bệnh án của cô.

Ngay tức thì sự chú ý của cô tập trung vào hướng khác. “Tôi không bị hỏng não,” cô cau kính buộc tội. “Đó là do lỗi của ông. Tôi chỉ được cấp thuốc đủ để không thể suy nghĩ, chứ không đủ để không chế cơn

đau. Có lúc nào ông ngừng lại để nghĩ xem nó thế nào không, bị cưa xẻ, phanh đôi ngực, tim thì bị người ta văng lên vật xuống? Hử? Có cả tá ghim kẹp trong người tôi. Tôi cảm tưởng mình như một cái kẹp hồ sơ pháp lý hay đại loại thế, và bị cả đống ghim đóng vào người. Ông có thể dựng được một tòa nhà bằng số ghim đó đấy. Vậy mà ông đã làm gì? Ông cắt thuốc giảm đau của tôi! Ông nên thấy tự hổ thẹn với chính mình mới phải.”

Andie ngừng bật, bối rối vì sự quá khích của mình. Chưa bao giờ cô nổi cáu với ai như vậy. Cô luôn tươi cười và cư xử ngọt ngào. Sao cô lại trở nên đáng ghét thế này? Nhưng cô cũng phải ngừng lại bởi vì ông ta đang cười. Bật cười.

Cô có thể làm bạn với người đàn ông này. “Ông ngồi xuống đi,” cô mời, “và tôi sẽ kể cho ông nghe về côi khác.”

Simon đã rèn luyện một thói quen kiên định là cưỡng lại mọi cám dỗ, nhưng việc này đã hạ gục gã. Ý nghĩ đó cứ quẩn quanh mãi, gặm nhấm hành hạ gã ngày đêm, và gã không tài nào xua đi được.

Gã không thể nào quên được cái chết của Drea. Không thể quên được khuôn mặt cô hay cái vẻ cô đột nhiên bừng lên vui sướng ngay trước khi chết. Gã không thể quên cô. Cái chết của cô đã để lại một nỗi đau đớn sâu thẳm mà gã không thể lý giải hay gạt bỏ.

Gã đưa cho Salinas xem tấm ảnh chụp cô bằng điện thoại di động, đưa cả bằng lái của cô. Salinas đã tái nhợt khi xem bức ảnh, rồi ngồi lặng đi một lúc. Cuối cùng hắn nói, “Cho tôi biết cách chuyển phí.”

“Bỏ đi,” Simon đáp. “Tôi không thực hiện phi vụ này, cô ta đã tai nạn ô tô.” Mặc dù, gã đã đuổi theo cô, và cô chạy xe quá nhanh để thoát khỏi gã nên mới bị tai nạn. Nếu là kẻ khác, gã đã lấy tiền không chút do dự. Dù cho gã không trực tiếp giết cô nhưng rõ ràng gã đã gây ra cái chết của cô; vậy mà, lần đầu tiên gã không thể lấy tiền thưởng từ việc giết người.

Điều này thật khác thường.

Gã không hề muốn sự khác thường này. Gã cũng không muốn cảm thấy như có một lỗ hổng khổng lồ đang ngày càng lan rộng trong cuộc sống của mình, như thể đã đánh mất một thứ quan trọng tới mức gã thậm chí không thể hình dung được chiều sâu của sự mất mát. Gã muốn quên đi niềm hạnh phúc tuyệt đối cô có được cùng lúc với cái chết.

Nhưng Simon không thể, và những tuần tiếp theo đó, gã bị một mong muốn thôi thúc giày vò là tìm cho được phần mộ của cô. Trong ví của cô vẫn còn dư tiền để tổ chức một tang lễ tươm tất. Nhà chức trách sẽ muốn làm rõ danh tính của cô trước, giữ cô trong nhà xác rồi mới từ từ tìm kiếm thân nhân? Hay cô đã bị chụp ảnh, lấy mẫu DNA, rồi bị chôn cất vội vã?

Nếu là trường hợp đầu, gã có thể đứng ra nhận xác cô. Gã sẽ mua một chỗ đẹp nhất, yên bình nhất trong nghĩa trang, và chôn cô ở đó. Ngày sinh và ngày mất của cô sẽ được khắc trên bia mộ bằng đá granite. Gã có thể đặt hoa tươi ở đó và thi thoảng ghé thăm cô.

Còn nếu cô đã được chôn cất rồi, chắc phải có bia mộ ở đó và gã vẫn có thể mang hoa tới cho cô. Gã chỉ cần biết cô đang nằm ở đâu.

Tìm cô chắc cũng không khó khăn gì. Simon nghĩ. Gã biết nơi xảy ra tai nạn, vì vậy gã chỉ việc kiểm tra trên báo chí của vùng đó. Một tai nạn chết người, một phụ nữ không xác định rõ nhân dạng - năm phút là gã sẽ tìm ra thôi.

Không thể chống lại sự thôi thúc, gã ngồi vào máy tính. Tìm ra cô không mất tới năm phút. Chỉ mất 2 phút, 7 giây.

Gã đọc lại tất cả hai lần, lắc đầu không tin. Không thể nào. Báo chí đưa tin sau như cơm bữa. Gã kiểm tra số ngày tiếp theo để xem có tin cập nhật hay đính chính không. Nhưng nó vẫn đưa tin vụ tai nạn y như thế.

Chúa ơi. Gã cảm thấy như chạm phải điện và bị giáng một đòn chí tử. Con choáng váng quá nặng nề khiến gã lơ mơ nhận ra rằng mình đang nhọc nhằn thở gấp, tầm nhìn của gã hẹp dần tới khi chẳng còn nhìn thấy

gì ngoài màn hình máy tính đang nhấp nháy sáng. Không thể nào. Gã đã nhìn thấy cô chết, thấy mắt cô mờ dần, đôi đồng tử cứng lại. Gã đã đặt tay lên cổ cô nhưng không hề thấy mạch đập.

Nhưng có chuyện gì đó đã xảy ra. Không biết làm thế nào mà các bác sỹ đã giúp cô tỉnh lại, giữ cho cô cầm cự được tới khi đến bệnh viện. Gã không biết bằng cách nào, đó hẳn phải là một phép màu, nhưng ngay bây giờ cái thế nào cũng không quan trọng nữa.

Quan trọng là Drea còn sống.

20. Chương 20

Simon bay tới Denver ngay đêm đó. Gã chỉ mang một chiếc túi nhỏ, để đi luôn từ cửa ra mà khỏi phải lằng nhằng với các thủ tục hành lý. Gã không mang theo vũ khí và cũng không cần mua. Gã chỉ muốn được tận mắt thấy Drea, để chắc chắn đó đúng là cô và tìm hiểu xem đã xảy ra chuyện gì.

Chắc phải có lầm lẫn gì đó. Người phụ nữ trong bệnh viện kia có thể không phải Drea. Hay trong trường hợp tồi tệ nhất, các bác sỹ đã cứu sống Drea, nhưng cô hoặc đã bị chết não hoặc chỉ còn thực hiện được một vài chức năng, có lẽ chỉ còn đủ hoạt động trong cuống não giúp phổi và tim hoạt động. Thế nhưng sao tìm cô có thể đập sau những gì đã xảy ra, gã không tài nào biết được. Gã không thể hình dung có vụ bác sỹ phẫu thuật nào lại chuyên đi chữa trị cho những cái xác không hồn, những người sống thực vật.

Đó là lý do gã nghĩ người phụ nữ nọ không thể là Drea. Gã cũng mong đó không phải là Drea, không muốn cô phải chịu đựng những di chứng do tổn thương não.

Nhưng nếu đó là cô, nếu người phụ nữ đó đúng là Drea và những kẻ ngu đã cứu sống cơ thể cô dù cho não cô đã chết, gã sẽ chăm sóc cô. Gã sẽ tìm một nơi tốt nhất trong cái đất nước này, ở đó cô sẽ được chăm sóc chu đáo hơn. Thỉnh thoảng gã có thể ghé thăm cô, dù cho nhìn thấy cô như vậy còn đau đớn hơn thấy cô chết. Gã không có chút quyền nào về mặt pháp lý để quyết định việc chăm sóc cô, khổn kiếp. Nhưng gã có tiền để làm mọi việc, và nếu có kẻ nào cản đường, gã sẽ mang cô đi. Gã đã tồn tại ở những nơi tưởng như không còn đường sống, làm những việc tưởng như không thể làm.

Simon thuê một phòng khách sạn để nghỉ đêm. Ban ngày có nhiều người ra vào bệnh viện hơn, giúp gã dễ dàng trà trộn. Người hỏi thăm tới khám chữa bệnh, người tới thăm bệnh ra vào suốt cả ngày, các loại hoa, báo chí, thức ăn và vật tư thiết bị y tế được chuyển tới; gã sẽ chỉ là một gương mặt trong số đám đông bất nháo đó. Theo kinh nghiệm của gã, những người làm việc ca đêm sống trong một thế giới nhỏ hơn và thường chú ý những kẻ lạ mặt hơn.

Gã có mặt ở bệnh viện trước 6 giờ sáng hôm sau, chờ đến lúc giao ca. Có thể vài nhân viên bệnh viện đến làm việc 12 giờ một ca, từ 6 giờ tới 6 giờ, hoặc 7 giờ tới 7 giờ và gã chưa biết mục tiêu của mình sẽ là ai. Gã phải hành động nhanh, thời gian của gã có tùy vào mức độ cảnh giác của mục tiêu - dù vậy, trải qua một ca trực dài, không phải ai cũng cảnh giác - hoặc gã có thể có không quá 30 phút. Những lúc giao ca là lúc dễ đột nhập, lúc người ta xao nhãng nhất.

Gã lọt vào trong qua cửa phòng cấp cứu, nơi lúc nào cũng bận rộn rít, rồi lần tới thang máy và sơ đồ chỉ dẫn. Khu chăm sóc đặc biệt nằm ở tầng bảy. Một bà trông có vẻ khó chịu, khuôn mặt hằn lên sự mệt mỏi và lo lắng, tắt tả lao vào vừa lúc thang máy khép lại. Có lẽ bà ta vừa từ quán ăn nhanh lên vì trên tay cầm một cốc cà phê bự. Bà ta bấm nút lên tầng bốn. Sau khi bà ta đi ra, chỉ còn mình gã lên tiếp.

Những cánh cửa nặng nề dẫn tới khu chăm sóc đặc biệt, hoạt động bằng một đĩa kim loại chịu lực gắn trên tường, đối diện thẳng với phòng chờ. Những bức tường bằng kính cho phép gã quan sát những cánh cửa ấy từ bên trong phòng chờ, và trong khi đợi giao ca gã nhặt nhạnh những thông tin từ các thân nhân đã đứng đợi suốt đêm, cầu mong những người thân yêu được sống hay cam chịu một cái chết. Ngồi chung trong phòng chờ này cũng giống như ngồi chung một chiến hào; mọi người đều trong tình trạng bồn loạn và những câu chuyện, tin tức tuôn ra như suối.

Simon tìm thấy một chiếc ghế trống, từ đó có thể nhìn vào khu chăm sóc đặc biệt, rồi gập người về phía trước và chống hai khuỷu tay lên đầu gối, đầu rũ xuống. Điều bộ của gã biểu lộ sự tuyệt vọng, một cảm giác mà ai trong căn phòng này cũng thấu. Gã giữ đầu chỉ vừa đủ cao để có thể nhìn thấy cửa phòng chăm sóc đặc biệt.

Gã không nhìn ai cũng không nhìn quanh; gã ngồi đó, dáng vẻ đầy đau khổ. Một phút sau, người phụ nữ tóc bạc ở bên trái gã liền cất giọng cảm thông bắt chuyện. “Cậu có người thân trong này à?”

“Mẹ tôi,” gã trả lời giọng đầy căng thẳng. Phòng chăm sóc đặc biệt nhưng có rất nhiều người già nằm, nên đó là một câu trả lời an toàn, thêm vào đó đóng vai một đứa con tận tụy sẽ khiến người khác dễ dàng cảm thông. “Đột quy.” Gã muốt xuống khó khăn. “Rất nghiêm trọng. Họ nói... họ nói bà ấy sẽ bị chết não.”

“Ôi, thật không may. Tôi rất lấy làm tiếc,” bà ta thốt lên. “Nhưng đừng vội tuyệt vọng. Chồng tôi làm nghề xây dựng. Một tháng trước ông ấy gã từ trên tầng bốn xuống, gãy gần như hết cả xương trên người. Tôi tưởng mất ông ấy rồi cơ.” Giọng người phụ nữ run run khi nhớ lại thời điểm tuyệt vọng đó. “Tôi nói ông ấy nghỉ hưu đi rất nhiều lần rồi và cuối cùng ông ấy cũng hứa với tôi là sang năm, nhưng rồi tai nạn xảy ra và tôi chỉ biết rằng ông ấy không còn có thể tham gia vào những chuyến đi săn, đi câu dự định cùng con trai nữa. Không ai nghĩ ông ấy có thể qua được, nhưng ông ấy vẫn chống chọi và bây giờ họ nói có thể tuần tới ông ấy sẽ được chuyển sang phòng điều trị thường.”

“Tốt quá,” gã nói nhỏ, nhìn xuống hay hai bàn tay mình. “Tôi rất mừng cho bà. Nhưng mẹ tôi...” Gã ngừng lại, lắc đầu. “Tôi phát hiện ra quá muộn.” Gã thêm vào đó chút tội lỗi, để câu chuyện thêm phần lâm ly. “Giờ họ đang làm các xét nghiệm, nhưng nếu mẹ tôi chết não thì...”

“Ngay cả bác sỹ giỏi nhất cũng không biết tất cả, cơ thể con người luôn có điều bí ẩn mà,” người đàn ông dáng to con, mặt đỏ gay ngồi cạnh bà tóc bạc chen vào. “Vài tuần trước họ chuyển vào đây một phụ nữ bị tai nạn ô tô, xe bay ra khỏi đường và húc vào cây. Một cành cây đã đâm xuyên qua ngực cô ta.”

Đây rồi, chính là thứ mà gã cần biết, thậm chí chưa cần phải lên vào tận trong phòng chăm sóc đặc biệt. Simon kiềm chế vẻ mặt vì gã đã giật nảy lên như phải bỏng. Đó là Drea. Không còn nghi ngờ gì, đó là cô ấy. Gã chưa kịp thở phào vì quãng được tảng đá đè nặng thì lòng đã thất lại vì khiếp sợ. Cô ấy có thể sống sót sau vụ tai nạn, nhưng theo kiểu gì? Cơ thể cô ấy còn thực hiện được những chức năng gì? Đi lại, nói chuyện, nhận ra ai đó? Gã gắng nói nhưng không được, cổ họng gã thắt chặt tới mức chỉ có thể thở khò khè.

Người phụ nữ tóc bạc vỗ nhẹ tay Simon thương cảm, rõ ràng bà cho rằng gã sắp khóc òa tới nơi. Tự nhiên, cử chỉ đầy trắc ẩn đó khiến gã giật mình. Người ta thường không chạm vào gã một cách tự nhiên, dễ dàng như vậy. Ở gã luôn có điều gì đó khiến mọi người tránh xa, cái gì đó thật lạnh và chết chóc mà người phụ nữ này dường như không cảm nhận thấy. Vậy mà, Drea đã từng chạm vào gã; cô đã đặt hai tay lên ngực gã, nắn sát vào gã và hôn gã, miệng cô âu yếm và khát khao như không thể cưỡng lại ham muốn. Ký ức ấy khiến gã nghẹn ngào, phải thả lỏng cổ họng mới thốt được thành lời. “Hình như tôi đã từng đọc đâu đó về trường hợp này,” gã nói dối, cổ nặn từng từ.

“Các bác sỹ nói cô ta đã chết ở hiện trường tai nạn. Họ đang thu dọn mọi thứ thì đột nhiên một người nghe thấy tiếng cô ta thở. Họ thề là trước đó mạch cô ta đã ngừng đập, nhưng đột nhiên nó đập trở lại. Họ phải cưa đứt cành cây để mang cô ta vào bệnh viện cấp cứu, vì nếu nhổ cành cây ra sẽ làm thương tích trầm trọng hơn, thêm vào đó nó có thể đang ấn vào động mạch chủ, giúp cô ta cầm máu.” Gã đàn ông to con khoanh hai tay trên khuôn ngực vạm vỡ “Họ chắc rằng cô ra đã bị chết não nhưng không phải thế. Trải qua mười tám giờ phẫu thuật liên tục, thế rồi... có phải ba ngày trước họ đã chuyển cô ta ra không nhỉ?”

“Hai. Hôm kia,” người phụ nữ tóc bạc nói xen vào câu chuyện.

“Họ đã chuyển cô ra sang phòng thường. Nghe nói cô ta bình phục rất tốt, nhưng không nói năng gì cả, chắc do chấn thương não.”

“Cô ta bắt đầu nói được rồi,” ai đó tiếp lời. “Cô ta nói với một trong số các y tá. Tất cả bọn họ đều đang bàn tán về chuyện này.”

“Thật khó tin.” Simon góp lời, ruột gan gã một lần nữa cồn cào, tim thất lại. Cô ấy đang bình phục rất tốt. Cô ấy nói chuyện được.

“Đây chắc chắn là một sự kỳ diệu,” gã to con nói tiếp. “Cô ta chẳng có một giấy tờ tùy thân nào và dường như chẳng có ai tìm kiếm cô ta cả. Họ không thể bắt cô ta viết tên hay bất cứ cái gì. Nhưng giờ đây cô ra đã có thể nói, tôi đoán họ biết tên thật của cô ta.”

Không, họ sẽ không biết, Simon nhận ra. Drea quá rành khoản đó. Cô ấy sẽ bịa ra một cái tên giả, việc này làm nảy sinh một khó khăn khác gã biết tìm cô thế nào đây? Cho dù truy cập vào hệ thống là việc quá đơn giản với gã, thì gã cũng đâu có biết cái tên cô nói với họ là gì. Gã lập tức bỏ ngay ý định đó; gã sẽ xử lý việc này bằng cách khác.

“Ai là bác sỹ của cô ấy vậy?” Chẳng có lý do gì để hỏi những câu kiểu như vậy nhưng ở đây người ta tám đủ thứ chuyện trên đời. Họ chuyện phiếm cho qua ngày, họ nói để tạm quên hoàn cảnh hiện tại, họ làm thân với nhau. Dù mối quan hệ có thể chẳng kéo dài quá thời gian người nhà họ nằm đây nhưng họ thấy gần gũi nhau hơn trong cái hộp kính này, họ khóc và cười với nhau, cùng an ủi người khác, truyền nhau đám ba bí quyết gia truyền, trải qua những ngày sinh nhật - bất cứ điều gì để vượt qua những ngày tháng này.

“Meecham,” câu trả lời lập tức vang lên.” Bác sỹ phẫu thuật tim.”

Ngày nào bác sỹ phẫu thuật cũng đi qua mấy lượt để thăm bệnh. Khi ai đó bị thương nặng như Drea, danh tiếng của bác sỹ phẫu thuật sẽ gắn liền với mức độ hồi phục của bệnh nhân, đặc biệt là những trường hợp bất chấp mọi lý thuyết thông thường và sống sót. Tìm bác sỹ Meecham không khó; theo dõi ông ta cũng chẳng vấn đề gì.

Trong đầu Simon hiện lên hình ảnh về các bệnh viện, về cách bố trí trong đó. Các bệnh nhân không được chỉ định vào giường trống bất kỳ dù muốn hay không; các tầng khác nhau dành cho những trường hợp điều trị khác nhau giúp cho việc chăm sóc được quy về một mối. Có tầng dành cho khoa sản, tầng chấn thương chỉnh hình - và tầng hậu phẫu, khả năng cao Drea sẽ nằm ở đây.

Các cánh cửa tới phòng bệnh nhân thường bị để mở toang, không rõ do cẩu thả, quá vội hay để có lợi cho các y tá. Ít nhất cơ hội cũng là 50-50 nếu gã đi theo hành lang của tầng phẫu thuật, liếc vào tất cả các phòng mở cửa để tìm cô. Nếu chưa thấy, gã sẽ lần theo ông ta. Dù bằng cách này hay cách khác, gã nhất định tìm ra cô. Chưa từng có điều gì quan trọng với gã hơn việc này.

Bên kia hành lang, những cánh cửa đôi dẫn vào khu chăm sóc đặc biệt bật mở, một tốp y tá cả nam và nữ đi ra. Gã chưa cần vào ngay bây giờ, vì vậy gã không theo họ. Nếu cần phải có một cái thể để vào khu vực bị kiểm soát, gã sẽ kiếm một cái, nhưng trước hết gã muốn xem liệu có thể tìm thấy Drea bằng cách dễ hơn không.

Cô ấy ở ngay đây, cô ấy còn sống, và cô ấy nói được.

Đột nhiên gã không thể ngồi đó thêm một phút giây nào nữa, không thể đóng đến cùng vai diễn, vờ như đang quan tâm tới bà mẹ không có thật trên đời của mình, khi mà tất cả những gì gã muốn làm lúc này là biến ra một góc riêng nào đó để lấy lại cân bằng.

“Tôi xin lỗi,” Simon nói, cắt ngang cuộc nói chuyện sôi nổi xung quanh, rồi đứng dậy sải bước ra khỏi phòng chờ. Gã nhìn quanh, tia thấy một cái toilet và chạy nhanh đến đó. Ổn giờ, đó làm một phòng vệ sinh đơn; gã chốt cửa, rồi đứng run rẩy giữa căn phòng bé tí đó.

Chuyện quái gì đang xảy ra thế này? Gã đã dùng toàn bộ tuổi trưởng thành của mình cùng vài năm trước đó nữa để hoàn thiện kỹ năng tự chủ. Gã tự thử thách chính mình, tìm hiểu những mặt hạn chế của bản thân để đẩy lùi chúng. Gã chưa bao giờ sụp đổ, không bao giờ. Tất cả những việc gã làm, những gì gã nói đều được tính toán kỹ lưỡng, lựa chọn để đem lại câu trả lời hay kết quả như mong muốn.

Gã có thể xử lý chuyện này. Biết được cô còn sống và lành lặn là một tin tốt lành - cũng là một cú sốc, tuy vậy không gì có thể khiến gã mất kiểm soát. Giá gã có thể tìm được cách nói chuyện với cô mà không khiến cô sợ chết khiếp, gã sẽ nói rằng cô không việc gì phải sợ gã, rằng những gì Salinas biết là cô đã chết, hãy tiếp tục sống cuộc sống của cô. Dù sao cũng không phải lúc này; về mặt thể chất cô vẫn còn quá yếu, gã không muốn làm điều gì có thể gây căng thẳng lên tim của cô. Chỉ có Chúa mới biết cô đã phải chịu đựng tổn thương tới mức nào.

Bên cạnh đó, không loại trừ khả năng là cô thực sự không nhớ mình là ai, nếu vậy cô cũng sẽ không nhớ ra

gã. Cô đã nói được không có nghĩa nào không bị tổn thương chút nào. Gã phải lấy lại bình tĩnh, phải tìm hiểu rõ bây giờ cô thế nào thay vì để trí tưởng tượng giắt mũi lung tung.

Cứ thật. Tưởng với tượng. Từ khi nào gã bắt đầu sinh ra cái trò tưởng tượng? Gã thích sự thực, thích thực tế tàn bạo, thích bất cứ điều gì có thật. Thực tế mới đáng tin. Gã có thể dựa vào thực tế, vin vào nó để trở thành một tên máu lạnh vô cảm. Điều đó khiến gã dễ chịu hơn, vì gã vốn là một thằng khốn lạnh lùng, tàn ác.

Simon hít vào hơi sâu và xua đi thứ xảm giác tồi tệ không thể gọi tên khiến gã thấy dễ chịu hơn một chút. Tất cả những gì cần làm là tìm Drea, xem tình trạng của cô hiện nay thế nào; rồi gã có thể quay về New York. Có rất nhiều việc cần làm; gã đã ở một chỗ đủ lâu rồi và đã đến lúc phải đi. Gã chỉ kiểm tra xem Drea thế nào, nếu cô ổn rồi gã sẽ rời đi mãi mãi.

21. Chương 21

Khu hậu phẫu ở tầng dưới nên Simon đi thang bộ thay vì chờ thang máy. Gã thích thang bộ hơn; nó có hai hướng tẩu thoát, trong khi thang máy hoạt động theo lệnh điện tử. Nếu nó đang “Xuống” và nhận được lệnh từ tầng dưới, gã không thể ấn nút đi lên tầng cao hơn được.

Bệnh viện này có hình dáng giống một chữ T khổng lồ, nhưng là chữ T nằm chứ không phải đứng. Gã xuất hiện ở cuối dãy hành lang dài dằng dặc, bước từng bước đều đặn trên sàn. Mỗi phòng đều có một tấm bảng nhỏ ngoài cửa ghi họ bệnh nhân và tên bác sĩ điều trị, quá tiện cho mục đích của gã.

Phòng của các y tá nằm ở điểm giao nhau của chữ T nhưng họ không thể nhìn ra hành lang nếu không bước ra từ đằng sau bức màn. Vào lúc này, việc giao ca vừa kết thúc và bữa sáng đang được mang tới, cả hành lang như một tổ ong bận rộn, gã hòa mình vào sự huyền ảo thường nhật đó. Gã giữ một tốc độ chậm rãi, nhìn vào tất cả các phòng mở nhưng chú ý chỉ đưa mắt và giữ thẳng đầu, nên không gây bất kỳ chú ý nào cho người khác.

Ít nhất một nửa số phòng đóng kín cửa, nhưng sau một vòng thám thính gã có thể loại trừ những phòng cửa mở vì không có Drea trong đó. Trong lúc đi gã lưu ý những phòng do bác sỹ Meecham điều trị, đánh dấu vị trí của chúng trên bản đồ ba chiều về khu vực xung quanh mà gã luôn mang theo trong đầu.

Rồi gã nhìn thấy cái tên “Doe[1],” và suýt vấp.

[1] Doe: tên dành cho những cán bộ cao cấp vì lý do hoạt động bí mật mà danh tính được giấu kín, hoặc những bệnh nhân, tử thi không xác định được danh tính.

Phòng 614. Meecham là bác sỹ điều trị.

Cửa đóng nhưng Simon biết mình đã tìm thấy cô. Cô nằm trong đó, ngay sau cánh cửa kia. Gã biết đó là Drea.

Tay gã túm chặt lấy nắm đấm cửa trước khi gã nhận ra mình đang cầm nó.

Thật chậm rãi, thật cẩn thận, gã ép mình thả tay ra. Nếu gã bước vào trong đó cô sẽ hét toáng lên - giả sử cô nhận ra gã. Gã vẫn chưa biết đầu óc cô hiện thế nào.

Cái tên “Doe” không nói lên điều gì. Nếu có thể bình phục mà không bị tổn thương não bộ, cô sẽ lợi dụng tình huống và không nói cho họ tên thật. Nếu cô bị tổn thương não, điều này có lý hơn, cô sẽ không biết tên của chính mình.

Gã muợn màng phát hiện ra biển hiệu trên cửa: Miễn vào thăm.

Ai đã để tấm biển ở đó? Bệnh viện, bởi vì những kẻ chuyên săn tin hay cánh báo chí tới làm phiền, khích động, rồi xem bệnh nhân như là xem thú; hay chính bệnh nhân yêu cầu treo nó? Drea chắc chắn không

muốn dính tới báo chí, cô càng muốn tránh xa bọn cớm cho tới khi cô chế xong một câu chuyện hợp lý và cảm thấy có thể đối phó họ.

Nhưng giờ gã đã biết cái tên cô đăng ký, và số phòng. Gã có thể tìm hiểu mọi thứ muốn biết. Gã không phải đối mặt với cô, không phải nói chuyện với cô; gã có thể yên tâm lờ đi cảm giác thôi thúc kỳ lạ là phải làm điều đó.

Nhìn xuôi hành lang, Simon thấy một chiếc xe chất đầy những khay thức ăn chỉ cách đó ba phòng. Cánh cửa bên cạnh phòng Drea cũng đang đóng nên gã lui xuống và tựa vào bức tường ngay bên ngoài cửa phòng, làm như một y tá hay nhân viên kỹ thuật vừa vào phòng để thực hiện nhiệm vụ và nói hẩn ra ngoài chờ. Mắt gã dán xuống sàn nhà.

Người phục vụ của quán ăn làm việc rất nhanh nhẹn, mang những khay thức ăn tới đúng phòng. Bà ta đẩy chiếc xe về phía gã, dừng lại ngay trên cửa phòng Drea. Gã liếc lên, dọn sẵn một nụ cười nhẹ nhàng, lịch sự nếu bà ta nhìn gã, nhưng bà ta không thèm để ý. Những người làm việc trong bệnh viện không lạ gì cảnh có ai đó dựa tường.

Bà ta rút một khay ra, trông như chỉ có thạch cam, nước trái cây, cà phê và sữa, nhưng dù là thức gì đều có nghĩa Drea đã có thể tự ăn, không cần đường truyền nữa. Người phụ nữ gõ nhanh lên cửa rồi mở luôn chẳng chờ ai lên tiếng.

“Có phải thức ăn thật không đấy?” gã nghe Drea hỏi, giọng câu kính.

Người phục vụ cười lớn. “Cô kết thúc giai đoạn ăn thạch rồi. Nếu dạ dày của cô có thể tiêu hóa nó mà không bị khó chịu, có lẽ ngày mai cô sẽ được ăn khoai tây nghiền. Chúng tôi chỉ phục vụ theo những gì bác sỹ nói thôi.”

Im lặng một lúc, Drea nói, “Cam à! Tôi thích thạch cam.”

“Cô có muốn một suất nữa không?”

“Bà có làm được không?”

“Được. Bất cứ khi nào cô muốn, chỉ việc nói với chúng tôi.”

“Thế thì có, tôi rất muốn một suất thạch nữa. Tôi đang đói chết đây.”

Khi Drea còn đang riu rít với người phục vụ và mãi chú ý đến đồ ăn của mình, Simon đứng thẳng người lên và bước nhanh qua cửa phòng cô, không hề quay đầu lại nhìn.

Trong giây lát gã bước đi như người mộng du và bỗng đâm sầm vào một cô gái vừa bước ra khỏi phòng. “Xin lỗi,” gã máy móc nói, không nhìn vào cô ta và cắm cúi bước tiếp.

Tiếp đó gã nhận ra mình bị nhồi nhét vào góc một chiếc thang máy đông nghẹt mà không nhớ là đã vào đó. Gã, người luôn biết chính xác những điều mình đang làm và cả những điều người xung quanh đang làm, người thậm chí còn xem xét kỹ cả nhà vệ sinh công cộng bằng con mắt đầy tính toán trước khi bước vào lại để những suy nghĩ bủa vây bản thân mình đến nỗi hoàn toàn lơ đãng.

Gã xuống tầng trệt nhưng cái thang gã vào không phải cái gã dùng để đi lên. Thay vì ra gần cửa phòng cấp cứu, gã lại ở hành lang chính nơi có cái khoang hai tầng cao ngút trời rất nhiều cây cảnh.

Đờ đẫn, Simon uể oải đi tới lối ra cho tới khi sức nhớ ra chiếc xe gã thuê vẫn đậu ở bãi xe bên ngoài phòng cấp cứu. Gã dừng lại, nhìn quanh nhưng không có tấm biển nào chỉ dẫn tới phòng cấp cứu.

Khả năng định hướng chính xác mách bảo gã đi về phía hành lang bên trái. Gã muốn cười to lên, nhưng gã chưa bao giờ làm thế. Sự nhẹ nhõm râm ran trong máu như sâm panh làm gã chệnh choáng. Tim gã nện thùm thụp trong lồng ngực, cảm giác khung xương quá chật chội như thể nó siết chặt quanh tim, phổi gã, bóp nghẹt chúng.

Một biển hiệu báo phải đi lại cẩn thận khê khàng khiến Simon dừng lại. Ma xui quỷ khiến thế nào, gã lại mở cánh cửa và bước vào.

Vừa đóng cửa lại, một sự im ắng bao trùm lấy gã như thể căn phòng này được cách âm. Những tiếng náo nhiệt và hoạt động không ngớt của một bệnh viện bị bỏ lại hết ngoài kia, cứ như gã vừa bước chân vào một thế giới khác. Gã đứng đó một lát, muốn đi ra nhưng lại cảm thấy như có ai giữ chân mình. Gã không phải kẻ yếu bóng vía. Cho dù thực tế có tồi tệ khôn nạn thế nào, gã cũng không ngại đối đầu với nó, thậm chí còn thích nó. Gã không bao giờ khoan dung với chính mình hay người khác. Có những người hay huyền hoặc bản thân về bản chất tự nhiên của mình nhưng Simon thì không. Gã là chính con người thật của mình, bởi vì cuộc sống của gã hay bất kỳ ai khác đều không có nghĩa gì với gã.

Cho tới bây giờ.

Cho tới khi gặp Drea.

Căn phòng tối lơ mờ, những chân nến gần dọc tường hai bên và ở mặt tường phía trước là một tấm kính màu lớn đang phát sáng, nhuộm cả căn phòng trong sắc màu đỏ. Không khí mát mẻ và ngát hương, mùi thơm tỏa ra từ một bó hoa tươi trên chiếc bàn trước bệ thờ nhỏ. Có ba chiếc ghế dài bọc nệm, mỗi chiếc đủ rộng cho khoảng bốn người ngồi, nhưng ở đây chỉ có mình gã.

Gã ngồi xuống giữa ghế và nhắm mắt lại, để mặc sự tĩnh lặng ngập tràn và khiến gã dần tĩnh tâm. Không có tiếng nhạc nào. Nếu bài thánh ca vang lên có lẽ gã đã bỏ đi rồi, nhưng giờ chỉ có sự yên bình và tĩnh mịch.

Drea còn sống. Simon vẫn chưa thể hiểu điều này có nghĩa là gì, chưa thể thừa nhận đất cát dưới chân sụt xuống để lại gã chơi vơi trong không khí. Chỉ biết trong khoảnh khắc này, gã thấy thanh thản, ánh sáng từ tấm kính màu đang phản chiếu lên mi mắt gã. Hương hoa dụ gã hít vào mấy cái, kéo thêm làn không khí mát rượi vào sâu trong phổi, xoa dịu cơn co thắt nơi lồng ngực.

Sự tàn nhẫn đã trở thành một phần con người gã như máu thịt. Nó làm gã không thể bỏ qua những gì gã thấy, những gì gã biết. Drea đã chết. Gã đã nghe cô trút hơi thở cuối cùng, đã thấy ánh sáng lịm dần trong đôi mắt ấy. Gã cảm nhận được sự biến đổi trên da thịt cô khi gã chạm vào, bởi vì những xác chết sẽ bị lạnh đi ngay. Làn da mềm mại của cô dần mất đi hơi ấm và sự đàn hồi. Sâu hơn, gã cảm thấy thiếu vắng cô, sự thiếu vắng của một con người, một linh hồn, tâm hồn, hay gọi nó là gì cũng được. Khi không còn vẻ linh lợi đầy sức sống, cơ thể người ta rất khác và không còn là người đó nữa.

Gã đã ở đó với Drea quá lâu nên không thể nào phán đoán nhầm cái chết của cô. Mạch của cô không còn đập và cô đã ngừng thở. Cho tới khi xe cấp cứu đến nơi, thì ít nhất một tiếng rưỡi, có khi lâu hơn, đã trôi qua. Cô hẳn phải trải qua quá trình rất lâu mới tỉnh lại; mà bộ não sẽ chết chỉ sau bốn phút. Cô lẽ ra đã bị chết não hoàn toàn rồi, chỉ có những nỗ lực hơn cả phi thường mới cứu sống được cô. Gã đàn ông trong phòng chờ nói các bác sỹ đang gói ghém đồ đạc thì nghe tiếng cô bắt đầu thở. Không biết họ có cố cấp cứu cô không? Tính cả quãng thời gian ấy thì cô đã chết rồi.

Nhưng cô vẫn đang ngồi trên giường bệnh, rõ ràng đang sống, nói năng bình thường, vui vẻ thưởng thức món thạch cam của mình.

Việc cô còn sống, dù có thể nào cũng là một phép màu. Vượt qua thử thách cam go mà không kèm theo bất kỳ di chứng nào lại là một phép màu nữa kỳ diệu hơn. Simon chẳng tin vào thứ phép màu nào. Nếu gã có bất kỳ triết lý sống nào, thì nó sẽ theo phương châm kinh điển “Họa chẳng chờ ai”. Thường đó là tai họa tồi tệ, đôi khi cũng không đến nỗi, nhưng toàn là những thứ từ trên trời rơi xuống. Mình cứ sống cuộc sống của mình và khi đã đi tới cùng, cái gì đến sẽ đến. Chẳng nghĩa lý gì cả.

Nhưng việc này... việc này là cái gì đó gã không thể giải thích. Nó hoàn toàn kiểm soát và không buông tha gã, bằng mọi cách gã phải đối mặt với nó.

Điều gì đó đã giúp cô ấy hồi sinh.

Gã mở mắt và nhìn trừng trừng vào tấm kính màu.

Liệu có gì đó giữa sinh ra và chết đi, có gì đó xảy ra sau khi một cơ thể đã trút hơi thở cuối cùng? Sức mạnh nào đã khiến một cái xác nguội lạnh bỗng bừng sống lại? Nếu vậy....nghĩa là có thứ gì đó sau cái chết, chết chưa phải là kết thúc.

Nếu có một cuộc sống sau khi người ta chết đi, hẳn phải có một nơi khác, một không gian và thời gian khác. Cái chốn khác ấy hẳn là phụ thuộc vào việc chúng ta đã sống trên dương gian thế nào.

Tốt, xấu - những khái niệm không bao giờ có nghĩa lý gì với gã. Gã là gã và gã làm những gì mình cho là đúng. Một người bình thường trên đường phố thì không việc gì phải sợ gã. Gã không làm hại cũng không coi thường họ; thậm chí đôi khi gã còn cảm thấy có thiện cảm với những người dân thường, bởi vì họ cứ tiếp tục cuộc sống của mình dù có chuyện gì xảy ra. Họ làm việc, về nhà, ăn tối và xem ti vi, đi ngủ, thức dậy và lại đi làm. Nhờ số đông bọn họ vận hành cái chu trình đó mà làm nên sự sống cho thế giới này.

Những kẻ sống bằng cách hút máu người lương thiện mới là lũ đáng khinh. Chúng thần nhiên chiếm đoạt công sức của người khác và cho rằng chỉ những thằng đàn độn mới lao động để kiếm sống. Gã nghĩ giết cái loài cặn bã sâu bọ đó là điều nên làm.

Dẫu vậy, nếu nhìn việc đó một cách lô-gic, cuộc đời gã còn tồi tệ hơn bọn chúng nhiều - không phải những thứ hữu hình mà là sự khô cằn trong tâm hồn gã.

Lỗ hổng đen ngòm dưới chân đang chờ gã - những gì gã đã nhận được - nhưng gã sẽ nắm lấy cơ hội này để thay đổi cuộc đời mình từ đây. Nhờ chuyện của Drea, Simon gặp những điều gã chưa từng thấy trước đây, thừa nhận rằng có gì đó còn hơn thế nữa. Có thật là trên đời có Chúa? Những điều này chính là mình chứng, đúng không?

Cũng nhờ Drea, gã mới thấy Thần Chết đang vòng hai cánh tay quanh mình. Nếu tiếp tục đi trên con đường trước đây, gã biết điều gì đang chờ gã. Nhưng nếu gã quyết tâm từ bỏ cuộc sống đó, kết cục có thay đổi không?

Nghe có vẻ đơn giản, nhưng để thực hiện thì thực sự là chuyện đời non lấp bể.

Một nỗi đau đớn choán lấy Simon, từ họng gã bật ra âm thanh như tiếng kêu của một con thú bị thương, quằn quại và vô vọng.

Cánh cửa bên hông căn phòng đột nhiên mở ra. Simon không hề nhận ra là nó ở đấy, không tin được là gã lại có lúc sai sót và không thể tha thứ cho điều đó vì sự thiếu cảnh giác có thể làm chết người như chơi.

“Ta không muốn xen vào,” một giọng đàn ông hòa nhã vang lên, “Nhưng ta nghe thấy...”

Simon vẫn không quay lại.

“Nếu con muốn nói...” người đàn ông tiếp tục khi thấy Simon không đáp lại.

Simon từ từ đứng lên, cảm thấy suy sụp như thể đã thức trắng nhiều ngày, vụn vỡ như thể vừa ngã từ trên vách núi. Gã quay lại và nhìn vào người đàn ông trung niên nhỏ nhắn trong bộ vest bình thường, không phải lễ phục hay loại có cổ trắng. Về bề ngoài của ông ta không có gì ấn tượng, mảnh khảnh và hơi hói, nhưng có một sức mạnh toát lên từ ông ta khiến gã không thể xem thường.

“Con chỉ đang tạ ơn một phép màu,” gã chỉ nói thế, rồi quệt nước mắt.

22. Chương 22

Bảy tháng sau

“Andie, đồ ăn xong rồi!”

Andrea Pearson liếc nhanh qua vai tới ô cửa thông với bếp chỗ Glenn đang chất những chiếc đĩa đầy áp hamburger và khoai tây chiên nóng hổi lên quầy bar cao ngang vai, rồi lại dọn những chiếc đĩa nặng trĩch khỏi cái khay cô bung vào. Glenn, ông chủ kiêm đầu bếp tại quán Glenn’s Truck Stop[1], đang thoăn thoắt xúc thức ăn lên đĩa. Hôm nay là tối thứ Sáu, các tài xế xe tải đều về nhà nên quán ăn chật ních. Công việc mệt mỏi nhưng tiền bo rất hậu hĩnh và hơn nữa Glenn thường trốn thuế khi trả lương cho cô, vậy cũng tốt hơn rồi.

[1] Nghĩa là trạm dừng xe tải.

“Tôi sẽ mang thêm đồ ăn tới ngay,” cô nói với ba tài xế trong quán rồi vội vã đi lấy những đĩa thức ăn mới được gọi vẫn còn nóng hôi hổi. Sau khi mang chúng ra bàn cho khách, cô lại bê khay trà, cà phê đi rót lần lượt vào những chiếc cốc, ly. Những cô bồi bàn khác đều tất tả như cô, quay như chong chóng với những chiếc khay đầy ắp để lên qua các dãy bàn ghế lộn xộn.

“Này, Andie,” một nữ tài xế cất giọng khi cô đi qua, “Bối cho tôi một quẻ tương lai đi.”

Tên cô ta là Cassie, tóc vàng hoe với chân tóc sẫm màu hơn, mặt bự phần cùng với quần jean bó sát và đôi giày cao gót ngất ngưỡng. Cô nàng được một nhóm nam tài xế quý mến, những người chín chắn hơn thì tránh xa cô nàng. Dù vậy tối nay cô nàng nhập hội cùng một nhóm nữ tài xế khác, và họ gạt những gã trai sang một bên để tập trung đàn đúm.

“Cô sẽ chẳng có tương lai đâu,” Andie trả lời, thậm chí không thèm đi chậm lại.

Lần tiếp theo cô lướt qua, Cassie ra hiệu tính tiền. Cả nhóm đang cười đùa, buồn đủ thứ chuyện. Khi cô tới tính tiền, Cassie cất giọng: “Ý cô là gì, tôi không có tiền đồ sao? Ý cô là tôi sẽ không kiếm nổi một gã giàu có, đẹp trai và có một cuộc sống thoải mái sao?”

Những người phụ nữ khác phá lên cười, bởi vì trong thế giới của họ không bao giờ có những chuyện đó.

“Không,” Andie dừng dừng đáp. “Sẽ chẳng lúc nào cô giàu có. Nhưng nếu cô không bắt đầu có những quyết định đúng đắn hơn, cô sẽ chịu một kết cục bản hàn và phải ăn cơm thừa canh cặn cho qua ngày đấy.”

Cả nhóm im lặng bởi giọng Andie không đùa cợt chút nào.

“Quyết định đúng đắn hơn?” Cassie hỏi sau một chút lưỡng lự. “Kiểu như thế nào?”

“Andie! Thức ăn xong rồi!”

“Tôi phải đi rồi.” Andie nói, vội vã tới quầy bar. Tay trái của cô đau rụng rời vì bưng bê những chiếc khay nặng trĩu suốt năm giờ đồng hồ và cô còn phải chạy ba giờ nữa. Cô chẳng kịp chớp tạm cái gì ăn nên cô không muốn phí thời gian vàng ngọc để dạy đời Cassie. Chết tiệt, phải tốn bao nhiêu nơ ron thần kinh để không ngủ với tất cả những gã trên đường cao tốc nhĩ - trong trường hợp của Cassie, cũng gần như thế? Hơn nữa cái kiểu Cassie đòi cô “bối cho một quẻ” làm cô lộn tiết.

Cô đâu phải thầy bói. Cô không có quả cầu pha lê, cô đâu biết lũ cướp biển cất giấu kho báu ở đâu, hay con ngựa nào sẽ thắng ở đường đua nào. Nếu có thể, cô đã tự mình đặt cược. Đôi khi cô có một vài linh cảm trước ai đó, chỉ thế thôi. Cô có thể cảnh báo một người hãy chạy chậm lại hay nên đi kiểm tra lượng cholesterol, đại loại thế. Làm bồi bàn nên cô quan sát thấy nhiều người làm những việc hết sức ngu ngốc mà chắc chắn sẽ dẫn tới rắc rối, và nếu cô có cảnh báo thì họ chẳng nghe đâu - sao họ lại kinh ngạc đến vậy khi nghe tin mình sẽ gặp rắc rối nhỉ? Quy luật nhân - quả rồi: làm điều ngu ngốc thì kết cục sẽ chẳng ra gì đâu. Tất cả chỉ ngẫu nhiên.

Nhưng trong vài tháng làm việc tại quán Glenn, Andie có tiếng là bà đồng và mặc cho cô có nói gì cũng không cần được suy nghĩ đó của mọi người. Cô cho rằng cách duy nhất để bác bỏ nó, là đừng bao giờ nói với ai bất kỳ điều gì cô nghĩ họ nên biết, nhưng cô không đành lòng để một tài xế ngồi đó ngẫu nhiên đồ ăn chiên khi cô khá chắc chắn vài tuần nữa ông ta sẽ bị đau tim.

Cô đã tìm hiểu về cuộc sống sau khi chết và những trải nghiệm gần với cái chết, và có lần cô đọc được tài liệu rằng con người đã chết đi rồi sống lại đôi khi có thêm khả năng tiên tri và nhìn thấy ảo ảnh. Điều duy nhất giống ảo ảnh là khi cô nhìn thấy nữ y tá đó, Dina, ngã trên bậc cầu thang - nhưng khi đó cô đang dùng thuốc giảm đau, vì vậy có thể khả năng nhìn bị ảnh hưởng. Còn về khả năng tiên tri... thì không phải là những sự kiện long trời lở đất, kiểu như ngày tận thế, sự kiện ngày 11/9 hay một vị tổng thống bị ám sát. Cô không linh cảm thấy cái gì như thế.

Nhưng cô rõ ràng được hồi sinh cùng với một năng lực về những điều nho nhỏ - cho tất cả mọi người trừ cô. Với những chuyện xảy ra với mình, Andie thậm chí không hề có chút xúy dự cảm mơ hồ nào. Cô đã phải rất khó khăn, dường như hầu hết những gì cô lựa chọn đều chẳng ra gì và cô phải chọn cái đỡ tồi tệ nhất trong số đó. Làm như thế cô cũng không gạt hái được gì nhiều.

Như trong chuyện hai triệu đô. Cũng như cuộc sống của cô, cô không thể định đoạt được nó. Gửi trả Rafael là điều không thể. Đúng là cô đã đánh cắp tiền của hắn, nhưng hắn kiếm được tiền nhờ buôn bán ma túy rồi rửa tiền qua mạng lưới làm ăn nhỏ lẻ. Trả lại tiền cho hắn chỉ càng làm hắn mạnh hơn trong giới buôn ma túy.

Nhưng Andie cũng không thể giữ số tiền ấy. Nó không phải của cô. Cô đã dùng một ít để trang trải sau khi xuất viện, vì mặc dù đã có vài tuần vật lý trị liệu trước khi bác sỹ Meecham cho cô ra viện, cô vẫn không thể làm được việc gì trong tình trạng đó. Cô có thể tự tắm, mặc quần áo, đi loanh quanh, chỉ thế thôi. Để có đủ sức đảm đương một công việc phải mất nhiều tuần tập luyện thể chất nữa, bất chấp cơ ngực kêu gào phản đối - chúng không hề muốn làm bất cứ cái gì.

Cô không còn bị dồn ép bởi nhu cầu phải bỏ trốn và bất kỳ rắc rối pháp lý nào. Tài nói dối của cô bộc lộ rõ khi cần thiết và đã lèo lái trôi chảy cuộc nói chuyện với thám tử Arrons. Sau khi cô quyết định sống dưới cái tên đó - Pearson, để tri ân người phụ nữ có đôi mắt giàu lòng trắc ẩn tại ngân hàng Grissom - những việc tiếp theo rất thuận lợi. Cô đã khai hầu hết sự thật về chuyện cái ô tô và bằng lái, đủ để ông ta làm một cuộc kiểm tra chớp nhoáng và kết luận là mọi chuyện hợp lý.

Không, điều thực sự làm Andie kinh hãi là có ai đó đã thanh toán tiền viện phí cùng hóa đơn điều trị của bác sỹ Meecham cho cô. Và cả của bác sỹ gây mê, bác sỹ X-quang và tất cả những gia khác tham gia điều trị ca của cô. Khi cô gắng hỏi bác sỹ Meecham, ông ta chỉ nhún vai. “Việc thanh toán được thực hiện bằng séc đảm bảo của ngân hàng. Tôi không biết ai đã gửi đến. Cái phong bì đã bị quăng vào thùng rác nên tôi còn không biết nó được gửi từ đâu nữa.”

Andie cho rằng ai đó, không phải các tổ chức từ thiện, có lẽ đã động lòng trắc ẩn vì mẩu tin về vụ tai nạn của cô trên báo, nhưng không thể cảm động đến mức ấy, vì rõ ràng cô còn sống và không bị mất trí nhớ. Chắc chắn cũng chẳng có tổ chức gây quỹ cộng đồng nào, và nếu có ai tới hỏi cô sẽ nói rằng mình có thể thanh toán các hóa đơn - tất nhiên là bằng tiền của Rafael, nhưng cô không hề ngại việc đó. Việc này cảnh báo cô rằng có ai đó, từ trên trời rơi xuống, đã bí mật tiêu tốn một đồng tiền vào cô.

Cô không biết đó là ai, nhưng cô sợ người ấy biết cô thực sự là ai. Bản năng thúc giục cô nên rời Denver càng sớm càng tốt và cô vội vàng đi ngay.

Cô mua một chiếc xe cũ khác, nhằm hướng đông bắc theo đường cao tốc liên bang tới Nebraska rồi bán chiếc xe đó để mua cái khác ngay khi qua khu vực giáp ranh. Lái xe đường dài quả là một thử thách vì cô rất chóng mệt, nhưng cô vẫn tiếp tục lái đều đều về phía đông tới khi đến thành phố Kansas. Có ba con đường cao tốc liên bang giao nhau tại khu vực thành phố Kansas, nên cô có nhiều chọn lựa nếu cần phải rời đi. Cô thích điều đó, và thế nào mà cuối cùng cô đã chọn làm việc ở quán của Glenn. Cô cũng tiêu một khoản tiền mặt để làm chứng minh mới dưới cái tên Andrea Pearson, và bây giờ cô đã có một bằng lái hợp pháp - thế đấy, cái bằng lái hợp pháp được tạo nên từ một cái tên giả. Chiếc xe Ford Explorer 2003 màu đỏ được đăng ký đúng tên cô, và cô mua bảo hiểm cho nó cùng những thứ khác.

Cô thuê một nửa căn hộ đôi ở khu ngoại ô xập xệ và sống nhờ công việc chỗ Glenn. Sau bao nhiêu năm theo đuổi những gì xa hoa nhất, kỳ cục là cô thấy bằng lòng với cuộc sống hiện tại, với ba phòng nhỏ nhỏ trong một căn nhà mái đã võng xuống. Ít nhất những người chủ ở nửa kia căn nhà không phải loại buôn ma túy. Chỉ nghĩ tới những tháng ngày ở chung với Rafael cũng khiến Andie thấy nhớ nhợt.

Nhưng cô vẫn còn hai triệu, hoặc là gần hai triệu, trong ngân hàng. Cô đã nghĩ tới việc viết một tấm séc lớn cho một tổ chức từ thiện hay nơi nào đó, chỉ cốt để rũ bỏ nó, nhưng dường như cô không thể chỉ làm thế. Nếu đó là việc làm sai lầm thì sao? Cô không chắc làm thế nào việc hiến tặng cho tổ chức từ thiện lại trở nên sai trái, nhưng sẽ ra sao nếu đó không phải là điều cô muốn làm với số tiền ấy? Sẽ ra sao nếu có những lý do khác để tặng tiền, nếu cô thể tìm ra đó là lý do nào? Hiệp hội Ung thư Mỹ, có thể. Hay bệnh viện Thánh Jude. Có nhiều, rất nhiều những tổ chức uy tín có thể sử dụng hiệu quả số tiền đó, nhưng cô không thể nào chữa được chứng mất khả năng quyết định khó hiểu này.

Khi ca làm việc tại quán Glenn kết thúc, Andie lê bước ra về trong trời tuyết rơi, ước gì mình có thể quyết định đi xa hơn về phía nam, nhưng quý thật, mùa đông sắp qua rồi.

Mùa xuân có lẽ sắp đến nhưng tuyết vẫn đang rơi. Bầu trời đêm thật nặng nề, âm u báo hiệu tuyết sẽ rơi nhiều. Cô kéo chiếc khăn len to sụ lên phủ kín đầu và quần quanh cổ để tránh những cơn gió rét buốt. Cúi

đầu xuống, cô chậm chạp bước đi trong màn tuyết về phía chiếc Explorer màu đỏ.

“Này, Andie.”

Quay đầu lại, cô nhận ra Cassie khi cô ta trèo ra khỏi cabin chiếc Peterbilt. Động cơ diesel khổng lồ vẫn đang nổ, bởi vì nó cực kỳ khó nổ khi trời lạnh. Cho dù nhiên liệu có đắt đỏ thế nào, vẫn phải cho chạy nổ động cơ rồi cứ để thế, tóm lại xe không bao giờ được tắt máy trong suốt quá trình chạy.

Andie rên thầm trong bụng. Cô không muốn bàn luận về tương lai của Cassie, hay việc cô ta không có tương lai. Nhưng cô khá mến Cassie, vì vậy cô dừng lại và chờ cô ta.

Cassie hơi trượt chân trên nền tuyết trước khi đến bên cạnh Andie. “Đi nào, tôi sẽ đi cùng tới chỗ xe của cô,” cô ta nói. “Xe cô để ở đâu?”

“Ở đằng kia,” Andie đáp, ra dấu về phía bãi xe rải sỏi.

“Tôi thấy một gã nào đó cứ nhìn cô qua cửa sổ,” Cassie nói, hạ thấp giọng chỉ đủ để Andie nghe thấy.

Andie dừng ngay lại vì tim cô đột nhiên đập dồn dập. “Một gã á? Gã nào?”

“Cứ đi tiếp đi,” Cassie bình thản nói. “Bây giờ tôi không thấy gã đâu, nhưng tôi nghĩ nên đưa cô ra xe cho an toàn.”

Andie cứng họng, một người cô không quen biết gì nhiều đã cắt công lặn lội ra ngoài này để chắc chắn cô được an toàn. “Vậy lát tôi sẽ chở cô quay lại xe của cô nhé,” cô cố gắng nói. “Nếu vậy cả cô cũng không gặp nguy hiểm.”

Cassie nhìn cô mỉm cười. Cô nàng cao, gầy, chân tay dài lóng khòng, và cho dù đã đổi từ đôi giày cao gót sang đôi boot cô ta vẫn hơn Andie khoảng 15 phân. “Phụ nữ với nhau phải trông chừng ‘những thứ quý giá’ cho nhau, bé cưng ạ, và tôi không có ý là tôi đang tán tỉnh cô đâu nhé.”

Andie khịt mũi. Cô đã quan sát cách Cassie hành động thường xuyên để biết cánh tài xế không đồng đưa kiểu đó. Ngay lập tức cô lại để tâm gã đàn ông Cassie nói rằng đã theo dõi cô. “Trông gã ta như thế nào - gã đó ấy? Cô có chắc là gã theo dõi tôi không?”

“Chắc, trăm phần trăm đấy. gã ta nhìn cô phải tới hơn năm phút, đi tới đi lui. Còn về hình dáng gã thì...” Cassie ngẫm nghĩ. “Cao, vóc người cân đối, nhưng gã ta mặc một cái áo khoác dày cộp, trùm kín mũ nên tôi chỉ tả được thế. Nhưng cho dù với cái áo khoác dày cộp đó tôi cũng có thể chắc chắn gã không phải loại vai u thịt bắp.”

Hầu hết các lái xe không phải hạng để người ta gọi là “cân đối”, nhưng có đủ loại người ghé qua trạm dừng nên việc xuất hiện một gã chăm chút tới bản thân không phải là điều quá bất thường. Trong bốn tháng làm việc ở đây, Andie có lẽ phải gặp tới vài trăm gã tương tự kiểu mô tả chung chung đó. Nhưng không gã nào trong số đó đứng ở ngoài đội tuyết nhìn cô cả; họ toàn vào trong, gọi một cốc cà phê, có bắt chuyện với cô nếu hứng thú.

Một cơn ớn lạnh chạy xuống sống lưng cô, không phải do thời tiết. Cảm giác bồn chồn bám theo cô từ Denver mách bảo rằng có ai đó đang đi theo cô. Nhưng đó là ai và tại sao? Cô đã chết rồi mà? Thực tế là đã chết và đã được chôn rồi, vẫn chưa đủ để cắt đuôi gã sao?

Nếu kẻ đó không phải là gã thì sao? Còn có thể là ai nữa?

Rõ ràng có người biết cô là ai và đang ở đâu.

23. Chương 23

“Cô đang chạy trốn ai đó đúng không?” Cassie hỏi khi họ đến chỗ chiếc Explorer. “Cô biết gã này là ai à?”

“Chúa ơi, tôi hy vọng là không,” Andie thì thầm, mở khóa rồi mở cửa xe. Đèn trong xe bật sáng và họ cùng kiểm tra ghế sau cũng như khoang hành lý. Tất cả đều trống. “Tôi nghĩ tôi đã cắt đuôi được gã ta.”

“Thời đại này, cứng ả, khó mà trốn được kẻ nhất quyết muốn săn lùng mình lắm. Nếu gã có được số bảo hiểm xã hội của cứng, thì cứng có lên trời gã cũng tìm ra.”

“Gã không biết,” Andie nói, chắc chắn về điều đó. Gã có thể biết số bảo hiểm xã hội cũ của cô nhưng số hiện tại thì không thể nào. Và lại, Glenn không báo cáo thu nhập của cô cho Cục Thuế, vì vậy cho dù cô sử dụng số cũ thì cũng chẳng có gì được báo cáo. Cô bắt đầu rảo quanh chiếc Explorer, tìm kiếm vết chân trên tuyết xem có kẻ nào lảng vảng quanh hay dưới gầm xe không.

“Đừng quên nhật ký điện thoại nhé,” Cassie chưa chịu. “Khi cô gọi về nhà, gã có thể truy cập vào nhật ký điện thoại của người nhà cô và lần ra cô.”

“Tôi chẳng còn người thân nào cả. Tôi cũng không liên lạc với bạn bè cũ.” Nói vậy chứ cô làm gì có bạn bè nào mà gọi trừ khi lục lọi lại từ hồi trung học. Từ khi mất con Andie đã quay lưng với mọi mối quan hệ, không còn muốn cảm nhận lại điều gì nữa.

Cô đi hết một vòng quanh chiếc xe Ford - lớp tuyết không hề bị xáo trộn. Khi cô ngồi vào sau vô lăng, Cassie dận từng bước vòng qua bên kia để trèo vào ghế hành khách. “Vậy thì có lẽ cô có người trông cậy si,” cô ta nói. “Gần đây có ai theo đuổi cô chẳng?”

“Ai có thời gian mà để ý? Bọn tôi lúc nào cũng luôn chân luôn tay ở đây. Nếu không phải có tên khốn nào đó cầu vẹo hay vỗ mông thì tôi thậm chí chẳng bao giờ nhìn vào mặt họ.”

“Ừa, tôi đã từng nhìn thấy cô ‘nhìn vào mặt họ’ một hai lần rồi. Tôi nghĩ thằng dê tiện đó sắp chết ngất đến nơi. Cô đã nói gì với hắn vậy?”

Andie biết chính xác Cassie đang nhắm tới chuyện gì, bởi vì hần ánh mắt và giọng nói của cô đã cảnh báo một cách cực kỳ nghiêm túc tới tay lái xe khiến hần trắng bệch như xác chết. “Tôi nói rằng nếu hần còn chạm vào tôi lần nữa, tôi sẽ lấy dĩa xâu của quý của hần lên.”

Andie - Drea - Andrea của ngày xưa... chết tiệt, cô không biết cô có còn giống con người trước kia chút nào không... vờ không chú ý tới những cái nhéo hay vỗ mông. Cô ấy vô cùng ngọt ngào và hơi rỗng tuếch, không bao giờ gây chuyện, nhưng trong lòng thì muốn phát rồ vì tức giận và khinh bỉ vì không ai nhận ra là cô ấy đang hoàn toàn đóng kịch. Chết một lần đã làm cô thay đổi rất nhiều, bây giờ cô không còn dễ thương và rỗng tuếch nữa. Cô đã chôn vùi cá tính của mình nhiều năm trước, nhưng vài tháng qua nó lại dội mồ chui lên và dường như khẳng khẳng bám lấy cô.

Cassie ngửa đầu ra cười tán thưởng. “Tôi lấy làm lạ vì hần ta không mách với Glenn đấy.”

“Hần có. Glenn đã nói với hần rằng hãy bỏ bàn tay bẩn thỉu của mày ra khỏi các nữ nhân viên ở đây nếu mày không muốn của quý của mày bị mang ra hong gió.” Andie mỉm cười nhớ lại. Đó là điều cô thích nhất ở Glenn. Một số người chắc chắn sẽ hần học và bảo nhân viên của mình phải chấp nhận điều đó, rằng ông ta không muốn mất khách, nhưng Glenn thì không. Một cô con gái của ông đã trang trải học phí ở trường Cao đẳng bằng cách làm thêm ở một nhà hàng, vì vậy ông ta có cái nhìn khác về những gì các nữ phục vụ đôi khi phải hứng chịu.

Khi Andie cẩn thận lái chiếc Ford qua một hàng dài những chiếc xe tải đang nổ máy ầm ầm về phía chiếc xe của Cassie, Cassie đang hắng rồi ngập ngừng lên tiếng, “Chuyện cô nói về những quyết định đúng đắn hơn ấy, ý cô là gì?”

“Những điều nhỏ nhặt. Ví dụ như, thay vì mua một chiếc vòng xa xỉ nào cô thích, cô nên bỏ nó vào một tài khoản tiết kiệm sinh lời hoặc một cái sổ tiết kiệm.” Cassie rất thích đồ trang sức. Chẳng có món đồ nào đắt tiền - có lẽ món đắt nhất của cô ta trả là khoảng vài trăm đô - nhưng cô ta thích nhiều trang sức.

“Tôi không tiêu tốn nhiều vào nó...” Cassie bắt đầu.

Andie đến chỗ chiếc xe của Cassie và cho xe vào chỗ đậu. “Nó sẽ cộng dồn lên.” Cô liếc con mắt sành sỏi nhìn một lượt những đồ trang sức: bông tai, vài chiếc nhẫn cocktail, năm chiếc vòng. “Những món trên

người cô ngón không dưới ba nghìn đô. Ba nghìn đô đó có thể cho vào ngân hàng. Những gì cô nên làm là tích góp dần một số vốn để đầu tư vào một quỹ tương hỗ uy tín nào đó.”

Cassie nhăn mũi. “Ồi giời, nghe mà ngán ngẩm.”

“Ừ, là như thế đấy,” Andie đồng ý. “Ngán ngẩm và khó khăn luôn là những dấu hiệu tốt để cô nhận ra đó là những việc nên làm.”

“Nhưng tôi ổn. Tôi kiếm được nhiều tiền mà.”

Cassie bỏ ngoài tai những gì Andie nói. Thường thì Andie sẽ nhún vai và mặc kệ, nhưng tối nay Cassie đã có lòng giúp đỡ cô vì vậy cô đáp lại ân huệ đó.

“Một vụ tai nạn có thể lấy đi của cô tất cả,” cô nói, giọng cô thì thoảng vẫn trở nên xa xăm như vậy. “Cô sẽ bị thương, không có tiền trong sáu tháng. Cô có bảo hiểm cho chiếc xe nhưng cô không thể làm việc và sẽ mất nhà. Sau đó tất cả sẽ xuống dốc. Phải ăn thức ăn của chó chứ chẳng đùa đâu.”

Cassie khựng người khi tay chạm nắm cửa. Trong ánh sáng phát ra từ bảng điều khiển trong xe, khuôn mặt cô ta đột nhiên trở nên già nua, lộ rõ vẻ sợ hãi. “Cô nhìn thấy gì đó. Cô thực sự đã nhìn thấy điều gì đó, đúng không?”

Andie không định đi sâu vào chuyện cô “thấy” gì hay không, vì vậy cô lờ câu hỏi đó đi. Những gì cô nói chỉ là những hiểu biết thông thường. “Còn nữa, cô nên coi trọng bản thân hơn và đừng đắm đầu vào những thằng vô lại. Một trong số bọn chúng có thể lấy bệnh qua đường tình dục cho cô đấy.” Cô quay người đối mặt với Cassie. “Cô là một người khôn ngoan, cô sẽ thành công. Làm những điều ngu xuẩn thì không đời nào gặt hái được gì đâu. Tin tôi đi, tôi là chuyên gia làm những việc ngu xuẩn mà.”

“Một trong số đó liên quan đến gã cô đang trốn chạy à?”

“Gã đứng đầu danh sách.” Minh chứng cho sự ngu ngốc của cô, Andie nghĩ, đó là cho dù gã là một kẻ đâm thuê chém mướn và chắc chắn sẽ bắn cô nếu cô không bị tai nạn, vậy mà trong một phút lơ là cô đã nhớ lại buổi chiều hôm đó với gã, và nỗi đau hoàn toàn đánh gục cô. Cô ngu tới mức thực sự sẵn lòng đi cùng trời cuối đất với gã, chỉ cần gã nói một lời thôi. Cô ngu đến độ, ngay cả lúc này, nỗi sợ hãi gã vẫn lẫn với nỗi khát khao đã cứu nát trái tim cô.

Nhưng cô vẫn chưa ngu ngốc đến mức đi tin rằng nếu gã tìm được cô, cô vẫn có thể sống mà đứng đây như lúc này. Andie cười nhẹ nhõm khi nhận ra điều đó. “Không thể là gã,” cô nói. “Ý tôi là kẻ đang theo dõi tôi ấy.”

Cassie nhướn mày. “Thế à? Làm thế nào cô biết được?”

“Tôi vẫn còn sống.” Cô mỉm cười gượng gạo trước nỗi sợ hãi chỉ mình mình hiểu. Nếu gã tìm thấy cô, cô đã không thể sống sót qua quãng đường đi bộ tới bãi đỗ xe dù Cassie có đi kèm hay không.

“Trời ạ! Cô muốn nói là gã đang cố giết cô?” Mắt Cassie đảo quanh và giọng cao vút lên.

“Đó là nghề của gã và gã chưa từng để trượt con mồi nào. Tôi đã chọc tức vài thằng khốn,” cô giải thích.

“Trời ạ!” Cassie lặp lại. “Tôi cũng nghĩ thế, nếu bọn chúng tìm mọi cách để giết cô! Thế mà cô còn nghĩ tôi đã có những quyết định ngu ngốc ư?”

“Tôi nói với cô rồi, tôi là chuyên gia trong lĩnh vực này.” Cô gõ gõ ngón tay trên vô lăng, cảm thấy một thôi thúc bất chợt được tâm sự với Cassie, hoặc ai đó. Cô đã bơ vơ một mình từ khi mười lăm tuổi, cô đơn, tách biệt, và trừ bác sỹ Meecham không ai biết về cái chết của cô. Mặt khác, cô không thể công khai chuyện đó; chẳng khác nào cưỡi trường ngoài đường, cô không muốn những gì xảy ra với mình bị mọi người biết. Cô chịu đựng được mọi chuyện trừ việc bị bóc trần.

“Trước đây tôi đã từng suýt chết,” cô kể. “Tôi đã nhìn thấy ánh sáng đó, theo nhiều cách.”

“Suýt chết? Ý cô là chuyện về đường hầm, và những bạn bè, bà con thân thích đã chết từ đời nào chào đón cô, kiểu suýt chết đó hả?” Giọng Cassie trở nên háo hức, tò mò, cô ta quay về phía Andie tràn trề hy vọng.

“Tôi không thấy đường hầm nào cả.” Mặt Cassie xiu xuống và Andie phì cười. “Nhưng có ánh sáng, thứ ánh sáng tuyệt diệu nhất cô có thể tưởng tượng. Tôi không biết phải mô tả nó thế nào. Và có...một thiên sứ. Tôi nghĩ đó là một thiên sứ. Rồi tôi lạc vào một xứ sở thần tiên. Ánh sáng trong vắt, mềm mại và rực rỡ, và những sắc màu tươi thắm, long lanh tới mức tôi chỉ muốn ngã lưng xuống bãi cỏ rồi đắm chìm mình trong vạn vật.” Giọng nói mơ màng của Andie nhỏ dần trong phút chốc bỗng bình hồi tưởng; rồi cô đánh thức bản thân, cả linh hồn và thể xác.

“Tôi muốn được trở lại đó,” cô kiên quyết, “và tôi nhận ra rằng mình phải thay đổi nếu muốn được ở đó.”

“Nhưng cô đã ở đó rồi mà,” Cassie hỏi, giọng ngờ ngác. “Tại sao cô phải thay đổi?”

“Bởi vì lẽ ra tôi không được ở nơi ấy. Đó là tạm thời thôi, và có lẽ tôi được... xem xét lại, tôi đoán thế. Rồi họ biểu quyết để tôi có một cơ hội khác, nhưng nếu tôi không trân trọng, thì chẳng còn cơ hội nào nữa cả.”

“Ồ.Ồ. Rắc rối quá nhỉ.” Cassie ngẫm nghĩ một chút, có lẽ cô ta nghĩ về cuộc sống của chính mình và những điều cần thay đổi. Cô ta chạm vào tay nắm cửa. “Tôi đoán nó sẽ làm cô nghĩ lại vài điều, phải không?” Cô ta lưỡng lự một lúc nữa rồi lắc đầu và đẩy mạnh cửa. “Có lẽ tôi đã làm điếc tai cô vì hỏi quá nhiều nhưng tôi phải về rồi. Cô cẩn thận nhé. Cho dù gã này có phải cái tay săn lùng cô không, cô cũng nên cẩn thận, bởi vì gã đang rình rập cô. Tôi chắc điều đó. Cái kiểu ấy khiến người ta sờn gai ốc.”

“Tôi sẽ cẩn thận hơn,” Andie hứa và cô sẽ làm thế. Bị giết, một lần nữa, không phải là điều tồi tệ duy nhất có thể xảy ra. Thậm chí cô còn đang hơi muốn chết đây, nếu cô có thể chắc chắn là đã thay đổi bản thân hay làm đủ việc tốt hay bất cứ cái gì. Nhưng cô không muốn trở thành nạn nhân của cường hiếp, giết người cướp của hay vô số những điều tồi tệ khác, nên cô nhất định sẽ cẩn thận.

Sau khi Cassie ra ngoài, Andie chờ tới khi cô thấy người có-thể-là-bạn mới tình của mình chui an toàn vào trong xe, cô mới lái xe về nhà. Đèo cao cảnh giác, cô chăm chú nhìn bất cứ chiếc xe nào có vẻ đang bám đuôi, nhưng xe cô rất thưa thớt vào một tối thứ Sáu muộn có tuyết rơi thế này, và phần lớn chặng đường, chẳng có chiếc xe nào chạy sau xe cô cả

Về đến nhà, nỗi sợ hãi đã lắng xuống và cô ngáp dài mệt mỏi. Đèn trước hiên đã bật sáng, cô luôn bật trước khi rời khỏi nhà, một lần ánh sáng màu vàng ấm cúng mời gọi trong màn đêm rét buốt. Có một ngọn đèn đường ở góc phố nhưng bị cây cối chắn gần hết và cô ghét phải trở về nhà trong bóng tối. Cô luôn để một ngọn đèn sáng, trông như thể có ai đó ở nhà.

Căn hộ đôi không có gara hay chỗ để xe nên Andie đậu xe cạnh hiên nhà và kéo áo khoác cùng khăn chạt hơn trước khi rời khỏi xe. Tuyết ngay lập tức chui vào giày; nơi đây yên ắng hơn khu vực đường cao tốc, không bị những tiếng gầm rú của hàng trăm chiếc xe tải ra vào làm ồn. Thở dài khi sự ẩm ướt tê buốt xâm chiếm đôi chân đã tê cứng, cô mở cửa nhà và luồn vào trong cái ổ ấm áp của mình.

Cô ấy đã an toàn trong nhà. Từ chỗ đậu xe phía dưới con đường, Simon nhìn cô bước vào trong. Gã đã chờ ở đây từ khi bị nữ tài xế nợ bắt gặp đang chăm chăm nhìn cô.

Người đó không thể nhìn rõ gã vì cái cổ áo khoác da cừu kéo cao, nhưng gã vẫn bỏ đi.

Gã vẫn dõi theo Drea - giờ đây là Andie - từ lúc cô ra viện. Gã đã làm những gì có thể, trả hết hóa đơn điều trị cho cô, và trong suốt một thời gian gã ở rất gần cô để giúp đỡ nếu cần, nhưng chỉ những tình huống khẩn cấp mới buộc gã ra mặt. Cô quá sợ gã; gã không thể đoán trước cô sẽ làm gì khi trông thấy mình.

Khi cô rời Denver, gã đã âm thầm theo cô. Khi cô liên hệ với ai đó làm chứng minh mới, gã đã lo lót mọi việc giúp cô - trước hết bằng cách nào đó gã sẽ nắm được danh tính mới, số bảo hiểm xã hội của cô, và thứ hai vì gã không ưa cái bản mặt của thằng chó mà cô đang nhờ vả. Gã muốn chắc chắn cô không bị lừa và muốn cho nó biết cô không phải là kẻ thân cô thể cô.

Cô đã sắm một chiếc điện thoại mới và gã chớp lấy cơ hội thực sự ấy: ngay cả khi cô ổn định nơi ăn chốn ở, gã đột nhập vào căn hộ của cô và cài đặt thiết bị định vị toàn cầu vào điện thoại. Gã cũng lắp một cái trong chiếc xe Explorer, nhưng có lẽ cô vẫn giữ chiếc điện thoại cả khi đổi lấy chiếc Explorer.

Sau khi sắp xếp xong xuôi, Simon rời xa cô hoàn toàn. Gã tới kiểm tra cô khoảng mỗi tháng một lần, chỉ để xem cô có ổn không. Gã cũng luôn đóng tai nghe ngóng để chắc chắn Salinas không nghe phong thanh được rằng cô vẫn còn sống.

Gã nổ máy và cho xe rời vỉa hè, không hề vội vã. Nếu cô nghe thấy tiếng động cơ nổ, thì cô cũng không nghĩ rằng có ai đó ngồi chờ trong xe bên vỉa hè lâu đến thế khi cô lái xe vào nhà.

Trông cô khỏe mạnh, già nghị, khỏe hơn nhiều so với chỉ đôi ba tháng trước. Hồi đầu khi mới xuất viện cô mỏng manh đến độ gã chỉ muốn lao tới nhấc bổng cô khỏi đường, không cho cô lái xe. Cô lả lướt như tàu lá và tái nhợt không khác gì thây ma. Ban đầu cô chỉ có thể lái khoảng nửa giờ trước khi quá mệt và buộc phải dừng lại ở một nhà nghỉ gần nhất. Đôi khi phải hơn một ngày trôi qua cô mới lại tiếp tục cuộc hành trình, khiến gã lo lắng cô cứ đi mà chẳng chịu ăn uống gì.

Có vài lần gã định gọi một chiếc pizza mang lên phòng cho cô, nhưng việc đó có thể làm cô hoảng sợ. Gã đành kiềm lại và tiếp tục quan sát, hy vọng cô sắp tới nơi và ổn định được nơi ở trước khi hoàn toàn gục ngã.

Cô dừng chân ở thành phố Kansas; gã không biết đó là nơi cô dự định tới từ đầu, hay tại cô đã đi xa nên tạm nghỉ một chút, rồi sau đó quyết định ở lại luôn. Khi cô thuê cái căn hộ bé xíu cũ nát như ổ chuột đó, gã mới thở phào nhẹ nhõm.

Tăng cân khiến cô trông khá hằn; giờ có lẽ cô mập hơn hồi còn ở New York đôi chút nhưng vẫn quá gầy và toàn bộ cân nặng mất đi sau tai nạn là một mất mát không thể bù đắp nổi. Gã quan sát cô làm việc, cường độ không ngừng nghỉ nhưng cô vẫn kịp ăn uống, cánh tay cô lộ ra cơ bắp săn chắc dẻo dai do bưng bê những chiếc khay nặng trĩu suốt cả ngày.

Cô có hai triệu đô trong ngân hàng ở Grissom và sống trong một khu xập xệ chỉ thiếu chút nữa là không khác gì ổ chuột, trong khi bản thân thân đi làm bồi bàn ở một trạm dừng xe tải. Mĩa mai là, gã không hề thắc mắc tại sao; gã biết tại sao cô không dùng số tiền đó.

Salinas đã liên lạc với gã, nên gã hiểu đã đến lúc cho nhiệm vụ giết người tiếp theo trong âm mưu mới của Salinas. Gã chẳng thèm đáp lại lời nhắn. Gã không hề nhận vụ nào suốt bảy tháng qua, mặc dù thi thoảng gã vu vơ tự hỏi liệu có phải không còn vụ giết người nào cho gã nữa không, bởi tên Salinas vẫn còn sống nhón nhơ, và gã thấy cực kỳ ngứa mắt.

Gã phải nghĩ về chuyện bỏ cái nhọt này. Trong khi ấy, mọi thứ ở thành phố Kansas đều ổn thỏa.

24. Chương 24

“Thức ăn cho chó có hại cho trẻ con không nhỉ?”

Andie dừng lại và liếc nhìn hai người phụ nữ trong quán. Cả hai đều còn khá trẻ, bận quần Jeans và áo len, tóc cột túm đuôi ngựa, biểu hiện lo lắng, mệt mỏi y hệt nhau. Họ đều là những bà mẹ trẻ, con cái nheo nhóc, bận tối tăm mặt mũi. Họ thường tới quán của Glenn vào 3 giờ chiều ngày thứ Ba, cố tranh thủ chút thời gian cho mình trong khi lũ con được gửi nhà trẻ hoặc có bà trông.

“Đừng để ý đến tôi,” cô nói, không hề ngại ngùng khi nghe lời câu chuyện của họ. Rồi vừa cười Andie vừa tiếp tục tới quầy với chiếc khay chất đầy đĩa và dao đĩa bẩn. Chiếc ti vi lắp trên tường đang tắt tiếng, nhưng khi cô lướt qua, một trong những tài xế ngồi ở chiếc bàn dài nói, “Này, bật tiếng ti vi lên. Đang có bản tin dự báo thời tiết.”

Chuyển chiếc khay nặng trĩu sang hông, Andie nhặt chiếc điều khiển và chỉnh âm lượng. Ngay tức thì giọng của một nhà khí tượng học địa phương vang lên khắp phòng và tiếng trò chuyện ầm ĩ lắng xuống khi mọi người quay lại chăm chú vào màn hình.

“...Trung tâm Khí tượng xin thông báo khả năng vào khoảng 9 giờ tối có một cơn bão ập tới những hạt sau đây ở phía Đông Kansas. Thông báo này bao gồm cả khu vực thành phố Kansas. Cường độ của nó rất mạnh...”

Andie bưng cái khay tới ô cửa nơi nhân viên phục vụ tập trung những chồng đĩa bẩn để nhân viên nhà bếp dọn rửa. Cô chưa từng chứng kiến một cơn bão nào khi sống ở New York, nhưng bây giờ khi quay trở lại trung tâm miền Tây, từng góc ngách nhanh chóng trở nên quen thuộc như thể cô chưa từng rời đi.

Chú ý đến thời tiết là bản năng thứ hai của những người sống ở trung tâm miền Tây và miền Nam. “Dự báo bão về lúc 9 giờ tối nhé,” cô nói to với các nhân viên nhà bếp.

“Ôi trời đất ơi,” một nhân viên khác, Denise, vừa nói vừa chùi vội tay trước khi thò vào trong túi lấy điện thoại. “Joshua định ngủ ở nhà đám bạn thân của nó tối nay. Phải hỏi nó xem nó đã cho lũ mèo vào nhà trước khi đi chưa.”

“Lũ mèo sẽ không sao đâu,” Andie lơ đãng nói. “Chỉ cần nhắc cậu bé phải tắt bếp đi.”

“Bếp á? Joshua chẳng bao giờ nấu ăn cả - Ồ!”

Hai mắt cô ta đảo tròn khi phát hiện ra Andie dường như đang rơi vào trạng thái mộng lung, họ biết điều đó là dấu hiệu. Cassie không giữ mồm giữ miệng đã đi bép xép với mấy mụ bạn lái xe của cô ta về lần cận kề cái chết của Andie, và mấy mụ đó lại đi hỏi những người phục vụ khác - cho dù trước đây vài người trong số họ đã xem cô có hơi hướng đồng bóng, thì nay họ thực sự xem trọng những gì cô nói.

Denise bực tức bấm từng nút trên điện thoại. “Thư thoại!” cô ta lầm bầm tức tối. Thay vì để lại tin nhắn thoại, cô ta soạn tin cho con trai; bọn choai choai này hiếm khi bỏ qua tin nhắn trong khi dễ dàng lờ đi các tin nhắn thoại.

Chỉ hai phút sau điện thoại của cô ta reo lên. “Không, mẹ không lắp camera giám sát ở nhà,” cô ta nói sau khi nghe thằng con xả một tràng oán trách mà ở cách đó hơn ba mét mà Andie vẫn nghe rõ mồn một. “Nhưng đó là ý kiến hay, cảm ơn con đã gợi ý. Giờ thì đi về nhà ngay và chắc chắn là cái bếp đã được tắt, nghe mẹ nói chưa? Ngay lập tức! Joshua, nếu con còn nói thêm một lời nào, con sẽ không chỉ về nhà đâu mà sẽ ở nhà luôn. Rõ chưa? Con nên nói ‘vâng’ đi.”

Với vẻ hài lòng, Denise ngắt điện thoại và nháy mắt với Andie. “Cảm ơn cô. Giờ nó nghĩ hoặc là tôi có camera giám sát ở khắp mọi nơi hoặc là tôi là thầy bói đấy. Dù thế nào, nó sẽ phải nghĩ kỹ trước khi làm điều gì không nên làm.”

“Rất vui vì giúp được cô.”

Trong lòng dấy lên một chút ngạc nhiên, Andie nhận ra cô cảm thấy rất dễ chịu. Cô thích giúp đỡ người khác cho dù là những điều nhỏ nhặt nhất, mặc dù ngăn chặn một vụ cháy nhà bếp có thể thiên rui căn nhà có lẽ không được xếp vào loại “nhỏ”, nhất là với Denise. Cô thích làm việc và tự trang trải cuộc sống của mình. Về mặt thể chất, cô cảm thấy rất khỏe mạnh, không phải vì cô từng bị xuyên đâm thủng ngực và đã chết, mà còn tuyệt hơn những gì cô cảm thấy trong nhiều năm qua. Cô thấy mình năng động, ăn ngon miệng, ngủ say giấc. Nếu cô có thể tìm ra cách để sử dụng hai triệu đô kia vì cá nhân cô, thì, ôi, cuộc sống của cô còn trọn vẹn hơn nữa, nhưng lương tâm không cho phép cô làm điều đó.

Cô những muốn dùng ít nhất một phần số tiền đó để mua cho mình một căn nhà nhỏ xinh và một chiếc xe mới, nhưng cứ mỗi lần cô định làm việc đó thì lại có một giọng nói ma quái vang lên từ bên trong, “Đừng, không thể làm thế.”

À may quá. Cô vẫn còn đồng nữ trang, cô không ăn cắp nó nên bán rồi tiêu số tiền đó sẽ chẳng có gì là sai. Tất tần tật chắc cũng không thấm vào đâu so với hai triệu đô kia nhưng cũng còn có một khoản phòng thân - trừ phi cái giọng nói chết tiệt kia khẳng khẳng bắt cô phải trả lại phần cô trót tiêu lạm vào hai triệu, thế thì đúng là chó cắn áo rách. Làm người tốt rõ ràng không dễ chút nào.

Cơn bão vẫn vũ trên bầu trời lúc 5 giờ chiều; đó thường là thời điểm tan tầm vô cùng bận rộn ở bãi xe tải, nhưng màn mưa nặng hạt làm mọi người chết dí trong những chiếc ô tô nhích từng tí một dọc theo các con đường. Đứng yên một chỗ có khi còn tốt hơn chẳng ai muốn ra ngoài và bị ướt. Kể cả những chiếc xe tải công kênh cũng rãng lãn đi từng tí một. Những khách hàng trong quán tiếp tục ngồi yên, nán lại uống

thêm tách cà phê hay ăn miếng bánh, nhưng mừng nhất là đám nhân viên nhà bếp lẫn bồi bàn vì có thời gian mà thở.

Đường xá vẫn tắc nghẽn. Bão tiếp bão càn quét từ đầu này tới đầu kia thành phố, những màn sấm sét nhằng nhịt trên đầu, những cơn gió không ngừng thổi tung bay đất đá lá cây bay rào rào như vãi đạn qua bãi đậu xe. Andie luôn thích những cơn bão nên khi có thể là cô chạy ra cửa sổ xem.

Đến gần tối thì bão suy yếu dần và mưa cũng ngớt, đoàn xe đã di chuyển được nhanh hơn. Nhưng Mẹ Thiên nhiên vẫn chưa ngừng cơn thịnh nộ - một chuỗi sấm sét liên hoàn cuối cùng giáng xuống, tạo thêm một chút kịch tính mặc dù lần này không mãnh liệt bằng những đợt trước. Một lần chớp dài ngoằn ngoài chói lóa khắp cả bầu trời, và Andie bất giác nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nếu gã đàn ông đó đang đi về phía nhà hàng thì cô không để ý làm gì. Nhưng gã chỉ đứng im như tượng mặc sấm sét đi đùng xung quanh. Không thể nhận ra một nét nào ở gã, gã mặc một chiếc áo mưa dài và chỉ là một khối tối hù, nhưng ruột cô thắt lại, không thở nổi và cô biết. Cô chỉ có phản ứng này với một người, chỉ một người.

Cô ép mình rời cửa sổ như thể chưa nhìn thấy gì bất thường. Cô muốn vừa chạy vừa hét lên, nhưng sợ hãi là điều không nên làm chút nào vào lúc này. Phải nhìn xem chuyện gì đang xảy ra trước đã.

Cái cách gã đứng yên đó, nhìn chằm chằm vào trong, nhắc cô nhớ lại những lời Cassie mô tả gã đàn ông cô ta bắt gặp tháng trước. Không lẽ sau đó gã vẫn tiếp tục theo dõi cô? Gã đã biết cô ở đây bao lâu rồi? Ít nhất là một tháng, cái đó thì chắc chắn. Vậy gã còn chần chừ gì nữa? Tại sao gã vẫn chưa ra tay?

Cô không thể hiểu nổi gã đang chơi trò gì. Có lẽ gã đang vờn cô như mèo vờn chuột. Có lẽ gã đang chơi một trò tiêu khiển nào đó, chờ xem đến bao giờ thì cô mới phát hiện ra gã. Nếu cô chạy, gã sẽ giơ móng vuốt ra.

Khi tia chớp tiếp theo lóe lên, Andie không thể ngăn mình cuống cuống nhìn ra cửa sổ, nhưng bóng dáng đen sì kia đã biến mất. Chẳng có ai đứng ngoài nhìn cô qua màn mưa. Mặc cho sấm sét giáng xuống đầu. Nếu không vì Cassie đã trông thấy gã và cái cách thần kinh cô co giật, ruột gan cô thắt lại, Andie đã nghĩ mình chỉ tưởng tượng ra cảnh vừa rồi.

Cô bắt mình hoàn thành ca làm việc. Cô bắt mình nhận yêu cầu của khách, rót đầy những chiếc cốc, ly, lau dọn vụn thức ăn thừa. Trong lúc làm, cô nghĩ xem những biểu hiện của gã có ý nghĩa gì, và đối mặt với sự thực đã cố tình trốn tránh suốt tám tháng qua.

Khi làm xong, cô tìm Glenn, ông thường làm việc muộn nhất ở quán. Những đầu bếp nấu ăn ngon trong khoảng thời gian tốc hành sẽ khó kiếm và Glenn không muốn mượn những người chỉ đáp ứng vừa đủ yêu cầu; ông đòi hỏi rất cao trong việc này. Nếu không tìm được hai đầu bếp nữa vừa ý mình thì ông ấy sẵn lòng làm việc gấp đôi, chẳng một lời phàn nàn.

“Tôi nói chuyện với ông một chút được không?” cô nói khi tháo chiếc tạp dề, thả vào sọt để giặt. “Là chuyện riêng, ông có thể dành chút thời gian không?”

“Bộ trông tôi giống rồi rã lắm hả?” ông ấy cầu nhàu, khuôn mặt rắn chắc bóng nhẫy mồ hôi. Ông ấy liếc nhìn hai phiếu đặt món được kẹp thành một hàng trước mặt. “Hai cái này không mất nhiều thời gian đâu, cứ bình tĩnh chờ chút đi. Ngồi đợi trong văn phòng tôi ấy.”

Cô bước vào văn phòng của ông ta, ngồi vào một chiếc ghế lưng thẳng, thở phào nhẹ nhõm khi đôi chân được giải phóng khỏi trọng lượng cơ thể. Cô duỗi dài hai chân, gập bàn chân ra đằng sau về phía mình hết mức có thể, cảm nhận lực kéo của những dây chằng ở hai gót chân khi chúng thả lỏng. Chúa ơi, cô mệt kinh khủng; mệt vì chạy trốn, mệt vì cứ phải canh chừng và chỉ có một cách duy nhất giúp cô thực sự được giải thoát.

Glenn hỏi hả vào phòng rồi khép cửa lại. “Được rồi, có chuyện gì vậy?”

“Tối nay tôi thấy một gã ngoài bãi đậu xe.” Cô nói thẳng vào vấn đề. “Gã đã theo dõi tôi cả năm nay và giờ đây gã lại lần ra tôi. Tôi phải dời đi.”

Khuôn mặt Glenn đỏ bầm lên. “Chỉ thẳng đó cho tôi và tôi bảo đảm nó sẽ không bao giờ dám ho he gì nữa,” ông gầm gừ.

“Ông không thể bảo vệ tôi khỏi gã đầu,” Andie nói nhẹ nhàng. “Tôi nghĩ ngay cả những vệ sỹ canh gác ngày đêm cũng không cản được hắn. Điều duy nhất tôi có thể làm là đi trước gã một bước.”

“Cô đã báo cảnh sát chưa?”

“Glenn, ông biết lệnh bắt giam còn chẳng đáng giá bằng cái tờ giấy họ dùng để viết mà,” cô rầu rĩ. “Nếu gã bị bắt vì phạm tội thì đó cũng chỉ là một tội rất nhẹ hay cái gì đó kiểu thế, tôi không rõ từ chuyên môn gọi là gì, nhưng một kẻ đã quyết làm gì thì lệnh bắt giữ không ngăn nổi đâu.”

Glenn nghiêng ngẫm những điều cô nói, mặt cau có khi cuối cùng phải thừa nhận là cô đúng. “Chết tiệt, tôi không muốn mất một nhân viên như cô. Cô đã trở thành một bồi bàn thạo việc và đem đến sự thư giãn cho nơi này. Cô đã dự định đi đâu chưa?”

Andie mất một phút để hiểu cái ý cô mang đến sự thư giãn cho nơi đây, mặc dù cô cho rằng ông ta cũng thấy thích thú khi nghe cô dọa sẽ lấy đĩa xiên của quý của mấy thằng dê tiện. “Không, tôi sẽ chạy xe tới khi tìm được nơi nào đó an toàn. Tôi sẽ cắt đuôi gã, nhưng gã rất biết cách truy lùng người khác.” Cô biết chính xác mình sẽ đi đâu, nhưng tốt nhất không nên để Glenn biết.

Ông ấy nâng mình lên khỏi chiếc ghế và đi tới cái két đằng sau bàn làm việc. Giữ cho vóc người to con của mình chắn giữa cô và màn hình, ông ấy bấm một dây số; có tiếng vo vo rồi ổ khóa mở cách một cái. “Đây là những gì tôi còn nợ cô,” ông nói, đếm tiền công của ngày hôm đó. “Lên đường mạnh giỏi nhé.” Ông ấy đỏ mặt lần nữa rồi cúi người về phía trước, hôn vội lên má cô. “Cô là một cô gái tốt, Andie. Nếu khi nào đó cô thấy có thể quay lại đây được, luôn có một công việc dành cho cô.”

Andie mỉm cười rồi hấp tấp ôm Glenn một cái đầy trùi mền và cố gắng không khóc. “Tôi sẽ luôn nhớ điều đó. Ông cũng保重 nhé.” Cô đột ngột dừng lại, ánh mắt mơ màng khi cô nhìn chăm chăm như muốn xuyên qua ông ta. “Ông cần thay đổi thói quen đi,” cô buột miệng. “Đừng đem gửi tiền trên đường về nhà vào ban đêm nữa.”

“Ồ, chết tiệt, vậy tôi còn biết gửi vào lúc nào được?” ông ấy cau kinh hỏi. “Ngân hàng ngay trên đường về nhà và tôi thì chẳng có nhiều thời gian...”

“Hãy sắp xếp. Và dùng một chi nhánh ngân hàng khác vào tuần tới hoặc đại loại thế.”

Ông ấy há mồm ra rồi mím môi lại. “Cô đang nhìn thấy cảnh tượng nào đó à?” ông ấy nghi ngờ hỏi.

“Tôi không thấy cảnh gì cả,” cô phủ nhận, giọng cau kinh không kém gì ông ấy. “Đó là linh cảm thông thường. Đêm nào ông cũng mạo hiểm đi gửi tiền vào cùng một ngân hàng và ông biết nó nguy hiểm thế nào rồi đấy. Hãy cẩn thận hơn, nếu không ông sẽ bị lãnh một phát đạn.”

Thực ra Andie chỉ nghĩ rằng Glenn sẽ bị đánh cho choáng váng, nhưng ăn một phát đạn nghe có vẻ kịch tính và nghiêm trọng hơn, vậy may ra ông ấy mới chịu nghe lời cô. Trông ông ấy vẫn có vẻ bướng bỉnh nên cô thăm thì, “Thế thì cứ cứng đầu cứng cổ làm theo ý ông đi,” rồi rời khỏi văn phòng trước khi bật khóc. Cô thực sự rất yêu quý kẻ ngốc ương ngạnh này và cô ghét có chuyện gì chẳng lành xảy ra với ông ấy, nhưng sau cùng quyết định là ở ông ấy, không phải cô.

Cô có đủ những quyết định sống còn cần tự giải quyết rồi, Andie nghĩ khi lê bước về phía chiếc Explorer. Các nhân viên ca hai ra về cùng lúc nên cô không chỉ có một mình và cô cho rằng thế là an toàn. Cô không thấy gã. Gã bỏ đi. Khi cô cảm nhận được gã xuất hiện, cũng là lúc cô cảm nhận được sự vắng mặt của gã. Gã không biết rằng cô đã nhìn thấy gã và con mèo đã lượn tới chỗ nào đó để đánh một giấc ngủ trưa, tin rằng con chuột vẫn chết gí trong hang.

Cô cảm thấy... bình tĩnh lạ lùng, lúc ra quyết định. Việc đầu tiên phải làm là tẩu tán hai triệu đô, bởi vì nếu cô bị giết trước khi kịp làm gì thì món tiền sẽ chỉ mãi nằm đó, chẳng giúp gì cho ai. Bệnh viện Thánh Jude có thể cần số tiền đó và cô sẽ giúp những bệnh nhi. Đó. Đã quyết định xong. Nó quá dễ dàng tới mức cô tự hỏi sao mình phải đấu tranh với việc đó lâu như vậy.

Quyết định tiếp theo là cô sẽ không được tự do chừng nào Salinas còn sống. Hắn sẽ tiếp tục phá sát thủ truy tìm cô và trong lúc đó tiếp tục tuồn ma túy vào đất nước, làm tan nát bao cuộc đời, giết hại những mạng người, còn hắn thì kiếm bộn tiền. Cô không thể để hắn tiếp tục.

Andie từng là kẻ hèn nhát khi còn sống với hắn, chắc chắn cô chưa từng xem xét kỹ để tìm bất kỳ chứng cứ nào có thể chống lại hắn, cô chủ tâm lờ đi những cơ hội khám phá thêm về những gì hắn đang làm. Thế nên cô không có chút cơ sở nào để trình báo cho FBI bắt giữ hắn. Hơn nữa, Rafael có tiền để đấu với hệ thống pháp luật; cho dù có bị buộc tội, hắn cũng có thể khiến vụ kiện kéo dài lê thê.

Nhưng cô biết hắn, biết những việc tàn ác được làm dưới cái bộ cánh trị giá ba nghìn đô và kiểu tóc được cắt tỉa kiểu cách kia. Cô hiểu lòng tự tôn của hắn và luật lệ trong thế giới hắn sống. Nếu hắn thực sự nhìn thấy cô, biết cô vẫn còn sống, sờ sờ ngay trước mũi, hắn sẽ phát điên. Và có thể mất cảnh giác.

FBI có thể giúp cô an toàn. Andie hy vọng thế, nhưng với một linh cảm định mệnh cô tin rằng họ sẽ không làm gì được. Dù vậy, cách này hay cách khác cô phải làm điều gì đó để ngăn chặn Rafael, phá tan tàn骸 việc làm ăn của hắn. Việc này, là cái giá cho cuộc đời mới - và rất có thể cô phải trả bằng mạng sống của mình.

25. Chương 25

Ban đầu gã cho rằng cô không nhìn thấy gã. Đúng hơn là, gã biết cô đã thấy nhưng chưa nhận ra gã. Ngay lập tức gã quay ra xe, nguyên rửa bản thân sao lại ngu ngốc đi đứng ngoài trời dù biết ánh chớp có thể làm mình lộ nguyên hình bất cứ lúc nào. Nhưng gã không kìm nén được mong muốn nhìn thấy cô, và cuối cùng sự căm dỗ đã thắng; cô ấy đang cười và gã nhận ra mình thêm được nghe lại tiếng cười du dương đó biết bao. Cho nên gã đã đứng đó cả phút, sau đó là một màn sấm sét làm bừng sáng cả bầu trời đêm và cô quay ra cửa sổ.

Simon đậu xe ở khoảng tối hun hút giữa hai chiếc xe tải, thường chỉ các lái xe tải mới đỗ xe ở đây. Từ vị trí này gã vẫn nhìn thấy bên trong cửa sổ. Gã hạ thấp cửa kính vừa đủ để không khí lọt vào và không làm kính chắn gió bị mờ, rồi ngồi trong bóng tối tiếp tục quan sát, chờ xem cô có bỏ chạy không, nhưng cô đã quay lại làm việc và trong phút chốc gã đã nghĩ rằng cô không nhận ra gã. Rồi bản năng sự tỉnh; gã có muốn chuyện đó xảy ra không? Câu trả lời chắc chắn là không.

Gã không bao giờ muốn cô biết gã đang dõi theo cô. Cô quá sợ gã và có thừa lý do để sợ. Gã không hề muốn đe dọa hay làm tổn thương cô thêm. Lúc này gã nghĩ có lẽ mình không còn sự lựa chọn nào. Gã phải gặp cô, phải cho cô biết rằng cô không có gì phải sợ gã, trước khi cô lại chạy trốn.

Cô không thể thoát khỏi gã, trừ phi cô vứt cả điện thoại cùng chiếc xe đi và gã làm mất dấu cô, điều này khó có thể xảy ra. Nhưng cô sẽ đẩy dọa bản thân trong những cuộc trốn chạy và không để mình ở yên một chốn nào. Drea là người phụ nữ cần được yên ổn; cô ấy cần một mái nhà, những người bạn và một cuộc sống cho cô cảm giác bình yên. Gã không muốn cô sống trong sợ hãi; không muốn cô nghĩ rằng cô phải trốn chạy cả đời.

Cô ấy sẽ làm gì, sau khi rời khỏi chỗ làm? Sẽ lập tức cuống cuồng chạy trốn như một chú thỏ, hay tiếp tục diễn kịch như thể cô không hề phát hiện ra gã, hòng lừa gã lơ là cảnh giác? Khả năng thứ hai đòi hỏi cô phải có thần kinh bằng thép, nhưng trước đó cô đã từng bị hoảng loạn đến mức gặp tai nạn. Gã không bao giờ cho phép mình quên, chưa từng quên, rằng cô khôn ngoan thế nào. Cô sẽ rút kinh nghiệm và sẽ không bao giờ phạm cùng một tội lỗi tới lần thứ hai.

Gã cá là cô sẽ về nhà. Cô có thể hy sinh chiếc Explorer, vứt nó trên đường trong khi đóng gói ít quần áo và lên đi vào lúc gần sáng. Cô chắc sẽ giữ một ít tiền mặt trong tay, phòng khi phải bỏ đi một cách vội vã, bởi vì cô luôn xếp sẵn mọi việc.

Simon xem đồng hồ. Khoảng vài giờ nữa cô mới kết thúc ca làm việc và gã không muốn đậu xe trên đường nhà cô suốt mấy tiếng đồng hồ tới tận chớm khuya như vậy. Mọi người vẫn đang thức xem ti vi. Đèn tắt khi bản tin 10 giờ tối kết thúc. Đó là lúc gã hành động. Còn bây giờ, gã đang ở một vị trí tốt quan sát và chờ đợi.

10 giờ 30, gã chọn thời điểm khi cô quay lưng lại để khởi động xe và lái ra khỏi vị trí nấp. Khi tới nhà cô, gã đậu xe phía cuối đường và đi bộ lên. Con mưa đã ngớt nhưng vẫn còn hơi lất phất giúp gã ngụy trang

được trong chiếc áo mưa, nhưng gã phải cẩn thận không làm rò nước ở những nơi cô có thể thấy.

Drea thường vào nhà bằng cửa trước. Cửa bếp không có mái hiên, để trợ ra hai bậc thang bê tông gỗ ghề. Các bậc thang đều ướt đầm nên rò nước lên cũng không sao. Một cánh cửa chắn bão bảo vệ lớp cửa gỗ bên trong và đã bị khóa chặt. Gã mở nó chưa tới năm giây. Lớp cửa gỗ bên trong chỉ khóa bằng nắm đấm, loại không thọ quá mười năm và mở nó thậm chí còn nhanh hơn mở cánh cửa chắn bão. Gã lách mình vào trong, cởi chiếc áo mưa ướt sũng và để nó ở chỗ giặt giũ bé xíu cạnh bếp, rồi lau khô những vệt nước vừa tha vào.

Căn nhà trọ không có nhiều chỗ để ẩn nấp. Gã không muốn cô trông thấy gã khi vừa bước chân vào cửa, hay cô sẽ tắt phụt đèn rồi bỏ chạy. Gã muốn có cánh cửa nào đó chắn lấy gã trước khi cô nhìn thấy. Gã phải tiến đủ gần để có thể bịt miệng cô trước khi cô kịp la lên và hàng xóm kêu cảnh sát tới.

Cô sẽ rất kinh hoàng, ít nhất là lúc đầu; gã ghét điều đó nhưng không thể làm khác. Phải làm cho cô nghe lời gã.

Vị trí ẩn nấp phù hợp nhất là trong bếp, sát tường. Drea sẽ bước qua ngay bên phải gã nhưng chẳng có cánh cửa nào để nấp, cũng chẳng có cái chạn bát nào. Gã thầm lạy trời là cô đừng có bật đèn bếp như thường lệ; mà đi vào phòng ngủ bật đèn trong đó lên, rồi quay lại tắt đèn phòng khách. Nếu cô theo đúng thói quen, gã sẽ phải đợi tới khi cô sắp quay lại phòng ngủ mới có thể chặn cô ở cửa bếp.

Có rất nhiều điều có thể không như ý muốn. Nếu thấy động, cô có thể sẽ bật đèn bếp lên. Gã phải tỉnh táo, sẵn sàng đối phó với bất kỳ phản ứng nào của cô. Cô có thể sẽ chống lại. Dù trong bất kỳ hoàn cảnh nào, Drea cũng là người sống sót. Cô ấy không bao giờ đầu hàng mà sẽ chiến đấu tới cùng. Gã phải khổng chế cô mà không làm tổn thương cô tới khi nào cô không còn chống cự được, hay tới khi gã đã làm cho cô chịu nghe gã. Trong đời Simon chưa bao giờ phải kìm chế - một khi gã đã ra đòn là hạ độc thủ, nhưng với Drea gã không được động chân động tay. Còn cô lại chẳng bị điều gì hạn chế nên gã cần chuẩn bị đón nhận không ít thương tích trước khi có thể khổng chế được cô.

Có lẽ gã sẽ không bao giờ gặp lại cô nếu như cuộc đời không éo le như vậy. Nhưng cuối cùng - cuối cùng - gã sắp được chạm vào cô lần nữa, ghì chặt cô trong lòng, cho dù chỉ là trong khoảnh khắc. Simon nhắm chặt mắt chống lại hơi nóng nhức nhối của ký ức, của cảm giác lớp cơ bên trong cô siết chặt lấy gã khi cô thăng hoa. Trong suốt bốn giờ cô đã thuộc về gã, đôi cánh tay mảnh dẻ quấn quanh cổ gã, đôi chân khóa chặt lấy hông gã.

Chỉ lát nữa thôi, gã sẽ lại được chạm vào người phụ nữ ấy. Gã không hình dung được chuyện sẽ như thế nào sau khi trấn an được cô và nói rõ về những nguy hại mà cô nghĩ gã cố tình gây cho cô. Việc họ có liên quan đến nhau nữa hay không hoàn toàn phụ thuộc vào cô.

Gã lại nhìn đồng hồ. Còn 20 phút nữa hoặc cũng có thể là nửa tiếng. Nếu gã muốn biết chắc cô đang ở đâu, thì phải mang máy tính từ xe vào và dò theo thiết bị định vị đã cài trong điện thoại và xe của cô, nhưng gã chỉ làm thế nếu cô không về nhà đúng giờ.

Gã ngồi trên chiếc ghế trong bếp và chờ đợi.

Andie chạy xe qua nhà hai lần trước khi rẽ vào. Cô không thấy có gì bất thường, nhưng cô đâu biết gã chạy xe gì nên không thể nhận ra xe của gã. Tất cả những chiếc xe đậu dọc lề đường đều tối đen, im re và cô chắc là đều trống không.

Cô đánh liều một phen để vào nhà. Gã có thể theo cô về bất kỳ lúc nào trong suốt một tháng qua, cứ cho rằng lần Cassie thấy gã cũng là lần đầu tiên gã tìm thấy cô. Mà cũng có thể gã tìm thấy cô nhiều tháng trước rồi. Nhưng cô phải lấy số nữ trang và một ít tiền mặt để trang trải. Cô phải mua một thẻ căn cước giả khác, lại tốn một mớ cho việc này rồi, Andie ảo não nghĩ thầm.

Không có động tĩnh gì trong bóng tối, cả khu chìm trong tĩnh mịch; không tiếng chó sủa để cảnh báo có kẻ lạ mặt xuất hiện trên đường. Cô nghĩ mình có thể cứ thế mà bỏ đi, hoặc là vào nhà. Nhưng cô cần phải vào. Gã có thể nấp trong đó, có thể không.

Lấy hết dũng khí, cô hít một hơi thật sâu, nắm lấy túi xách và bước ra khỏi xe. Thường thì cô sẽ khóa cửa xe lại nhưng lần này cô không khóa, phòng khi phải bỏ chạy, lúc ấy một giây cũng quý giá. Ngọn đèn hiên

tỏa ra ánh sáng màu vàng, thay vì làm cô thấy dễ chịu như thường lệ, lại khiến cô thấy lộ liễu khi dò dẫm tìm chìa khóa, rồi cuối cùng cũng mở được cửa.

Căn phòng khách tuềnh toàng trông vẫn bình thường. Căn hộ yên ắng như mọi khi. Cô đứng nghe ngóng một lúc nhưng không hề thấy bất kỳ âm thanh sột soạt hay tiếng hít thở nào. Đó không phải là những thứ cô sẽ nghe thấy, cô nghĩ. Gã quá rành những thứ vật vãn đó. Hơn nữa, tim cô nện mạnh tới mức cô không chắc mình còn có thể nghe được gì nữa. Ngực cô thắt lại, như thể cô phải hít lấy không khí. Chỉ nghĩ đến gã thôi cũng làm cô thành ra như thế, lúc nào cũng vậy. Gã thậm chí không cần ở đó cũng khiến cô sợ chết khiếp.

Số nữ trang nằm trong cái túi ở ngăn kéo quần áo. Andie chỉ việc vào phòng ngủ, chộp túi nữ trang, vơ vãi bộ quần áo nhét vào vali là đi. Cô mới đứng đó được hai phút, tuyệt, vậy mà mỗi giây trôi qua thật quá sức chịu đựng. Cô hít một hơi sâu rồi rảo bước về phòng ngủ.

Một bàn tay cứng như thép bịt chặt miệng cô trong khi một cánh tay siết chặt quanh eo, giật mạnh cô về phía sau tựa vào thân hình như sắt nguội, cú va đập làm cô đau điếng. Cô không hề nghe thấy một tiếng động nào, thậm chí không hề cảm thấy không khí chuyển động, rõ ràng không có gì cảnh báo. Gã chỉ thỉnh thoảng xuất hiện ở đó, ngay sau cô và cô choáng váng khi nghe gã gọi khẽ, “Drea.”

26. Chương 26

Một màn sương dày đặc phủ kín tâm trí Andie, lấn át cả lý trí. Cô phản ứng lại như một con thú hoang, dùng hết sức mình nhào ra đằng sau, cố làm gã mất thăng bằng, thoát khỏi bàn tay đang bịt chặt miệng để có thể hét lên, bất cứ điều gì để vùng thoát. Diên cuồng gào khóc, cô gập người lại, quẫy đạp, cào cấu, thụi khuỷu tay, đập đầu ra đằng sau hông trúng vào mồm hay quai hàm gã - tất cả hoàn toàn xuất phát từ bản năng, như một con hổ đang cố thoát khỏi nanh vuốt. Cô nghe thấy gã nói gì đó nhưng từ khi gã gọi tên cô, cô chẳng hiểu gì nữa, thậm chí cô còn chẳng nhận ra đấy là từ ngữ.

Bóng tối bao trùm khắp nơi, cả gian bếp lẫn đầu óc cô. Andie biết cô vẫn bật đèn trong phòng khách, nhưng chẳng có chút ánh sáng nào lan tỏa được tới đây; nỗi sợ hãi làm cô không còn nhìn thấy gì ngoại trừ bản năng chiến đấu, chạy trốn. Không hiểu sao mà sự tuyệt vọng đã tiếp thêm sức mạnh cho cô, cô giằng ra khỏi cái gọng kìm của gã được một chút. Nhưng cô bị mất thăng bằng, mất phương hướng; và vướng vào một cái ghế ăn rồi đổ ập xuống sàn. Cái ghế lật nhào và trượt đi; còn cô lăn tròn, cổ lết trên hai chân, cổ la hét, nhưng không có đủ không khí trong buồng phổi chật hẹp và cô chỉ đủ sức tạo ra thứ âm thanh rên rỉ yếu ớt.

Gã chồm lên cô như một con báo, toàn bộ trọng lượng của gã dồn xuống người cô, đè chặt cô xuống sàn. Bàn tay gã lại đưa lên bịt chặt miệng cô. Cô giật mạnh đầu, cố mở miệng và cắn gã, bất cứ điều gì hông thoát khỏi sự kìm kẹp ấy. Trước cú ngoạm đầu tiên của cô, gã siết chặt những ngón tay lên hàm cô, ấn mạnh vào một điểm huyệt khiến sự đau đớn bùng lên đầu cô.

Mặc dù bị cơn đau làm cho gần tê liệt, Andie vẫn ráng kháng cự. Khi cô cố đập vào đầu gã, gã bèn dịch chuyển để hai khuỷu tay đè lên hai cánh tay cô, ghì chặt chúng xuống sàn. Cô ngọ nguậy một cách tuyệt vọng, cố gắng thu chân lên để có thể dùng lực của cơ đùi đẩy gã bật ra. Bằng một cú xoay hông gã đã lên được một đầu gối vào giữa hai chân cô và đẩy nó sang một bên; một cú xoay nữa và gã đã đặt được cả hai chân vào giữa cô, vừa nâng vừa mở rộng hai chân cô tới khi hai đùi cô duỗi ngang bắt lực trong khi thân mình nặng nề của gã đè xuống cô.

Kinh hoàng, cô nhận ra gã đang bị kích thích; sự cương cứng của gã, đang bị chiếc quần bó chặt, ấn vào phần xương mu của cô rất đau. Chúa ơi, gã cũng định cưỡng bức cô nữa ư?

Cô không chịu nổi điều đó, không thể chịu được rằng gã sẽ làm tổn thương mình theo cách đó. Trong tất cả những kẻ đàn ông cô từng gặp, chỉ có gã là thực sự chạm được tới cô, dễ dàng vượt qua mọi hàng rào bảo vệ để rồi làm tan vỡ trái tim cô, một trái tim cô đã thề không cho ai chạm tới. Bài học gã dành cho cô thật

quá đắt, chỉ cho cô một cách tàn khốc rằng cô không vô cảm như cô vẫn đánh lừa bản thân. Biết rằng gã được thuê để giết mình đã đủ đau đớn, đau đến nỗi cô suy sụp đến mức mất kiểm soát, nhưng dù thế nào hăm hiếp vẫn kinh tởm hơn, nó còn thể hiện tất cả sự khinh miệt. Cô thà bị gã giết ngay lập tức còn hơn.

Sự chống cự vô vọng của Andie từ từ yếu dần, và những nỗ lực kêu gào vô ích trở thành những tiếng nấc nghẹn ngào. Nước mắt chảy ra từ khóe mắt cô, theo thái dương thấm vào tóc. Cô không chịu nổi việc nhìn thẳng vào gã, không chịu nổi việc nhìn thấy khuôn mặt gã, nên cô cố nhắm nghiền mắt hết mức có thể.

Và, trong giây phút tĩnh lặng đầu tiên, cô nghe thấy một tiếng thì thầm trầm sâu từ giọng nói của gã. “Tôi sẽ không làm đau em đâu,” gã nói, đôi môi áp sát vành tai cô. “Drea, yên nào. Tôi sẽ không làm đau em. Tôi sẽ không bao giờ làm hại em.”

Thoạt đầu những lời ấy rất khó hiểu như thể chúng vừa mới mọc lên, và dù cuối cùng cô đã hiểu ra thì cô cũng không thể cắt nghĩa được chúng. Gã sẽ không làm đau cô? Có phải thế nghĩa là gã sẽ giết cô một cách không đau đớn? Rằng cô sẽ không phải chịu đựng điều đó?

Vĩ đại quá.

Sự căng giãn vượt lên cả nỗi đau và nỗi sợ, và cách nào đó Andie lại lao lên lần nữa, ngửa phắt đầu sang một bên rồi cắn ngập răng vào bất cứ chỗ nào trên người gã mà cô với được - rốt cuộc đó là phần cẳng tay to khỏe của gã. Vị máu nóng, tanh như kim loại lan trong miệng cô như thể cô vừa cắn phải một đồng xu. Gã chửi thề “Chết tiệt!” bằng một giọng khó khăn, câu nói mắc kẹt giữa hàm răng đang nghiến chặt, trong khi tay kia gã lại ấn xuống mấy cái huyết trên hàm cô. Tự cô phải thả lỏng hàm và gã lập tức kéo cẳng tay bị cắn ra.

“Làm ơn đi mà,” gã thì thầm. “Nếu em cảm thấy phải làm tôi đau cho bằng được thì cứ thụi vào mắt ấy, đừng có cần. Ít nhất sau đó tôi cũng không cần tiêm một liều uốn ván.”

Hai mắt cô mở bừng ra nhìn gã căm tức. Gã cũng nhìn cô trừng trừng từ một khoảng cách khoảng hai lần phân, vừa đủ xa để cô không thể đập đầu vào gã, ít nhất là trong tầm di chuyển hạn chế của cô. Mắt cô đã dần quen với bóng tối, căn bếp cũng không hoàn toàn tối hẳn; ánh sáng từ phòng khách tạo thành những vệt sáng lơ mơ, dịu nhẹ trên mặt sàn cho cô thấy bóng của những đường nét mạnh mẽ trên khuôn mặt gã và ánh sáng lấp lánh của đôi mắt sáng lạ thường trong đêm.

Sự im lặng trải dài giữa hai người, căng thẳng và nóng bừng. Một lát sau gã hít vào một hơi thật chậm, có kiểm soát hơn và thở ra theo cách đó. “Giờ em đã có thể nghe tôi nói được chưa?” cuối cùng gã hỏi. “Hay là tôi phải trói em lại và nhét giẻ vào mồm em?”

Sự ngạc nhiên lóe lên trong Andie, cô tròn mắt nhìn gã khó hiểu. Nếu gã muốn giết cô, thì gã chỉ việc xuống tay, việc gì phải trói cô lại và bịt miệng cô?

Lẽ nào ý gã là... gã sẽ không giết cô?

Việc gì gã phải vật lộn với cô thế này, cô ngẫm ra. Gã có thể bắn cô bất cứ lúc nào, nếu như giết cô là mục đích của gã. Cô đã phải hành động quá lâu dưới giả định chính xác là gã muốn làm việc đó - khám phá đó khiến cô cảm thấy như thể mặt đất đã bốc hơi dưới chân mình. Nếu những gì cô nghĩ không có thật, vậy cái quái gì đang xảy ra ở đây?

Nếu như không phải bàn tay gã đang đặt trên miệng cô thì nó đã há hốc ra rồi. Thật chậm, thật thận trọng, những cử động của cô bị hạn chế do sự kìm kẹp của gã, đầu tiên cô gật đầu, một lần, sau đó chậm chậm lắc.

Nhìn những cử chỉ thể hiện câu trả lời của cô, gã nói, “Giờ thì chú ý này. Tôi sẽ không làm tổn thương em theo bất kỳ cách nào. Nói thế đã rõ chưa? Em hiểu không?”

Andie lại gật, cử động vẫn bị hạn chế như lần trước. Gã không hề rời lỏng vòng tay một chút nào.

“Được rồi. Giờ tôi sẽ để em đứng lên. Em có cần tôi giúp không?”

Cô lắc đầu dù bản thân chẳng biết rõ. Gã từ từ thả cô ra, xoa bóp các huyết trên hàm cô để làm dịu bớt cơn đau khủng khiếp. Rồi gã uyển chuyển lăn xuống trong một tư thế như hổ vồ mồi, và trượt một tay xuống hai vai cô, nâng cô ngồi dậy.

Quá sững sờ, Andie ngồi bất động trên sàn. Sau khi đỡ cô lên một lúc gã hỏi, “Được chưa?” Khi cô gật, gã đứng dậy vịn vào cái vế duyên dáng đầy quyền năng ấy và bước tới bồn rửa, mở nước rồi đặt tay dưới vòi nước đang chảy. “Em bật đèn lên đi,” gã nhắc mà không nhìn cô.

Vẫn trong trạng thái chết lặng vì sốc, cô lồm cồm đứng dậy, đi ra cửa chỗ công tắc trên tường. Nguồn sáng đột ngột trở nên quá chói, và cô dừng đó, vừa chớp mắt vừa cố hiểu một sự thật khó tin rằng gã đàn ông đã đe dọa cô nhiều tháng qua đang đứng điềm tĩnh chỗ bồn rửa nhà cô, rửa sạch máu trên bàn tay và cánh tay bằng xà phòng.

Andie ngấp ngừng lại gần, nhưng vẫn đứng cách xa gã vài bước chân vì cô không dám hoàn toàn đặt mình vào tầm với của gã. Cô nhìn vào vết thương trên tay gã, những vết bầm tím, thâm đen chỗ răng cô cắn vào. Cô đã làm điều đó, trong khi trước đây cô chưa từng hung dữ như vậy dù có thể nào.

Cô bắt đầu run rẩy khi chất adrenaline vừa rần rật trong người cô bắt đầu tiêu tan. Cơ run rẩy bắt đầu từ cổ tới chân cô, lan dần lên đầu gối rồi nhanh chóng chiếm lấy toàn thân. Răng cô va vào nhau lập cập như những viên bi nảy trên sàn gạch. Gã tiếp tục xối nước lên cánh tay, không nhìn cô cho dù nghe thấy tiếng răng cô va vào nhau liên hồi. Cứng người với phản ứng đó, cô ôm chặt lấy mình và nghiêng chặt quai hàm để nó không cử động và chôn chặt cái âm thanh đó. “Anh... anh thực sự cần một mũi phòng uốn ván à?” cuối cùng cô thốt lên, giọng lí nhí. Trong tất cả những điều ngu ngốc cô có thể nói, tại sao cô lại chộp lấy cái câu mà cô cũng không hiểu nổi thế chứ?

“Không,” gã trả lời ngắn gọn. “Tôi mới tiêm vắc xin gần đây rồi.”

Cô nhìn gã không chớp mắt, lần thứ ba chìm trong biển hỗn loạn. Ý gã không phải là việc tiêm phòng hồi còn bé như những mũi sởi hay thủy đậu - loại vắc xin khác duy nhất xuất hiện trong đầu cô là những mũi phòng dại vì động vật cắn. Andie không hiểu gì cả, do cô vẫn đang sốc, hay là cô đang lạc trong một thế giới khác? Cô nghiêng về thế giới khác, bởi vì việc gã đứng kia, trong căn bếp nhà cô là điều không thể. Thực tế bị mờ đi khi gã xuất hiện ở khắp nơi quanh đây; sự hiện diện của gã mạnh mẽ tới mức hút hết sự chú ý của cô như nam châm hút kim loại, làm mọi thứ trở nên nhạt nhòa, dạt ra khỏi tầm mắt.

“V... vắc xin?” Giọng cô như một con ngốc bị cà lăm.

“Cho những chuyến ra nước ngoài”.

Andie thấy mình như một con ngốc, bởi vì đương nhiên cô biết rằng gã thực hiện rất nhiều “công việc” ở nước ngoài thuộc về thế giới thứ ba cần chắc chắn họ được tiêm chủng tất cả những loại phù hợp. Sau tất cả cô càng thấy mình ngốc tợn, vì chỉ chăm chăm tới những điều vật vãnh như liệu gã có tiêm mấy mũi ấy gần đây không, nhưng thực tế quá đột ngột và mạnh mẽ khiến cô không thể hấp thụ tất cả ngay lập tức, và cô cảm thấy chỉ có thể tập trung vào điều đó dẫn nhất.

Ánh mắt cô trôi lang thang trên người gã, ước lượng chiều cao và đôi bờ vai vạm vỡ. Chiếc áo polo ngắn tay màu xanh sẫm để lộ những đường gân mạnh mẽ trên hai cánh tay, nhưng cô không cần phải nhìn chúng mới biết gã khỏe thế nào. Gã là một tay biết cách ăn mặc, sơ vin lịch sự, một chiếc thắt lưng mỏng màu đen thắt quanh phần eo săn chắc của gã. Chiếc quần đen lỳ thẳng tắp và đôi giày đen đế mềm của gã sạch bong, dù cho trước đó gã vừa đứng trong mưa. Đôi mắt cô khao khát dán chặt vào mái tóc gã, mái tóc đen dày vẫn cắt ngắn và bộ râu đen mờ trên quai hàm gã; cô say sưa ngắm nhìn từng đường nét ấy và những ký ức đau khổ lẫn khoan khoái lại ùa về.

Cô biết mùi hương của làn da gã, như thể cô thức dậy và nhìn thấy mái đầu gã bên cạnh mình. Cô biết âm sắc giọng nói của gã, trầm và có phần uể oải. Cô biết vị của gã, gã hôn như thế nào, sự dịu dàng của đôi môi ấy, và cả vật đàn ông quyền năng của gã. Cô biết gã vẫn là người làm cô sợ hơn bất cứ ai... Nhưng cô không biết tên gã, gã không muốn cô biết gì hơn về mình và thật khờ nếu hỏi lại lần nữa, dù cho nỗi đau vì không biết điều tối thiểu đó gần như bóp nghẹt cô. Đó là ngọn nguồn của ít nhất một nửa nỗi sợ hãi trong cô, không chỉ bởi gã hơi lạnh lùng kiểu chết chóc, mà còn vì gã có thể làm vỡ vụn trái tim cô và cô luôn luôn ý thức được điều đó.

Cô phải hỏi. Cô vẫn phải thử một lần nữa, và nếu lần này gã không hé lộ thêm bất cứ điều gì, cô biết mình phải cắt ngay cái mối tương tư ngu xuẩn này sau những chuyện không tưởng.

“Tôi không biết anh là ai,” cô thì thầm, giọng mảnh và yếu ớt.

Gã liếc nhanh cô rồi xé một miếng khăn giấy từ cuộn giấy bên cạnh bồn rửa, bắt đầu lau khô cánh tay và bàn tay. “Simon Goodnight.”

Cô hoảng hốt nói, “Đó không phải tên anh!” và gần phì cười, rồi lại suýt bật khóc, bởi vì ít nhất gã đã nói điều gì đó. Cô quệt mắt, chùi đi giọt nước mắt đang nhỏ xuống.

Gã nhún vai. “Cũng như em giờ là Andie Pearson đó thôi.”

“Andie là tên thật của tôi. À, Andrea là tên thật nhưng từ bé tôi luôn được gọi là Andie.”

“Simon cũng là tên thật của tôi,” gã đáp, thấm khô máu rỉ ra từ những vết cắn.

Vậy có nghĩa “Chúc ngủ ngon” không phải họ thật, và cô thấy tức cười vì đó là một cái họ thật kinh khủng. Tại sao gã chọn nó? Không thể vì cái lý do hài hước, hay vì nó quá không hợp với gã nên đó là một lớp ngụy trang khác chăng? Cô suýt phì cười lần nữa. Họ là “Mông” và “Chúc ngủ ngon” nghe thật giống một đội diễn hài.

Rồi cô nhìn những vết máu trên khăn giấy và nụ cười ngay lập tức tắt ngúm. “Anh cần phải khâu vết thương. Để tôi đưa anh tới phòng cấp cứu.”

“Tôi sẽ tự làm việc đó, sau khi rời khỏi đây,” gã nói cho qua.

“Phải rồi, sao không làm một anh hùng siêu nhân nhỉ?” cô ngắt lời, quay về phía cái tủ lạnh cũ rích và mở cửa ngăn đá. Lấy ra một túi đậu đông đá, cô tung về phía gã. Gã đang quay lại để nhìn cô, có lẽ để chắc cô không làm gì ngoài những điều mình cho phép, nên gã không bắt ngờ với cú ném và dễ dàng đón được túi đậu. “Giờ hãy đặt nó lên những vết cắn để không bị sưng lên, nếu không thì anh không thể chứng tỏ anh mình đồng da sắt được đâu.”

Trong một giây đuôi mắt gã hơi nheo lại, vẻ thích thú. “Không mình đồng da sắt đến thế đâu; tôi sẽ xịt thuốc giảm đau làm tê liệt vùng đó trước mà.”

Nghĩa là gã từng tự khâu vết thương cho mình trước đây rồi. Trước khi cô có thể hoàn toàn thẩm thấu được điều đó, gã nghiêng đầu về phía chiếc bàn.

“Ngồi xuống đi. Chúng ta cần nói chuyện.”

Như một cái máy Andie dợm với lấy chiếc ghế gần nhất, nhưng tay trái gã nắm lấy tay cô, tay phải nâng cái ghế đổ lên và đặt nó ở cạnh bàn, gần tường nhất, trước khi giục cô ngồi vào và lấy chiếc khác cho mình. Vị trí này đặt gã giữa cô và cánh cửa, một thói quen chắc đã ăn sâu, nhưng cũng có thể là một hành động được tính toán kỹ. Nếu cô có bất kỳ ý định tháo chạy nào thì chỉ công cốc thôi, nhưng Andie không hề làm thế, vì trừ phi ngôi nhà tự đứng bốc cháy, cô nghĩ mình chẳng đào đâu ra sức mà chạy nữa.

Ngó quanh quất, gã ngả người ra sau với chiếc khăn lau đĩa treo trên tay cầm ngăn kéo. Gói bịch đậu đông đá trong đó, gã đặt miếng chườm lạnh tạm thời ấy lên bàn và đặt tay lên trên. “Em định thôi việc phải không?” gã hỏi.

“Đúng,” Andie trả lời, vì chả có lý do gì để giấu. Cô vừa sợ vừa tức vì trực giác quá sắc bén của gã dễ dàng đọc vị được nhất cử nhất động của cô trước khi cô kịp thực hiện. Đây không phải một ván cờ, đặt trên một cái bàn với một số hữu hạn quân cờ và ô vuông. Lẽ ra cô đã có thể làm gì đó. Cô nên đi thẳng ra sân bay hoặc cứ thế lái xe đi luôn, không nên quay về nhà chút nào. Nhưng trong tất cả những điều cô lẽ ra nên làm, gã luôn biết chính xác cô sẽ làm gì và ngồi đây để chờ cô.

“Em vẫn có thể tiếp tục làm việc.” Gã liếc nhìn cô, ánh nhìn opal sẫm chỉ quét qua trong nháy mắt đã có thể liệt kê mọi thứ về cô. “Em không cần phải trốn chạy. Salinas nghĩ rằng em đã chết.”

Andie lại vòng tay ôm lấy mình, cổ nín lại chút hơi ẩm. Cô vẫn lạnh cóng, những ít nhất rằng không còn va vào nhau nữa. “Vậy tại sao anh lại săn đuổi tôi? Tại sao lại tiếp tục theo dõi rình rập tôi?”

“Tôi không săn đuổi em,” gã điềm tĩnh trả lời. “Tôi luôn nắm được em đang đi đâu.”

“Luôn luôn?” cô sững sốt lặp lại. “Nhưng làm thế nào?”

“Tôi đi theo em từ lúc em xuất viện.”

Gã đã ở đó? Gã luôn ở đó? Cô chớp mắt nhìn gã, ánh sáng từ trần nhà tỏa xuống đột nhiên quá chói và phơi bày khiến trực giác của cô nhạy bén hơn. “Anh là người đã trả hóa đơn viện phí cho tôi!” giọng cô thù địch như thể đang kết tội kẻ chen vô tội vạ vào hàng người chờ mua sắm ở Wal-Mart trong mùa Giáng sinh.

Gã phẩy tay, gạt bỏ lời buộc tội như thể nó chẳng quan trọng gì.

“Tại sao?” cô gắng hỏi. “Tôi có thể tự trả. Anh biết là tôi có tiền.”

“Tôi không muốn em trả bằng tiền của hân.” Với thái độ hay kiêu nói chỉ như đang gọi một cái hamburger, nhưng ánh mắt sắc màu đỏ lại quét trên người cô và cô cảm thấy sức mạnh thiêu đốt của nó. Cô không thể đoán gã nghĩ gì, chỉ biết rằng đột nhiên cô thấy thật vụng về trên chiếc ghế và một luồng hơi nóng chậm chậm xua tan cơn lạnh buốt khiến cô phát run nảy giờ.

“Nhưng... tại sao? Hân thuê anh giết tôi. Nếu không có vụ tai nạn thì anh cũng sẽ ra tay - tôi biết anh sẽ ra tay và anh cũng biết điều đó!” Giọng cô cao vút ở những từ cuối và cô ngừng bật để kiểm cái ước muốn quát vào mặt gã.

“Có thể. Tôi cũng không biết nữa.” Miệng gã mím lại thành một đường dữ dội. “Tôi có thể nói tôi chưa bao giờ nhận việc đó, và tôi không nói dối, nhưng tôi dám chắc chuyện gì sẽ xảy ra nếu em không bị tai nạn. Tôi không biết chắc chắn.”

“Tại sao anh không nhận việc đó?” Andie biết mình đang thúc bách quá nhưng cô cóc cần quan tâm. Cô đang điên tiết với gã vì tí ti lý do, nhưng quan trọng nhất gã dường như quá lạnh nhạt và lý trí trong khi cô còn quá ngây thơ non nớt, và cô cảm thấy như thể bất cứ lúc nào cũng có thể òa vỡ rồi lao xuống đường gào thét. “Tôi chẳng là gì đối với anh. Vẫn chẳng là gì.”

Gã chỉ nhìn cô, biểu hiện của gã vẫn kín bưng như mọi khi, càng làm cô điên tiết. “Hân đã ra giá bao nhiêu? Nó không hấp dẫn à? Vấn đề ở chỗ đó phải không?”

“Hai triệu,” gã điềm tĩnh đáp. “Tiền không phải vấn đề.”

Hai triệu! Andie cảm thấy không khí ào ào thoát ra khỏi phổi. Rafael đã ra giá đúng bằng con số cô lấy của hân và hân phải biết mình không thể lấy lại tiền vì những thủ tục phức tạp của ngân hàng cùng các quy định, luật thuế - như vậy tất cả sẽ ngốn của hân bốn triệu là ít. Cô nhìn gã đàn ông đang ngồi đối diện mình và tự hỏi tại sao gã có thể không vồ ngay lấy vụ này.

“Thế chính xác vấn đề ở đây là gì?” cô gắng tiếp.

Gã đứng lên, thở dài khi đẩy chiếc ghế ra sau. Chống một tay lên bàn, tay kia lùa vào tóc cô, ngửa đầu cô ra, gã cúi xuống và phủ miệng lên môi cô. Đầu óc cô trở nên trống rỗng rồi người cô cứng đờ. Tay vẫn ôm quanh mình, đầu ngả ra sau, miệng cô đón lấy, mở ra và bị cuốn theo áp lực đôi môi gã. Gã đưa lưỡi thăm dò và cô nghiêng người đón nhận nó, đáp lại bằng những cơn trớn dè dặt. Gã buông cô ra và lại ngồi xuống. Chết lặng, Andie nhìn chăm chăm xuống bàn. Trong không gian tĩnh mịch cô có thể nghe thấy tiếng đồng hồ tích tắc, tiếng o o của tủ lạnh, tiếng “cách” khi máy làm đá trút mẻ đá mới vào ngăn chứa. Thật là mỉa mai, nhưng cô, người hiếm khi thất bại trong việc điều khiển đàn ông, người luôn biến mọi tình huống thành điều có lợi cho mình, đã hoàn toàn bất lực. Cô không biết phải nói gì và cô ngờ rằng người đàn ông này chưa từng bị điều khiển trong suốt cuộc đời mình. Cô ngồi trong sự câm lặng vô vọng và không dám ngược nhìn gã.

“Tôi đoán là em đã sai về phần ‘chẳng là gì,’” gã nói, giọng đột nhiên trở nên dữ dội.

27. Chương 27

Tại sao lại là lúc này? Tại sao gã lại xuất hiện ở đây, khi cuối cùng cô đã quyết định mọi chuyện và vạch sẵn mọi mục tiêu? Không mục tiêu nào trong số đó là có một người đàn ông bên cạnh, đặc biệt là gã, và thực tế cô không biết liệu có điều như thế xảy ra với mình. Gã vừa có một tuyên bố nhiều hàm ý. Cuộc đời

gã chẳng có chỗ nào dành cho đàn bà, ít nhất không phải trên một nền tảng lâu dài, và nếu lúc nào đó hay ở một nơi nào cô muốn bắt đầu lại với một mối quan hệ, nếu cô sống sót sau những gì đã quyết định làm, cô cũng không đặt mình vào những gì không ổn định.

Andie đã trải qua nhiều tháng trời không có đàn ông cho tới giờ và cô thích sự cô quạnh này, dần dần cô đã lấy lại được ý thức về bản thân. Cô không phải là bạn gái hay “tay vịn” hay bồ bịch của bất cứ ai; cô thuộc về chính mình. Thời điểm cô sẵn sàng ra đi không chút do dự với Simon - cô buộc phải quen với cái tên đó - đã qua rồi. Bây giờ giữa họ là cái chết và sự tĩnh lặng, và dù cô vẫn là con người như trước đây, quan điểm của cô đã thay đổi. Hạnh phúc và sự yên ổn cô mong muốn xuất phát từ chính cô, không phải là thứ gã hay bất kỳ ai khác có thể đem đến.

Thốt nhiên Andie nhận ra rằng gã đã ở đó khi cô chết, ý thức bừng tỉnh khiến cô ngẩng phắt lên nhìn gã. Cô nhớ mình đã nhìn gã, lần duy nhất chiếc mặt nạ lạnh lùng thường trực trên gương mặt gã rớt xuống, và hoàn toàn... thế nào nhỉ? Một điều gì đó cô không thể diễn tả được. Gã nói cái gì đấy, nhưng lời nói đó bị lạc giữa miền kí ức rộng lớn hơn về thứ ánh sáng trắng tinh khiết, hơn nữa gã nói gì cũng chẳng quan trọng. Điều quan trọng là gã biết chuyện gì đã xảy ra với cô. Gã biết cô đã chết. Gã đã lấy mọi thứ của cô và bỏ mặc cô ở đó - vậy tại sao gã lại còn quay lại? Sau những gì đã thấy, tại sao gã lại quan tâm tới khả năng cô còn sống?

“Tôi đã chết,” cô nói bình lặng.

Lông mày gã chỉ nhướn lên một chút, như thể hơi ngạc nhiên vì chủ đề đột nhiên thay đổi. “Tôi biết.”

“Vậy điều gì khiến anh phải giám sát tôi? Ai chết đi cũng phải chôn và thế là đủ. Anh không nên biết tôi vẫn còn sống.”

“Tôi có những lý do riêng.”

Gã sẽ không nói lý do với cô, điều đó quá rõ ràng. Bức bối. Andie lùa cả hai tay vào tóc, hất nó ra sau rồi giật mạnh, như thể áp lực trên da đầu có thể kéo những suy nghĩ vào trật tự. Hai con mắt gã hơi nheo lại cho thấy gã muốn cô dừng chủ đề này, cho qua đi, nhưng cô không thể.

“Anh biết tôi đã chết. Không có gì nhằm lẫn Anh không mắc những lỗi ngớ ngẩn kiểu vậy. Vậy anh không tò mò chút nào về việc làm thế nào tôi lại đang ngồi ở đây sao? Còn tôi thì quá tò mò về việc tại sao anh có mặt ở đây, nếu không phải để giết tôi, bởi vì tôi không dám tin rằng đột nhiên tôi lại trở nên quan trọng với anh. Một lần là đủ, nhớ không?”

“Tôi không muốn những quan hệ tình cảm ràng buộc,” gã trả lời, giọng không hề nao núng. “Trong hoàn cảnh đó, một lần là đủ. Điều đó không có nghĩa tôi không hề bị hấp dẫn. Tôi đã ‘giữ vững phong độ’ suốt bốn tiếng, em nhớ không?”

Ồ, đúng, cô nhớ chứ, từng chi tiết, từng xúc cảm, quá mạnh mẽ và tử mỉ tới mức mọi thứ phút chốc như sống lại. Cô thấy mặt mình nóng lên. “Đó đơn thuần là nhục dục. Không liên quan gì tới những điều tôi đang đề cập.”

“Thường thì không,” gã tán thành, lại trao cho cô nụ cười gần như cười mỉm, mà với người khác thì hẳn gã đã cười phá lên.

Mặt cô càng nóng hơn. Điện tiết bởi cô đang cố tìm hiểu còn gã lại cố tình làm cô rối trí vì sex, Andie đập tay xuống bàn đánh rầm. “Tập trung vào vấn đề đi nào. Tại sao anh lại tìm tôi? Điều gì đã tiết lộ cho anh?”

“Tôi kiểm tra trên báo mạng để xem em có được nhận dạng ra không. Và tôi phát hiện ra em còn sống.”

“Tôi có được nhận dạng hay không thì khác gì?”

“Đó là sự hiếu kỳ của cá nhân tôi.” Đó rõ ràng là câu trả lời chưa thỏa đáng, nếu cô mong chờ điều gì đó làm tim mình ấm lên. Cô luôn luôn phải nhớ rằng gã không hành động giống hầu hết người bình thường. “Nhưng anh cũng không nói cho Rafael biết.”

“Tại sao tôi phải nói cho hắn biết? Em thoát chết và hắn mãi mãi không biết điều đó, nên tôi cứ để mọi chuyện như vậy.”

“Tại sao anh phải mất công lần theo tôi? Anh đã chi trả viện phí, thế là quá đủ rồi. Tại sao không tiếp tục con đường vui vẻ của anh và để tôi yên?” Cô bắn ra một loạt câu hỏi, quyết chí có bằng được câu trả lời dù có phải lắc cho nó bật ra khỏi người gã, và cô cá rằng đó là thứ đáng xem nếu cố gắng đạt được.

“Tôi chỉ thi thoảng kiểm tra để chắc rằng em ổn. Nếu đêm nay em không bắt gặp, tôi cũng không ngồi đây giờ này, nhưng em đã thấy và tôi phải cho em biết rằng không việc gì phải trốn chạy.”

“Có gì khác biệt giữa việc tôi ổn hay không? Tôi rất ổn, tôi có... một công việc, tôi có tiền. Anh kiểm tra một lần là đủ rồi.” Cô nên bỏ qua thay vì cứ day đi day lại chuyện ấy, nhưng cô không thể. Bề ngoài những câu trả lời của gã là thỏa đáng, nhưng cô có cảm giác rất bứt rứt rằng còn điều gì đó ẩn sau những việc gã làm. Gã không như người khác; gã là kẻ chỉ trả lời chính bản thân, kẻ sống ngoài vòng pháp luật và không có những cảm xúc của người bình thường. Có lẽ lý do gã tiếp tục để mắt tới cô đúng như những gì gã nói, nhưng cũng có thể còn một lý do nào khác, một lý do khiến cô sợ.

Gã không vội trả lời, mà nhìn cô trong sự im lặng đến tê người, mắt gã nheo lại. Rồi ánh mắt đó bắt gặp ánh mắt cô và cô suýt nhảy lên, sự mãnh liệt của nó làm cô bủn rủn. “Tôi đã chứng kiến em chết,” giọng gã như gió thoảng. “Tôi chẳng thể làm gì để cứu em, không cách gì có thể giúp em. Em đã ở nơi nào đó xa lắm, thậm chí tôi không thể nói với em lời xin lỗi, rằng tôi không hề có ý để bất kỳ điều gì trong chuyện này xảy ra. Nhưng tôi nhìn gương mặt em, vẻ biểu cảm của em khi nhìn tôi và thấy... một điều gì đó - nó hẳn là điều kỳ diệu nhất em từng trông thấy. Em thì thầm ‘thiên sứ’, rồi em chết.”

“Tôi có nhớ khuôn mặt của anh,” cô lẩm bẩm. “Và ánh sáng sau anh.”

“Tôi đã ngồi với em một lúc. Tôi chạm vào má em. Mạch của em không còn đập, em ngừng thở và da lạnh dần. Tôi gọi 911 và chờ tới khi nghe thấy tiếng còi hú mới bỏ đi. Chúng ta không nói đến vài ba phút, Drea...”

“Andie,” cô lẩm bẩm. “Tôi không còn là cô ấy nữa.”

“Em đã chết ít nhất là nửa giờ đồng hồ, em không được nhấn trong bể băng để tắt cả các cơ quan ngủ đông và tiếp tục cung cấp oxy lên não. Các bác sỹ không thể làm gì để cứu sống em và trên thực tế là thế. Em đã tự thở được, gần một giờ sau khi chết,” gã nói một cách dứt khoát. “Em không hề bị tổn thương não. Không một chút nào. Dù là nhỏ nhất. Vậy nên tôi buộc phải tin trên đời có phép màu, bởi vì em vẫn đang sống, đang thở, đi lại và nói chuyện - thế nghĩa là còn có thứ gì đó đằng sau tất cả những chuyện này, đúng không?”

Một nụ cười tỏa rạng trên khuôn mặt Andie. “Đúng vậy,” cô trả lời ngắn gọn.

“Vậy hãy làm quen với điều đó đi, cưng, bởi vì phép màu còn ban cho em một người giám hộ thường trực đấy.”

Cô vẫn ngồi ở bàn bếp sau khi gã đã đi. Họ nói thêm vài câu, và khi gã nghĩ mình đã hoàn toàn thuyết phục được cô rằng không có gì phải sợ gã nữa, từ giờ và mãi mãi về sau, gã mới đi.

Hàng nghìn ý nghĩ khác nhau khuấy động trong đầu khiến Andie không thể sắp xếp chúng mạch lạc. Ý nghĩ đầu tiên là sự giải thoát hoàn toàn: Rafael nghĩ rằng cô đã chết. Từ nay cô không cần phải lo sợ hắn nữa. Hắn không cử Simon truy lùng cô; hắn không truy sát cô nữa. Cô đã được tự do.

Tự do. Lần đầu tiên từ khi trưởng thành, có lẽ là trong suốt cả cuộc đời, cô thực sự được tự do. Nó còn hơn cả việc được ăn những gì mình muốn, hay không còn phải vờ vịt đóng kịch.

Cô được tự do mưu cầu hạnh phúc.

Andie chưa từng được hạnh phúc và vô tư lự, ngay cả hồi bé thơ. Hồi ấy cô không bị đối, không mặc rách, thường thế, nhưng cô luôn bước xuống xe đưa đón học sinh và miễn cưỡng lê bước về nơi gia đình mình đang sống, vì chẳng điều gì đang chờ mình ở đó. Bố mẹ cô có đang cãi cọ, có say xỉn đến nỗi chẳng thèm quan tâm liệu con cái có nghe thấy họ gọi nhau là thằng nọ, con kia không? Bữa tối có gì ngoài những thứ cô tự cuỗm cho mình? Liệu bố có lão đảo đăm vào cô trên đường vào nhà tắm và đẩy cô ngã dúm dụi vì cản đường ông ta không?

Và hơn nữa, cô có những nỗi lo lắng khác. Liệu gã bồ của mẹ có tranh thủ sức bàn tay vào giữa hai chân cô khi mẹ quay lưng đi không? Cô đã cố, chỉ một lần, nói cho mẹ biết việc đó, để rồi bị chửi rửa rằng cô không khác gì thằng bố chết dẫm của cô và hãy thôi ngay trò dối trá đi. Kể từ đó, Andie thành thực trong việc lĩnh nhà bất cứ khi nào một trong số những người tình của mẹ ở đó và leo thoăn thoắt ra ngoài bằng cửa sổ phòng ngủ nếu có tên nào xuất hiện sau khi cô đã về nhà. Năm mười hai tuổi cô đã thành thần trong việc lẩn tránh, ẩn nấp và bỏ trốn.

Cô đã trốn thoát, đúng thế, nhưng cô chưa bao giờ được tự do - cho tới lúc này.

Tương lai trải dài trước mắt cô, không phải một tương lai không có lo lắng, nhọc nhằn nhưng là một tương lai không bị Rafael đeo bám và cứ phải canh cánh hấn sẽ tìm ra. Lần đầu tiên cô được đắm chìm trong cảm giác tự do thực sự, sự giải thoát trong sâu thẳm, rằng cô không phải dành phần đời còn lại canh chừng hay hiến thân như miếng mồi để giúp Rafael gài bẫy.

Lúc cô tắm xong và lê được tấm thân rã rời vào giường là hơn 3 giờ sáng, nhưng cô không thể thôi nghĩ ngợi miên man để đi vào giấc ngủ. Quá nhiều việc xảy ra trong một thời gian ngắn ngủi như vậy; cô đi từ chỗ sợ hãi cùng cực cùng cuộc chiến kiệt lực với Simon tới chỗ hoang mang, rồi ham muốn, rồi tới sự nhẹ nhõm và niềm vui mừng, hết chuyện này đến chuyện khác mà không kịp dừng một lúc nào đủ lâu để hấp thụ ý nghĩa của từng cảm xúc với cuộc đời mình từ giờ trở đi.

Nằm thao thức trong đêm, cô nhìn chong chong lên trần nhà và ngẫm lại mọi chuyện xảy ra từ lúc Simon chộp lấy cô. Không phải việc được giải thoát khỏi Rafael, mà Simon mới là mối quan tâm ngự trị trong đầu cô.

Gã làm cô rối bời, gã đại diện cho cám dỗ ma lực nhất cô từng đối mặt. Cô chưa bao giờ có thể đứng vững với gã. Chỉ cần gã ngoắc tay về phía cô và nói “Tới đây với anh,” là cô không tin mình không làm theo - bằng cách nào đó cô phải tìm được sức mạnh để cưỡng lại gã. Gã là kẻ đam mê chém mướn; dính vào loại như gã sẽ không thể sống yên thân được, theo nghĩa nào đi nữa. Mối quan hệ không phải là vấn đề, cho dù lúc này cô chỉ nghĩ về sex với một sự cẩn trọng, bởi vì cô đã mắc một sai lầm quá nghiêm trọng trong chuyện đó lúc trước. Gã chính là vấn đề. Gã là ai, mọi điều về gã, mới là vấn đề.

Cô đột nhiên nghĩ mình nên giao nộp gã cho cảnh sát, rồi ngay lập tức sự khiếp đảm khiến bụng cô thắt lại. Cô không biết liệu mình có thể làm thế với gã hay không, cho dù đó là việc làm đúng. Rồi cô nhận ra rằng, mình chẳng biết gì rõ ràng để cung cấp cho cảnh sát, biết được chút ít thì lại là chuyện xảy ra ở nước ngoài. Thậm chí cô còn chẳng biết gã đã đi tới một hay mấy nước, cô cho rằng các nhà chức trách có thể tìm ra bằng cách xem hộ chiếu của gã, và giả sử gã không có nhiều hộ chiếu, mà cô khá chắc chắn là gã có. Tóm lại, gã sống ngoài tầm kiểm soát của những quốc gia.

Gã là kẻ bất khả xâm phạm, cô nhận ra, ít nhất là với hiệu lực thi hành pháp luật trên đất nước này. Không thể bắt gã, bởi gã chẳng dính phải một tội ác nào. Cho dù cô có cung cấp những chi tiết cụ thể, rất có thể cảnh sát cũng chẳng tìm ra bằng chứng về việc gã ra nước ngoài vào mốc thời gian đó.

Tổ giác gã sẽ chẳng thu được gì. Những giọt nước mắt nhẹ nhõm làm cay xè hai mắt khi Andie nhận ra điều đó. Cô không hề muốn tổ giác gã; cô không muốn gã sống phần đời còn lại trong tù. Có lẽ cô nên làm thế, nhưng cô không phải thánh và cô phải lờ tịt lương tâm mình đi.

Với lại, mặc dù giết người được cho là việc tối kỵ không nên làm, nhưng công bằng một chút, gã dường như còn đáng hoàng hơn bất kỳ tên cặn bã nào mẹ cô từng lang chạ. So về mức độ xấu xa, cái nào đáng chết hơn, giết người hay lạm dụng trẻ em? Luật pháp sẽ trả lời rằng giết người. Nhưng, con bà nó, có một số kẻ không đáng được sống và nếu một tay trùm ma túy thuê Simon thủ tiêu một kẻ, thì đó rất có thể là đối thủ buôn ma túy của hắn. Sao đây lại là việc xấu? Thứ gì giết bớt lũ buôn lậu đều là phúc cho loài người. Phải chăng nó xấu xa vì Simon giết người để kiếm tiền, chứ không phải vì bất kỳ ý niệm nào trong việc làm thế giới này tốt đẹp hơn bằng cách giảm bớt những tên khốn trên trái đất?

Đây không phải là chuyện có thể nghĩ thông trong một giờ. Và cô quá mệt mỏi để tiếp tục lo lắng những điều vụn vặt. Điều tốt lành là cô không phải làm gì ngay lúc này. Cô không phải quyết định bất kỳ điều gì về Simon và không phải lo lắng về Rafael. Cô đã thoát khỏi...

Suy nghĩ của Andie chợt khựng lại. Rafael.

Vậy, chỉ vì cô đang được yên ổn, thì cứ mặc gã tiếp tục hoành hành, nhập lậu ma túy để làm hại cuộc sống của biết bao người, và ngày càng giàu sụ lên sao? Chỉ bởi vì đang được yên thân, thì cô không có nghĩa vụ phải hành động để chấm dứt hoạt động của hắn sao?

Không. Câu trả lời ngay lập tức và dứt khoát. Cô có bốn phận hơn bất cứ ai trên trái đất này, bởi vì cô đã sống nhờ những đồng tiền đó, hưởng lợi từ nó và bởi vì cô ở vị trí duy nhất không chỉ hiểu rõ Rafael như hiểu chính mình, mà khi xuất hiện còn có thể khiến hắn làm những điều điên rồ, những điều có thể cho cảnh sát cơ sở để buộc tội hắn.

Cô phải làm việc đó. Cho dù có mạo hiểm đến thế nào, cô vẫn phải làm.

Những ý nghĩ khác lại dắt cô quay về với Simon. Giờ đây gã thấy bắt buộc phải bảo vệ cô, việc này có thể phá hỏng bất kỳ kế hoạch tiêu diệt Rafael nào của cô. Cô không muốn Simon dính dáng tới chuyện này; đây là món nợ, là nhiệm vụ của cô. Dù gã nhìn nhận tình huống này thế nào, nó cũng là chuyện hoàn toàn khác.

Liệu gã có tìm mọi cách để ngăn cô? Chắc chắn. Tệ hơn, cô sợ rằng gã luôn đạt được bất cứ điều gì một khi đã quyết tâm. Cô chẳng phải đau đầu tưởng tượng ra viễn cảnh gã giam giữ cô ở đâu đó, hay mang cô ra nước ngoài để cô không thể tiếp cận Rafael.

Không có gì khác: cô vẫn phải rời xa gã.

Cứ cam đoan rằng cô sẽ không bỏ chạy, gã sẽ không đề phòng, Andie nghĩ. Có lẽ không phải ngay lúc này - gã rất xảo quyệt và đa nghi, có thể sẽ theo dõi cô từ xa trong vài ngày tới - nên cô cứ từ từ, sắp xếp một số thứ, làm sự nghi ngờ của gã dịu xuống cho tới khi gã cảm thấy yên tâm rồi đi. Cô không biết chính xác đó là lúc nào, nhưng gã cũng là con người; gã có thể chỉ cứng đầu và thông minh hơn đa số, gã cũng phải ăn, phải ngủ, phải đi toilet như những người khác. Gã đôi khi cũng có chút lơ đãng. Nếu may mắn, thậm chí khi gã vẫn còn ở đây, cô có thể đã chễm trệ trên máy bay và cao chạy xa bay trước khi gã nhận ra.

Gã sẽ tìm ra cô; cho đến giờ, gã luôn nhìn thấu mọi động thái của cô, mọi bước đi của cô để thay đổi bề ngoài và nhận dạng. Cô chẳng dám hy vọng đột nhiên gã trở nên dần dộn còn mình đột nhiên trở thành nghệ sỹ đào tẩu tài năng, nhưng tất cả những gì cô cần là vài ngày xuất phát trước, có thể không lâu đến thế, và cô sẽ có mặt ở New York.

Cô sẽ liên lạc với FBI. Rafael ắt luôn nằm trong tầm ngắm và FBI hẳn đã chán nản vì không thể đưa ra chứng cứ chắc chắn chống lại hắn. Kiểu gì bộ phận chịu trách nhiệm vụ này cũng sẽ vồ lấy cơ hội để sử dụng cô.

Ngay khi nằm trong tay FBI, cô sẽ thoát khỏi tầm kiểm soát của Simon.

28. Chương 28

Về đến khách sạn, Simon bật máy tính lên và kiểm tra vị trí của cô, chỉ để chắc chắn gã đã thuyết phục được là cô an toàn và cô không chạy tháo thân để tìm đến cuộc sống thực sự của mình. Tốt - cả chiếc Explorer và điện thoại di động đều ở nguyên chỗ đó, không di chuyển, nên có thể cô đang ở trên giường. Gã cài chương trình gửi tin nhắn tới điện thoại cầm tay nếu thiết bị định vị bắt đầu di chuyển, chỉ để phòng nếu cô nằng nặt lại giờ trò lừa bịp.

Gã rất muốn được ở lại, nhưng khi hôn cô gã cảm nhận được sự dè dặt từ phía cô, có vẻ cô không muốn dính dáng với gã nữa, ít ra là vẫn chưa. Gã ghét phải đợi, nhưng dù sao gã cũng sẽ đợi. Tuy nhiên lúc này bức màn bí ẩn giữa gã và Andie đã hạ xuống, bản năng mách bảo gã phải hành động nhanh và gọn. Cô ấy đã từng kiếm sống bằng cách hầu hạ đàn ông, giấu đi các nhu cầu của bản thân và chỉ thể hiện những gì đàn ông thích nhìn thấy. Cô ấy cần thời gian, đúng vậy, nhưng cô ấy cũng cần được người khác ham muốn vì chính con người mình. Cần được tán tỉnh, đeo đuổi; cần một người đàn ông để chiều chuộng cô ấy.

Kiên nhẫn là một hình thức khác của sự cứng đầu. Có thể điều đó có nghĩa gã là một thằng khốn vì không chịu bước ra khỏi cuộc đời cô và để cô yên thân, sau tất cả những việc đã làm và những đòn đau gây ra cho cô. Thế thì sao? Gã thà làm một thằng khốn để có được cô còn hơn làm người tử tế mà mất cô mãi mãi.

Nếu như Andie không hề có phản ứng gì, gã đành chấp nhận mất cô và để cô tự do, nhưng cô lại ngồi bồm rôi trên chiếc ghế, và gã đủ hiểu phụ nữ để biết cô đang nhớ lại những gì xảy ra giữa họ. Gã đủ hiểu cô, nhờ buổi chiều họ bên nhau, biết cô trông sẽ như thế nào khi khao khát. Cô muốn tỏ ra đứng đưng nhưng không thể, chẳng khác gì gã tỏ ra hờ hững với cô. Gã muốn làm điều đó; gã muốn quên cô ngay khi bỏ đi. Và lần đầu tiên trong đời gã, điều đó không xảy ra. Gã phải đối mặt với thực tế, chứ không phải là hoa hồng với ba thứ mơ ước viễn vông, và những gì xảy ra giữa họ là thực - chưa được công khai, chỉ mới chớm, nhưng là có thực.

Chắc chắn cô vẫn ở nhà, ít nhất là lúc này, Simon bèn lấy đồ nghề sơ cứu ra và cẩn thận khử trùng vết thương trên cánh tay rồi xịt thuốc gây tê. Giảm đau chỉ là tạm thời nhưng cũng giúp gã bớt đau khi khâu. Vết rách lỗ chỗ khiến vết thương càng đau hơn. Sau khi chấm một chút kháng sinh lên trên các mũi khâu, gã đặt một miếng băng dán lên rồi cẩn thận gói ghém bộ sơ cứu mini, ghi chú những thứ cần bổ sung. Gã luôn mang bộ sơ cứu bên mình và nó đã cứu sống gã nhiều lần. Ở vùng nhiệt đới, một vết thương hở, dù nhỏ thế nào, cũng dễ gây chết người như chơi.

Sau đó, vừa ngáp gã vừa vốc vào miệng mấy viên thuốc kháng viêm trước khi trút bỏ quần áo. Tắt đèn xong gã vật ra giường. Điện thoại sẽ báo khi có tin nhắn đến, và đánh thức gã nếu cô quyết định đào tẩu, nhưng gã khá chắc chắn cô sẽ không đi đâu đêm nay. Nếu có áp ủ mưu đồ gì trong đầu, cô sẽ giả bộ ở yên đó vài ngày hòng bịt mắt gã. Cô nàng ngấm ngầm, quỷ quyệt nhưng gã còn cáo hơn. Gã đi ngủ vì biết rõ rằng lúc này mọi chuyện đều được kiểm soát.

Andie ngủ dậy muộn bất thường và cuối cùng cũng loạng choạng lê được vào phòng bếp lấy một tách cà phê lúc 11 rưỡi. Đầu cô đau như búa bổ, có lẽ do hậu quả từ việc tăng tiết adrenaline, hoặc cũng có thể do cô đang thiếu một liều caffeine. Cô thường ra khỏi giường vào khoảng 8 giờ, đủ thời gian cho mấy việc lật vát trước khi đi làm, vậy là hôm nay cô uống ly cà phê đầu tiên trong ngày muộn ba tiếng so với mọi khi.

Cô uống hai viên aspirin rồi mang tách cà phê ra phòng khách. Bật chiếc ti vi cũ lên, cô cuộn tròn trong một góc sofa, lúc này chẳng muốn gì hơn là nhắm nháp cà phê và chờ hai viên aspirin phát huy tác dụng. cô xem ít tin tức buổi trưa, đủ để biết khả năng bão lại về chiều nay, và sau đó, dù đã uống cà phê, ngủ dịp cả mắt.

Hai tiếng gõ cửa dứt khoát đánh thức cô. Chắc là hàng xóm, Andie cau kinh nghĩ, quá muộn để quan tâm xem cô có sao không sau những tiếng đổ vỡ đêm qua. Ít nhất họ cũng nghe thấy tiếng cô đập đổ cái ghế, nhưng có ai thêm đoán hoài liệu là trộm cắp hay có chuyện gì? Nếu cô nghe thấy tiếng động tương tự như vậy bên nhà hàng xóm, ít nhất cô cũng đập vào tường và gọi to xem mọi chuyện có ổn không.

Andie dừng lại trước khi mở khóa, vạch màn cửa và nhìn ra ngoài. Cô thấy mình đang nhìn chằm chằm Simon, bởi vì gã đang đứng chắn ở cửa vào. Không khí như rút hết khỏi buồng phổi của cô, như thể cô nhìn ra ngoài và thấy một con sói khổng lồ đang đứng đó. Gã nhìn cô qua lớp kính và nhướn mày lên như để nói, Sao hả?

Quá choáng váng, Andie để rơi tấm màn và đứng đó cả phút, cố gắng quyết định xem có nên mở cửa hay không. Cô đã mong là gã rời thành phố rồi. Vì cái quái gì mà gã còn lớn vồn ở đây nhỉ? Còn chuyện gì để nói đâu?

“Em nên mở cửa thì tốt hơn,” gã nói qua cánh cửa gỗ. “Tôi sẽ không đi đâu.”

“Có gì mới à?” cô cầu nhàu, mở khóa và kéo cửa ra. Gã bước vào, một nụ cười thoáng trên môi. “Chuyện gì vậy?” cô hỏi, gạt mớ tóc rối bù ra khỏi mặt. Thậm chí cô còn chả thèm dùng lược cào qua, cóc thèm quan tâm.

“Tôi tới xem em có muốn đi ăn trưa không. Chắc là không nhỉ,” gã nói, giọng thoáng chút hài hước.

Andie ngáp và đi về phía sofa, co chân lên rồi nhét đôi chân trần xuống dưới đệm. Cô vẫn mặc chiếc quần

ngủ và áo cộc tay, nên cô chẳng ra ngoài để ăn trưa hay làm gì khác. “Tôi cũng đoán là không,” cô lặp lại, nhún vai. “Tôi vẫn chưa ăn sáng. Cảm ơn vì đã mời. Anh còn muốn gì nữa?”

Gã nhún một bên vai. “Đến đưa em đi ăn trưa thôi. Có gì đâu.”

Làm như cô tin chuyện đó ngay ấy. “Ừ, đúng rồi. Anh có làm gì mà không có ý đồ đâu.”

“Sống là trên hết.” Gã ngửa đầu, hít hà không khí. “Cà phê mới pha à?”

“Chưa lâu đâu.” Andie tính lại thời gian. Cô đã chợp mắt lâu hơn cô tưởng. “Pha cách đây một tiếng, chắc mùi vị vẫn chấp nhận được.” Cô cần thêm cà phê nên ngồi dậy và đi vào bếp, cầm theo cái cốc. “Anh muốn uống thể nào đây?” cô hỏi khi mở tủ bếp và với chiếc cốc khác, cao giọng để gã ở phòng khách vẫn nghe thấy.

“Đen,” tiếng gã vang lên ngay sau lưng làm cô giật mình, suýt đánh rơi chiếc cốc. Gã vươn ra để chụp lại, tay gã vòng quanh tay cô. Ngay tức thì cô thoát ra khỏi vòng ôm của gã, nhắc bình cà phê khỏi máy hâm nóng, đổ đầy hai cốc.

“Tạo ra chút âm thanh khi anh di chuyển đi,” cuối cùng cô lạnh nhạt lên tiếng.

“Tôi có thể huyết sáo.”

“Cái gì cũng được. Chỉ cần đừng ú ớ ào tôi như thế.” Andie lại tỏ ra mất bình tĩnh hơn những gì cô muốn gã thấy, bởi vì khoảnh khắc đó khiến cô nhớ lại ký ức sống động khi gã đứng sau cô trên ban công căn hộ tầng thượng và làm tình với cô, thậm chí còn không quay người cô lại để hôn. Lúc đó, với gã cô không hơn một món đồ chơi tình dục, nhưng cô thì mờ mắt vì khoái cảm và qua buổi chiều nó nảy nở trong đầu cô tới mức cô nghĩ gã sẽ mang mình đi cùng. Cô vẫn thấy bóng rất bối rối nhục nhã khi bị rũ bỏ.

Cô đặt chiếc cốc xuống và hít một hơi thật chậm, thật đều. “Tôi cứ nghĩ anh đã đi rồi chứ,” cô nói chả kiêu nể gì. “Tôi muốn anh biến đi.”

“Bởi vì đêm qua tôi đã hôn em à?” Ánh mắt sắc sảo của gã nhìn cô chăm chú.

“Bởi vì anh là anh, tôi là tôi. Tôi biết trước đây tôi là người như thế nào, nhưng kể từ sau vụ tai nạn tôi chỉ có một mình...” Chết tiệt, gã thừa biết điều đó; gã theo dõi nhất cử nhất động của cô suốt thời gian qua. “Và tôi nghĩ được ở một mình là điều tuyệt nhất với tôi. Tôi luôn quyết định sai lầm khi dính dáng tới đàn ông. Buồn nhỉ, nhưng mà đúng vậy đấy.”

“Tôi chẳng yêu cầu em phải quyết định điều gì. Em phải ăn, đúng không nào? Vậy thì đi ăn trưa thôi. Hay ăn sáng. Lúc nào cũng có thể tới một quán bánh kếp mà.” Giọng gã nhẹ nhàng, dễ chịu và nếu không cảnh giác có lẽ cô đã nhầm đó là sự an toàn. Một quán bánh kếp thì nguy hiểm tới mức nào? Vấn đề ở chỗ, chẳng có điều gì là an toàn với người đàn ông này, ít nhất là từ gã và lý do chính là những kinh nghiệm xương máu của cô với gã.

Cô lắc đầu. “Tôi chẳng muốn đi đâu với anh hết.”

“Nếu em chịu đi, tôi sẽ trả lời bất cứ câu hỏi nào của em.”

Andie cứng người, giận chính mình vì lời đề nghị quá cảm dỗ và gã biết tổng. Cô biết mình phải tránh xa gã, thật xa, nhưng gã đã đem cơ hội cho cô khám phá bất cứ điều gì về gã ra làm mỗi nhử, và cô lao vào nó như con chim ưng lao vào con thỏ. Gã nhìn cô bằng vẻ thú vị lấp lánh trong mắt, khóe miệng cong lên, sự cảnh giác trong gã hạ xuống, vẻ vô cảm thường ngày biến mất, và Andie run rẩy trước sự lôi cuốn ấy. Tuy nhiên, cô cố không để mình bị lung lạc. “Tôi chẳng muốn biết gì về anh hết.”

“Chắc chắn là em muốn biết, kiểu như làm thế nào tôi lại có một hình xăm trên mông chẳng hạn.”

“Anh chẳng có cái hình xăm nào trên mông hết!” Andie bật lại, lườm gã. Cô đã thấy cặp mông gã và cô đâu có mù; cô hẳn phải trông thấy một hình xăm nếu có chứ.

Gã bắt đầu tháo thắt lưng.

“Này, đừng có làm thế!” cô hét lên, cảnh báo. “Anh không cần phải...”

Gã nắm lấy dây khóa và kéo nó xuống.

Andie quên bég mắt mình đang nói gì.

Gã quay lại, móc ngón cái vào cặp quần jeans và lôi xuống. Gấu áo bao quanh cặp quần để lộ những đường cong cơ bắp; gã với ra sau để kéo áo lên và nó kia rồi, chéch trên hông phải là một mẫu vẽ trêu tượng như hình mê lộ uốn cong huyền bí. Ngón tay cô đột nhiên co giật trước ham muốn mãnh liệt được vươn ra và chạm vào nơi ấy.

Cô siết chặt tay thành nắm đấm, cổ lẩy giọng bình thản. “Hình lạ đấy. Nó có nghĩa là gì vậy?”

Gã kéo quần lên, nhét đuôi áo vào trong, quay mặt lại với cô khi kéo khóa và cài thắt lưng, ánh nhìn thích thú. “Tôi sẽ nói cho em biết khi chúng ta ăn.”

“Chết tiệt,” cô gầm gừ, rồi quay gót đi vào phòng ngủ sửa soạn.

Mười phút sau Andie bước ra ngoài, chỉ đánh răng, chải đầu, thay bộ đồ ngủ bằng quần jean và áo thun tháo mỗi một nút trên cùng vì giờ cô không mặc đồ khoét sâu nữa - vết sẹo trên ngực luôn nhắc nhở cô rằng mọi chuyện đã khác. Cô thậm chí còn chẳng buồn trang điểm tí nào, bởi vì cô đâu có cố quyến rũ gã hay bất cứ ai khác. Sục chân vào đôi dép xỏ ngón, cô nhìn xuống những móng chân trần của mình và khịt mũi. Về ngoài của cô đối lập với hình ảnh khi Rafael trao cô cho gã, nhưng nếu gã không thích cô như này thì cứ việc biến.

Gã mỉm cười khi thấy cô, nụ cười chân thành. “Em đẹp lắm,” gã nói.

Một câu nói trái ngược hẳn với những gì cô nghĩ, cô vội dừng lại, miệng há hốc. “Tôi, ừ, cảm ơn anh. Nhưng... mắt anh có vấn đề à?”

“Không, mắt tôi không có vấn đề gì cả,” gã trịnh trọng trả lời như thể đấy không phải là câu hỏi tu từ. Gã vươn ra chạm vào tóc cô. “Tôi hơi tiếc những lọn tóc xoăn nhưng tôi thích màu này. Giờ em không chụp điện, không dễ vỡ. Tốt. Miệng em vẫn... thôi đừng để ý.”

“Đừng để ý cái gì?” Gã vờn cô như vờn một con cá mắc câu. Cô biết, nhưng chẳng làm gì khác được. Miệng cô làm sao nhỉ? Cô không nên hỏi tới vì câu trả lời chắc chắn liên quan tới cái giường và cô không muốn nhắc đến nó, nhưng... miệng cô thế nào nhỉ?

“Tôi sẽ nói với em khi chúng ta ăn,” gã nói.

Cho tới tận khi họ ngồi trong quán của chuỗi nhà hàng IHOPs, có thực đơn trong tay, cà phê bốc khói trước mặt, Andie mới nhận ra gã nói gã sẽ trả lời bất cứ câu hỏi nào của cô, nhưng không nói sẽ trả lời trung thực. Bực mình vì không nghĩ ra cái bẫy đó sớm hơn, cô đập thực đơn xuống bàn và nhìn gã thất vọng. “Trả lời bất cứ câu hỏi nào là một lẽ, nhưng liệu anh có nói thật hay không?”

“Tất nhiên,” gã trả lời không ngần ngại, quá trơn tru nên cô biết mình đã mắc bẫy.

“Anh nói dối.”

Gã đặt menu xuống. “Andie, thử nghĩ xem. Việc gì tôi phải giấu em hay em phải giấu tôi?”

“Làm sao tôi biết được? Nếu tôi biết mọi thứ về anh tôi đã chẳng phải hỏi, thế giờ tôi bắt đầu được chưa?”

“Câu trả lời hay.”

Simon mỉm cười với cô. Cô ước gì gã đừng cười như thế nữa. Khi gã cười, cô quên mất gã là kẻ chuyên giết người thuê, quên mất thứ chảy trong huyết quản của gã là nước đá, và việc gã đã làm cô đau đớn hơn bất kỳ gã đàn ông nào trên đời khi bỏ rơi cô. Nhưng nghĩ về việc ấy khiến cô nhớ ra hình xăm trên hông gã và không hiểu sao trước đây cô lại không phát hiện ra nó.

“Thế hình xăm của anh có ý nghĩa gì?”

“Tôi chả biết. Nó là một hình xăm của tụi nhóc bây giờ. Tôi vừa dán nó sáng nay.”

Đang nuốt dở ngụm cà phê, cô sặc và bụm tay lên miệng và mũi, cố không phun cà phê ra khắp bàn. Sau khi cố gắng nuốt xuống, cô cười vì gã đã khéo léo gài cô làm theo những gì gã muốn. “Anh ăn gian và tôi đã mắc bẫy. Tôi biết anh chẳng có cái hình xăm nào hết mà.”

Người phục vụ tới, giấy bút sẵn sàng. “Quý khách đã chọn được món chưa ạ?”

Andie gọi trứng bác, thịt xông khói, bánh mì nướng, Simon gọi một phần y hệt và thêm khoai tây sợi chiên giòn. Người phục vụ vừa đi khỏi, cô đặt cốc cà phê xuống để không làm mình bê mặt vì sắc nếu chẳng may gã còn chiêu trò gì giấu trong tay áo hay trong quần không chừng.

Có vô số điều Andie muốn hỏi gã, nhưng có vài điều cô không dám hỏi bởi vì không chắc mình muốn nghe câu trả lời. Cô cảm thấy như mình đang cầm gậy chọc vào một con hổ, cho dù con hổ có mời cô thì đây là một trò quá mạo hiểm.

Cô bắt đầu với câu hỏi dễ nhất, cho mục đích của riêng mình. “Anh bao nhiêu tuổi rồi?”

Lông mày gã nhướng lên đôi chút vì ngạc nhiên trước câu hỏi của cô. “Ba mươi lăm.”

“Ngày sinh của anh?”

“Mùng 1 tháng 11.”

Andie im lặng. Cô muốn biết họ thật của gã, nhưng có lẽ chỉ nên biết vậy thì hơn. Những bí mật của gã đen tối hơn của cô, những ranh giới càng khiến gã thành một kẻ hung dữ và buồn bã.

“Hết rồi à?” gã nói, khi không thấy câu hỏi nào khác. “Em chỉ muốn biết ngày sinh và tuổi tôi thôi à?”

“Không, đó không phải là tất cả. Việc này khó hơn tôi tưởng.”

“Em có muốn biết tôi giết người lần đầu tiên năm bao nhiêu tuổi không?”

“Không.” Cô vội vàng nhìn quanh xem có ai nghe thấy không, nhưng giọng gã quá thấp và chẳng có ai nhìn họ kinh sợ hết.

“Mười bảy tuổi,” gã thản nhiên tiếp. “Tôi phát hiện ra mình có năng khiếu bẩm sinh trong việc giết chóc. Tuy nhiên tôi đã thôi không làm việc đó từ năm ngoái, sau khi ngồi trong nhà nguyện của một bệnh viện và khóc vì đã đứng ngoài phòng bệnh để lắng nghe câu chuyện giữa em với y tá. Và tôi biết em không chỉ còn sống mà còn nguyên vẹn. Tôi đã bỏ nghề từ khi đó.”

29. Chương 29

Đồ chết tiệt, đồ chết tiệt, đồ chết tiệt.

Andie chửi bới Simon suốt hai ngày tiếp theo, không chỉ vì không thấy mặt mũi gã đâu mặc dù cô linh cảm gã vẫn đâu đó quanh đây, vẫn dõi theo cô, mà còn bởi ngồi trong nhà hàng đó và lắng nghe những lời từ đáy lòng gã, cô đã yêu gã mất rồi. Trong tất cả những điều dại dột cô đã làm trong đời, phải lòng một tên giết người, cho dù đã giải nghệ, là điều ngu xuẩn nhất. Nếu cô đã từng phải xác định nên tránh xa, thật xa khỏi bất kỳ mối quan hệ viên vông nào bởi vì cô không có khả năng quyết định sáng suốt khi phải lựa chọn một người đàn ông, thì đây là một minh chứng rõ ràng.

Anhdie không khóc, dù rất muốn. Gã kể những điều tan nát cõi lòng của mình quá bình thản, bằng chất giọng đều đều, điều đó giúp cô bình tĩnh và sau một lúc cô đã có thể hỏi thêm vài câu, như gã từ đâu đến (gã sinh ra tại một căn cứ quân sự ở Đức) và gã có anh chị em gì không (gã là con một và cả bố lẫn mẹ đều đã qua đời). Cho dù gã có người thân thích, cô nghĩ, gã cũng chọn ở một mình. Cô đã tự mình bươn chải nên hiểu thế nào là không tin ai, không giải bày với ai.

Gã luôn tìm mọi cách để ẩn mình. Gã không thích bất kỳ môn thể thao chuyên nghiệp nào, điều này cũng dễ hiểu, vì những môn thể thao đồng đội không hấp dẫn những kẻ cô độc. Gã không đặc biệt thích màu nào, cũng không thích bánh trái. Có lẽ gã coi sở thích là những điểm yếu có thể chống lại mình nên cố tình tách bản thân khỏi rất nhiều điều yêu và ghét mà người khác dùng để ghi dấu ấn cá nhân và những ranh giới của họ; có lẽ gã luôn duy trì khoảng cách đó giữa mình và những người còn lại.

Thế nhưng gã đã đến gần cô, hơn một lần. Vào buổi chiều họ bên nhau, gã đã phát hiện ra cô sợ đến thế nào và đã trấn an cô bằng sự âu yếm, dịu dàng, dỗ dành cô bằng khoái cảm. Gã đã làm tình với cô, cho dù lúc đó chẳng ai trong hai người coi đây là làm tình. Khi cô gặp tai nạn, gã đã ở bên lúc cô chết, trông nom cô đến khi có người tới.

Cô chưa bao giờ mơ về vụ tai nạn, hiếm khi gặp những ký ức mơ hồ khi chết. Đầu tiên là một quãng sáng lạ thường, vừa trong trẻo vừa sống động, và sau đó cô đặt chân tới một miền đất tuyệt diệu. Cô nhớ được từng chi tiết về hai biển cổ đỏ, những điều gì xảy ra giữa chúng lại là một khoảng hẫng và lơ mơ. Có lẽ vì giờ cô đang ngồi đối diện với gã, nhìn không thôi gương mặt ấy và khắc ghi nó, đột nhiên tình cảnh trở nên rõ ràng như đang diễn ra trước mắt cô. Cô nghe thấy gã thì thầm “Chúa ơi, em yêu,” và thấy gã chạm và tóc cô. Cô thấy gã ngồi đợi cùng với cô. Có gì đó như một lớp màn khiến cô không thể nhìn thẳng vào thân thể mình, nhưng cô lại thấy gã, ôi, thật là rõ. Cô có thể thấy nỗi đau khổ gã phải vật lộn để kiềm chế, nỗi đau đớn gã khó mà chấp nhận được.

Như có một thanh sắt xuyên qua ngực cô lần nữa, Andie biết tại sao gã lại lần tìm thông tin về tai nạn của mình trên báo. Gã muốn tìm ra chỗ họ chôn cô để có thể đặt vài bông hoa lên mộ.

“Andie.” Gã vờ qua bàn và nắm lấy tay cô, ủ nó trong bàn tay cứng rắn của mình. “Em đang ở chốn nào vậy?”

Lòng vun vủ, cô kéo mình về thực tại, rời xa những ký ức không muốn có, nhưng lại mang theo một miếng ghép nữa để hiểu người đàn ông đang đối mặt với mình, đang cố gắng để gần gũi hơn với cô, và không ngần ngại bóc trần bản thân bằng việc trả lời bất kỳ câu hỏi nào của cô.

Cô không còn đầu óc đâu để đặt câu hỏi nữa, và họ kết thúc bữa ăn trong im lặng. Gã nhìn cô, nét mặt lại bình thản và vô cảm, dù không thể gọi biểu hiện trước đó là cuồng nhiệt. Gã cho phép mình bộc lộ chút xú thích thú, thì thoảng nhìn miệng cô rồi một ngọn lửa cháy lên trong đôi mắt gã, nhưng ngoài thoảng chút đó ra thì gã chẳng để lộ suy nghĩ hay cảm giác gì.

Simon đưa Andie về nhà và cùng bước lên ngọn đèn trước hiên với cô, nhưng gã đứng ở một khoảng cách để cô biết rằng gã không có ý định vào nhà kể cả cô có mời. Rồi gã đi về phía bên kia của căn trọ, gõ mạnh vào cửa trước. Gã đang làm gì vậy? Cô chau mày nhìn gã khó hiểu. Mười lăm giây sau, gã lại gõ. Không ai ra mở cửa.

“Anh đang làm cái gì vậy?”

“Kiểm tra xem có ai ở nhà không. Xe không còn ở đó nhưng một trong hai người có thể ở nhà.” Câu nói đó chứng tỏ gã đã theo dõi nơi này đủ lâu để biết có một cặp đang thuê nửa bên kia căn nhà, nhưng vẫn chưa biết họ đều làm ca hai, giống như cô, và thường đi vào lúc một giờ.

“Tại sao? Có người ở nhà thì sao?”

“Người ta thường rất tò mò. Họ nghe ngóng cả những khi không nên nghe.”

“Thì sao?”

“Thì đây không phải việc của họ chứ sao.”

Tò mò, trong bóng tối kín bưng, cô thấy gã lấy ví và rút ra một cái thẻ. “Phòng khi em gặp rắc rối khi rút tiền,” gã nói, đưa chiếc thẻ cho cô.

Đó là bằng lái xe cũ của cô.

Andie nhìn chăm chăm tấm bằng, vào bức ảnh trên đó và những ngón tay cô run run khi đưa ra. Cô cứ nghĩ Drea đã chết, nhưng cô ta vẫn còn đó: những lọn tóc vàng óng ả, trang điểm kỹ lưỡng, trông có vẻ rộng tuếch. Giờ đây cô không còn là con người đó. Hầu như ai cũng xem xét kỹ tấm ảnh để tìm điểm giống nhau giữa khuôn mặt Drea và cô.

“Tôi sẽ tặng số tiền đó cho bệnh viện Thánh Jude,” cô lặng lẽ nói. “Tôi có tài khoản ngân hàng ở đây. Tôi sẽ chuyển khoản trực tuyến tới tài khoản này rồi đến ngân hàng lấy séc bảo lãnh và viết cho bệnh viện. Số IP có thể khác trong giao dịch nhưng tôi có mặt khẩu và...” Cô cảm bật. Cô luyên thuyên mà chẳng thèm để ý xem mình đang nói cái gì. Gã đương nhiên biết về số IP và giao dịch trực tuyến, cho dù có thể gã thực hiện

các giao dịch ở nước ngoài. Cô chắc sẽ không gặp bất kỳ khó khăn nào trong việc thực hiện giao dịch, dù vậy cô vẫn nghĩ về việc gọi báo trước cho bà Pearson rồi mới tiến hành. Tuy nhiên, bằng việc trả lại bằng lái cho cô, Simon đã bảo đảm cô không gặp rắc rối nào khi muốn làm bất kỳ điều gì với tiền của mình, ngay cả khi bà Pearson không còn làm việc tại ngân hàng đó nữa.

“Cám ơn anh,” cô thăm thò, giữ chặt tấm bằng. “Tại sao anh giữ nó?”

Gã không trả lời, bởi vì rõ ràng quyền được hỏi của cô đã hết khi họ rời nhà hàng. Gã nói, “Tôi có một chuyến bay phải đi bây giờ,” rồi để mặc cô đứng dưới hiên. Cô nhìn theo tới khi gã đi khuất rồi bước vào nhà và ngồi xuống chiếc đi văng, nghĩ về hai giờ vừa qua.

Gã có chuyến bay phải đi, đi cái chết tiệt ấy. Cô chẳng tin gã lấy một lời.

Cô không gặp lại gã kể từ đấy, nhưng cô biết điều đó chẳng nghĩa lý gì. Gã vẫn quanh đây, vẫn dõi theo cô. Gã không tin cô không bỏ chạy, cho dù gã đã lộ diện để bảo đảm rằng cô không có gì phải sợ.

Ít nhất điểm đó thì Andie tin gã. Cô được an toàn. Cô được tự do sống cuộc đời của mình, không còn phải nơm nớp canh chừng, tự do làm bất cứ điều gì cô muốn. Dù vậy cô cũng nên khôn ngoan mà tránh xa New York cho tới khi Rafael chết hoặc bị vào tù. Khả năng gặp ai đó trong một thành phố cỡ ấy rất nhỏ, nhưng những điều điên rồ vẫn thường xảy ra; cô chính là bằng chứng sống cho điều đó còn gì.

Rõ ràng Andie không hề khôn ngoan, bởi vì cô đang định quay trở lại New York. Tuy nhiên, cô cần phải thoát khỏi “người giám hộ tự chỉ định” của mình trước đã.

Điều duy nhất cô có thể làm để gã tin rằng cô đang ở nguyên một chỗ là quay trở lại làm việc ở quán ăn của Glenn - ông ấy hẳn rất vui lòng giúp cô. Nhưng Andie không thể làm thế, bởi cô chắc chắn sẽ rời đi trong vài hôm tới và cô không muốn đánh lừa Glenn kiểu đó.

Thay vào đó cô tập trung vào việc chính. Cô gọi cho bà Pearson, và bà ấy tỏ ra thành thực quan tâm. Bà ấy đã rất lo lắng khi không thấy động tĩnh gì từ tài khoản kể từ lần cuối gặp Andie và những email của bà không được hồi âm; nên đã sợ có điều gì xảy ra. Có chuyện thật nhưng Andie không đi sâu vào vấn đề ấy, cô chỉ an ủi bà Pearson rằng mọi chuyện vẫn ổn. Họ nói chuyện một lát rồi Andie gác máy. Cô thực hiện việc giao dịch trực tuyến, chốc chốc lại kiểm tra tài khoản cho tới khi giao dịch thành công. Khi séc bảo đảm được chuyển phát nhanh tới bệnh viện nhi, cô cảm thấy như thể gánh nặng ngàn cân được nhấc khỏi đôi vai. Cục tiền này không khác gì cục nợ từ lúc cô ăn cắp nó, việc mà cô cho là đúng đắn.

Tuy vậy, xen giữa sự nhẹ nhõm là một cảm giác tiếc nuối. Thật tệ là cô không thể giữ nó, bởi vì một phần trong cô thực sự muốn trở nên giàu có, dù bằng tiền ăn cắp - những đồng tiền ăn cắp bẩn thỉu. Hành động một cách cao cả cũng đau khổ chẳng khác gì lúc ôm cái cục nợ đó.

Nhưng giờ tiền đã chuyển đi rồi, đã thuộc về người khác, và cô có thể tiến tới mục tiêu thứ hai trong kế hoạch. Cô không có nhiều tiền mặt và cô cần thêm, giờ là lúc dùng đến số châu báu Rafael cho cô.

Andie với quyển danh bạ điện thoại và bắt đầu tìm kiếm một tay môi giới kim cương. Cô có thể cầm cố sổ nữ trang nhưng nhận ra mình chỉ được một phần nhỏ trị giá của chúng, và tiệm cầm đồ có thể kiếm gấp bội bởi vì cô chẳng có hứng thú chuộc lại đồng rác rưởi đó. Cô phải bán chúng và không muốn mất thời gian đấu giá trên eBay.

Cuối cùng cô cũng thu xếp xong mọi việc. Đã đến lúc rồi.

Một tuần sau, với số tiền trong tài khoản - dù không nhiều như mong đợi - và một thẻ tín dụng vừa phát hành, cô đặt vé đi New York ngày hôm sau và dọn dẹp gọn gàng căn nhà trọ, phòng trường hợp không bao giờ quay lại.

Cô dọn sạch tủ lạnh, vứt bỏ những thức ăn dễ hỏng. Nếu cô không quay lại, cô không muốn chủ nhà, trong một tháng nữa hoặc hơn, mở cửa ra và chết ngạt vì mùi thức ăn thối rữa. Cô quét dọn, lau chùi gọn gàng sạch sẽ và cổ không khóc. Những món đồ cũ tồi tàn cô mua để trang bị cho căn trọ không đáng quan tâm lắm và nơi này cũng không thuộc về cô, nhưng nó vẫn là mái ấm thực sự đầu tiên của cô. Nó là của cô; cô đã tự tay chọn từng món trong ngôi nhà này, từ đồ bếp giá rẻ tới khăn trải giường. Cô đã mua thanh lý cái đèn bàn trong phòng khách với giá năm đô và vài tấm vải bọc đi văng một đô ở một chợ trời khác. Mùi của nước xịt phòng là mùi cô thích, xà bông thơm cũng vậy.

Cô đóng gói tất cả quần áo; chỉ vồn vện trong hai va li và bao gồm tất cả đồ làm đẹp cô có, chẳng nhiều nhận gì. Cô đã rất vui thích khi không phải trang điểm đậm nữa, vì chẳng cần quan tâm xem có ai thấy mình không còn chưng diện sắc sỡ như búp bê. Phần chân của những lọn tóc xoắn đã mọc dài ra và cô vẫn để nó tối màu như vậy. Cô không muốn để tóc vàng hoe nữa; Drea tóc vàng hoe; còn Andie có mái tóc nâu đứng đắn.

Khi căn hộ đã sạch sẽ và đồ đạc được đóng gói xong, cô cần đi đến hai chỗ. Đầu tiên là một khu mua sắm lớn, chỗ có tiệm tóc giả. Cô sẽ phải đóng giả thành Drea lần nữa, để thu hút sự chú ý của Rafael, rồi sau đó có thể tháo ngay nó ra và nhanh chóng thành một người mà khi lướt qua hẳn không hề để ý.

Chẳng có bộ tóc giả nào trong tiệm vừa ý Andie. Cô chọn một bộ tạm tạm: hơi dài một chút, hơi thẳng và nhiều ánh kim hơn vàng, nhưng thế là được rồi.

Việc thứ hai, phòng khi Simon vẫn theo dõi, cô đi tới cửa hàng thực phẩm thường mua và chọn vài thứ có thể để được lâu. Mua thức ăn sẽ làm gã chắc mẩm rằng cô vẫn ở đó. Mặt khác, nếu cô quay lại nhà trọ thật, có đồ ăn sẵn cũng tốt.

Sáng hôm sau, cô lái xe ra sân bay, đậu chiếc Explorer ở bãi đậu xe dài ngày và bắt đầu chuyến hành trình quay trở lại New York. Cô đặt ghế ở những phút chót và được một chỗ ở giữa hàng gần cuối. Cô bị nhét giữa một quý ông bệ vệ và quý phu nhân cũng bệ vệ không kém, hai người rõ ràng chọn hai ghế đó vì nghĩ chẳng ai muốn ngồi vào giữa họ và họ có thể giang tay giang chân thoải mái hơn. Đen cho họ và cô cũng chẳng may mắn gì.

Sau hơn ba giờ đồng hồ chờ chuyển tiếp chuyến bay, xế chiều cô mới đến La Guardia. Cô lấy hành lý, kéo va li ra khỏi khu vực sân bay và đứng ở vỉa hè chờ xe của khách sạn tới đón. Những ngày xuân thật lạnh, khoảng 10 độ C, và những cơn gió cắt da cắt thịt làm nhiệt độ giảm xuống chỉ còn 7 độ.

Khi xe đến, còn có bốn người nữa cũng lên xe, nhưng có vẻ chẳng ai trong số họ đi cùng nhau nên họ im lặng suốt đoạn đường tới Manhattan.

Cô yêu thành phố này, Andie nghĩ khi nhìn thấy đường chân trời gần hơn. Cô yêu con người, sự bận rộn, cảnh sắc, âm thanh và mùi vị nơi đây. Kansas không phải là một thành phố nhỏ, trên bất kỳ phương diện nào, và nó lại còn cách xa New York. Có lẽ, nếu một ngày nào đó mọi chuyện ổn thỏa, cô sẽ quay lại đây.

Hoặc cũng có thể không. Cô không thể kiếm được một công việc thu nhập khá và cuộc sống ở Manhattan rất đắt đỏ. Số tiền bán nữ trang không cầm cự được lâu. Cô cần phải thực tế bởi vì cô chẳng có những kỹ năng đặc biệt hay nghề ngỗng gì, và đòi hỏi những thứ ngoài khả năng của mình sẽ lại đưa cô đến với những gã đàn ông như Rafael trước đây. Từ giờ trở đi, Andie phải bằng lòng với những gì cô có.

Cô nhận phòng tại khách sạn Holiday. Khi đã ở trong căn phòng bé tí, hơi xập xệ, cô lôi quyển danh bạ dày cộp ra và bắt đầu dò tìm điện thoại của “Cơ quan Chính phủ Mỹ”. Tìm được số điện thoại rồi, cô bấm gọi.

Cô nàng đây rồi. Gã đã tìm thấy cô. Cuối cùng thì cô nàng cũng chịu mở máy.

Những ngón tay Simon lướt trên bàn phím máy tính, gõ lệnh. Gã đã về San Francisco và ở lại đó lâu hơn bất cứ chỗ nào từng đặt chân đến. Bây giờ gã không hành nghề nữa, nên không cần nay đây mai đó. Gã không hẳn đã sống lâu dài ở đây, nhưng có thay đổi thói quen một chút.

Gã đã rời Kansas khi nói với Andie rằng mình phải đi. Gã không muốn cưỡng bách cô; gã đã mang đến quá nhiều thứ khiến cô phải nghĩ ngợi và cô cần thích nghi với một số việc. Gã vẫn theo dõi Andie để chắc chắn cô vẫn sinh hoạt theo đúng lịch trình thường khi, dù cho gã hơi băn khoăn là cô không quay lại làm việc chỗ quán của Glenn. Vấn đề là Andie không có biểu hiện gì đáng nghi, và gã vẫn theo dõi sát sao nhất cử nhất động của cô.

Điện thoại của Simon đột nhiên reo lúc trời gần sáng, nhưng gã chưa cảm thấy lo lắng ngay. Kansas ở múi giờ khác nên ở đó đã sáng bánh rồi. Rồi gã bật dậy và khi kiểm tra thấy chiếc Explorer dừng ở sân bay thì gã toát mồ hôi hột. Cô nàng sắp lên máy bay, còn gã thì cách xa đó cả nghìn dặm, chỉ biết trơ mắt mà nhìn.

Gã không đột nhập vào bất kỳ hệ thống nào nhiều tháng qua và cũng chẳng có việc gì cần. Gã không biết cô mua vé của hãng hàng không nào, việc này hơi khó nhưng gã bắt đầu tìm tất cả các hãng một cách hệ thống, để phòng cô không mang theo điện thoại hoặc không muốn bật nó lên cho tới khi cần dùng.

Khi thiết bị định vị trong điện thoại được khởi động, Simon ngay lập tức gõ lệnh để biết chính xác cô đang ở đâu, và khi bản đồ hiện ra trên màn hình thì mồ hôi lạnh toát túa ra khắp người gã.

Andie đang ở New York.

30. Chương 30

Sáng hôm sau, Andie vất vả vượt qua tầng tầng lớp lớp rào cản và vòng kiểm tra an ninh tại Tòa nhà Liên bang. Cô trình thẻ vào cửa và một nhân viên an ninh chỉ cho cô phải chờ ở đâu, cuối cùng cô được vào một văn phòng nhỏ. Đặc vụ Rick Cotton đứng đây khi cô bước vào, bắt tay khi cô chìa ra. Cái bắt tay ấy vừa phải, không quá chặt cũng không hơi hợt, nhưng từ cái nhìn đầu tiên cô không thấy ông ta có gì đặc biệt.

Đó là một người trung tuổi, tóc muối tiêu, nhưng vóc người vẫn gọn ghẽ, thái độ điềm đạm và hòa nhã. Từ cách người khác đối xử với ông ta, cô thấy là ông ta được yêu mến, nhưng không có tiếng điện xẹt trong không khí để chứng tỏ ông ta là người có uy quyền. Cô biết tiếng xẹt đó, bởi vì cô đã gần như chạm vào nó vào một chiều hè năm trước. Sức mạnh từ con người Simon thống trị bất cứ khoảng không gian nào gã có mặt, trong khi cô gần như không thấy gì ở Rick Cotton.

“Mời ngồi, cô Pearson,” đặc vụ Cotton chỉ vào chiếc ghế lưng thẳng trông hơi cũ và nói. “Tôi tin cô đã bảo rằng cô có tin tức về một người tên là Rafael Salinas?”

Người đàn ông này muốn cô ngửa bài ra trước, tốt thôi.

“Tên tôi không phải là Pearson,” Andie nói. “Tôi là Andrea Butts. Tôi từng dùng cái tên Drea Rousseau và sống với Rafael Salinas hai năm.”

Cô nhìn thấy vẻ sững sờ trên mặt người đặc vụ trước khi ông ta kịp điều chỉnh vẻ mặt. Ông ta chớp mắt, nhìn chăm chăm vào cô. “Khi đó tôi để tóc dài, màu vàng, uốn quăn,” cô kịp thời giải thích.

Ông ta nói, “Chờ chút,” và nhấc điện thoại lên, bấm số nội bộ. Ông ta nói vào điện thoại, “Drea Rousseau đang ở phòng tôi,” rồi gác ống nghe.

Một người đàn ông tóc hung mở cửa bước vào. “Chào cô Rousseau,” anh ta giới thiệu, “Tôi là đặc vụ Brian Hulsey; hiện tại tôi phụ trách vụ điều tra Salinas. Cô vui lòng sang văn phòng của tôi được không?”

Andie ngừng lại, đầu hơi ngả sang một bên khi quan sát anh ta. Anh ta không gõ cửa trước khi bước vào phòng đặc vụ Cotton, và có chút nhấn mạnh ở từ “hiện tại”, điều này hoàn toàn không cần thiết, trừ phi anh ta muốn chứng tỏ với người đồng sự từng chịu trách nhiệm vụ này trước đây. Mấy trò kèn cựa, cô đoán thế, xen vào với thái độ tự cao và khoe khoang quyền hành. Đặc vụ Cotton, trái lại, vẫn nhã nhặn và bình thản. Không hề ra vẻ ta đây, ông ta chẳng màng tới quyền lực.

“Không,” cô nói, nhả từng từ khi đưa ra quyết định. “Tôi sẽ nói chuyện với đặc vụ Cotton.”

Đặc vụ Hulsey nói, “Cô nhầm rồi. Đặc vụ Cotton không còn phụ trách...”

“Tôi chẳng nhầm cái gì cả,” cô trả lời, giọng lạnh tanh. “Tiếng Anh là tiếng mẹ đẻ của tôi nên tôi hiểu được khá nhiều từ đấy.”

Mặt gã đỏ lên. “Tôi xin lỗi. Tôi không định ám chỉ...”

“Rằng tôi ngu dốt? Không sao. Rất nhiều tên đàn ông khác cũng mắc cái lỗi đó.” Cô cười mỉm, một nụ cười ngọt lịm mà nếu nhìn kỹ hơn gã sẽ đông máu lại mắt. “Rafael Salinas là một trong số chúng.”

“Tôi bảo đảm với cô, cô Rousseau...”

“Butts,” cô chỉnh, nhấn nhá từng phụ âm bằng giọng sắc nhọn. “Tên thật của tôi là Andrea Butts. Tôi nghĩ anh biết điều này.”

“Tất nhiên tôi...”

“Đặc vụ Cotton,” cô nói kiên quyết, “Hoặc là không ai cả. Anh chọn đi.”

Gã phải ủy nhiệm vai trò trong vụ điều tra cho đặc vụ Cotton, hoặc là phải chịu trách nhiệm vì đánh mất đầu mối để hạ bệ Rafael Salinas một lần và mãi mãi. Lựa chọn đầu tiên là một sự sỉ nhục quá sức với địa vị của gã - mà gã là cái hạng gì chứ - nhưng lựa chọn thứ hai có thể giết chết sự nghiệp của gã.

“Tôi sẽ làm sáng tỏ với trợ lý giám đốc,” gã gầm gừ phần nộ, bỏ ra ngoài không thèm đóng cửa.

Andie đứng dậy khép luôn cửa lại.

“Tôi không thích anh ta.” cô thổ lộ khi về chỗ ngồi.

Đặc vụ Cotton cho phép mình hơi mỉm cười, nhưng chỉ nói một câu, “Anh ta là một đặc vụ giỏi đấy.”

“Tôi hy vọng thế, nếu không anh ta đã không được ngồi vào vị trí đó ở New York, nhưng tôi cũng có thể nhận thấy điều đó ở ông.” Các đặc vụ ganh đua với nhau để được bổ nhiệm ở những thành phố lớn, nhất là Washington và New York.

“Tôi làm việc với một số người rất tài giỏi. Mọi chuyện sẽ dễ hơn khi mọi người nhường nhịn nhau.”

Ông ta sẵn lòng thừa nhận khả năng của người khác trong khi Hulsey thì không. Andie hài lòng với quyết định của mình khi chỉ định người đặc vụ này.

“Nếu cô không phiền, tôi muốn mời một đặc vụ từng làm cộng sự với tôi khi tôi còn được giao vụ Salinas,” ông ta nói, lại nhắc điện thoại lên. “Tên anh ta là Xavier Jackson, một người tài ba xuất chúng trong công việc. Cộng tác với tôi thật là thiệt thòi cho anh ta, nhưng thi thoảng chúng tôi vẫn trò chuyện dù không còn cùng nhau theo vụ đó nữa.”

Vậy là họ không được tiếp tục vụ đó vì không tìm ra kết quả gì, nhưng Andie dám đem cả mạng sống mình ra cá rằng tay Hulsey cũng chẳng làm nên trò trống gì đâu. Chả trách Hulsey cứ khăng khăng đòi cô nói chuyện với gã chứ không phải Cotton; cô có thể là vận may của gã và cũng có thể chỉ là những gì gã cần để moi được những điểm mấu chốt của vụ án và giúp tìm ra một số bằng chứng khởi tố Rafael.

Cô và Cotton trò chuyện thoải mái trong khi chờ Thiên tài Jackson xuất hiện. Mười lăm phút sau có tiếng gõ cửa lịch sự và Cotton cất giọng, “Mời vào.”

Xavier Jackson vẫn còn trẻ, có lẽ trạc tuổi cô, mảnh khảnh và điển trai, những đường nét của anh ta như kiểu người lai, làn da màu oliu sẫm. Trông anh ta bảnh bao hơn hầu hết các nhân viên FBI cô gặp trong tòa nhà: anh ta mặc một bộ vest trang trọng cùng áo sơ mi trắng, chiếc cà vạt màu đỏ được thiết kế kiểu dáng nhỏ, khi nhìn gần hơn cô phát hiện ra trên nền cà vạt là hoa văn hình những chú ngựa được cách điệu tinh xảo màu đỏ đậm hơn. Chiếc khăn trên túi ngực không phải là màu trắng được gấp hình chữ nhật, mà là hình chóp núi cùng màu đỏ đậm tinh tế. Nhìn chung anh ta tinh tế hơn là hào nhoáng, cách đi đứng nhanh nhẹn hơn, giọng nói rất khó tả, như giọng của phát thanh viên tin tức trên truyền hình vậy. Ánh mắt anh ta kiên quyết như loài cá mập nhưng không giống Hulsey, thái độ của anh ta với đặc vụ Cotton rất mực kính trọng.

Không ai trong số họ chết sớm.

Cô biết điều đó, chớp ngay lấy niềm tin ấy như thể nó là một quả táo chín đu đưa trước mặt, nhưng cô thấy không cần thiết phải nói cho họ biết. Jackson nghĩ anh ta mình đồng da sắt, còn Cotton đang chờ nghỉ hưu để dành nhiều thời gian bên vợ hơn, và làm những việc ông ta thích. Tâm trí họ không bị vẩn đục bởi nỗi lo lắng về cái chết nên cô không việc gì phải khơi chuyện này ra.

Jackson nhìn cô ngờ vực. “Cô là Drea Rousseau thật?”

Cô cười và anh ta ngay lập tức nói, “Ồ, đúng rồi, tôi nhận ra tiếng cười đó.” Sự hiếu kỳ cháy lên trong mắt anh ta. “Tôi cứ nghĩ cô có thể đã chết rồi cơ. Cô chỉ biến mất thôi.”

“Vì một mục đích,” cô thừa nhận. “Chạy trốn vì cuộc sống của tôi.”

“Salinas muốn giết cô sao?”

“Đúng. Nhưng sau khi rời thành phố, tôi bị tai nạn xe và tin tức đưa nhầm rằng tôi đã chết, điều này thực ra đã cứu thoát tôi vì Rafael đã triệu hồi lũ chó săn của hắn.” Thực ra chỉ có một kẻ săn lùng và gã chính là người báo cho Rafael biết cô đã chết, nhưng những lời “gần gần” với sự thật còn dễ tin hơn chuyện đã xảy ra.

“Và hắn nghĩ cô đã chết,” Cotton nói. “Cô đã thoát. Tại sao cô còn quay lại thành phố, quay lại lãnh địa của hắn?”

“Bởi vì nếu những gì tôi biết về Salinas có thể giúp các ông khởi tố hắn, tổng hắn vào tù, thì thật sai lầm nếu tôi giữ kín chuyện này trong khi hàng tuần gã vẫn tiếp tục tuần ma túy vào đất nước. Rafael rất tinh khôn,” cô nói. “Các ông có lẽ chẳng bao giờ thu thập đủ bằng chứng chống lại hắn, trừ phi gặp may. Biết đâu tôi là sự may mắn đó. Không biết có phải thế không, nhưng tôi sẵn lòng làm tất cả những gì có thể.”

“Cô có biết ai là kẻ toán của hắn không? Kẻ đứng đằng sau ấy, không phải người làm ba cái báo cáo tài chính công khai đâu?”

Andie lắc đầu. Biết kẻ toán viên và nơi ẩn náu của kẻ đó là biết toàn bộ mấu chốt hoạt động của Rafael. “Tôi chưa bao giờ thấy nhắc đến cái tên nào. Có một số thứ hắn rất bất cần.” - như mặt khẩu ngân hàng chẳng hạn - “nhưng không phải việc đó. Tôi không nghĩ ai trong số tay sai của hắn biết. Bọn chúng thường nói chuyện trước mặt tôi, nhưng chưa bao giờ đề cập tới vấn đề sổ sách hay người kẻ toán nào.”

“Hắn ta có bao giờ biến đi đâu mất mà không mang bất kỳ thuộc hạ nào đi cùng không?” Jackson hỏi chen vào.

“Theo như tôi biết thì không, tuy vậy hắn có thể ra ngoài với vệ sỹ quen thuộc rồi bỏ mặc họ ở đâu đó. Nhưng như tôi đã nói, tôi chưa bao giờ nghe chúng nói về một chuyện gì tương tự. Rafael bị hoang tưởng về việc đi ra ngoài một mình. Hắn nghĩ rằng ngoài đường đầy rẫy kẻ thù lúc nào cũng chực giết hắn. Hắn muốn lúc nào cũng phải được lũ tay chân bảo vệ xung quanh.”

Hai người tiếp tục hỏi cô tới tấp, về bất kỳ chi tiết nào họ nghĩ tới. Họ trao đổi nhiều giờ liền, Andie kể mọi chi tiết cô nhớ ra, nhưng cô bắt đầu thất vọng vì xem ra chẳng đủ chứng cứ để tóm được hắn. Cô đã sợ điều đó, sợ rằng mình có thể phải dùng đến những phương án liều lĩnh hơn.

“Có một phương án nữa tôi thử nói xem nhé,” cuối cùng Andie nói, khi hai đặc vụ có vẻ cũng nản lòng vì cơ hội ngàn vàng để tóm Salinas có nguy cơ tan thành mây khói. “Đây không phải lỗi của Cục nhưng kế hoạch bắt Rafael đã cùng đường rồi, đúng không? Nếu hắn nhìn thấy tôi, hắn sẽ điên lên. Hắn tưởng tôi đã chết. Khi tôi bỏ đi, tôi... đã lấy một số thứ rất quan trọng với hắn.” Yeah, cô có thể nói thật rằng hai triệu đô là thứ quan trọng với hắn, nhưng với những loại như Rafael, nỗi nhục khi bị cô đánh vào lòng tự tôn cũng quan trọng không kém. Về điểm này, lòng tự tôn của hắn có khi còn quan trọng hơn. Hắn đã thuyết phục bản thân tin rằng hắn yêu Andie và cô đã ném thẳng cái tình yêu đó vào mặt hắn. “Nếu có thể, hắn sẽ khử tôi tại chỗ. Vậy các ông có thể dùng việc đó để khởi tố hắn không?”

“Kế đó không khả thi,” Jackson khẽ nói sau khi Drea Rousseau đi - một Drea khác hẳn, nhưng đó chắc chắn là cô ấy. “Cho dù chúng ta có thể dùng một người dân thường để làm mồi, một tội danh cố ý giết người không đủ cấu thành một bản án để hắn phải bóc lịch quá một năm hoặc hơn - đây là nếu hắn thực sự phải lĩnh án.”

“Tôi biết,” Cotton đồng ý, giọng ông mệt mỏi. “Tôi biết. Chúng ta vẫn không thể tóm được thằng khốn đó, cho dù có sự giúp đỡ của cô ấy. Và Chúa thứ lỗi nếu chúng ta gài cô ấy như một miếng mồi và hắn sẽ bắn chết cô ấy trên đường chứ chẳng đùa. Tôi không thể tha thứ cho mình nếu chuyện đó xảy ra.”

Andie dừng lại ở một quán ăn để ăn trưa, chán nản nuốt từng thìa súp. Cô quá chắc chắn khi quay trở lại New York, tưởng là sẽ nhanh chóng khiến Rafael hoặc bị liên bang bắt hoặc bị giết. Cô thực lòng đã nghĩ

đến một cuộc chiến kịch tính, khuấy động một ngày buồn tẻ, và cuối cùng Rafael sẽ bị thủ tiêu. Giờ cô ở đây, không hiểu sao mình lại nghĩ được ra viễn cảnh ấy.

Kế hoạch của cô, nếu được gọi là một kế hoạch, rất to tát về quy mô nhưng chi tiết lại quá sơ sài. Giờ này ngồi đây, cô thấy mình thật ngu ngốc. Cô chẳng cần nhắc mọi việc kỹ lưỡng, điều này khác hẳn với cô, và cô chỉ biết lắc đầu. Cô chẳng phải can đảm gì, chẳng phải loại anh hùng nhưng lại nung nấu âm mưu khủng khiếp mà không tính tới việc sẽ triển khai nó thế nào. Chuyện quái gì đang xảy ra với cô vậy?

Trừ phi cô phải chết ở đây - trừ phi cái chết của cô khiến Rafael cuối cùng cũng bị giết chết.

Andie nhìn bất định vào con đường ngoài cửa sổ, dòng người ngược xuôi không dứt. Cô không sợ chết, nhưng cô sợ mình chưa xứng đáng để được quay lại nơi có Alban. Cô đã cố hết sức để trở thành người xứng đáng hơn, sống bằng những gì mình có, không còn dùng thân xác để đạt được những điều mình muốn, nhưng chỉ mới tám tháng trôi qua. Tám tháng, đối cho mười lăm năm, cân cân quá lệch. Nếu bây giờ cô chết, liệu cô đã làm đủ việc tốt để thay đổi?

Có lẽ cái chết của cô, cái chết sau cùng, là thử thách thực sự. Nếu chuyện đến nước ấy và cái chết của cô có thể lật đổ Rafael thì cô nguyện chết. Không hiểu sao Andie lại thấy có dũng khí để làm điều đó.

Nhưng than ôi, cô không muốn rời xa Simon. Bất kể quá khứ của họ, những gì giữa họ vẫn còn mới mẻ và rứt rứt, chỉ vừa mới chớm. Và bất chấp quá khứ của gã, bất chấp việc cô vẫn tự nhủ rằng gã là một lựa chọn chẳng ra gì để chấm dứt những lựa chọn sai lầm, cô muốn đặt tay lên vai hàm ram ráp của gã, nhìn vào đôi mắt màu opal sẫm ấy, và thấy sự âu yếm phủ kín nơi trước đây chỉ toàn là trống rỗng.

Andie muốn có thêm thời gian để hiểu gã hơn, thực sự hiểu gã. Cô muốn nhiều hơn cái hiểu biết bề ngoài qua những câu hỏi-đáp của họ ở nhà hàng IHOPs. Cô muốn kể cho gã nghe những câu chuyện đùa ngốc nghếch và khiến gã cười, muốn cùng ăn với gã, ở bên gã khi gã chuyển từ một người đàn ông tự khâu vết thương sang một anh chàng chịu để người khác săn sóc.

Gã quá cô độc. Nếu cô chết, gã sẽ thế nào đây? Gã có tiếp tục con đường đã chọn, hay lại quay về đường cũ? Cô không tin mình là người duy nhất đến mức gã chẳng thể yêu ai khác, nhưng vấn đề là gã có thử tìm không? Hay gã lại cô lập mình hơn cả trước đây? Andie biết câu trả lời, bởi vì cô đã thấy cách gã kiên quyết gạt bỏ mọi đề nghị của cô trong suốt buổi chiều bên nhau, từ chối tiết lộ cả tên mình. Gã cũng không muốn cô hôn gã; cô nhớ lúc đầu gã đã cứng đờ người, như thể định đẩy cô ra. Nhưng không; có cái gì đó bên trong gã cũng khao khát được ôm, được hôn, và khi gã bắt đầu hôn lại, cô cảm giác mình chưa bao giờ được hôn say sưa, thêm muốn đến thế.

Nếu Andie không trông thấy gã ở trạm dừng xe tải, nếu gã không tới nhà cô để trấn an cô, nếu gã không hôn cô, cô đã luôn nghĩ về gã với một niềm đau đớn và tiếc nuối khôn nguôi, nhưng cô sẽ không tơ tưởng tới gã nữa. Ý nghĩ về gã sẽ không khiến cô hối tiếc vì những gì cô biết mình nên làm.

Ăn xong chén súp, Andie rời quán và đón một chiếc xe buýt qua thành phố về khách sạn Holiday cô đang ở. Chặng đường khá gần; cô chỉ phải đi bộ qua mấy tòa nhà. Cô bước vào cái thang máy kéo kẹt một mình và lên thẳng phòng. Một chiếc xe chứa đồ lau dọn dừng ở cuối hành lang và từ cánh cửa mở cô có thể nghe thấy tiếng o o của máy hút bụi.

Tra thẻ, cô mở cửa và sững người.

“Đừng kêu.” Simon xuất hiện lù lù trước mặt cô, thái độ rất khó hiểu.

Cô nuốt tiếng hét xuống vừa kịp lúc gã kéo cô tựa vào người, khép cửa, cài xích và khóa trái cửa. “Em làm cái gì ở cái chốn quái quỷ này?” giọng gã cực kỳ cau gắt.

“Đây là phòng của tôi. Tôi đang định hỏi anh câu đó đấy,” Andie nói, thở hổn hển, làm rơi chiếc túi xách xuống sàn, rồi quàng tay quanh cổ gã. Nước mắt làm mắt cô nhức nhối và cô suýt òa khóc, nhưng cô chớp mắt để ngăn lại. Nếu như không phải cô vừa mới nghĩ về gã, mong được gặp gã đến thế nào, thì cô đã cố kìm nén lòng mình; nhưng niềm sung sướng khi nghe thấy tiếng gã và cảm nhận cơ thể rắn chắc của gã áp vào mình quá mãnh liệt, nỗi khát khao của cô không kìm được nữa. Không lâu nữa cô sẽ chết và cô muốn được có gã thêm một lần. Kiềm chân lên, cô áp môi mình lên môi gã, rên nhẹ trước mùi của gã và tha thiết nhớ nhung sự dịu dàng của đôi môi ấy.

Simon đã từng lưỡng lự khi cô hôn gã trước đây, nhưng lần này gã không suy nghĩ gì nữa. Đôi tay gã siết chặt lấy cô, ôm cô quay lại, vừa nhấc cô lên, vừa đẩy cô bằng qua phòng tắm vào phần chính của căn phòng - chỗ chiếc giường.

Gã dứt nụ hôn để cúi xuống, túm lấy khăn trải giường giật tung nó ra, rồi hạ cô xuống giường.

Những nụ hôn của gã vẫn cuồng nhiệt, vẫn khao khát mãnh liệt như cô nhớ. Gã phủ lên cô bằng cả cơ thể, ấn cô xuống nệm và Andie quấn chân quanh gã, ôm gã giữa hai chân mình. Vừa mơn trớn gã vừa nâng người lên một chút để cởi áo của cô. “Em có chắc chắn muốn chuyện này xảy ra không,” gã thì thầm, mắt nhìn cô. “Không có đường lui đâu.”

Sự mãnh liệt trong đôi mắt gã khiến Andie rung động dữ dội, đốt cháy cô. Cô ôm khuôn mặt gã trong tay, như cô hằng tưởng tượng và chớp lấy cơ hội. “Em yêu anh, Simon.” Cô muốn nói ít nhất một lần, phòng khi không còn cơ hội nào khác. Cô muốn gã biết rằng gã được yêu, được trân quý, và không cô đơn.

Đến lượt gã choáng váng, hai cánh tay đột nhiên run run và không đỡ nổi mình. Gã tì lên người Andie, thở mạnh, trán áp vào trán cô. “Em không cần nói điều đó,” gã thì thầm, có gì đó tự ti trong giọng gã khiến trái tim cô vụn vỡ.

“Đó là sự thật. Khi anh không mang em đi cùng, em đã suy sụp. Em khóc rất nhiều giờ.” Cô nhẹ nhàng lùa tay vào tóc gã. “Em chẳng thể nghĩ được gì, em đã rất đau khổ và phải đánh lừa Rafael rằng em suy sụp vì nhận ra hẳn không yêu em và không muốn chạm vào em nữa.”

Đầu gã ngẩng lên đôi chút và gã chăm chú nhìn cô, mũi chạm vào mũi cô. “Ý em là hẳn tin vào những điều đó?” Gã hỏi ngờ vực.

“Tất nhiên. Nói dối là biệt tài của em mà,” cô nói, môi hơi cong lên thích thú.

“Chết tiệt. Anh biết em giỏi, nhưng việc này phải xứng tầm đẳng cấp quốc tế đấy nhỉ.”

“Cám ơn anh.” Cô cười to, nâng đầu lên để ném lại vị ngọt của đôi môi kia lần nữa. Cô cảm thấy chúng cong lên như đang cười và tim cô bị bóp nghẹt.

Gã âu yếm nựng cằm cô, luồn tay xuống để giữ chặt đùi cô và kéo nó lên cao. “Cởi bớt quần áo ra nào. Anh rất, rất muốn ‘yêu’ em một lúc.”

“Một lúc là bao lâu?” Cô bắt đầu cởi áo, nhưng lại chuyển sang hàng cúc áo của gã, bởi cô muốn cảm nhận làn da săn chắc mạnh mẽ kia. “Anh muốn làm hết sức à?”

“Ý em là hơn bốn giờ?” Gã lắc đầu, mỉm cười. “Anh không thể. Không phải lần này. Chiến trong vòng hai mươi phút thôi.”

“Tên lười nhác này. Em biết anh có thể làm tốt hơn thế mà.” Cô chẳng cần đến hai mươi phút, cô nghĩ, hông nâng lên tìm đến gã. Năm phút là đủ. Những cơ bắp bên trong siết chặt khi đột nhiên cô nhớ lại cảm giác gã đi vào trong cô, rồi đẩy thật sâu vào như thế nào. Bây giờ cảm giác đó thế nào nhỉ, sau bao tháng trời cô đơn?

Cô bắt đầu cởi nút áo Simon và kéo nó ra khỏi lưng quần gã. Vòm ngực rộng mênh mông, tô điểm bằng những sợi lông nhạt màu nằm rải rác cảm dỗ cô và cô xòe bàn tay lên đó, mặc cho những cọng lông cù vào gan bàn tay. Những ngón tay cô lần tới hai đồng xu trên ngực gã, chúng cứng lại vì được vuốt ve. Hai gò má gã đỏ lên khi cổ chống đỡ trước cô, để mặc cô mơn trớn.

Vuốt ve thế đủ rồi. Cô chết mê chết mệt bộ ngực gã, nhưng thứ cô muốn nhất vẫn là thứ trong quần gã kia. Rồi ngực gã, cô tấn công xuống thắt lưng, muốn xé toạc nó ra ngay. “Hãy cho em cảm nhận nó!”

“Từ từ nào. Em sẽ có nó - Chết tiệt. Chờ chút nào.”

“Không. Phải nhanh cơ.”

“Thì cũng phải cởi quần áo em ra đã chứ.”

Gã lăn sang bên, cô nóng lòng chống hai đầu gối lên, giật mạnh gần như xé rách quần áo mình và ném qua một bên.

“Em yêu anh, Simon,” cô cố ý gọi tên gã, nhấn mạnh rằng mình yêu gã, con người gã, chứ không chỉ là thú vui xác thịt. Một luồng hơi nóng biết trước siết chặt cơ bụng cô. Cô hạ dần người xuống, chỉ vừa đủ để phần đầu sưng phồng đẩy cô mở rộng hơn ra. Áp lực nặng nề thiêu rụi cô khi da thịt cô giãn ra, mở rộng hơn, bao quanh gã. Có đau, nhưng cô cóc thềm quan tâm. Cô đẩy xuống một chút nữa, khao khát muốn thêm nữa và trêu ngươi mình bằng cách lại nâng lên một chút. Một tiếng gầm từ cổ họng gã và gã chộp lấy hông cô, kéo cô xuống bằng một cú giật mạnh rồi đẩy vào trong cô hoàn toàn. Đầu gã ngửa ra sau, đôi mắt nhắm lại khi thường thức khoảnh khắc đó lan tỏa khắp cơ thể, rồi gã thả lỏng vòng tay quanh hông cô, và nở một nụ cười quyến rũ, “Rồi. Tiếp tục đi, em yêu. Anh là của em.”

31. Chương 31

“Tại sao em lại tới đây?” gã hỏi.

“Làm thế nào anh tìm được em?” cô hỏi ngược lại.

Hai thân thể trần trụi nằm giữa đồng chăn gối xộc xệch, lim dim, thỏa mãn và rớt cuộc có thể tập trung vào chuyện gì đó ngoài việc lao vào nhau. Gã vẫn đang ôm chặt cô bên mình, để đầu cô gối lên vai gã.

Cả hai đều quá sức ngỡ ngàng với điều này, với cảm giác hạnh phúc vô bờ khi ở bên ai đó. Andie không ngừng chạm vào gã, vẫn còn sững sờ vì chuyện giữa họ biến chuyển quá nhanh, vì giờ cô đang thoải mái vuốt ve, hôn gã, vùi mặt vào cổ gã và hít hà hơi ấm cùng mùi hương từ làn da gã. Cô vẫn chưa tin những gì đang diễn ra là thật: đúng là cô đang ở đây với gã sao? Thân xác cô hân hoan trước sự hiện diện của gã, nhưng trí óc thì chưa bắt kịp sự thay đổi đột ngột này. Người đàn ông từng là nỗi ám ảnh kinh hoàng suốt bao tháng qua giờ lại là người tình của cô. Không chỉ là người tình, mà còn là tình yêu của đời cô. Cô yêu gã, dù việc đó có khờ dại thế nào. Họ đã không có điều kiện để tìm hiểu nhau trước, không hẹn hò, không biết những điều nhỏ nhặt và những thói quen trong tính cách, sở thích của mỗi người. Thay vào đó, mỗi lần gặp nhau là một lần chất chứa những cảm xúc bão tố dữ dội mà cả hai đều chưa từng trải qua. Cô và gã cùng là những kẻ bơ vơ trong yêu đương, nên tất cả những chuyện này khó mà chấp nhận được ngay.

Đầu tiên, cô cảm thấy choáng váng và say đắm. Say đắm gã, say đắm dục vọng, say với sự giải thoát và sung sướng, cả nỗi đau khổ tuyệt vọng quyến lẫn. Khi gã chạm vào cô, cô thấy tràn ngập tình yêu thương - cô Andie Butts/Drea Rousseau - người chưa bao giờ được quý mến trong cuộc đời, chưa bao giờ được yêu, được trân trọng. Cảm nhận trọn vẹn rằng mình được gã trân trọng, rằng gã quan tâm tới nhu cầu tình cảm của mình, mong muốn, sở nguyện của mình, điều đó vượt quá xa những gì cô có thể tưởng tượng.

Bối rối nhất là tình yêu bao la, sâu thẳm cô dành cho gã. Cô sẽ làm bất kỳ điều gì để bảo vệ gã, quan tâm và xóa đi những đau thương trong cuộc đời gã. Nếu cô nghĩ về gã như vậy, cô có thể hình dung những cảm xúc của gã về cô thế nào, một người đàn ông tên đệm là “dữ dội” và mang tất cả những bản năng của một con dã thú. Người đàn ông đó sẽ phản ứng thế nào nếu anh ta biết cô định dẫn thân vào chỗ chết? Chắc chắn là không bình thường rồi, cô e vậy. Chẳng ai có thể để mặc chuyện ấy, ngay cả một anh chàng tầm thường, mà gã thì không hề tầm thường trong bất kỳ khía cạnh nào.

Cô sẽ phải nói cho gã biết tại sao mình lại ở đây. Cô sẽ không lừa dối gã. Hạt mầm tình khôi, kỳ diệu mới nảy nở giữa họ xứng đáng được trân trọng hơn thế, nhưng có lẽ cô chưa nên nói ngay. Ngay lúc này, nếu gã nghĩ đã đến lúc hỏi-trả lời thì cô muốn gã trả lời trước, để cô không bị phân tán nếu gã hỏi trước.

Andie ngửa đầu ra sau trên vai gã, nhìn lên khuôn mặt gã khi loại trừ các khả năng. “Kể cả anh có gắn thiết bị theo dõi trên chiếc Explorer thì cũng chỉ đuổi theo em tới chỗ đậu xe của sân bay là cùng,” cô nói ra suy đoán của mình. “Anh không hề biết em đi hãng hàng không nào hay chuyến bay của em sẽ tới đâu. Cứ cho rằng nếu anh là một cao thủ hacker...”

“Anh chính là một cao thủ hacker,” gã cắt lời, không kiên cường, không khoác lác, đơn giản là tuyên bố sự thật.

“Cho dù cuối cùng anh có thể tìm ra nhưng cũng mất rất nhiều thời gian, trừ phi ông bà ông vải phù hộ cho anh may mắn trong lần đột nhập đầu tiên. Nhưng sau khi biết em tới New York, anh lại phải tìm tiếp xem em ở đâu. Có hàng bao nhiêu khách sạn, nhà nghỉ ở đây trong khi anh chẳng biết em dùng tên gì để đặt phòng, đứng ra là bó tay rồi đấy, máy tính giúp anh tìm ra em nhanh quá nhỉ.”

Gã chẳng nói gì, tỏ vẻ thích thú khi cô suy luận.

“Anh chắc chắn phải có thiết bị theo dõi trên người em,” cô lại tiếp. “Chỉ có cách ấy. Không phải trên chiếc Explorer, mà là trên người em.”

“Anh có gắn một cái trên chiếc Explorer,” gã trơ tráo thừa nhận.

“Thế nó ở đâu?”

“Tư duy lô-gic một chút xem.” Miệng gã cong lên thích thú. “Em sẽ biết thôi.”

“Đó phải là thứ em luôn giữ bên mình. Túi xách, nhưng mà phụ nữ thay đổi túi xách xoành xoạch. Đó phải là thứ trong túi xách. Ôi, chết tiệt - điện thoại di động của em.”

“Hệ thống định vị toàn cầu thật tuyệt vời. Anh có thể xác định vị trí của em từ một khoảng cách nhất định và bằng máy tính, anh thậm chí có thể biết được cả địa chỉ chỗ em đứng. Nào, bây giờ thì tại sao em lại có mặt ở Tòa nhà Liên bang?”

“Tất nhiên là để nói chuyện với họ.” Andie vừa nói từ “tất nhiên” vừa đảo mắt, chỉ để trêu gã. Cô ngờ rằng gã chưa bao giờ được trêu đùa nhiều trong đời và gã cần được đùa vui đôi chút. “Làm thế nào anh cài đặt được thiết bị định vị trong điện thoại của em? Anh đụng vào nó khi nào?”

“Vài tháng trước. Một hôm anh đột nhập vào nhà em lúc tảng sáng, khi em vẫn đang ngủ.”

Gã đã ở trong nhà cô, trong phòng ngủ - vì cô luôn giữ túi xách bên cạnh để đề phòng - vậy mà cô không hề hay biết. Nếu ánh chớp bất thành linh đó không phát lộ gã đang đứng ở bãi xe, cô sẽ không bao giờ biết được gã vẫn dõi theo mình như một thiên thần hộ mệnh, luôn đảm bảo rằng cô được an toàn. Tạ ơn Chúa vì ánh sét đó; nhờ nó mà giờ này gã mới ở đây và ôm cô trong vòng tay.

“Em không cần phải đến tận New York để nói chuyện với FBI,” gã vắn vẹo. “Có rất nhiều văn phòng tương tự ở Kansas.”

“Nhưng không có đặc vụ nào ở đó theo dõi vụ Rafael,” cô thú thật. “Em phải tới đây.”

“FBI có điện thoại cơ mà.”

“Simon, em phải tới đây.”

“Sự có mặt của em ở đây rất nguy hiểm,” gã vẫn điềm nhiên, bất chấp tông giọng cô thay đổi, van vỉ gã không nói chuyện này nữa. Gã quay người lại phía cô, hai thân thể lại dán vào nhau. “Cho dù em thay đổi kiểu tóc và không ở cùng khu với Salinas, em cũng không nên ở đây. Ngoài kia có vô số kẻ dính dáng, về mặt này hay mặt khác, tới công chuyện làm ăn của hân. Rất nhiều kẻ trong số đó có thể nhận ra em. FBI theo dõi chúng; chúng cũng canh chừng FBI. Salinas có thể đã nghe phong thanh chuyện một người trông rất giống em đang lén lút qua lại với người của Cục Điều tra Liên bang.”

Cô quả thật không hề để tâm kẻ nào đó ngoài đường có thể chụp ảnh bất kỳ ai ra vào Tòa nhà Liên bang, lẽ ra cô phải lường được. Chắc chắn những tay người nước ngoài có dính dáng tới hoạt động gián điệp và tình báo sẽ chú ý. Rafael - phải, có thể hân cũng tính đến chuyện đó.

Gã nâng cằm Andie lên để xem sắc thái biểu cảm trên mặt cô. “Anh hỏi lần thứ ba, tại sao em lại tới đây?” Những ngón tay gã nắn nắn, khẽ vuốt một lọn tóc của cô ra sau tai.

“Anh biết tại sao mà.” Cô thở dài và dụi má vào lòng bàn tay gã. “Bất cứ điều gì em có thể làm để giúp họ tóm hân, em sẽ làm. Em đã nói chuyện cả buổi sáng với hai nhân viên đặc vụ, rà soát mọi chi tiết em còn nhớ.”

“Tại sao việc tóm Salinas lại đặc biệt quan trọng đến vậy? Thiếu gì những kẻ buôn bán chất gây nghiện trái phép. Chúng là lũ cặn bã, hần cũng vậy. Hần còn chó hơn một số thằng, nhưng anh từng gặp vô khối kẻ chỉ coi hần như một thằng oắt hỉ mũi chưa sạch.”

Đó quả là một sự so sánh đáng sợ. Andie hơi rùng mình. “Hần là kẻ duy nhất em biết rõ. Em không biết những kẻ khác. Và em đã hưởng lợi từ số thuốc phiện đó nhờ sống với hần. Em phải bù đắp cho điều đó, phải sửa chữa lỗi lầm.” Cô chưa nói với gã chuyện cô đề nghị đóng giả làm con mồi cho cái bẫy FBI giăng ra. Đặc vụ Cotton và Jackson không mặn mà gì với ý tưởng đó, vì rất nhiều lý do, và nếu ý tưởng đó không bao giờ được thực hiện thì chộc giận Simon chỉ vô ích. Cô linh cảm rằng trêu tức gã là điều hết sức nguy hiểm - không phải với cô, mà vì cô không muốn gã san phẳng Tòa nhà Liên bang của FBI.

Nhưng nếu - giả sử - Cotton và Jackson nghĩ ra cách, cô sẽ phải nói với gã. Rất khó để cô gây dựng được lòng tin, và với Simon còn khó hơn. Cô sẽ không coi thường thứ còn quá mong manh và quý giá ấy.

Dù vậy, hôm nay cũng không có gì phải nói với gã. Suốt thời gian còn lại, cô chẳng có việc gì quan trọng hơn ở bên gã. Họ có thể không còn nhiều thời gian bên nhau nên cô muốn tận hưởng trọn vẹn những giây phút này.

Họ thiếp đi một lát và lại làm tình; trời tối dần và Andie thấy đói. Sau khi tắm - cùng nhau - trong một chiếc bồn rẻ tiền, hơi gỉ sét, họ cùng nhau xuống phố, tới một nhà hàng Ý.

Simon không mang theo túi xách nên gã mặc tạm quần áo cũ. Andie chưa dỡ đồ ra, vì cứ nghĩ và li sạch hơn ngăn kéo tủ quần áo nên cô mở ngăn trên cùng không khóa để lục tìm đồ lót sạch. Chiếc hộp đựng tóc giả đập vào mắt và cô vội vàng phủ một chiếc áo lên. Ôn giới cô đã không lôi bộ tóc ra để chải và cái hộp khá nhỏ và...

“Thứ gì vậy?” Simon hỏi bằng giọng vô cảm, lặng lẽ xuất hiện sau lưng cô. Gã vớ vào trong chiếc va li và dùng ngón tay nhắc chiếc áo đang che hộp tóc giả.

“Cái áo của em,” Andie trả lời dù biết thừa đó không phải là thứ gã đang hỏi.

Gã không nói gì. Chỉ cúi người lấy chiếc hộp từ trong va li và mở ra, lôi bộ tóc ra ngoài, giữ giữ và những lọn tóc vàng rơi xuống.

“Không đúng màu lắm nhưng cũng gần giống nhỉ,” gã nói, vẫn bằng chất giọng điềm tĩnh, xa xôi khi lật đi lật lại bộ tóc, xem xét. “Và nó không quăn lắm.” Gã thả nó trở lại va li rồi chuyển sang nhìn chăm chăm cô. Chỉ có một lý do duy nhất để cô mang theo một bộ tóc giả như thế, và cả hai đều biết đó là gì. “Anh thả chết còn hơn để em làm mồi câu trong cái bẫy ngu xuẩn nào mà bọn ở Cục Điều tra Liên bang vẽ ra.”

Andie không chùn lòng. Cô tin rằng mình đang làm đúng nên cô phải tiếp tục vững tin vào quyết định của mình. “Cảnh sát không vẽ ra cái gì cả. Chính em đã đề xuất - và họ không hề tán thành.” Cô không nói rằng cô làm gì không liên quan tới gã, bởi vì chuyện của cô đã trở thành chuyện của gã. Cô đã trao cho gã cái quyền đó khi nói rằng cô yêu gã.

“Càng tốt. Anh chưa từng giết ai trong lực lượng hành pháp, nhưng đó là một nơi rất thích hợp để bắt đầu.”

Nếu người khác nói vậy, có thể yên tâm nghĩ rằng họ đang làm quá lên và nói cho xả giận. Nhưng với Simon, gã đã nói là sẽ làm. Andie với ra và nắm lấy tay gã; gã để yên nhưng không hề bớt căng thẳng.

Hai bàn tay cô khum lấy tay gã và đặt nó lên ngực cô, lên vết sẹo chạy dài từ xương ức tới hết mạng sườn. Một giờ trước gã đã hôn vết sẹo với tất cả sự dịu dàng của một người mẹ hôn đứa con mới chào đời, và cô biết cả hai đều đang nghĩ về những gì đã xảy ra với cô và sự tồn tại kỳ diệu của cô lúc này. “Em phải trả giá cho điều này,” cô khẽ nói. “Cái gì cũng có giá của nó và một phần của cái giá ấy là làm những gì em có thể, bất cứ điều gì, để ngăn Rafael. Em không thể cứ thế bỏ đi mà không làm gì chỉ bởi vì em đã yêu anh và chẳng thiết gì hơn được cùng anh ngao du sơn thủy suốt phần đời còn lại, hay làm bất cứ điều gì cùng anh. Em phải trả món nợ này. Em phải tìm cơ hội khác.”

“Em có thể dùng cách khác. Phát súp miễn phí. Dành tất cả tiền cho quỹ từ thiện...”

“Em đã làm việc đó rồi,” cô nói. “Trước khi em tới đây.”

“Em đã lo chu toàn mọi việc rồi nhỉ, phòng khi không sống sót quay về?”

Sự châm biếm trong lời gã như những nhát dao cứa vào lòng cô, nhưng cô vẫn nói “Đúng vậy,” và thấy gã tần ngần. Phản ứng diễn ra quá nhanh như một giấc mộng, nhưng hơn ai hết cô biết và trái tim cô đau đớn vì gã.

“Em không hề muốn làm điều gì khiến mình phải xa anh. Em có một cuộc hẹn khác với các đặc vụ vào ngày mai, và em hứa - em hứa - nếu có cách nào khác, em sẽ không đẩy mình vào nguy hiểm.

“Như vậy vẫn chưa đủ. Anh không muốn em ở bất cứ chỗ nào gần hân, bất kể hân có phải ngồi tù cùng lắm là một giờ hay không, hay hân sẽ chết trong sung sướng nhưng lựa ở cái tuổi 90. Anh đã thấy em chết một lần. Anh không thể để điều đó xảy ra lần nữa, Andie. Anh không thể.”

Gã rút tay ra khỏi tay cô, quay người, đi tới cửa sổ, mặc dù cảnh vật chẳng có gì hay ho ngoài một con đường nhỏ và mặt sau một tòa nhà khác. Cô lặng lẽ mặc nốt quần áo. Cô chẳng biết nói gì để làm gã yên tâm trừ phi nói dối, mĩa mai làm sao khi cô, một kẻ dối trá đẳng cấp quốc tế, không thể bắt mình phản bội lòng tin của gã. Cô đã hứa tất cả những gì có thể; ngoài ra, cô chỉ biết trông mong Chúa thương xót.

Họ cùng nhau đi bộ tới nhà hàng, im lặng ngồi ăn. Không phải sự im lặng buồn thảm hay bức bối, mà như thể cả hai đã nói hết những gì cần nói và những điều khác là vô ích. Hơn nữa, Andie không hứng thú trò chuyện vu vơ và gã cũng không phải kẻ thích mấy chuyện vớ vẩn; cô cũng chẳng muốn lên kế hoạch gì cho sau này vì biết đâu họ chẳng có tương lai, điều đó khiến cô chỉ biết lặng thinh.

Rồi gã nắm tay cô khi họ tản bộ về khách sạn Holiday. Và sau khi cởi gần hết quần áo, họ ngồi trên giường, dựa lưng vào những chồng gối và xem ti vi. Xem được nửa chương trình thì cô ngủ quên, đầu gối trên bụng gã.

Sáng hôm sau, cô gọi đặc vụ Cotton và đề nghị gặp ở chỗ khác chứ không phải Tòa nhà Liên bang. Simon đã cảnh báo về việc có nhiều người rình mò quanh đó để xem ai ra vào khiến Andie chột dạ, cảm giác y như cô đang mua sắm và phát hiện ra đang bị nhân viên bảo vệ theo dõi. Cô biết mình chẳng làm gì sai, nhưng cô vẫn không thích bị nhòm ngó; nó dấy lên sự cảnh giác bản năng.

Điều làm cô bức hơn là khả năng Rafael cài cắm tai mắt ở đó và hân đã nhận được tin có một phụ nữ nhận là tình nhân cũ của hân tới nói chuyện với các đặc vụ. Việc này sẽ cho hân thời gian suy nghĩ và lên kế hoạch, và tránh được cơn bâng hoàng khi nhìn thấy cô lần nữa. Nếu phải hy sinh bản thân, chết tiệt, cô không muốn nó trở nên vô nghĩa.

“Công viên Madison Square được không?” Đặc vụ Cotton gợi ý. “Đó là nơi khá thích hợp để nói chuyện. Tôi sẽ chờ ở tượng đài Conkling lúc 1 giờ.”

Simon rời đi lúc khoảng 10 giờ, chỉ nói là đi lấy va li và sẽ trở lại. Cô không biết gã phải đi đâu, nhưng cô chờ tới khi xế trưa mới ra ngoài và gã vẫn chưa quay lại. Cô viết vài dòng và để lên bàn. Gã không có thể từ nhưng hôm trước gã vẫn đột nhập được vào phòng nên cô không lo gã sẽ phải đứng ngoài chờ.

Hôm nay ấm hơn hôm qua, gió thổi những đám mây trắng khổng lồ bay qua bầu trời nhưng Andie vẫn thích khoác thêm áo. Cô nhét hai tay vào túi và hòa vào dòng người vội vã, tới công viên trước giờ hẹn một chút. Cô đi về phía đông nam, chỗ tượng đài Conkling.

Cả đặc vụ Cotton và đặc vụ Jackson đều đang chờ cô, họ gài kín cúc áo để ngăn gió. “Tôi hy vọng cô thích cà phê,” Cotton nói, chìa cái cốc ra cho cô. “Tôi có mang kem và đường nữa, nếu cô muốn dùng.”

“Cà phê đen được rồi, cảm ơn ông.” Thật dễ chịu khi ủ chiếc cốc ấm nóng trong đôi tay tê cóng; cô nhấp thử một ngụm nhỏ.

“Chúng ta ngồi xuống đây đi,” Cotton nói, chỉ một chiếc ghế dài gần đó. Họ bước tới và cô ngồi giữa hai người, tất cả đều hy vọng tìm ra một kẻ sách khả thi.

“Cô nghĩ thêm được điều gì để kể cho chúng tôi sao?” ông ta hỏi, không ngừng đưa mắt xung quanh. Cớm, cho dù là những đặc vụ Liên bang, cũng luôn phải ngó trước ngó sau.

“Không, nhưng tôi muốn bàn thêm với các ông về kế hoạch tôi đã gợi ý...”

“Đừng mất công,” một tiếng nói trầm vang lên phía sau họ. “Nó sẽ không bao giờ thành hiện thực đâu.”

Cả hai đặc vụ FBI giật nảy mình nhảy ra khỏi chỗ ngồi, đề phòng một cuộc tấn công. Andie nhận ra giọng nói của gã ngay và cũng nhảy lên. Cô không ngờ gã lại xuất hiện trước mặt hai đặc vụ FBI, để họ thấy mặt không phải chuyện nên làm chút nào.

Gã đứng sau chiếc ghế băng, hai tay đút trong túi áo choàng đen, đôi mắt giấu sau chiếc kính sẫm màu. Cô không biết làm thế nào gã có thể đến gần như vậy mà chẳng đặc vụ nào phát hiện ra; khi họ ngồi xuống chưa hề thấy bóng dáng gã và cô tính họ mới ở đó chưa đầy 30 giây, có nghĩa gã di chuyển còn hơn cả tia chớp.

Sau một giây im ắng hoảng hốt, Cotton thở phào và bỏ kính râm xuống. “Tôi là đặc vụ Rick Cotton,” ông giới thiệu và chìa thẻ cảnh sát ra. “Đây là đặc vụ Xavier Jackson.”

“Tôi biết các ông là ai.” Gã không thèm giới thiệu tên mình, bí danh cũng không. Gã cũng chẳng buồn rút tay ra khỏi túi. Cotton cử động như kiểu muốn đưa tay ra bắt, nhưng rõ ràng thấy rằng cử chỉ lịch sự sẽ không được đáp lại nên thôi.

“Tôi không thể tùy tiện đem chuyện của cô Pearson đây nói với...”

“Không sao đâu. Anh ấy biết mọi chuyện,” Andie nói. Cô không giới thiệu gã. Nếu gã muốn hai đặc vụ biết tên mình, hay bất kỳ cái tên nào khác, gã đã tự giới thiệu. Cô muốn trút một hơi thở dài, chán chường. Nếu gã bảo cô gã sẽ tới cuộc hẹn và nói trước một cái tên thì tình huống này đã dễ xử lý hơn nhiều.

Đặc vụ Cotton không thích thú gì sự xuất hiện của Simon. Ông ta bảo cô, “Có lẽ chưa phải lúc. Chúng ta sẽ bàn sau về kế hoạch của cô. Tôi nghĩ tôi có thể tìm ra điều gì đó.” Ông ta gật đầu với Simon rồi cùng đặc vụ Jackson nhanh chóng sải bước về phía đường lớn.

Andie kinh ngạc, bởi vì cô không bao giờ nghĩ họ có bất kỳ một kế hoạch khả thi nào liên quan tới việc nhận sự giúp đỡ của cô. Cô cúi đầu khi cổ ngăn cơn nghẹn ngào cứ chực trào ra. Cô không thể nhìn Simon, không thể đối mặt với sự bình thản đến vô cảm đó.

“Đi thôi,” gã nói, cầm lấy tay cô và đan nó vào tay mình. Gã im lặng suốt dọc đường về khách sạn Holiday, mặc dù họ không thiếu gì cơ hội nói chuyện. Gã đã tuyên bố quan điểm của mình và thấy không cần phải nhắc lại.

Cô vẫn cảm thấy bắt buộc phải nói ra những bức xúc trong lòng. “Mọi chuyện sẽ ổn thôi mà,” cuối cùng cô đánh bạo, nhưng chỉ nhận được sự im lặng.

32. Chương 32

Jackson im lặng khi đi cùng Cotton ra xe. Anh kiên nhẫn chờ đợi tới khi đóng cửa xe và thắt dây an toàn mới hỏi, “Chuyện đó là thế nào vậy?” Anh không thể nghĩ ra bất kỳ lý do gì Cotton có thể lừa dối Drea Rousseau - anh đã tốn khá nhiều thời gian mới có thể coi cô là “Andie” - về tính khả dĩ của kế hoạch sử dụng cô như một con mồi. Nếu Salinas đang lẫn trốn và họ cố tìm ra hắn, thì có thể, nhưng tình huống này không phải như vậy. Theo lẽ thường, họ có thể tóm gã bất cứ lúc nào. Vấn đề của họ là tìm ra chứng cứ chống lại hắn, mà ngoài việc quay phim được cảnh hắn giết cô, thì chẳng còn cách nào khác. Cục sẽ không đồng ý đem cô ra làm vật thí mạng, nên ý tưởng này không thể thực hiện.

Cotton chăm chú vào con đường, vào những người xung quanh, rồi nhẹ nhàng hỏi, “Cậu không nhận ra gã ta à?”

“Nhận ra gã ta? Tôi biết gã ta sao?”

“Đó chính là gã trên ban công.”

Jackson nhìn Cotton không chớp mắt, kinh ngạc. “Gã đàn ông trên ban công”, như họ gọi, chính là nguồn gốc của sự phỏng đoán vô vọng nhiều tháng nay. Gã đã mất tăm mất tích và họ không sao khám phá được là bằng cách nào. Jackson ngả người ra sau ghế và nhìn thẳng về phía trước khi anh thầm so sánh gã đàn ông trong trí nhớ với người vừa đứng trong công viên. “Tôi đã sơ suất. Ông thật tinh mắt, Cotton.” Anh gõ gõ ngón tay lên chân. “Cô ấy có lẽ ở với gã suốt thời gian này.”

Dù sao anh cũng mong là như vậy. Anh chưa bao giờ thổ lộ điều này với ai, nhưng anh thực sự rất thích cô. Khi Drea còn sống với Salinas, anh đã rất xót xa bởi vì cô không khác gì con búp bê xinh đẹp, vô dụng bị Salinas giày vò. Dù gã đàn ông trên ban công là ai, cô ấy hẳn yêu gã. Jackson là người theo chủ nghĩa duy thực, nhưng là một người thực tế nghĩa là anh nhận ra những gì ngay trước mắt mình. Khi gã đó thành linh xuất hiện sau lưng họ, như một bóng ma, cả anh và Cotton suýt vỡ tim, nhưng khi Drea quay lại, mặt cô ấy bừng lên rạng rỡ - giận dữ, nhưng rạng rỡ, như thể ánh mặt trời vừa bừng lên trong thế giới của cô. Cô ấy có thể tức điên lên vì mặt trời nhưng cũng vui không kém khi được thấy nó.

Drea đã thay đổi, không chỉ là mái tóc ngắn hơn, tối màu và thẳng hơn. Không chỉ là cô không còn chùng diện. Mà theo một cách nào đó cô ấy còn bắt mắt hơn trước, nhưng không phải nhờ những thứ phù phiếm. Có gì đó trong thần thái của cô, một sự thanh thản mà trước đây không hề có. Đôi khi cô tập trung chú ý vào thứ gì đó xa xăm; ngay lúc ấy anh đã nhìn quanh xem có ai sau lưng mình không nhưng chẳng có gì, và khi anh quay lại cô ấy đang nhìn anh chăm chú. Một sự khác biệt nữa là: nếu cô ấy nhìn ai, cô ấy thực sự nhìn, chăm chú như xuyên thấu họ. Khi cô nhìn anh như thế, anh phải cố không nhìn xuống và kiểm tra khóa quần mình, xem có gì khiến cô ấy nghiến cứu mình kỹ đến vậy.

Hiểu gã kia không dễ như hiểu cô ấy. Chết tiệt, biểu hiện của gã không có gì rõ ràng và đôi kính đen chết chằm không giúp gì nhiều. Gã vô hồn như con ma lơ lửng trong các cửa hàng. Nhưng Jackson đã quay lại và thấy gã cầm tay cô, cách gã chạm vào cô ấy cho anh biết tình cảm của họ đến từ hai phía.

Jackson rất mừng, mừng cho cô. Từ cuộc hội thoại giữa cô ấy và Salinas trên ban công hôm nào, họ biết hẳn đã dăng cô cho gã kia như thể với gã cô chỉ là một con điểm. Họ biết cô vô cùng đau khổ. Rồi hôm sau, cô bỏ đi. Họ biết cô không hề đóng gói đồ đạc và cứ thế đi, bởi vì họ liên tục theo dõi tất cả những người ra vào tòa nhà đó. Lần cuối họ nhìn thấy cô, cô đã chui vào trong chiếc ô tô với một tên cận vệ của Salinas, và khi hẳn quay về thì không thấy cô đi cùng.

Khi cô biến mất, có một sự thay đổi dữ dội trong thói quen của Salinas, và Jackson đã tự hỏi sau đó liệu có phải cô đã bị giết và bị phi tang xác không, trong số rất nhiều lý do họ chỉ có thể đoán như vậy. Nghĩ về quãng thời gian ngay sau khi cô biến mất, anh lập tức có một sự liên hệ khác. “Này! Ông còn nhớ cuộc hẹn của Salinas ở công viên Central không? Có một gã chúng ta không nhìn thấy mặt. Nhớ không? Tôi nghĩ rằng đó là gã - chính là cái gã trên ban công ấy.”

Cotton xem xét khả năng đó, vắt óc suy nghĩ thêm một vài chi tiết về gã đàn ông Salinas gặp và ông trầm ngâm gật đầu. “Tôi nghĩ là cậu đúng.”

Ai cũng cố đoán xem buổi hẹn đó là về cái gì. Tuy nhiên, nhớ lại chuỗi sự việc, Jackson nghĩ Drea đã bỏ Salinas để đi theo người đàn ông khác và Salinas không biết cô ở đâu. Có lẽ hẳn đã sắp xếp một cuộc gặp để hỏi, hay thậm chí có thể thuê kẻ khác tìm cô. Cục không biết gã đó là ai, hay gã làm gì nên có vô số khả năng xảy ra.

Anh không thể cưỡng lại sự căm dỗ của thử thách, chưa bao giờ. Đầu óc nhạy bén của anh bắt đầu chạy một lượt qua tất cả những khả năng và cảnh tượng, kiểm chứng chúng dựa trên chút bằng chứng có được, loại trừ vài thứ, mở rộng những thứ khác, tự mình suy xét thật cẩn thận cho tới khi nhận ra Cotton không trả lời câu hỏi của mình.

Simon cảm thấy hơi lạnh của người bạn cũ Thần Chết trườn lên mình. Gã không phải là người lo âu, khác khoải về những lựa chọn của mình; gã nhận định, phân tích chúng rồi chọn ra cách tốt nhất để hành động. Nhưng sự lựa chọn này khiến miệng gã đắng ngắt. Không phải gã hối hận, mà bởi gã không hối tiếc, không thể hối tiếc. Nhưng gã không thích nó chút nào, không thích bị bắt buộc phải nhúng vào, dù cho gã đã chọn cách tương tự mà không có sự can thiệp nào từ bên ngoài. Gã phải bảo vệ Andie, chỉ thế thôi. Đây là nguyên tắc căn bản của gã.

Gã đưa cô quay về khách sạn Holiday và hộ tống cô tới tận phòng; gã phải tận mắt thấy cô an toàn trong phòng và không có kẻ nào ẩn nấp trong đó. Rồi gã lấy hai tay ôm khuôn mặt cô và hôn cô, thật lâu, thật chậm rãi, để mùi vị và cảm giác về cô xoa dịu mình.

“Anh có việc phải làm,” gã nói, cuối cùng cũng rời ra. Gã muốn mang ngay cô lên giường và đắm mình trong thân thể nóng bỏng của cô, nhưng gã sẽ không còn là chính mình nếu không giữ được kỷ luật. “Đừng chờ anh. Anh không biết sẽ ra ngoài bao lâu.”

Đôi mắt xanh của cô tối lại vì lo lắng khi cô nhìn gã chăm chăm. “Đừng đi,” cô đột ngột nói, mặc dù cô không hề biết gã sẽ làm gì. Gã biết rằng linh cảm của cô, luôn rất nhạy bén, giờ còn hơn cả nhạy bén, và vượt sang một cảnh giới khác, như thể cô biết mọi thứ tưởng chừng không thể nào biết được. Liệu cô có biết cả việc họ còn bao nhiêu thời gian để nhìn vào mắt nhau thế này không? Gã không nghĩ vậy. Về mọi mặt cô vẫn rất giống một người bình thường - hơi cáu gắt, hơi nóng nảy và gợi cảm chết người - nhưng thỉnh thoảng cô như lạc đến đâu đó, không phải là mãi mê suy nghĩ mà lạc vào thình không, và khi trở về trông cô luôn rạng rỡ hơn một chút.

Dù chuyện gì xảy ra, cô vẫn hiểu gã hơn ai hết, như thể cô gắn thiết bị theo dõi trong đầu gã vậy.

“Anh sẽ về sớm nhất có thể,” gã nói rồi hôn cô lần nữa. “Chờ anh nhé. Đừng để mấy thằng khốn FBI dụ em vào bất kỳ chuyện gì trước khi anh về. Hứa với anh đi.”

Cô nhìn gã không chớp rồi quay lại nhìn đồng hồ. “Cho em một khoảng thời gian cụ thể. Em không thể tin cái câu ‘Anh có một số việc phải làm, anh không biết khi nào sẽ về’ chết tiệt ấy. Hai giờ? Hai năm?”

“Hai mươi tư giờ nhé,” gã xuồng nước.

“Hai mươi tư giờ!”

“Đó là giới hạn thời gian cố định. Giờ hứa với anh đi.” Hai mươi tư giờ cũng không phải là dài; gã cần từng giờ từng phút một. “Điều này rất hệ trọng với anh. Anh cần biết là em được an toàn.” Điều đó khiến cô buồn lòng bởi vì cô yêu gã. Cô yêu gã. Sự hão huyền của nó làm gã sợ, nhưng tính đúng đắn của nó lại đánh thẳng vào thâm tâm gã.

Bởi vì yêu gã, cô miễn cưỡng gật đầu, “Được rồi, em hứa,” dù cho cô không thích nó một tí nào. Gã hôn cô lần nữa rồi đi, đứng ngoài cửa cho tới khi nghe thấy cô cài xích cửa và vặn chốt. Khi vào trong thang máy, gã thực hiện cuộc gọi quan trọng nhất.

“Simon đây,” gã nói khi Scottie trả lời điện thoại. “Mình có việc cần nhờ cậu, có lẽ là lần cuối.”

“Bất cứ chuyện gì,” Scottie nói ngay, bởi vì nhờ ơn cứu mạng của Simon mà con gái anh còn sống. “Và dù đây có phải là lần cuối hay không, mình luôn luôn ở đây, giúp bất cứ thứ gì cậu cần.”

Gã giải thích. Scottie suy nghĩ một phút rồi nói, “Cậu sẽ có thứ đó.”

Việc đó đã có người lo, gã bắt đầu phân tích tình huống cặn kẽ hơn. Để giết ai đó cần có vũ khí và thời cơ. Tất cả những chi tiết khác đều rơi vào một trong hai nhân tố chính đó. Có được vũ khí không khó; kiếm được loại không bị theo dõi và tốt rất dễ nếu gã có đủ thời gian, nhưng lần này gã không có thời gian. Thường thì gã dành vài ngày để xem xét mọi chi tiết, và các vấn đề hỗ trợ khác. Lần này phải hành động nhanh, rồi gã sẽ mang Andie ra nước ngoài ngay khi có thể.

Việc đó cũng làm gã khó chịu không ít. Gã không thích phải xa xứ và gã biết quyết định làm chuyện này có thể gã sẽ hết đường về quê mẹ luôn. Nếu mọi việc suôn sẻ thì may ra. Chỉ thời gian mới trả lời được.

Nếu gã vẫn còn ở trong căn hộ cùng tòa nhà với Salinas, sẽ chẳng có vấn đề gì, đằng này gã đã bỏ đi mấy tháng trời và tới San Francisco sống. Cũng vì lý do này gã không có thời gian để nắm được lịch trình của Salinas, nên gã phải hẹn gặp hẳn. Lôi hẳn ra ngoài chẳng thành vấn đề, bởi vì Salinas vẫn luôn tìm mọi cách liên lạc với gã để thuê xử lý một vụ giết người khác. Bây giờ gã không biết hẳn đang âm mưu kế hoạch to lớn gì, gã nghĩ, rồi nhún vai bất cần bởi vì nó chẳng thành vấn đề. Salinas sẽ chẳng còn sống để mà tiếp tục. Nơi nào đó trên thế gian này, ai đó sẽ được sống một cuộc đời mới.

Gã phải giết hẳn trên phố, việc này tăng mức độ rủi ro lên cao gấp bội. Có chút thuận lợi là thời tiết vẫn còn lạnh lạnh nên phải mặc áo khoác. Nhưng ngặt một điều là gã phải mang theo vũ khí, mà còn phải lắp

thiết bị giảm thanh, rất dễ bị phát hiện vì chiều dài tăng gấp đôi.

Có thêm thiết bị giảm thanh gây thêm rất nhiều rắc rối cho kế hoạch của gã. Trước hết, dùng súng lục sẽ phải tới gần, và Salinas luôn luôn được vây kín bởi đám thuộc hạ của hắn. Do cơ chế hoạt động của máy móc, một thiết bị giảm thanh có thể biến một khẩu bán tự động thành một thứ vũ khí chỉ bắn được phát một bằng cách hãm trượt khóa. Nhưng cũng vì cần hành động ở cự ly gần, nên gã phải nhắm hơn một phát vào hắn, phòng khi một hay vài thằng bầu xậu của Salinas được đào tạo đủ tốt để vượt qua sự bất ngờ và hỗn loạn ban đầu. Gã cần một thiết bị giảm thanh tiên tiến có thể xử lý vấn đề đó, hoặc gã phải dùng một loại vũ khí khác.

Khả năng triệt tiêu âm thanh càng tốt, khả năng bọn chúng định vị được tay súng càng thấp. Gã sẽ dùng một khẩu kích cỡ nhỏ, gã nghĩ, được thiết kế nạp đạn tự động với nòng cố định; chúng hiệu quả hơn súng giảm thanh. Gã chưa từng thấy một thứ vũ khí thật nào có thể giảm thanh như trên phim ảnh Hollywood, nhưng với những tiếng ồn ào ngoài đường phố, tiếng động gây ra không thể ngay lập tức bị coi là tiếng súng nổ. Hầu hết những người đi đường sẽ không biết họ vừa nghe thấy một tiếng súng, ít nhất là trong những phút đầu, bởi vì nó không phải là tiếng “spit” nhẹ nhàng mà họ vẫn thường nghe thấy trên phim, hay tiếng rắc rắc gọn của súng không có giảm thanh. Khi Salinas ngã xuống và bọn đàn em xúm vào đỡ hắn, những người đi đường sẽ rối lên và họ sẽ đảo mắt nhìn quanh hoặc sẽ giương mắt nhìn nhưng vẫn tiếp tục bước đi. Người của Salinas sẽ quan sát người đi đường kỹ hơn, tìm xem kẻ nào trong số đó đã nổ súng và đang cố lùi đi. Thay vì vậy gã sẽ đứng ngay chỗ đó, ở giữa đám đông, ngay trước mũi bọn chúng.

Tuy nhiên, từ giờ cho tới lúc đó, gã còn cơ sở việc phải hoàn thành.

Xế chiều, Rafael Salinas xuất hiện từ tòa nhà hắn đang ở, được vây quanh bởi một đám bảy tên như thường lệ. Tài xế của hắn đậu xe ở vỉa hè, nổ máy sẵn. Một tên, tóc dài buộc túm đằng sau bằng một sợi dây da mỏng, ra ngoài trước, đầu hắn quay đủ tám phương tứ hướng. Hắn xem xét con đường và người qua lại, tuy nhiên hầu hết là hắn chú ý đề phòng những chiếc ô tô. Không thấy gì khả nghi, không quay đầu lại, hắn gạt đầu ra hiệu và bảy tên nữa ra khỏi tòa nhà: Rafael Salinas đi giữa sáu tên, bọn chúng đứng chắn xe cô qua lại để Salinas có thể đi thẳng từ cửa tòa nhà tới cửa xe ô tô. Những người khác tránh hoặc cố đi vòng sang bên, đều bị găm giữ “Tránh đường ra!” hay tệ hơn, những người đó sẽ bị coi như không. Một ông già lưng đã cong với chiếc gậy trong tay hơi xiêu vẹo đi tới.

Một chiếc xe buýt âm ỉm lao tới và một âm thanh chỉ nghe như tiếng pop lẫn với tiếng động cơ diesel gầm rú. Rafael Salinas loạng choạng, tay hắn đưa ra như thể tự đỡ mình. Tiếng pop thứ hai, ngay sau phát thứ nhất, làm vài người nhìn quanh hiếu kỳ, tự hỏi không biết tiếng động đó là gì. Salinas gục xuống, một dòng đỏ tươi phun ra từ cổ họng hắn.

Tên đàn em ra khỏi tòa nhà đầu tiên phát hiện ra có gì đó không ổn và lái xe được nửa vòng, tay hắn đã rút ra khỏi áo, chớp lấy một khẩu bán tự động.

Pop.

Tên đi đầu, bị một vết đỏ hình bông hoa lan dần trên ngực áo, lao đảo ngã vào tên tài xế phía sau. Đôi tay đột nhiên rũ xuống làm súng văng ra và quay tròn ở phía bên kia hè đường. Mọi người giờ đã nhận ra chuyện gì đó không bình thường và một vài tiếng hét ngắn ngủi xuyên qua không trung, theo đó là đám người đi đường náo loạn đột nhiên bỏ chạy hay lao lên vỉa hè. Ông lão chống gậy bị xô ngã và nằm sõng soài đằng sau chiếc xe của Salinas, nửa dưới đường, nửa trên vỉa hè, chiếc gậy văng xa tầm với đến vài mét. Khuôn mặt nhăn nhoe hiện rõ sự hoảng hốt khi ông cố bò dậy với tới chiếc gậy.

“Đằng kia! Đuổi theo mau!” Một trong số những tên thuộc hạ còn lại chỉ xuống đường, khi một gã trẻ măng đang rẽ qua đám đông, cố chạy càng xa càng tốt. Hai tên thuộc hạ của Salinas bắt đầu rượt theo. Tất cả bọn chúng giờ đều lăm lăm súng trên tay, chĩa vào từng người. Bọn chúng vây quanh Rafael Salinas như thể bây giờ chúng có thể bảo vệ hắn, bất chấp sự thật rành rành trước mắt. Dòng máu đỏ phun từ cổ họng Salinas đã ngừng; tim hắn chỉ đập thêm vài nhịp sau khi phát đạn đầu tiên xuyên vào. Phát thứ hai bắn ra khi Salinas đột nhiên đổ nhào về phía trước, găm trúng họng hắn.

Ông lão ráng đứng dậy một lần nữa. “Chiếc gậy của tôi,” ông tiếp tục rên rỉ. “Gậy của tôi.”

“Gậy của lão đây,” một tên nói, đá chiếc gậy về phía ông. “Xéo ra khỏi đây ngay, lão già.”

Ông lão nhặt chiếc gậy lên, đôi tay đeo găng run lẩy bẩy, nặng nhọc đứng dậy. Ông khập khiễng đi ra sau bãi đỗ xe bên cạnh và đứng đó nhìn quanh như thể không hiểu chuyện gì đang xảy ra. “Chuyện gì vậy?” ông hỏi đi hỏi lại mấy lần. “Chuyện gì vậy?”

Chẳng ai thêm để ý đến ông. Tiếng còi xe bắt đầu hú ầm ỉ khi Lực lượng Cảnh sát New York cố dẹp đường qua đám đông hỗn loạn. Ông lão chen mình qua đám đông và tiếp tục lên đường - trở lại đúng hướng đi ban đầu. Mười lăm phút sau, một cảnh sát tìm thấy vũ khí gây án, một khẩu súng gắn thiết bị giảm thanh ở nòng, nằm trên vỉa hè dưới gầm xe của Salinas.

Simon gọi vào điện thoại của Andie. “Em thu dọn hành lý mau,” giọng gã khe khẽ. “Chúng ta sẽ đi.”

“Đi? Nhưng...”

“Salinas chết rồi. Em không còn lý do gì để ở lại. Giờ đóng gói đồ đạc nhanh đi, vì chúng ta phải lên đường gấp.”

Cô cũng sờ tắt điện thoại. Rafael đã chết.

Cô không ngờ; cô không cần nghe giải thích gì nhiều. Bằng hoàng, cô nhận ra chính xác việc Simon đã làm. Cô gom vật dụng cá nhân trong phòng tắm và nhét vào trong va li; vì cô chưa dỡ đồ ra, nên mọi thứ xong xuôi chỉ trong vài phút.

Nửa giờ sau Simon đã xuất hiện ở trước cửa. Khuôn mặt lạnh tanh, nghiêm nghị của gã làm cô không dám hỏi gì. Gã cầm chiếc va li và cô lặng lẽ theo sau, mắt cô cũng lạnh lẽo như mắt gã.

Hai giờ sau, họ cất cánh từ một sân bay tư nhân nhỏ ở New Jersey, Simon ngồi ở ghế lái. Andie chưa bao giờ ngồi trên một chiếc máy bay tư nhân và cô không thích việc này chút nào. Cô ngồi im, tay nắm chặt thành ghế như thể cô làm cho chiếc máy bay cất cánh được bằng cách túm chặt lấy nó vậy. Ánh mặt trời tầm 2 giờ chiều chiếu qua cửa sổ cho cô biết họ đang bay về phía Tây Nam.

Thời gian trôi qua mà họ không dăm vào đâu cả, cảm giác sợ hãi làm cô tê liệt đã mất. Cô ngập ngừng nói, “Chúng ta đang đi đâu đây?”

“Mexico. Càng nhanh càng tốt.”

Cô hiểu việc này, nhìn nghiêng nét mặt lạnh lùng của gã. Gã không hề nổi giận với cô nhưng gã khép kín mình và cô thấy không thể chạm tới gã. “Em không có hộ chiếu,” sau cùng cô nói.

“Có, em có,” gã trả lời. “Trong túi anh đây rồi.”

Một lần nữa sự im lặng lại trùm xuống, cô không thể phá vỡ nó ngay cả khi gã hạ cánh để nạp thêm nhiên liệu. Cuộc sống mà cô biết đã qua rồi, và cô nghĩ sẽ chẳng bao giờ còn quay lại. Simon sẽ bị truy nã vì tội giết người và cô sẽ không để gã mạo hiểm ra tòa. Gã làm điều này là vì cô; cô không muốn để gã phải hy sinh thêm nữa, không một giây phút tự do nào, dù có chuyện gì xảy ra.

Dù bất cứ chuyện gì xảy ra.

“Các anh sẽ không tin điều này đâu,” người kỹ thuật viên nói, xoay tròn chiếc ghế. “Chiếc camera đó không làm việc.”

“Cái gì?” Jackson đột nhiên sấn sổ với anh ta vì điều khó tin đó. Anh cảm thấy tóc tai dựng đứng khi cơn tức giận dâng trào lên. “Anh vừa nói với tôi thiết bị chúng ta cần nhất, trừ tất cả các camera trong thành phố, bị hỏng, mà không ai mảy may biết? Thế quái nào mà người của bên anh lại không chú ý đến cái màn hình trống trơn chứ?”

“Bởi vì mấy cái màn hình chết tiệt không trống trơn,” tay kỹ thuật viên cãi lại, giọng bắt đầu bực mình. “Đừng xía mũi vào việc của người khác, anh bạn.” Anh ta quay lại bàn phím và bắt đầu gõ lệnh một cách

tức giận. “Đây, lại đây mà tự xem. Nhìn đi.” Anh ta chỉ tay vào màn hình, với những hình ảnh đen-và-trắng yên lặng nối đuôi nhau vô nghĩa.

Jackson bắt mình phải kiềm chế sự nóng nảy. Nhận sự hỗ trợ của gã này chẳng thu được gì và dù chuyện quái gì đã xảy ra, anh nghĩ bất kỳ ai đã giết Salinas đều đáng được tung hô. Anh sẽ không biến việc này thành một chiến dịch cá nhân, nhưng anh phải điều tra. “Có phải camera đây không?”

“Nó đó.”

“Tôi trông như nó vẫn đang làm việc đấy chứ,” Jackson nói, lặp lại sự chế nhạo cho tới khi người kia nhận ra.

“Đó là bởi vì anh không chú ý, đặc vụ.” Tay kỹ thuật viên cũng châm chích sâu cay không kém Jackson. “Đấy, kia kia. Nhìn thấy cái gã đánh rơi cái cặp táp chưa?” Anh ta dừng hình, tua lại sau một chút và phát lại. Jackson thấy một doanh nhân đầy đà vừa loay hoay giữ thăng bằng cốc đồ uống, vừa ăn xúc xích và vừa mang cái cặp táp mà không làm thay đổi nhịp bước. Khi mọi thứ bắt đầu trượt đi, ông ta giữ chặt cốc đồ uống và chiếc xúc xích, còn để chiếc cặp táp rơi xuống chân và chạy băng qua vỉa hè.

“Tôi thấy ông ta rồi. Thế thì sao?”

“Xem tiếp đi. Tôi sẽ tua nó nhanh lên cho anh xem.”

Người kỹ thuật viên gõ một phím và các nhân vật trên màn hình bắt đầu chạy nhón nháo như đàn kiến. Khoảng mười giây sau anh ta gõ một phím khác và người trong hình di chuyển chậm lại như tốc độ bình thường. Vài giây sau Jackson trông thấy gã doanh nhân béo ị làm rơi cái cặp táp lần nữa.

“Cút thật,” anh chửi thề. “Khốn kiếp! Nó lặp lại rồi!”

“Đúng, nó là một đoạn phim lặp. Ai đó đã đột nhập vào hệ thống và lấy mất đoạn trọng yếu, lặp lại đoạn phim, gửi cho chúng ta. Dù đó là ai thì bọn chúng cũng cực giỏi, đó là tất cả những gì tôi có thể nói cho anh biết.”

“Cảm ơn anh đã hợp tác,” Cotton nhẹ nhàng nói, đưa mắt nhìn Jackson ra hiệu. “Anh...?”

“Jensen. Scott Jensen.”

“Anh Jensen. Chúng tôi sẽ quay lại chỗ anh nếu có thêm bất kỳ nghi vấn nào, nhưng tôi mong rằng anh có thiết bị chuyên dụng riêng phục vụ cho công việc trong thời gian tới.”

Scottie Jensen nói, “Anh có rồi,” giọng dữ tợn và quay lại bàn phím.

Jackson hoảng hốt nhìn Cotton bỏ cuộc với giải pháp lờ ra đã được kiểm chứng, nhưng anh nhanh chóng che giấu thái độ đó. Khi họ lặng im trở ra xe, vẻ trầm ngâm thay thế cho sự bối rối của anh.

Những gì anh nghĩ đã được sáng tỏ ở đó - không lâu sau nữa sẽ sáng tỏ. Rick Cotton mà anh biết là một người luôn tuân thủ nguyên tắc, là người trung thực nhất anh từng gặp. Anh chẳng có bất kỳ chứng cứ nào, và nếu có bày tỏ những nghi ngờ của mình với bất kỳ ai, anh cũng sẽ bị người trong Cục cười cho thối mũi. Tất cả những gì anh có là bản năng và nó đang chửi vào mặt anh.

Anh không nói gì, sau đó cũng không. Anh tiếp tục im lặng sau khi họ về đến Tòa nhà Liên bang, rà soát mọi động thái dự kiến. Các chi tiết trở đi trở lại trong đầu anh, từng sắc thái biểu cảm anh chứng kiến, và thời gian tương ứng. Mọi thứ đều khớp. Chẳng chứng minh được điều gì - chết tiệt, anh không biết mình muốn chứng minh điều gì, hay anh sẽ hành động nếu có chứng minh được thật - nhưng anh biết chuyện gì đã xảy ra, biết rất rõ.

Và Cotton cũng vậy.

Anh chờ tới hết ngày. Cotton về nhà với vợ còn Jackson ăn tối trong thành phố rồi đi dạo một lát, đắm mình trong ánh sáng và những chuyển động không dứt xung quanh. Ngày mai trời lại sáng, không phải sao - với con người cũng như với vạn vật. Với con người càng đúng hơn, hãy nghĩ về điều đó.

Đi đến quyết định, anh móc điện thoại từ trong túi áo ra và bấm số. Khi anh nghe thấy giọng Cotton trả lời, Jackson nói, “Là anh ta làm, đúng không? Ông biết anh ta đã làm.”

Cotton im lặng một lát rồi bình tĩnh hỏi, “Cậu đang nói về chuyện gì vậy?”

Jackson dừng ngay cuộc gọi, không muốn nói thêm gì. Anh đi bộ thêm một chặng nữa, dứt tay trong túi áo. Trời đêm chuyển lạnh rất nhanh, nhưng anh muốn đi bộ thêm một lúc nữa.

Trên hết là điều anh vừa quyết định. Anh sẽ nói gì? Câu trả lời lập tức vang lên trong đầu anh là một lời khẳng định “Chết tiệt, không.” Anh chẳng thể chứng minh cái quái gì, dù cho rất sẵn sàng, nhưng anh không thể.

Kẻ giết Salinas đáng được tuyên dương, chứ không phải là bị điều tra. Anh ta làm điều đó để bảo vệ người mình yêu, chết tiệt, việc ấy thật cao thượng, đúng không? Anh ta yêu cô ấy và anh ta sẽ không đem người mình yêu ra để liều mạng, nên anh ta sẽ gánh vác trách nhiệm.

Làm thế nào Cotton biết gã đó có khả năng làm được những điều như vậy? Kế hoạch rất trơn tru, nhưng việc triển khai nó đòi hỏi không chỉ cần một băng đạn mà còn phải là đạn titan. Họ thậm chí chẳng biết tên gã, hay bất cứ điều gì về gã. Họ không có vân tay của gã để tìm kiếm, hay một bản phân tích khuôn mặt để trói chân gã ở bất kỳ chỗ nào nếu tình huống xấu xảy ra. Nhưng Cotton đã nhận ra gã trong chớp mắt, rất nhanh, đụng nhau và trong vòng vài giây có người chĩa vũ khí nhắm thẳng vào Rafael Salinas.

Chỉ trong một khoảnh khắc, Rick Cotton đã vượt trội so với khả năng của mình và tất cả những gì Jackson có thể làm là nghiêng mình ngã nón. “Quá giỏi,” anh lẩm bẩm trong đêm.

Rick Cotton ngủ rất ngon đêm đó. Không lâu sau nữa ông sẽ nghỉ hưu, kết thúc một sự nghiệp dài và xoàng xĩnh, nhưng lần này ông đã vượt qua chính mình và ông cảm thấy rất tuyệt. Ông sẽ đi xa hơn, làm những việc có thể để ngăn chặn bất kỳ cuộc điều tra nào. Hai người bọn họ xứng đáng được hạnh phúc, và ông sẽ làm mọi cách để bảo đảm họ có được hạnh phúc.

Đôi khi có một sự khác biệt giữa luật pháp và công lý, và đôi khi công lý không đi liền với pháp luật. Để chứng minh điều đó, ông nghĩ ngay trước khi ngủ thiếp đi, là ông không làm việc cho Văn phòng Luật pháp nữa, ông sẽ làm việc cho Phòng Công lý... và Công lý đáng được phụng sự.

Những ngày gần đây thật căng thẳng, như thể họ không biết phải đối xử với nhau thế nào, Andie chưa từng ngờ tới điều này. Một mặt sự thân mật giữa họ trở nên sâu đậm; sự hiểu biết sơ sài về nhau được đánh dấu bởi kịch tính, sự say mê và nỗi đau sâu sắc. Ở mức độ trần tục hơn, có quá nhiều điều họ chưa biết về nhau, và chỉ có thời gian mới khắc phục được. Lúc này, họ thận trọng với những cảm giác, với cô, nó như một con voi to ở giữa một căn phòng, dù không nhắc đến hay thừa nhận sự xuất hiện của nó nhưng cả hai đều không có cách nào trốn tránh.

Cô không biết gã đang nghĩ gì, đang cảm thấy thế nào. Dù thế nào, gã vẫn thu mình lại - đây là còn nói giảm nói tránh - và từ khi rời New York gã chôn chặt cảm xúc của mình. Thật đau lòng vì cô ở gần bên gã mà không thể chạm vào gã, nhưng không được ở cùng gã còn đau đớn hơn. Ồ, cô có thể chạm vào thân thể gã nhưng rào cản tinh thần gã dựng lên khiến cô nhớ về buổi chiều trên căn hộ tầng thượng, khi cô liều mình chạm vào gã và gã đã quay đi.

Giờ đây cô biết rõ hơn về gã, biết rằng cô không có gì phải sợ gã - mà là ngược lại, thực tế là thế. Dù cho bất kỳ chuyện gì, người đàn ông này đã vì cô mà không ngần ngại đối đầu với nguy hiểm.

Nhìn gã cả buổi chiều, ngắm gã tựa vai vào khung cửa và cùng đứng bất động nhiều phút đồng hồ, trái tim cô quặn đau vì gã. Gã quá cô đơn, quá sẵn lòng gánh vác tất cả mọi nguy hiểm để bảo vệ cô, nhưng khi nhận những hiểm nguy đó về phía mình gã cũng đặt ra khoảng cách với cô. Gã có trách cô không, vì đã ép gã lại giết người khi gã đã thề sẽ không bao giờ làm việc đó nữa?

Cô biết mình sẽ cảm thấy như thế nào nếu ai đó ép buộc cô làm gì để ngăn cô quay trở lại thiên đường hạnh phúc đó và gặp lại con trai cô. Sẽ cay đắng và cô đơn và như thể chẳng còn gì để mà cố nữa. Đó có phải là điều mà Simon đang phải chịu đựng?

Cô nhìn chăm chăm vào lưng gã, cố gắng thấu hiểu tâm trạng gã, cố thu được một vài biểu hiện của gã nhưng gã gần bên cô như cô với chính mình vậy. Gã quá kín đáo, cô nghĩ; cô không thể nhìn thấu dù chỉ một chút về tương lai của gã, không hơn chút nào so với những gì cô tự suy đoán về tương lai của mình.

Gã đứng ngược sáng, cô không thể nhìn rõ từng đường nét của gã, nhưng một vầng hào quang biến chiếc áo trắng mỏng gã đang mặc thành trong suốt, để cô có thể nhìn thấy rõ ràng thân hình cơ bắp, gọn gàng săn chắc của cơ thể gã. Cô đắm đuối nhìn gã, cảm thấy máu rút hết khỏi đầu cho tới khi chân run rẩy và cả thế giới quanh cô từ từ nhòa dần rồi chẳng còn thấy gì ngoài gã và ánh sáng bao quanh.

Gã chấn giữa cô và cái chết một lần nữa, nỗi đau và tình yêu của gã che chở, bao bọc lấy cô, gửi đến một tín hiệu, có lẽ là những điều vượt xa mong muốn của cô. Cô đã yêu và được yêu. Tình yêu của cô dành cho con là nhân tố lớn nhất trong quyết định cho cô có được cơ hội thứ hai, nhưng cô cũng cảm nhận được tình yêu Simon dành cho mình.

Họ đã gắn chặt với nhau; việc cô làm sẽ ảnh hưởng đến gã và việc gã làm cũng ảnh hưởng đến cô. Nếu ai đó hỏi cô đã yêu gã từ buổi chiều lần đầu họ bên nhau đó chưa, cô sẽ trả lời chắc chắn là không, nhưng sự thực là cô cảm thấy sự liên kết giữa họ từ trước đó và đó là lý do tại sao cô lại sợ gã như vậy. Không hiểu sao cô lại nhận ra gã, ở một mức độ phân tử nào đó bất chấp lô-gíc thông thường và biết rằng gã sẽ buộc cô phải yêu một lần nữa. Nhưng nếu gã không làm vậy, giờ này cô có ở đây không? Liệu cô có đủ tình yêu để bù đắp cho cuộc sống cảm xúc đã khô cạn?

Ngược lại, bằng tình yêu với gã, cô cũng che chở gã như gã đã bao bọc cô? Gã yêu và gã cũng được yêu. Điều này làm thay đổi gã được bao nhiêu? Hẳn là có một sự khác biệt rất lớn, nhưng tình yêu giống như một thảm thực vật đầy sức sống, lan mãi lan mãi, nó đánh bật những loài cỏ dại. Vì tình yêu, gã sẵn sàng từ bỏ nghề đâm thuê chém mướn. Vì yêu cô, gã đã cố - và cô cảm nhận được nỗ lực phi thường của gã - để mở lòng với cô, để cô bước qua bức tường ngăn cách gã với cả thế giới. Gã vốn thích cô độc trong cái kén của riêng mình nhưng vì cô, gã không ngại thoát ra, một cách mạnh mẽ, để sống phần còn lại, chấp nhận bị phơi bày và tổn thương.

Vì cô, gã sẵn lòng giết người lần nữa và gã hiểu việc đó đáng phải trả giá, miễn sao người đó là gã chứ không phải cô.

Cô không nghĩ mình tạo ra bất kỳ tiếng động nào, không một hơi thở hay tiếng khóc nức nở. Gã vẫn biết cô ở trong phòng, phía sau gã, tất nhiên, bởi vì cô không cố lẫn trốn và hơn nữa ngôi nhà rất nhỏ, quá nhỏ để gã có thể biết cô đang ở đâu mỗi phút. Nhưng gã quá hòa hợp với cô đến mức khi gã đột ngột quay lại, mọi cơ bắp căng lên báo động, sẵn sàng hành động ngay khi gã nhận ra điều gì đó khiến cô buồn. Gã nhìn cô đứng run rẩy ở đó, mặt trắng bệch như tờ giấy và chỉ vài sợi chân gã đã vươn tới, đỡ cô trong vòng tay mạnh mẽ, chở che.

“Có chuyện gì vậy? Em ốm à?” Gã nói, đồng thời nâng cô lên khỏi mặt đất, áp cô vào ngực. Lúc này không còn chút khoảng cách nào giữa họ, không còn chút e dè nào trong đôi mắt thâm màu tường như rất lạnh lùng đó.

“Không, em không sao,” cô nói, choàng tay quanh cổ gã, giữ gã vào thật gần cô và cô thật gần gã, hai hành động như một nhưng ý nghĩa hoàn toàn khác nhau. “Em yêu anh, Simon Goodnight. Simon Smith. Simon Jones. Simon Brown, Simon Johnson, dù anh là ai, em vẫn yêu anh.”

Vòng tay gã siết chặt cô hơn và cô thấy điều gì đó dịu xuống bên trong gã, điều gì đó trĩu nặng đã phần nào vơi đi. “Dù có là gì? Ngay cả nếu tên thật của anh là Clarence, Homer hay Percy?”

“Ồ thế à, thế thì có lẽ em phải nghĩ lại chuyện này,” cô làm ra vẻ khản trương, chỉ để trêu chọc và gã mỉm cười đáp lại.

“Cross,” gã nói, quá thản nhiên khiến trong một tích tắc cô không hiểu nổi gã đang nói gì.

“Cross? Đó là tên thật? Thật chứ?”

“Thật.”

Cô cọ má lên vai gã. “Cám ơn anh,” cô nói, vì bằng hành động đơn giản là nói cho cô biết tên thật của mình, gã đã chứng tỏ lòng tin mãnh liệt đối với cô. “Anh thả em xuống được rồi. Em không sao mà.”

“Em trông như sắp xỉu ấy.”

“Không. Anh biết điều đó đôi khi hành hạ anh thế nào mà, anh càng yêu ai bao nhiêu, anh càng kìm nén bấy nhiêu. Như vậy đó.” Cô ấn môi mình dưới quai hàm gã, cô yêu mùi hương của gã, yêu cảm giác về làn da gã mát lạnh nhưng bên trong rạo rức hơi ấm dưới đôi môi mình.

Gã nói lỏng, để cô trượt xuống tư thế đứng nhưng vẫn giữ cô trong vòng tay và kéo cô áp khít vào mình khi gã ngửa đầu ra hôn cô. Cô kiễng chân lên để áp sát nửa thân trên vào gã, một tay cô ôm lấy cổ gã, tay kia vuốt ve trong cổ áo gã. Mặc dù họ ngủ chung với nhau từ khi tới đây, gã vẫn không hề động vào cô và cô không thể vượt qua được khoảng cách giữa họ để với tới gã.

Nhưng lúc này, cô thấy mình hoàn toàn có thể. Gã ở ngay đây, trong vòng tay cô. Lướt bàn tay từ trên cổ gã, xuống ngực và thắt lưng gã, cô mở quần jean của gã, kéo khóa xuống và khám phá ra gã không mặc đồ lót. Rên lên thích thú, cô bọc cả hai bàn tay quanh gã, một tiếng rên từ cổ họng gã bật ra khiến cô rùng mình.

Bằng một động tác gọn gàng, gã nhắc bổng cô lên lần nữa, khiến cô buông tay. “Giường hay đi vắng?” gã hỏi.

“Giường.” Ôi chiếc giường. Cô cần chỗ để làm mọi thứ mình muốn với gã.

Gã ôm cô vào căn phòng ngủ xinh xắn, ngập tràn ánh nắng và quăng cô xuống chiếc giường khổng lồ chiếm gần hết không gian căn phòng. Cô cười, cố cởi bỏ quần jean của mình khi người vẫn còn nẩy lên. Gã lột chiếc áo sơ mi và bước chân khỏi quần jean, xong xuôi, gã quay sang giúp cô cởi nốt.

Cô không mặc nhiều quần áo trên người, trời quá nóng để mà mặc tầng tầng lớp lớp. Quần jean, quần lót và chiếc áo ba lỗ rộng, cô chỉ mặc có thế. Gã kéo nốt phần trên ra khỏi đầu cô rồi ngay lập tức khum hai bàn tay lên ngực cô. “Ngực em đẹp lắm,” gã thì thầm, chạm nhẹ ngón cái lên hai nụ hoa, làm chúng ửng hồng lên và cứng lại dưới sự vuốt ve của gã.

Gã khiến cô cảm thấy cả cơ thể mình thật đẹp, cách gã nhìn cô như thể gã có thể mơn trớn cô từ đầu tới chân. Cô chưa bao giờ cảm thấy mình đẹp, dù khi cô nhìn vào gương thì khác hẳn. Lắm lúc trông cô như đáng giá cả triệu đô, nhưng thật tâm cô thấy mình chẳng có giá trị gì. Nhưng khi Simon chạm vào cô, khi cô cảm nhận được sự âu yếm dịu dàng gã dành cho cô, như thể cô là thứ quý báu không gì sánh được, để rồi - để rồi - cô thấy mình thực sự xinh đẹp.

Gã tách hai chân cô ra và nằm lên cô. Cô thở phào mãn nguyện. Cô thích những màn dạo đầu nhưng cô cũng thích sự gấp gáp của gã và cảm giác áp lực, cảm giác bị giãn ra, khi gã chậm chậm đẩy vào trong cô. Chân cô quăn quanh gã, rồi siết chặt hơn khi cô rướn người lên cho gã và để gã vào sâu hơn.

Thật kỳ diệu. Làm tình với gã thật lôi cuốn một cách kỳ diệu, ngay từ lúc đầu. Thân thể cô vút lên đáp ứng, trong khoái cảm cực độ, tuyệt đối, cảm giác sung sướng tan chảy, bởi vì điều này quá khác biệt - không phải là quan hệ hay giao cấu mà là ân ái, mê mải vì được cùng với gã khiến cơ chế bảo vệ của cô ngừng lại và cô cứ thế cuốn theo.

Lúc này cô cũng thế, vút lên từ trạng thái chưa sẵn sàng tới tột đỉnh khoái cảm quá nhanh, cô cảm thấy mình sắp tan thành từng mảnh nếu gã không khóa chặt cô với gã. Khi đầu óc tỉnh táo trở lại và cơ thể cô thả lỏng trong sự thỏa mãn tuyệt đối, cô ban lại đặc ân, quăn chặt gã trong vòng ôm của tay và chân khi gã cứng đờ ra, giật mạnh, chìm trong khoái cảm.

Họ ngủ thiếp đi và khi thức dậy Andie có chút lo lắng vì họ không dùng bao cao su. Hầu hết đàn ông thường rất sung sướng nếu không phải dùng bao, nhưng Simon không nằm trong số đông đó, và cô lo lắng không biết gã có mong rằng họ sẽ có con không. Tim cô thất lại, bởi vì có những nỗi đau không bao giờ có thể nguôi ngoai, không bao giờ phai nhòa.

“Em không thể có con,” cô nói vào khoảng không và lấy tay che mặt để khỏi phải nhìn thấy nỗi thất vọng phủ kín khuôn mặt gã.

“Anh cũng không thể,” gã trầm tĩnh đáp lại.

Choáng váng, cô nằm bất động mất vài giây, tự hỏi điều mình vừa nghe có chính xác hay không. Khi động dậy được, cô len lén nhìn qua tay và thấy gã đang nằm đó nhìn cô với chút gì đó nhẹ nhõm trong ánh mắt. “Gì cơ?”

“Anh đã thất ổng dẫn tình nhiều năm trước rồi. Anh không nghĩ gen của anh đáng để di truyền.”

Có lẽ gã đúng, cô nghĩ, và òa khóc nức nở. Gã chết tiết này, gã khiến cô khóc ngon lành trong khi chẳng gì trên đời này có thể.

“Em... em phải trải qua một ca phẫu thuật cắt dạ con khi em 15 tuổi,” cô ghen ngào vừa nói vừa khóc. Cô ngồi dậy và đi vào phòng tắm, lấy khăn giấy hỉ mũi, rồi thấm ướt một chiếc khăn khác và mang ra cho gã.

“Gen của em cũng chẳng phải cái gì hay để mà khoe khoang,” cô nói, vẫn hơi sụt sịt. “Anh cũng không thể trông chờ phép màu luôn xảy ra được.”

“Một lần trong suốt cuộc đời, có lẽ.” Gã mỉm cười với cô. “Và anh đã có phép màu của anh rồi... với em.”

Cô lại nằm xuống cạnh gã, dụi đầu trên vai gã và đặt tay lên ngực gã. Cảm nhận nhịp đập mạnh mẽ, vững chãi khiến cô thấy khá hơn, an toàn hơn. Cô luôn luôn cảm thấy tốt hơn khi có gã gần bên, mối liên kết giữa họ khiến cô thêm mạnh mẽ; cô chỉ mong mình có được một nửa ảnh hưởng đó lên gã, bởi thật không công bằng nếu cô nhận tất cả lợi ích về mình còn gã chỉ cho đi mà không được nhận lại điều gì.

“Anh không kỳ vọng nhiều,” gã lầm bầm, nhìn chăm chăm lên trần nhà khi gã vuốt tóc cô. “Sau cùng. Nếu sự ăn năn là yêu cầu để chuộc tội thì anh đã không ở đây. Anh không hình dung được mình sẽ như thế. Tất cả những gì anh có thể chia ra là... báo thù, có lẽ, là sự trừng trị. Anh cũng có thể kiềm chế - trừ phi em bị đe dọa và trong trường hợp đó anh không hứa trước được điều gì. Nhưng anh không cảm thấy ăn năn. Một số kẻ cần phải giết và anh thực hiện điều đó. Nên... có em trong đời là tất cả những gì anh có, nhưng thế là đủ, tình yêu của anh. Thế là đủ.”

Những giọt nước mắt xấu xí lại bắt đầu chảy và Andie mỉm cười với gã qua màn nước mắt nhạt nhòa khi cô vươn người ra phía trước để hôn gã. Trái tim gã đập mạnh mẽ dưới những ngón tay cô và cô xò rộng bàn tay lên cảm nhận nhịp đập rộn rã, tràn trề sự sống đó. “Đừng để mình đứng ngoài như thế,” cô khuyên. “Cuối cùng em đã biết được những điều thật sự từ đáy lòng anh, em nghĩ, anh sẽ ổn thôi.”

Đó là một con đường dài cho cả hai người, cô nghĩ, đột nhiên thấy những năm tháng trải dài trước họ. Cô chỉ có cảm giác thời gian cứ thế trôi, không có sóng gió và nhiều năm, nhiều năm, nhiều năm sau nữa. Họ có thời gian và họ có nhau.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-su-tu-than>